

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

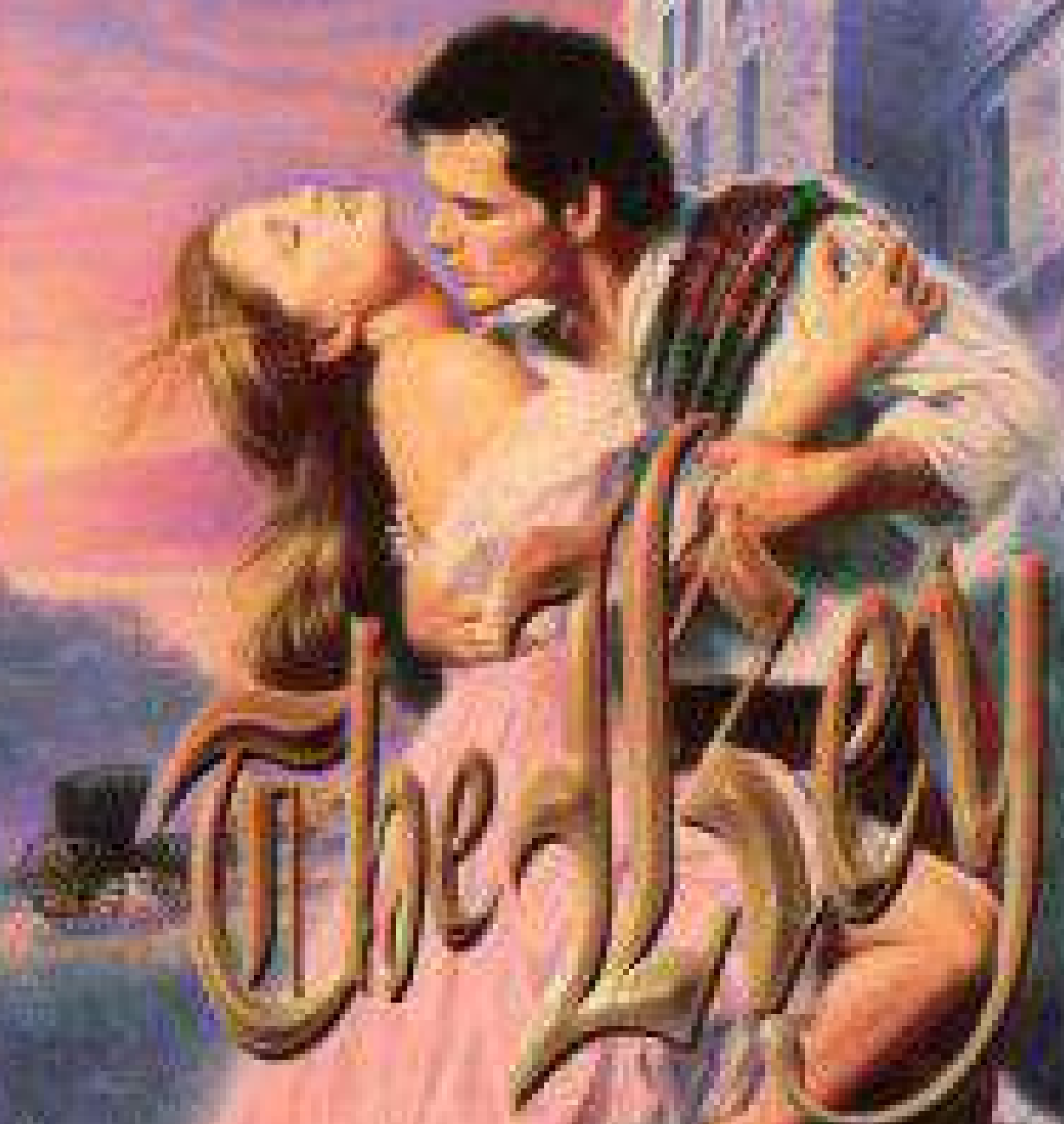
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jimmy Sand

By *James Sand*
1911

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Önsöz

Dunbar Kalesi, İskoçya-Haziran 1395

"Neyle evleneyim?"

"Ne değil! *Kim olduğunu*. Ve daha önce de söylediğim gibi, Leydi Iliana Wildwood ile evlenirseniz kral bunu büyük bir iyilik olarak görecektir." Lord Rolfe Kenwick karşısındaki İskoç'a ters ters baktı ve onu bu göreve gönderdiği için Kral 2. Richard'a sessizce lanet okudu. Bu, birkaç ay içinde ayarladığı ikinci düğündü; ilki kuzeni Emmalene'in Amaury de Aneford'la olan evliliği idi. O düğün kolay olduğu için minnettar olması gerektiğini düşünüyordu. Bu seferki neredeyse imkânsızdı.

"Bir İngiliz." Duncan Dunbar bu fikir karşısında yüzünü buruşturdu. "Evet. Eminim o solgun suratlı ineklerinden birini elinden almamı bir iyilik olarak görecektir. Nedir o, yan ineklerinden biri mi?"

"Sen-" Sonunda öfkelenen Rolfe kılıcının kabzasına sarıldı.

"Hayır."

Kılıcı kınından yarı çıkmış olan Rolfe durakladı ve konuşan adama baktı. Piskopos Wykeham. Kral Richard, Emmalene ve Amaury'yi evlendirmesi için emekli piskoposu tekrar göreve çağırmişti. Ancak bu iş bittikten sonra sessizce emekliliğine dönmesine izin verilmemişti. Hayır. Görevlerinin başarısını bildirmek üzere saraya vardıklarında, Leydi Wildwood'u korumak için acilen yapılması gereken başka bir evlilik olduğunu öğrenmişlerdi. İşin tuhafı, Leydi Wildwood'a bu korumayı sağlayabilmek için kızının mümkün olan en kısa sürede evlenmesi ve bu kadar kısa sürede Güney İngiltere'deki Wildwood malikânesinden olabildiğince uzakta yaşayan biriyle evlenmesi gerekiyordu.

İskoçya en iyi seçenek gibi görünüyordu. Sorun, halihazırda nişanlı olmayan ve rüşvetle evlendirilebilecek bir asilzadeye ihtiyaç duymalarıydı. Etrafta böyle çok az adam vardı. Soyluların çoğu çocuklarının daha yürümeye başlamadan nişanlandığını görürdü. İhtiyaçlarını karşılamaya yaklaşan tek erkek, Dunbarların klan şefi ve yaşlı dul Angus Dunbar'dı.

Ne yazık ki Angus, teşvik olarak ne teklif edilirse edilsin, yeniden evlenmeye hiç niyeti olmadığını açıkça belirtmişti. Rolfe tam da kralına başarısızlıkla dönmek zorunda kalacağını düşünürken, yaşlı adam teklifi oğlu Duncan'a yapmalarını önermişti. Otuz yaşına yaklaşmış olmasına rağmen hâlâ evlenmemişti. Nişanlısı genç yaşta ölmüştü ve Dunbar, oğlu için başka bir evlilik ayarlamaktansa, bu işi Duncan'ın kendi zamanında halletmesi için bırakmıştı.

Piskopos Wykeham İskoç'a cevap olarak, "Hayır," diye tekrarladı. "Leydi Wildwood, İrlanda'da kralın hizmetindeyken ölen zengin bir baronun kızıdır."

Rolfe iç geçirerek kılıcını kınına geri soktu ve ekledi: "Çok cömert bir çeyizi var."

"Hmm." Duncan'ın dudakları belirgin bir hayal kırıklığıyla büzüldü. "Ne kadar cömert?"

Rolfe, Kral Richard'ın kendisine söylediği miktarı tekrarladı ve İskoç tepki vermeyince kaşlarını hafifçe çatı. Yer değiştirerek isteksizce ekledi, "Eğer bu yeterli değilse, kral buna ekleme yapmayı kabul etti."

Duncan bakmaya devam etti, görünüşe göre etkilenmemişti.

"Kral ne kadar eklemeye razı?" Angus onları oğluna götürdüğünden beri ilk kez konuşarak sordu.

Rolfe isteksizce, "İki katına çıkacak kadar ileri gider," diye itiraf etti, Dunbar'ların tepkisizliğine bakılırsa bunun bile yeterli olmayacağından endişeleniyordu. Rolfe'u hayrete düşüren genç Dunbar bunun üzerine küfretti, kılıcını çekti, bir kükremeye fırladı ve avluda koşmaya başladı, koşarken ekosesi bacaklarına çarpıyordu.

Bailey'deki herkes durup onun savaş talimi yapan küçük bir gruba doğru çılgınca koşuşunu izledi. En yakınlarına ulaştığında ikinci bir kükreme daha çıkardı ve kılıcını havaya kaldırdı. O savaşçı da hemen kendi kılıcını havaya kaldırdı ve metalin metalle çarpışmasının çıkardığı çınlama baileyde çınladı. Sanki bu bir işaretmiş gibi, durmuş olan herkes adamın aptalca davranışını hiç umursamadan işlerine devam etti.

Rolfe yavaşça Angus Dunbar'a dönerek tek kaşını kaldırıp sordu. "Bunu düşünüyor," diye açıkladı yaşlı İskoç dişlek bir sırıtışla. "Biz gideceğiz. O karar verirken bir bardak bira iç." Arkasını dönerek, yukarı doğru kaleye giden basamaklar.

Rolfe başını sallayarak piskoposa baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Sanırım bir bardak bira içip kararını beklemeliyiz," diye mırıldandı piskopos eğlenerek; sonra genç adamın şaşkınlığını görerek bir eliyle sırtına vurdu ve onu merdivenlere doğru itti. "İskoçlar hakkında pek tecrüben yok, değil mi evlat?"

Rolfe kaşlarını hafifçe çatarak, "Hayır," diye itiraf etti.

"Şey, onlarla biraz ilgilenme fırsatım oldu ve size söylemeliyim ki, İngilizler gibi değiller."

"Evet." Rolfe yüzünü buruşturdu. "Ben de bu sonuca varmıştım."

"Ho! Kardeşimi bu kadar ateşlendiren şey nedir?"

Kız kardeşinin sesini tanıyan Duncan boştaki yumruğunu, kılıcı kendi kılıcıyla kilitlenmiş olan adamın çenesine indirdi. Adamın yere düşmesini beklemeden döndü, kılıcının ucunu yere sapladı, Seonaid'i kucakladı ve etrafında döndürdü. "Beni tebrik et tatlım. Ben mutlu bir adamım."

"Bunu görebiliyorum kardeşim." Duncan onu hafifçe ayağa kaldırırken nefes nefese güldü. Geniş geniş sırtarak geri adım attı ve Duncan ona iki kuzeni Allistair ve Aelfread'in eşlik ettiğini gördü. "Şimdi bana nedenini söyle," dedi kız kardeşi.

"On sekiz yaşımdan beri yapmayı hayal ettiğim şey nedir? Adamları ölümüne çalıştırdığım şey nedir? Bir dilek hakkım olsaydı ne isterdim?"

Ellerini kalçalarına dayayan Seonaid Dunbar başını yana eğdi. "Kaleyi büyütmek ve onu çevreleyen yıkık dökük eski duvarı değiştirmek mi?"

"Evet." Duncan sevincini zorlukla bastırabildi. "Bunu şimdi yapacağız. Bunu ve daha fazlasını. Yeni bir kuyu kazacağız. İyi atlar satın alacağız. Koyun sürümüzün sayısını artıracacağız!"

"Peki tüm bunları nasıl yapmayı planlıyorsun?" Seonaid kuşkuyla sordu.

"İngiliz kralından gelen paralarla."

"Evet," dedi Seonaid etraflarındaki adamlara inanmayan bir bakış atarak. "Peki İngiltere Kralı size tam olarak neden bu kadar çok servet versin ki?"

"Bir İngiliz'in yavrusuyla evlenmemi istiyor."

"Evlenmek mi?" Kelime çıplak bir fısıltıdan ibaretti. Seonaid afallamış, hatta biraz incinmiş görünüyordu ve Duncan'ın neşesi azaldı, yerini suçluluk duygusu almaya başladı.

Seonaid onun tek kardeşiydi. Amcaları ölene ve çocukları Allistair ve Aelfread onlarla yaşamaya başlayana kadar çocukken onun tek oyun arkadaşıydı. O zamanlar dördü birlikte çamurda yuvarlanır, ormanda koşuşturur, avlanır ya da savaş oyunları oynarlardı. İki oğlanın savaş eğitimi alma zamanı geldiğinde, Aelfread ve Seonaid sanki bu onların hakkıymış gibi alıştırma seanslarına katılmış ve kimse onlara hayır dememişti. Artık her iki kadın da kılıcı herhangi bir erkeğinkine eşit bir beceriyle kullanıyordu.

Allistair, Seonaid'in yanına ilerlerken küçümseyerek, "Kralın bu kadar cömertçe ödeme yaptığına göre inek olmalı," dedi.

Aelfread, Seonaid'in diğer tarafında pozisyon alarak, "Evet, en iyi inek," diye onayladı.

Kuzenlerini görmezden gelen Duncan sessizce kız kardeşine baktı, solgun yüzünü ve kısıtılmış dudaklarını inceledi. Tıpkı onun gibi, Dunbar'ın boyu da Duncan'inkine neredeyse eşitti. Ama Duncan'ın omuzları ve göğsü kalınken, Seonaid inceydi ve Duncan'ın babalarının dalgalı kızıl-kahverengi saçlarına sahip olduğu yerde, Seonaid annelerinin rengini almıştı. Saçları gece gibi siyahtı ve bir kovadan akan su gibi dümdüz sırtından aşağı dökülüyordu. Güçlü ve güzeldi, yirmi dört yaşındaydı ve hâlâ evlenmemişti.

Duncan küfrederek arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Seonaid onun kolunu kavradı.

Elini kendi eliyle kapatarak ona güven verici bir gülümseme gönderdi. "Biraz pazarlık yapmam gerek," diye mırıldandı, sonra yavaşça elini çekti ve kaleye yöneldi.

İngiliz'le evlenecekti. Onunla para için evlenecekti. Ama aynı zamanda Seonaid için de evlenecekti, çünkü karşılığında kraldan bir iyilik isteyecekti. Duncan, Seonaid'in evlendiğini görecek. Kralın, kız kardeşinin nişanlısı Lord Sherwell'i ya nişanlılık sözleşmesini yerine getirmeye zorlamasını sağlayacaktı.

Ya da başka biriyle evlenmesi için onu serbest bırakacaktı. Her iki durumda da, artık onu bu kadar mutsuz eden arafta kalmayacaktı.

Duncan kararını vermişti.

Birinci Bölüm

"İngilizler geliyor!"

"Ne?" Angus Dunbar gri başını salladı ve etrafına bakmak için keyif aldığı yarı uyku halinden uyandı. Seyisbaşının genç oğlu, kulübenin açık kapısından içeri süzülüyordu. "Delikanlı! O da neydi öyle?"

"İngilizler köprüden geliyor!" diye bağırdı çocuk, yüzünü heyecan kaplamıştı ki arkasını dönüp kalenin kapısını çarptı.

"Lanet olsun!" Sendeleyerek ayağa kalkan Angus, yanındaki masada yığılmış yatan adamı bir kez daha salladı. "Duncan! Uyan, delikanlı. O burada. Uyan, lanet olası!"

Masadan bir sürahi bira kaparak oğlunun başını saçlarından tutup çevirdi ve yüzüne sıçrattı, sonra Duncan canlanırken hızla yoldan çekildi. "Kendine gel, dostum! Gelinin burada."

"Ben ne?" Duncan aynı anda hem kaşlarını çatmaya hem de gözlerini kısmaya çalıştı ama her iki işi de başarmak için gösterdiği çabanın başındaki zonklamayı korkunç bir vuruşa dönüştürdüğünü fark etti. Sefil bir şekilde inleyerek elini tekrar masaya indirdi.

Kesinlikle fazla içmişti; aslında Duncan en son ne zaman böyle içtiğini hatırlayamıyordu. O ve babası, İngilizler iki hafta önce ayrıldığından beri içki alemindeydiler. En azından o bunun iki hafta önce olduğunu düşünüyordu. O zamandan beri kutlama yapıyorlardı. Belki de daha çok bir cenaze töreni düzenliyorlardı. O, Duncan Dunbar, Dunbarlar'ın laird'i unvanının varisi, evlenmeyi kabul etmişti. Yirmi dokuz yaşında nihayet özgürlüğünden vazgeçiyor, bir eşin ve nihayetinde çocukların sorumluluğunu üstleniyordu.

Lanet olsun. Şimdi yapmıştı işte. Kendini öyle bir duruma sokmuştu ki, bunu düşünmek bile onu korkutuyordu. Kendisine teklif edilen servet bile artık özgürlüğünü kaybetmeye değmez görünüyordu. Belki de anlaşılmadan caymak için çok geç değildir, diye umutla düşündü.

"Kız kardeşin hangi cehenneme gitti? Seonaid genç kızı karşılamak için burada olmalıydı."

Duncan içini çekti, kaçma umutları suya düşmüştü. Şimdi geri çekilirse, kralın Seonaid'in uzun zamandır ihmal edilen nişanıyla ilgilenme yükümlülüğü kalmayacaktı. Düğünü kabul etmeden önce çeyizin iki katına çıkarılmasını istemek yerine tek talebi bu olmuştu. Kız kardeşinin isteksiz damadı yola getirilecek ve ya çocukken yapılan anlaşmayı yerine getirmeye zorlanacak ya da Seonaid'i serbest bırakacaktı. İkinci seçenek Duncan'ın umduğu şeydi. Sherwell'in sözleşmenin kendisine düşen kısmını yerine getirmeye hazır olarak gelmesi halinde babasının onu asla affetmeyeceğinden emindi.

"Lanet olsun Duncan, sana söylüyorum buradalar! Kendine gel dostum!"

Kulağının dibindeki böğürtü Duncan'ın aklındaki tüm düşünceleri yok etti. Gözleri fal taşı gibi açılmış, tam doğrulmak için kendini zorlayacaktı ki, bu kez viski dolu ikinci bir sürahi yüzüne sıçradı. Bu onu hemen ayağa kaldırdı, sıvı gözlerini yakarken küfrediyor ve sıırıyordu. "Kahretsin baba, uyandım! Bana sadece bir dakika ver-"

"Sana verecek bir dakikam yok. Kalk ayağa, dostum!" Dunbar kolundan tuttuğu Duncan'ı ayağa kaldırdı, sonra da gördüğü manzara karşısında iç çekti.

"Beni kör ettin! Lanet olsun sana!"

"Geçer. Ama her yerinde bira ve viski var, delikanlı," diye sertçe azarladı babası, yüzünü kabaca silmek için kendi ekosesinden bir parça aldı.

"Evet, şey, onu oraya *sen* koydun, değil mi?" Duncan mırıldandı, yüzünde gezinen bezi tutup yanan gözlerini silmek için kullanmaya çalıştı. "Boş ver onu." Angus ekoseyi çekip aldı ve düzeltti sonra kapıya doğru döndü. "Gel bakalım."

"Göremiyorum!" Duncan hâlâ gözlerini ovuşturarak itiraz etti.

"O zaman seni ben götüreceğim! Torunlarımmın annesini görmek istiyorum."

"Henüz evlenmedik bile. Baba. Bunun meyvelerini toplamak biraz zaman alacak," diye mırıldandı Duncan ve kendisinin büyük salon boyunca sürüklenmesine izin verdi.

"Dokuz ay. Sana vereceğim süre bu kadar. O zaman çocuk seslerinin bu eski duvarlarda yankılanmasını bekliyorum. Bu ses bu boş odaları doldurmalı çok uzun zaman oldu."

Babası kalenin kapılarını iterek açtı, onu merdivenlere sürükledi ve atlıların bailey'i geçerek kendilerine doğru geldiğini görünce durakladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Angus birden. "Cehenneme kadar yolum var."

"Ne?" Duncan kaşlarını çatarak uzaklara baktı. Tek seçebildiği, at sırtında bailey'i geçerek kendilerine doğru gelen büyük bir grubun bulanıklığıydı.

"O Bonnie." "Bonnie mi?"

"Evet. Güzel değil ama güzel. Yine de oldukça narin görünüyor," diye ekledi, endişesi ses tonundan belli oluyordu. "Gerçek bir hanımefendi. Bineğine bir kraliçe gibi oturuyor. Küçük sırtı bir kılıç gibi dimdik... Evet, gerçek bir hanımefendi."

Duncan şüpheyile yaklaşan bulanık figürleri izledi. "*Gerçek bir hanımefendi* derken tam olarak neyi kastediyorsun? "

"Kız kardeşinin saçmalıklarını onaylamayacak türden demek istiyorum," dedi kuru bir sesle, sonra başını salladı. "Sözlerimi unutma delikanlı. Senin küçük Sassenach kızın burayı hemen düzeltecek."

Duncan bunun üzerine kaşlarını çattı. Ona göre Dunbar'da düzeltilmesi gereken hiçbir şey yoktu.

"Her şey yolunda." Yaşlı adam teslimiyetle iç çekti. "Sonsuza dek büyük bir bekâr hayatı yaşamayı bekleyemezdik."

"Sizce hangisi leydim?" Iliana Wildwood bu soru karşısında irkildi ve gözlerini kalenin merdivenlerinde duran iki adamdan çekerek endişeyle hizmetçisine baktı.

Tüm eşyalarını taşıyan arabada oturan Ebba'nın sade yüzü heyecanla parlıyordu. Büyük olasılıkla artık açıkta uyumayacak olmalarından kaynaklanan bir heyecan, diye düşündü Iliana iç çekerek ama diğer kadını suçlayamazdı. Bir haftadan uzun bir süredir şafaktan akşamın ilk ışıklarına kadar at sürüyorlar ve iki santim çamurun içinde kamp yapıyorlardı.

"Elbette siz de bilmiyorsunuz," diye özür dilercesine mırıldandı hizmetçi kadın, hanımı sessiz kalınca.

"Hayır," diye belli belirsiz itiraf etti Iliana, şimdi tedirgin olan bakışları söz konusu adamlara döndü. İkisinden daha genç olanın kocası olacağını düşünmüştü ama şimdi yanılıyor olabileceğini fark etti. Genç kadınlar her zaman yaşlı adamlarla evlendirilirdi ama o bunu düşünmemişti bile. Buraya yaptığı uzun ve kasvetli yolculuk boyunca bir kez bile ne olduğunu sormayı düşünmemişti.

nişanlısının nasıl biri olduğunu. Zalim mi yoksa nazik mi? Savaşta güçlü olup olmadığı. Tüm dişleri yerinde ve sağlıklıysa.

İç çekerek, kendi dikkatsizliğinden duyduğu tiksintiyle başını salladı. Ve bu kesinlikle bir dikkatsizlikti. Gerçi dürüst olmak gerekirse, babasının ölümü ve annesinin içinde bulunduğu durum nedeniyle son zamanlarda dikkati biraz dağılmıştı. Bir endişe ve diğeri arasında, kocasının kendisinden çok daha yaşlı olabileceği ihtimalini düşünmeyi ihmal etmişti. Şimdi bu ihtimali düşünerek endişeyle dudağını kemirmeye başladı.

Her iki adam da kendi tarzlarında çekiciydi. Baba ve oğul oldukları belliydi. Oğul yirmili yaşlarının sonlarında, baba ise en az elli yaşlarında görünüyordu. Oğlun saçları kıvılcık kahverengiydi, uzun ve dalgalıydı. Babanın saçları ise başından her yöne doğru uzanan beyaz tellerden oluşuyordu. Oğlun yüzü sert ve güçlüydü, tıpkı ona ulaşmak için geçtikleri topraklar gibi düz ve kenarlıydı. Babaninki de öyleydi ama Innes'in karakteri onu yumuşatmıştı. Her iki adamın da cömert ağızları, güçlü burunları ve hem sert hem de nazik olabileceğinden şüphelendiği gözleri vardı. Ayrıca ikisi de uzun boylu, sert ve zayıf vücutluydu.

"Bu daha genç olan," diye mırıldandı Piskopos Wykeham, Iliana'nın minnettar bir gülümsemesine yol açarak merdivenlerin dibine varıncaya kadar yüzünde kaldı. Sonra iki adama ilk kez gerçekten iyice bakabildi. Yırtık pırtık giysilerini ve pis yüzlerini görünce gülümsemesi yerini hemen dehşet dolu bir kaş çatmaya bıraktı.

Iliana geçerken bailey'deki insanlara pek dikkat etmemişti. Şimdi yerinden kımıldadı, etrafına bakmak için boynunu bükte ve iyi bir temizliğe ve biraz ilgiye ihtiyaçları olduğunu görünce hemen dudağının kenarında endişelenmeye başladı. Giysileri yıpranmış ve lekeli, saçları dağınık ve dağınık ve yüzlerinin çoğu kirli. Bailey ve kalenin kendisine gelince, her ikisinin de onarıma ihtiyacı vardı.

"LadyWildwood."

Iliana, müstakbel kayınpederinin bakışlarıyla karşılaştığında hâlâ kaşlarının çatık olduğundan habersiz, bu blöflü selamlama karşısında döndü.

Kadının ifadesinden irkilen yaşlı adam oğlunun omzunu tutmak için geriye uzandı. "İnmesine yardım et, Duncan," diye emretti ve oğlunu öne doğru iterek kısırağın yanına tökezlemesine neden oldu.

Iliana, şimdi kendisine doğru kaldırılmış olan kirli ellere geniş gözlerle baktı, sonra ellerin sahibinin kirlenmiş yüzüne ve kıpkırmızı olmuş yüzüne baktı.

gözlerini kısarak bakıyordu. Mutsuzca yutkunarak isteksizce dizginlerini bıraktı ve bineğinden kaydı. Adam onu kolayca yakalayıp nazikçe yere bıraktı ve Iliana ondan hızla uzaklaştı; adamdan yayılan ağır, bayat bira, içki ve ter kokusu karşısında burnunun kırıışmasına engel olamadı.

Gözlerini kışmasına rağmen Duncan'ın onun hareketini fark ettiğı belliydi, çünkü bir kolunu kaldırıp kendini kokladı, sonra da omuz silktili. Kendisi güzel kokuyordu ama kız daha güzel kokuyordu. Üzerinde kır çiçeklerinin kokusu vardı.

"Lordlarım." Iliana reverans yaptı, sonra tereddüt etti ve yardım için piskoposa doğru baktı. Bu durumda kendini oldukça yetersiz hissediyordu ve ne söyleyeceğı ya da ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Bu*, birçokları için olduğı adamdı. Gerçek bir yabancı... pis kokan biri.

Piskopos nazikçe, "Belki de içeriye geçmeliyiz, Angus," diye önerdi. "Uzun bir yolculuk oldu ve bir şeyler içmek bize iyi gelmeyecektir."

"Oh, evet. Bu taraftan, genç kız." Angus Dunbar aniden biraz paslanmış tavırlarını hatırlayarak Iliana'nın koluna girdi ve onu kalenin merdivenlerinden yukarı çıkarmak için dönerek diğerlerini takip etmeye bıraktı.

Yaşlı adamın bacakları kendisinininkilerden oldukça uzundu. Ona yetişebilmek için eteğinin ucundan tutup neredeyse koşması gerekiyordu. En üst basamağı ulaştıklarında, harcadığı efor yüzünden hafifçe nefes nefese kalmıştı.

Onun nefessiz halini gören Angus endişeyle kaşlarını çatı. "Zayıf," diye mırıldandı kendi kendine başını üzgün bir şekilde sallayarak.

Iliana bu kelimeyi duydu ama Dunbar malikânesinin kapısını açtığında endişelenecek çok az zamanı vardı ve dikkati yeni evi olacak şeye çevrilmişti. Eğer içerisinin dışarıdan daha fazla umut vaat edeceğini ummuşsa, fena halde yanılmıştı. Eski bir binaydı. Sağ tarafındaki bir dizi merdiven ikinci kata çıkıyordu ve dar bir geçitten üç kapı açılıyordu. Yatak odaları olduğunu tahmin etti ve büyük salonu incelemek için döndü. Ana kadın çoğunu kaplıyordu ve içeriye girmesine izin verdikleri zayıf ışık huzmelerinin odadaki kasveti delip geçemeyeceğı kadar yüksek pencereler için ok yarıkları olan büyük, karanlık bir mağaraydı. Uzak duvardaki büyük şöminede yanan ateş olmasaydı, bir şey görebileceğinden şüpheliydi.

Bu kötü bir şey olmayabilirdi, diye düşündü dehşetle, her şeyi içine çekerek. Zemin kirli tellerle kaplıydı, duvarlar işaretlenmiş ve dumanla lekelenmişti, onları süsleyen duvar halıları yaşın etkilerini gösteriyordu

Sehpalar ve banklar sanki hayaletten vazgeçmeye hazırmış gibi görünüyordu. Iliana neredeyse üzerlerine oturmaya korkuyordu, sadece en ufak bir ağırlıkta paramparça olacaktı gibi göründükleri için değil, aynı zamanda yağ ve yemek parçalarıyla lekelenmiş ve sıçramış oldukları için.

Dehşete düşmüştü. Wildwood, çocukluğunun evi, verimli ve iyi bir şekilde işletilmişti. İnsan orada neredeyse masa üstünden yemek yiyebilirdi. Yerlerde artık aceleler değil, kışın daha sıcak ve ayakların altında daha yumuşak olan birkaç kilim vardı. Iliana daha önce hiç böyle bir yer görmemişti ve gözyaşlarına mı boğulacağını yoksa arkasını dönüp kaçacağını mı bilemiyordu. Bu şekilde yaşayamazdı, böyle bir pisliğin ortasında idare edemezdi.

"Biraz bira?" Dunbar Lordu onun düşüncelerinden habersiz, onu masaya doğru götürdü ve o korkunç banklardan birine itti. Sonra bir sürahiye uzandı, doğruldu, kızın tekrar ayağa kalktığını gördü ve boştaki eliyle onu tekrar koltuğa iterken hafifçe kaşlarını çattı. "Dinlen, genç kız. Uzun bir yolculuk yaptın."

Adamın yakındaki bir fincanı kapıp içinde kalan bira tortularını yere boşaltmasını, sonra da kaşlarını çatarak bir sürahi almasını dehşetle izledi. "Boş. Oh, evet, ben..."

Adamın bakışları esrarengiz bir şekilde kaşlarını çatan oğluna kaydı; sonra Angus mutfığa doğru dönmeye başladı, ancak Iliana'nın bir kez daha ayağa kalktığını görünce durakladı ve kaşlarını çattı. Homurdanarak onu tekrar tezgâhın üzerine itti ve mutfak kapısına doğru bağırdı: "Giorsal! Bana biraz daha bira getir, hizmetçi!"

Arkasına döndüğünde Iliana'nın bir kez daha ayağa kalktığını gördü ve kaşlarını çattı. "Bir tavşan gibisin, değil mi genç kız? Seni aşağı bastırıyorum ve hemen yukarı fırlıyorsun. Sakin ol," diye kaba olmayan bir talimat verdi ve bakışları Iliana'nın başının üzerinde gezinmeden önce onu bankın üzerine geri bastırdı.

O anda bir seğirme ve baş sallama fırtınası başladı. Iliana zavallı adamın kriz geçirdiğini düşünmeye başlamıştı ki omzunun üzerinden baktı ve arkasında duran oğlunun gözlerini kısarak babasının ona verdiği işaretlere baktığını gördü.

Sabır taşıyan yaşlı Dunbar sonunda tersledi, "Kendini onun yanına koy, delikanlı. Ona biraz kur yap."

"Ona kur yapmak mı?" Duncan şaşırmıştı. "Biz evleniyoruz baba. Kur yapmıyoruz."

Angus Dunbar bunun üzerine gözlerini devirdi, sonra da Piskopos Wykeham'a acıyormuş gibi baktı. "Günümüzün gençleri, değil mi Piskopos?" Başını salladı, sonra Iliana'nın mutfak olduğunu tahmin ettiği yerden odaya giren kır saçlı bir kadın dikkatini çekti. "Hepsi, güzel. İçecekler." Kadından testiği alıp boş olanı uzattı, sonra da sıvıyı Iliana'nınki olduğuna karar verdiği testiğe dökmek için döndü. Ağzına kadar doldurduktan sonra Iliana'nın önüne koydu, ardından piskopos ve Lord Rolfe için önce boş, sonra dolu fiçılara geçti.

Iliana kendisine verilen testiği ağzına doğru kaldırdı, ancak durakladı ve bulanık içkiye şüpheyle baktı. Sıvının üstünde yüzen yabancı bir şey varmış gibi görünüyordu. Bir çeşit böcekti bu.

"Seni rahatsız eden ne? Bira umurunda değil mi?"

Iliana nişanlısına baktı. Hâlâ gözlerini kısıyordu ama babasının ona doldurduğu birayı içmediğini anlayacak kadar anlayabiliyor gibiydi.

"Hayır, var - şu anda susamadım," diye yalan söyledi belli belirsiz, kırmak istemiyordu.

"Her şey yolunda." Tası alarak ağzına götürdü.

"Oh! Ama-" Iliana dehşet içinde başladı ama artık çok geçti. Adam neredeyse tüm kadehi tek bir yudumda bitirmişti... Adam boş kadehi aralarındaki masaya geri koyarken Iliana onun böcek olduğunu gördü.

"Boşa gitmesinin bir anlamı yok," diye neşeyle mırıldandı ve ağzını koluna silmeden önce ona kısa bir gülümseme gönderdi.

Iliana gözlerini kocaman açarak ona baktı. Gülümsediği, zümrüt gözlerinin iyi niyetle parladığı kısa bir an için müstakbel kocası tamamen farklı bir adam görünümüne bürünmüştü. Yüzündeki kir, is ve şu anda yüzünü lekeleyen her neyse ona rağmen bir an için oldukça yakışıklı görünmüştü. Elbette, ağzını koluna silerek ve kadının dikkatini ince, beyaz kumaşın bu tür tekrarlanan eylemler yüzünden umutsuzca lekелendiği gerçeğine çekerek bunu hemen mahvetmişti. Diğerleri arasında.

"Leydim?"

İç geçiren Iliana gözlerini Duncan'dan ayırarak hizmetçisine soru dolu gözlerle baktı.

"Eteğiniz." Kadın eliyle işaret edince Iliana tekrar ayağa kalktı ve başını çevirerek bir omzunun üzerinden elbisesinin eteğine baktı. Üzerinde sadece oturmaktan kaynaklanan lekeler, lekeler ve yemek kırıntıları vardı. Ayrıca üzerinde büyük bir ıslak nokta vardı. Görünüşe göre, oturmaya zorlandığında bank tamamen kuru değildi. Kendisine doğru yayılan kokuya bakarak bir bira birikintisinin içine oturduğunu tahmin etti.

Kaşlarını çatarak endişeyle fırçalamaya başladı. Giysilerine özen göstermesi ona çok erken yaşlardan itibaren aşılarmıştı. Giysiler genellikle pahalıydı ve şehir terzilerinden ve terzilerinden bu kadar uzakta değiştirilmesi zordu. Durum böyleyken, Wildwood'daki diğer çocuklarla birlikte koşmasına ya da yerde yuvarlanmasına asla izin verilmemişti. Ondan hep küçük bir hanımefendi olması ve her zaman edepli davranması beklenirdi. Annesi elbisesinin şu anki halini görse dehşete düşerdi.

Ebba diz çökerek eteğindeki izleri silmeye yardım etmeye çalıştı ama bunun imkânsız bir iş olduğu hemen anlaşıldı. Iliana dehşet içinde eteğin mahvolduğunu fark etti.

"Evet. Şimdiki zaman gibisi yok."

Angus Dunbar'ın sözleri Iliana'nın dikkatini çekti ve onu eteğinden uzaklaştırıp Lord Rolfe ile piskoposun yaptığı konuşmaya yöneltti.

"Doğru," diye mırıldandı Rolfe şimdi. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, Leydi Seonaid'in sorunuyla ilgilenmeye o kadar çabuk geçebiliriz." Oğluna doğru döndü. Laird Angus ona anlamlı anlamlı baktı Duncan içini çekip mırıldanana kadar, "Babam senin Sherwell'i zorluyor. Adamın evliliğin gerçekleşmesini kabul etmesinden korkuyor."

Rolfe'un kaşları kalktı. "Ama Leydi Seonaid'e ulaşmayı umduğunuz şeyin evlilik olduğunu sanıyordum?"

"O kokuşmuş gübre çuvalına göre değil İngiliz veledi!" Angus öfkeyle tersledi.

"Anlıyorum." Rolfe kaşlarını çattı, sonra çaresizce başını salladı. "Ben-" diye başladı, ancak piskopos öne eğilip kulağına bir şeyler mırıldandığında durakladı. Başını rahatlamış bir şekilde sallayan genç adam daha sonra ev sahibine döndü ve gülümsemeye zorladı. "Belki de bu endişeyi şimdilik bir kenara bırakmalıyız. Leydi Iliana ve oğlunuzla ilgilendikten sonra, Leydi Seonaid ve Lord Sherwell hakkında ne yapacağımızı tartışabiliriz."

Bir an gergin bir sessizlik oldu, sonra Angus sertçe başını salladı. "Evet. Adamlara haber vereceğim ve Seonaid'i alması için birini göndereceğim." "Getirmek mi? O burada değil mi?"

"Hayır. Avlanmaya gitti. Çok uzağa gitmiş olamaz. Onu bulmak hiç zaman almaz. Döndüğünde törene başlayabiliriz."

Angus Dunbar kalenin kapılarına doğru ilerlerken Iliana hizmetçisinin çabalarını boşa çıkararak endişeyle Lord Rolfe'un yanına koştu.

"Lordlarım!" Bakışları müstakbel kocasına doğru kaydı. Kocasının onun bıraktığı yerde oturuyordu ama onlara doğru dönmüştü ve belli ki konuşulanları dinliyordu. Kralın elçilerine yalvararak, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye tısladı.

Ebba arkasından, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

Lord Rolfe biraz daha az etkilenmişti. İfadesiz bir şekilde başını salladı. "Geç-?"

"Etrafına bakmadın mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Burada yaşamamı nasıl beklersiniz? *Onunla* evlenmemi nasıl beklersiniz?" Masada oturan adamı işaret etti. "*Kokuyor*. Bütün bu yer kokuyor. Sarhoş serseriler. Leş gibi içki kokuyorlar. Adil bir şekilde etlerinden *sızıyor*."

Rolfe etrafına bir göz attı ve Duncan'ın pek de temiz olmayan giysilerinden duvarlardaki lekeli duvar halılarına kadar, mekandaki her malzemeyi süsleyen yıpranmış kenarları ilk kez fark eder gibi oldu. Aşağıya bir göz attığında, yerdeki çalı çırpının arasına karışmış kemik ve kıkırdakların yanı sıra tanımlamak istemediği başka şeyler de gördü. "Şey... evet, biraz dağınık," diye yavaşça kabul etti.

"*Dağınık* mı? Burası bir domuz ahır ve bu insanlar da domuz!"

"Belki de sadece bir kadın dokunuşuna ihtiyacı vardır. Leydi Iliana," diye başladı piskopos ama Iliana yatıştırılacak bir ruh halinde değildi.

"Sevgili piskopos efendi, on bin kadının dokunuşu bile burayı düzene sokamaz. Bu insanlar barbar ve ben burada kalmayacağım. Şu bankta otururken giydiğim elbiseme bakın. *Mahvolmuş!* Bu imkansız. *Onunla* evlenmeyeceğim."

Lord Rolfe ve piskopos çaresiz bakışlarla birbirlerine bakarken bir an sessizlik oldu, sonra genç adam içini çekti. "Peki ya annen?"

Iliana kaskatı kesildi. Annesinin morarmış ve gözyaşlarına boğulmuş yüzünün canlı bir görüntüsü zihnini doldurdu ve mutsuzca, yenilmiş bir şekilde sarktı. Başka seçeneği yoktu. Çok zor durumdaydı. Wildwood'dan uzakta, onu üvey babasından koruyabilecek güçlü bir kocaya ihtiyacı vardı. Annesini, babasının ölümüyle birlikte başlarına gelen belalardan kurtarmanın tek yolu buydu.

"Başka kimse yok mu?" diye sordu umutsuzca.

Piskoposun yüz ifadesi sempatikti. "Korkmuyorum leydim. Bu kadar kuzeyde kimse yok. Ayrıca, Greenweld'e bu anlaşmanın babanız tarafından ölümünden önce düzenlendiği iddia edildi. Kralın mührünü taşıyan mektupta yazıyordu. Şimdi başka bir nişan iddiasında bulunamayız."

"Hayır, tabii ki hayır," diye mutsuzca kabul etti, sonra içini çekti. "Sanırım gerçekten başka seçeneğim yok?"

Lord Rolfe nazikçe, "Korkarım öyle değil," dedi. "Sözleşme hem Lord Dunbar hem de kral tarafından imzalandı. Bitti."

İkinci Bölüm

"Çok güzel görünüyorsun."

Kadın duvağı ve elbisesiyle uğraşmaya devam ederken Iliana mutsuz bir şekilde hizmetçisine baktı. Lord Rolfe ve piskopos ona yukarı çıkıp düğün için hazırlanmasını önermişlerdi. Kaderiyle yüzleşmesi için ona yalnız başına zaman vermenin bir yolu olduğunu düşündü.

Sarsıcı bir darbeydi... Ve son zamanlarda hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir serinin sadece bir tanesiydi. İlki iki aydan biraz daha uzun bir süre önce sevgili babası Abod Wildwood'un öldüğü haberiyle gelmişti. İkincisi ise haberin onlara ulaşma şekliydi. Bu üzücü haber, mülkleriyle aynı sınırı paylaşan hırslı bir baron olan Lord Greenweld'in şahsında gelmişti. Haberi, Iliana'nın annesini döverken gösterdiğinden biraz daha fazla sempati göstererek vermişti. Dayak, onu yanında getirdiği evlilik kararnamesini imzalamaya zorlamak içindi. Çaba başarılı olmuştu, ancak Iliana o zamandan beri işe yarananın dayanın kendisi değil, Greenweld'in annesi itaat etmezse Iliana'ya karşı tehditleri olduğunu öğrenmişti.

O sırada ata binmek için dışarıda olan Iliana, sahte tören sona erdiğinde geri dönmüştü. Daha misafirleri olduğu gerçeğini kavrayamadan annesi kollarına atılmış, haberi ağzından kaçırırken neredeyse onu devirecekti. Greenweld kadınları birbirinden ayırıp Iliana'yı çocukluk evinden uzaklaştırdığında Iliana hâlâ annesinin şişmiş dudaklarından dökülen kelimelerin anlamını çözmeye çalışıyordu.

Iliana bağlanmış, bir arabanın arkasına belirsiz bir şekilde atılmış ve sıradan bir hırsız gibi götürülürken annesinin çığlıkları kulaklarında çınlamıştı. Kafası karışmış ve şok içinde kendini Wildwood'dan iki saat uzaklıktaki Greenweld kalesine götürülmüş olarak bulmuştu. Üç gün boyunca korunaklı bir odada yatmış ve babasının kaybının yasını tutmuş. Yiyecek ya da içeceği reddederek yatağa uzanmış ve hıçkıra hıçkıra ağlamış. Ancak dördüncü gün sinirli bir şekilde uyanmış, gözleri annesinin hırpalanmış güzelliği ve gözyaşlarıyla dolu gözlerinin görüntüsüyle dolmuştu. Sonra plan yapmaya başlamıştı.

Kaçış tek cevaptı. Greenweld'deki muhafızlarından kaçmak, annesini Wildwood'dan almak için gizlice geri dönmek ve en yakın akrabalarına kaçmak.

Ne kadar da safmış. Düşmanını ne kadar hafife aldığını şimdi fark ediyordu. Wildwood halkı üzerindeki gücünü kullanırken Leydi Wildwood'un işbirliğini sağlamak için onu Greenweld kalesine, bildiği herkesten ve her şeyden uzağa götürmüştü. Ve onu orada tutmaya kararlıydı.

Iliana her seferinde kaçmaya çalışmış, her seferinde yakalanmış, zaptedilmiş ve sonunda dövülerek kuleye kilitlenmişti. Sonra baronun kendisi gelmiş ve Iliana'nın evleneceğini duyurmuştu.

Hapsedildiğinden beri ilk kez banyo yapmasına izin verilmiş ve Ebba ona yeni bir elbise göndermişti. Sonra Ebba onu aşağıya indirdi ve Lord Rolfe ve Piskopos Wykeham ile tanıştırıldı, sözde ona İskoçya'ya kadar eşlik edecekler ve evlenmesini sağlayacaklardı Iliana şüpheliydi. İlk fırsatta kaçmaya kararlı bir şekilde Greenweld kalesinden ayrılmıştı... ta ki o gece kamp kurup Lord Rolfe ve piskopos onunla konuşana kadar.

Iliana'nın annesi Kraliçe Anne'in arkadaşı ve gözdesiydi. Bu dostluğa ve kralın ölen karısına olan sevgisine bağlı olarak. Leydi Wildwood bir mektup yazmış ve saraya götürülmek üzere bir uşakla birlikte dışarı çıkarmıştı. Mektupta Kraliçe Anne'in içinde bulunduğu

Greenweld'in Iliana ile Richard'ın hükümdarlığını pek de desteklemediği bilinen birkaç güçlü soyludan biri arasında bir evlilik ayarlamaya çalıştığı haberinin yanı sıra.

Kral hemen Rolfe ve piskoposu göndermiş, onları önce Dunbar'la anlaşma yapmaları için İskoçya'ya, sonra da Wildwood'a yollamıştı. Onlara Leydi Wildwood'un yeniden evlenmesine şaşırılmış görünmeleri söylenmişti, çünkü Greenweld henüz krala bu konuda bilgi vermemişti. Ayrıca Greenweld'e Iliana için babası tarafından çoktan bir evlilik sözleşmesi hazırlandığını, Lord Wildwood ve Dunbar Lordu'nun bunu ölümünden hemen önce Leland'daki keşif gezisi sırasında ayarladıklarını ve kralın da buna şahit olduğunu söyleyeceklerdi. Babasının artık sözleşmenin tamamlanmasını bizzat sağlayamayacağını anlayan kral, Lord Rolfe ve piskoposu bu işle ilgilenmeleri için göndermişti. Onlara Leydi Wildwood'a hitaben yazılmış bir mektup vermişti.

Bu talep karşısında Greenweld'in Iliana'dan vazgeçmekten başka çaresi kalmamıştı.

Iliana kralın evliliği neden eve daha yakın biriyle değil de bir İskoçla yaptığını sorduğunda, Rolfe Richard'ın Iliana'nın şimdilik mümkün olduğunca uzakta olmasını istediğini söylemişti. Annesine yardım etmek niyetindeydi ama Iliana Greenweld'in ulaşabileceği bir yerde olduğu sürece bunu yapamazdı. Baron, Leydi Wildwood'un kendisiyle işbirliği yapmasını ve evliliği feshetmeye kalkışmamasını sağlamak amacıyla onu annesinden ayırmıştı. Yaşlı kadına, böyle bir şey yapması halinde bunun bedelini Iliana'nın ödeyeceği bildirilmişti. Evlenip İskoçya'da yaşamaya başladığında bu olasılığa karşı güvende olacak ve Greenweld'in annesine karşı daha az kozu olacaktı. Kralın yardımıyla evliliğin feshini istemekte özgür olacaktı.

Iliana bu haberle rahatlamıştı, her şeyin yoluna gireceğinden emindi. Kısa süre sonra İskoçya'da güvenli bir şekilde evlendikten sonra, annesi aşşğılık evliliğinden uzaklaştırılacak ve Greenweld'in icabına bakılacaktı.

Iliana şimdi ne kadar aptal olduğunu anlıyordu. Kralın kendisine nasıl bir koca seçtiğini bir kez bile düşünmemiş, sadece kendi çıkarlarını gözeteyeceğine güvenmişti. Ama eğer Duncan Dunbar onun için uygun bir kocaysa, o zaman kralın zevki çok kötüydü. Can sıkıntısıyla yatağın kenarına oturmak için hareket etti. Kaçma şansından vazgeçmeden önce bunu fark etmemiş olması çok yazıktı. Ama yapmamıştı. O, kraldan daha fazla

Kralın her şeyi halletmesine izin vermekten memnundu. Aslında geleceğini, mutluluğunu, hayatını ve annesininkini de bu adamların ellerine bıraktığı için *rahatlamıştı*. Daha da aptalı, o. Böyle yaparak mutluluk şansını yitirdiği çok açıktı. Sadece annesinin bu fedakârlık sayesinde özgürlüğünü kazanabileceğini umabilirdi.

Alt dudağını sıkarak, Ebba'nın giymesi için seçtiği soluk krem rengi elbiseyi endişeyle çekiştirdi. Elindekilerin en iyisiydi. Şüphesiz gün bittiğinde o da mahvolmuş olacaktı. Yüzünü buruşturup iç çekerek yatağa uzandı. Aşağıdaki yaratıkla yakınlık kurması beklenirken bir elbise için endişelenmekten daha aptalca ne olabilirdi?

Bakışları yatağın üzerindeki perdelere takıldı ve kaşlarını çattı. Perdeler krem renginin hoş bir tonundaydı ve altlarında koyu kırmızı ve mavi çiçekler işlenmişti...

Doğrulup ayağa kalktı ve dönerek yatağa baktı. Evet, daha çok kahverengiydi ve dış kısmı bordo ve çamurlu mavi çiçeklerle kaplıydı. Ateşten çıkan dumanın etkisi olduğuna şüphe yoktu. Bir tahminde bulunacak olsa, Iliana yatak perdelerinin en az on yıldır temizlenmediğini söyleyebilirdi. Belki de daha fazla. Yatak çarşaflarının durumuyla ilgili bir tahminde bulunmaya kalkışmazdı.

"Ne yazık ki elinizde tutabileceğiniz çiçeklerimiz yok."

Iliana dönüp hizmetçisine baktı, hizmetçi Iliana'nın daha önce giydiği sarı elbisenin lekelerini telaşla temizliyordu.

"Çiçekler mi?" diye haykırdı ve Ebba'nın şaşkın bakışlarını kendi bakışlarına çevirdi. "Çiçekler! Ne için? Bu aileyle evlenirken *güzel* görüneyim diye mi? Sanırım kesime giden koyunlara da yay takmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Ebba hanımına boş gözlerle bakmakla yetindi. Genç kadının daha önce hiç bu kadar öfkelenmediğini görmemişti. Bir an sonra metresi peçesini yırtıp kendini yatağa atarak üzerini örten çarşafları parçaladığında bakışları inanmaz bir hal aldı.

"Bu aşağılık, iğrenç çarşafların üzerinde uyumayacağım - Yatak çarşaflarım nerede?"

Ebba gözlerini kırptırdı. "Neyiniz?"

"Yatak çarşaflarım!" Iliana tersledi. "Annem ve ben yıllardır evleneceğim gün için hazırlanıyoruz. Yatak çarşaflarını hazırladık, Ebba. Nerede

Onlar mı? Onları seninle birlikte gönderdiğine emin misin?"

"Oh, evet." Sarı elbiseyi yere bırakan hizmetçi, Lord Greenweld'in itirazlarına rağmen Leydi Wildwood'un kızıyla birlikte İskoçya'ya gitmesi için ısrar ettiği bir düzine kadar sandığı ayırmaya başladı. Lord Rolfe ve piskopos oradayken fazla itiraz edememişti.

"İşte buradalar!" Doğruldu ve kenarları çiçekler ve tavus kuşlarıyla işlenmiş yumuşak, saf beyaz nevresim takımını havaya kaldırdı. "Bunlar olur mu?"

"Evet." Iliana kumaşlara uzandı, annesiyle birlikte ateşin başında oturup kumaşlar üzerinde çalıştığı saatleri hatırlayınca yüzündeki ifade yumuşadı. İç geçirerek kumaşı kaldırdı, yanaklarına sürdü ve temiz yumuşaklığının tadını çıkardı. Sonra gözlerini kapattı, zihni hemen annesinin yüzünün bir resmini canlandırdı. Kapının çalınması bu görüntüyü uzaklaştırdı.

"Kim o?" Ebba sesinde gergin bir titremeye sordu.

"Lord Rolfe. Vakit geldi."

Gözlerini açan Iliana, Ebba'nın kararsız ifadesiyle karşılaştı, sonra içini çekip başını salladı.

"Bir dakika!" Ebba seslendi.

Hizmetçisine çarşafı uzatan Iliana peçesini aldı ve yüzünü örttü. "Yatağı soyun ve yeniden yapın. Pislik içinde uyumayacağım. Sonra da sandıkları duvarlara taşımanıza yardım edecek birkaç hizmetçi bulun."

"Paketlerini açayım mı?"

"Hayır. Bu ahır biraz temizleyene kadar olmaz," dedi Iliana acımasızca ve kapıya doğru ilerledi. Duraklayarak arkasına baktı. "Bir banyo hazırlat. Kocam bu gece banyo yapmazsa o çarşaflarda uyumaz."

Aşağıdaki barbarla evlenmek gibi bir seçeneği olmayabilirdi ama bu evliliğin nasıl olacağını seçebilirdi, diye karar verdi Iliana acımasızca. Bu şekilde yaşamayacaktı. Onu dövebilir, boğazını sıkabilir, hatta öldürebilirdi ama bu şekilde yaşamayacaktı. Ölmeyi tercih ederdi, diye düşündü kasvetli bir şekilde, kapıyı açtı ve endişeli görünen Lord Rolfe'un koluna girmek için dışarı çıktı. Belli ki hizmetçisine söylediği son sözleri duymuştu.

Duncan kız kardeşinin şakasına diğerleriyle birlikte güldü ve elindeki fincanı ağzına götürüp içindekilerin yarısını içtikten sonra fincanı indirerek gelinine baktı. Gelin ana masada babasının yanında oturuyordu.

Lord Rolfe'un kolunda aşağıya indiğinden beri yüzünü sıkılaştıran aynı sert ifade yüzünü süslüyordu. Düğün boyunca bu ifadeyi korumuş, ölü bir sesle yeminlerini etmiş ve talihine sevinmediğini herkese belli etmişti.

Duncan tören sırasında yavaş yavaş sinirliden öfkeye doğru ilerlemişti. Bu düğünün ardındaki koşulların farkındaydı, onu üvey babasından kurtarıyordu. Onun Sör Galahad'ıydı. Peki ona nasıl teşekkür etmişti? Buradan başka bir yerde olmak istemediğini belli ederek ve onu kendi halkının önünde küçük düşürerek. Lanet olsun! En kötüsü de, karısı düğün için geldiğinde tekrar tam olarak görebiliyordu... ve onu tuhaf bir şekilde çekici buluyordu.

Yüzünü buruşturan Duncan ona ters ters baktı. Onu bu kadar cezbeden şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kadının saçları kahverengiydi. Kahverenginin hoş bir tonuydu, ceviz ve kiraz ağacının karışımı bir renkti ama yine de kahverengiydi. Şimdiye kadar hep sarışınları tercih etmişti. Gözleri yağmurlu bir gün gibi iri ve griydi.

Her zaman yeşil gözleri tercih etmişti. Burnu küçük ve düzdü. Bu iyiydi ama dudakları kalp şeklinde, tatlı ve dolgundu. Duncan daha önce hiç onunki gibi dudaklar görmemişti. Bir erkeğe fikir vermek için yeterliydim ve son birkaç saattir ona çok çeşitli ve erotik fikirler veriyorlardı.

Arkadaşları ve klan üyeleri pek yardımcı olmuyordu. Önümüzdeki geceyle ilgili şakaları ve iyi huylu takılmalarıyla, sadece alt bölgelerinde zaten endişe verici bir hızla büyüyen ateşi körüklemeyi başarıyorlardı. Görünüşe göre hiçbir bira da bu ateşi söndüremeyecekti, çünkü bütün gece durmadan boğazından aşağı bu sıvıyı dökmüştü ama yine de ateşi sönmemişti. Onunla yatmak için sabırsızlanmaya başlamıştı ve kızın aynı şekilde hissetmediğini bu kadar belli etmesi onu çileden çıkarıyordu.

"Küçük karına bakışların biraz daha ısınırsa, çalılarını tutuşturacaksın. Belki de göle bir dalış yapmalısın."

Gözlerini gelininden ayıran Duncan, konuşan adama baktı. Alev saçlı, kendisi kadar uzun boylu ve neredeyse onun kadar geniş olan Allistair, kuzeni olduğu kadar arkadaşıydı da. Ya da en azından eskiden öyleydi, Duncan bunu üzüntüyle fark etti. Bu yakınlık, son birkaç yıldır klan reisliğinin bazı sorumluluklarını babasından devralmaya başlamasıyla biraz dağılmıştı. Zamanının giderek daha fazlasını bu göreve ayırıyordu,

Duncan'ın Allistair, Aelfread ve Seonaid ile av gezilerine ayıracak zamanı giderek azalıyordu. Bu üçü birbirlerinden uzaklaşmış değillerdi. Aksine, onun yokluğu onları birbirlerine daha da yakınlaştırmıştı.

Aelfread, Seonaid'le Duncan'ın kız kardeşinin genişçe sırtına neden olan bir bakış paylaşarak, "Hiçbir gece yüzmek onun hastalığına yardımcı olmayacak, Allie," diye eğlenerek mırıldandı.

"Aelfread haklı. Bence onu yakıp kavuran ateşi söndürecek tek bir şey var, o da geliniyle birlikte sonunda *hoüghmagandie* işine girişmeleri."

Duncan onun zina anlamına gelen Galce kelimeyi kullanması karşısında kaskatı kesildi. Bir erkek gibi dövüşebilir ve hepsini masanın altında içebilirdi ama bir kadının yapmaması gereken bazı şeyler vardı. Kaşları onaylamaz bir ifadeyle aşağı doğru çekildi ve elindeki tankard'ı kirli masanın üzerine çarparak, "Böyle davranamazsın, Seonaid! Bir daha yaparsan ağzını sabunla yıkarım."

Bu tehdit karşısında hiç etkilenmeden gözlerini devirdi ve güldü. "Benimle böyle tehditler savurmanın bir yararı yok, benim gerçek yeminli kardeşim. Yolumu değiştirmeye ve beni karın gibi bir hanımefendiye dönüştürmeye çalışmak için çok geç." Iliana'ya tiksintiyle baktı. "O cılız bir kız. Hem de çok nazlı. Onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum."

"O zaman senin sorunun olmaması iyi, değil mi?" Duncan onun bakışlarını takip ederek mırıldandı.

"Evet. Bu iyi ve güzel. Yine de, dediğim gibi, yatma vaktinin çoktan geçtiğini düşünüyorum. Hadi, Aelfread."

Küçük kadın genişçe sırtarak başını salladı ve Seonaid'in peşinden aceleyle odayı geçip baş masaya doğru ilerledi. Duncan yemeğini o masada, gelininin yanında oturarak yemişti ama bu iş biter bitmez adamlarıyla birlikte zil zurna sarhoş olmak için masayı terk etmişti ki şimdi bunun imkânsız olduğuna karar vermişti çünkü hâlâ bir İngiliz bakiresi kadar ayık hissediyordu. Şimdi kız kardeşinin onun terk ettiği alana doğru ilerleyişini boş gözlerle izliyor, zihni onun niyetini yavaş yavaş kavırıyordu. Bu, biranın onu etkilediğine dair ilk ipucuydu. İkinci ipucu, onu yakalamak için ayağa fırladığında ve kendini yere yığılmış, oturduğu banka takılmış halde bulduğunda geldi.

Allistair ve diğer adamlar onu ayağa kaldırıp bir yandan da şakalaşmaya başladıklarında artık çok geçti. Seonaid ve Aelfread

Karısını merdivenlere doğru sürüklüyordu. Karısı pek istekli görünmüyordu ama kız kardeşi ve kuzeni onu kollarından tutup sürüklerken bu eksikliği pek umursamıyor gibiydiler.

"Kendim giyinebilirim, çok teşekkür ederim," diye tekrar itiraz etti Iliana ama Leydi Seonaid onu odaya sürüklediğinden beri görmezden geliyordu. Hatta daha öncesinden beri, diye düşündü bıkkınlıkla, bakışları şimdi bir zamanlar özenle paketlenmiş sandıklarını karıştıran çok daha küçük kızıl saçlıya kaydı.

İki kadın masada onun yanında belirip yatma vaktinin geldiğini söylediklerinde, Iliana içinde yükselen panikle hareketsiz kalmıştı. Geciktirmek için hâlâ susadığını iddia etmişti ama Duncan'ın kız kardeşi ve küçük kuzeni bu bahaneyi duymamış gibiydi. Kollarından tutarak onu oturduğu yerden kaldırdılar ve itiraz eden halini arkalarında sürükleyerek merdivenlere yöneldiler.

Odaya girdikten sonra kapı çarpılarak kapatıldı ve Seonaid dikkatini Iliana'nın elbisesini çıkarmasına "yardım etmeye" yoğunlaştırmışken, küçük olan sandıklarını karıştırmak için durakladı... Iliana'nın onun "yardımını" istemediği gerçeğini tamamen umursamadan!

Bir soluk sesi bıkkın kaçakçıları durdurdu ve Aelfread sandıklardan birinden şeffaf beyaz bir tuniği yavaşça kaldırırken Iliana küçük kadına doğru baktı. Elbiseye bakarken Iliana'nın kalbinde bir şeyler sıkıştı. Annesi bu elbiseyi onun için özel olarak diktirmiş ve düğün gecesini sandığına koymasını için Iliana'ya hediye etmişti. O zamanlar ikisi de gelin ve kocanın ilk gecesini için mükemmel olduğunu düşünmüşlerdi. Ama sonra, en azından evleneceği adamdan *hoşlanacağını* düşünmüşlerdi. Böyle bir durumu hiç hayal etmemişlerdi.

Dişlerini bir çırpıda kenetleyen Iliana öfkeyle, geldikleri günden beri odanın köşesinde işe yaramaz bir şekilde sinmiş olan Ebba'ya baktı. "Bu böyle olmayacak. Ebba, krem rengi elbisemi getir."

Hizmetçi tereddüt etti, sonra temkinli adımlarla ilerledi ve Aelfread'ın yere serdiği giysileri karıştırarak söz konusu kalın, sıcak elbiseye ulaştı. Her şeyi hayal gücüne bırakan bir elbise.

Leydi Seonaid elbette bu konuda da onun isteklerini görmezden geldi. "Hayır, beyaz elbiseyi giyeceksin," diye açıkladı, Iliana'nın kıyafetlerini vücudundan çekiştirmeye devam ederek. "Onu buraya getir, Aelfread."

"Krem rengi olanı giyeceğimi söyledim," diye sertçe çıkıştı Iliana, işkencecilerinden daha kısa olanı ilerlerken.

"Beyaz olan daha güzel."

"Kremalı olanı daha çok seviyorum."

"Kardeşim beyaz olanı sevecek."

"Kardeşinin ne yaptığı umurumda değil-" Leydi Seonaid hareketsiz kalınca Iliana kendi sözlerini kesti. Onu gücendirmiş miydi? Üzerinde yükselen Amazon'u kızdırmak Iliana'nın pek de cesaret edemeyeceği bir şeydi. Iliana 1.80'lik boyuyla ortalamanın biraz üzerindeydi ama Leydi Seonaid ondan beş santim daha uzun ve biraz daha güçlüydü. Ayrıca kaba saba bir tipe benziyordu. Bir barbar -tıpkı bu insanların geri kalanı gibi- diye düşündü Iliana sinirli bir şekilde, sonra Seonaid ona öylece bakmaya devam edince kaşlarını çatı.

Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında "Ne oldu?" diye sordu. "Sen..."

Seonaid çaresizce eliyle işaret etti, diğerinin o olduğunu söyleyemedi. kadın figürü dikkatini çekmişti. Kendisi de böyle bir kadındı. gençken özlemini çektiği yumuşak kıvrımlar ve düzlükler.

"Ver şu lanet elbiseyi bana," diye öfkeyle bağırdı Iliana ve Aelfread'in elindeki şeffaf elbiseyi yırtmak için uzandı. Burası cereyan yapan eski bir şatoydu ve bu saçmalıktan bıkmıştı.

Seonaid onu izlerken elbiseyi giydi ve sonra kadın kapıya döndü. "Sen yatağa gir. Aelfread ve ben gidip adamların neden bu kadar geciktiğine bakacağız."

Iliana kadınların gidişini izlerken dudağını dişledi, sonra dönüp Ebba'ya baktı. "Francesco'nun babama verdiği kemeri getir bana. Bu elbisenin içinde olduğu sandıkta."

Ebba'nın gözleri onurla açıldı. "Oh hayır, leydim. O aleti takamazsınız."

Iliana'nın ifadesi karardı. "Yapabilirim ve yapacağım. Getir onu."

Hizmetçi kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kendisine söyleneni yaptı. Eşyayı bulduktan sonra ona uzatırken yüzünü buruşturdu.

Iliana deri kemeri üzüntüyle aldı. Lord Wildwood seyahatlerinden her zaman tuhaf ve egzotik hediyeler getirmeye gayret ederdi. Bu en tuhaflarından biriydi. İtalya'ya yaptığı son seyahatte iki kemer kazanmıştı. Babası hem karısı hem de kızı için birer tane üretirken içten içe gülmüştü,

Onlara açıkladığı gibi. Bunlar arkadaşı Francesco Carraro'nun icadıydı. Onlara "iffeti korumak için kemerler" diyordu.

Iliana adamı düşünürken başını salladı. Bu aptalca şeyi ona neyin yaptırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kalın deriden yapılmış bir kemerdi bu, ama geniş bir orta kayışı vardı, arkadan ona bağlanıyor, sonra uylukların arasından kayıyor ve metal bir kilitle öndeki kemere bağlanıyordu. Çok rahatsız görünüyordu.

Kilidi çözen Iliana, ortadaki kayışın sarkmasına izin verdi ve bu saçma şeyi uygularken dudağını endişelendirdi. Sonra kararlılığını pekiştirerek yüzünü buruşturdu ve elbisesini yukarı çekerek bağladı. Becerilmesi zor bir numaraydı. Arkasından sarkan kayışı tutup bacaklarının arasından yukarı çekmesi gerekiyordu.

Kilidi yerine kilitledikten sonra memnuniyetle başını salladı ve anahtara baktı.

Bununla ne yapacağım?

Kısa bir süre odaya göz gezdirdikten sonra yatak perdelerine baktı. Bir omuz silkme hareketi yaparak onu perdelerin üzerine attı, ağır kumaşın altından belli olup olmadığını kontrol etti ve yaklaşan sesler kocasının yakında geleceğini haber verirken yatağa koştu.

Üçüncü Bölüm

Iliana, kocasının yüksek sesle gülen ve Gal dilinde şakalaşan bir grup adam tarafından odaya taşınmasını izledi. Bir an için onları anlayamadığına sevindi. Angus Dunbar grubun başındaydı. Ona göz kırparak adamlara Duncan'ı yere yatırmalarını emretti; sonra hepsi elbiselerini çıkarmaya başladı.

Adamın önce ekosesini, sonra da altına giydiği uzun gömleği çıkarırken Iliana'nın gözleri kocaman, yuvarlak deliklere dönüştü. Annesi Iliana'yı düğün gecesi için çok iyi hazırlamış, hatta çıplak bir erkeğin neye benzeyeceği konusunda ona bir fikir vermişti ama şu anda karşısında duran vücut hayal ettiğinden biraz daha fazlasıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, çok daha fazlasıydı, diye düşündü belli belirsiz, bakışları onun erkekliğini bulup sabitledi. O şeyin içine sığmasına imkân yoktu, diye düşündü dehşetle. Tanrım! Onu lime lime ederdi. Bu-

Iliana düşüncelerini acımasızca dizginledi ve kendine bunun bir endişe olmadığını hatırlattı. İffet kemerini takmıştı. Anahtar gizliydi ve kocası yıkanana kadar da öyle kalacaktı. Ama ya yıkanırsa?

Adamlar kocasını aceleyle yatağa götürüp çarşafı geri çekerek yanına yatırdıklarında, bu endişeden daha acil endişelere yönelmek zorunda kaldı.

Bir an için dar elbisesi herkesin gözleri önüne serildi, sonra Iliana elbisesinin ince kumaşının arasından kemerin derisini görebileceklerinden korkarak çarşafı tekrar üzerine çekti.

Ebba adamların peşinden dışarı çıkarken Iliana bekledi ve kadının omzunun üzerinden attığı endişeli bakışları yakaladı. Sonra kapı kapandı ve onu kocasıyla yalnız bıraktı. Kocasına ciddiyetle bakana kadar adamların onu neden taşımak zorunda kaldıklarını anlamamıştı. Kocasını iyice bitkin düşmüştü ve şimdi ona destek olan adamlar da gittiğine göre, güçlkle dik oturabiliyordu.

"Çık şu yataktan."

Duncan gözlerini kırptırdı, kadının sözlerinin anlamı beynini kurutan biranın içinde yavaş yavaş ilerliyordu. "Çıkmak mı?"

"Evet. Banyo yapana kadar bu yataкта uyumayacaksın."

"Banyo mu?" Adam son kelimeyi anlamış gibi göründü ve kadın ona dönük oturana kadar kayarken başını salladı. Dizlerini çarşafın altına çekerek ayaklarını onun bedeninin yanına dayadı ve yüzünü ekşiterek onu düşündü.

"Hayır," dedi Duncan sonunda. "Temmuz ayına kadar banyo yapmam."

"O zaman Temmuz ayına kadar burada uyumayacaksın," diye açıkladı kibarca.

Hâlâ onun sözlerini özümsemeye çalışıyordu ki, kadın aniden ayaklarını öne doğru kaydırđı, kendisine dönük olan kalçasına dayadı ve onu yataktan düşüren bir itme hareketi yaptı.

Iliana onun öfkeli ve kavgaya hazır bir şekilde yerden kalkmasını bekliyordu. Derin bir nefes alarak kendini önündeki savaşa hazırlamaya çalıştı ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra dudağını endişeyle ısırmaya başladı. Birkaç dakika daha geçtikten sonra cesaretini toplayarak tereddütle yatağın kenarına ilerledi ve dikkatle ona baktı.

Sessiz ve hareketsiz bir şekilde sırt üstü yere uzandı. Iliana onu öldürdüğüne dair kısa süreli, çılgınca bir korkuya kapıldı ama sonra göğsünün yavaşça inip kalktığını gördü ve rahatladı. Bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Iliana

Bunun içtiği içkiden mi yoksa kafasını yere çarpmasından mı kaynaklandığından emin değildi ama her iki durumda da çok fazla umursamayacak kadar rahatlamıştı. En azından bu gece için, onun hoşnutsuzluğundan korkmasına gerek yoktu.

Adam baygın olduğuna göre merakının dizginlerini serbest bırakmanın güvenli olduğunu düşünerek bakışlarının adamın erkekliğine kaymasına izin verdi. Ona bakarken kaşları kalktı. Iliana daha önce göğüs, anüs ve bacak görmüştü ama bu yeni bir şeydi. Çok tuhaf bir uzantıydı. Aklına gelen tek tanım, kasıklarından büyük, kızgın pembe bir mantar çıkıyormuş gibi görüldüğünü söylemekti. Çok ilginç, diye karar verdi ve nasıl bir his olduğunu merak etti.

Hâlâ baygın olup olmadığından emin olmak için endişeyle yüzüne baktıktan sonra, bir parmağını hafifçe üzerinde gezdirmek için temkinli bir şekilde uzandı, ancak şaşkınlıkla hemen geri çekti. Deri yumuşak ve pürüzsüzdü. Beklediği gibi değildi. Ama ısırılmış gibi tepki vermesine neden olan şey bu değildi. Onun dokunuşuyla kocasının erkekliği şaha kalkmış, güneşi arayan bir ağaç gibi vücudundan bir santim kadar dışarı çıkmış gibiydi.

Büyülenen Iliana dikkatini kocasının geri kalanına çevirdi. Kocasını iyi bir erkek figürüydü. Kolları ve omuzları kendisinininkinin en az iki katı genişliğindeydi, göğsü de öyle. Dar bir bele ve kalçalara doğru inceliyor ve gerçekten muhteşem uyluk ve baldırlarla tamamlanıyordu. Ancak ayaklarının biraz tuhaf olduğuna karar verdi, ikinci büyük ayak parmaklarının büyük ayak parmaklarından biraz daha yukarıya doğru çıkmasına bakarak.

Duncan sarhoş uykusunda aniden homurdandı ve burnunu çekti ve Iliana ihtiyatla yüzüne doğru baktı, ancak sakinleşti ve hafifçe horlamaya başladı. Nefesini yavaş bir iç çekişle bırakarak yatağın kendi tarafına döndü, mumu söndürdü ve sırt üstü uzandı, sabah uyandığında kocasının vereceği tepkiden endişelenerek onu yataklarından attığını hatırladı. Hiç şüphesiz çok öfkelenenecekti. Ama böyle bir pislik içinde yaşamayacak ve böyle pis bir adamın kendisine dokunmasına izin vermeyecekti. Annesi ona bunu çok iyi öğretmişti. *Devam etmek istediğin gibi başla*, demişti Leydi Wildwood her zaman. Kocasının horultuları onu derin bir uykuya daldırırken Iliana bu tavsiyeye uyduğuna emin oldu.

Duncan ürperdi ve yan dönmeye başladı, sonra sert bir şeye çarpınca homurdandı. Gözlerini açarak önünde asılı duran beyaz çarşaflara baktı, şaşkınlık kısa bir süre beynini kemirdi.

Sonra sırtının ve kalçalarının altındaki kemik dondurucu soğğun kalenin cereyanlı zemini, gözlerinin önündeki beyaz örtünün de çarşaf olduğunu fark etti. Yataktan düşmüştü.

Duncan yüzünü buruşturarak oturma pozisyonuna geçti ve sırtı gördüğü kötü muameleyi protesto ederken inledi. Vücudunu soğuk, sert taştan bir yatağa mahkûm etmek için fazla yaşlanmıştı. Bir zamanlar orada geçirdiği bir gecenin ardından yerden kalkar ve neşeyle gününe devam ederdi. Artık o zaman değildi. Sırtı ağrıyor, başı zonkluyordu ve sabahın erken saatlerinde odanın penceresinden sızan ışık da gözlerini kör etmiyordu.

İç geçiren Duncan, ağrısını hafifletmek için ensesini ovuşturdu ve yatağa doğru baktı, bakışları orada uyuyan genç kadına takılınca hareketleri durdu. Kim? Oh, evet.

Bir gün önce evlendiğini hatırladı ve kendi kendine gülümsedi. Küçük gelini oldukça bitkin görünüyordu. Hatırlayamıyordu ama gece boyunca onu çok çalıştırdığından emindi. Duncan daha önce çok fazla içkinin onu durdurmasına hiç izin vermemişti.

Yatağın kenarına oturarak sessizce ona baktı. Onu uyanıkken çekici bulmuştu ama uyurken, onunla tanıştığından beri yüzünde taşıdığı sert onaylamama ifadesinden eser yokken, daha da çekici görünüyordu. Aşağı uzanarak alt bölgelerini kaşdı ve kendi kendine gülümsedi. Hiç şüphe yok ki onun onaylamamasını sevmişti.

Yine de hatırlayamaması ne yazık, diye düşündü Duncan ani bir kaş çatmayla. Onunla yatma düşüncesi bile onu ölü bir tavuk gibi kaskatı yapmıştı. Bu eylemi hatırlayamaması çok sinir bozucuydu. Bir kulağının üstündeki kafa derisini kaşıyarak biraz sinirli bir şekilde ona baktı.

Hatırlayacağına şüphe yoktu. Sup'ta çok fazla içmemişti. Çok fazla yemek de yememiş, çoğunlukla sunulan yiyecekleri didiklemişti. Doğrusu, yemekten her şeyden çok tiksiniş görünüyordu. Burada onu memnun edecek çok az şey var gibiydi. Ya onun sevgisi de bunlardan biriye?

Bu düşünce biraz dehşet vericiydi. Eğer şimdi ne yaptığını bile hatırlayamayacak kadar sarhoşsa, belki de ona bir bakirenin ihtiyaç duyduğu şefkati ve özeni gösteremeyecek kadar sarhoştü.

Lanet olsun! Duncan ani bir telaşla düşündü. Eğer durum buysa, şüphesiz uyanıp onu o soğuk bakışlarından biriyle mızraklayacaktı.

Geldiğinden beri her şeyini verdi. Babası hariç, diye düşündü. Angus Dunbar henüz onun küçümseyen bakışlarından birine maruz kalmamıştı. Görünüşe göre onu Duncan, evi ve halkının geri kalanı kadar aşağılık bulmuyordu. Neredeyse kıskanacaktı.

Buna izin vermeyeceğine karar verdi. Eğer dün gece ona kaba davrandıysa, bunu şimdi, kız uyanıp ona o bakışlardan birini atmadan önce düzeltecekti. Bu düşünceyle Duncan yatak çarşaflarını kadının beline kadar indirdi ve ortaya çıkardığı şeye baktı. Kadınlar ona bembeyaz bir elbise giydirmişlerdi ama kumaş o kadar ince ve şeffaftı ki teninin görüldüğü yerler pembe görünüyordu.

Duncan bir an için öylece bakakaldı. Babası ilk geldiğinde ona "güzel ama güzel değil" demişti ve belki de haklıydı, ama o anda ona açlıktan ölmek üzere olan bir adama bir tabak haggis kadar güzel görünüyordu.

Iliana bir nehrin kenarındaki küçük bir açıklıkta oturuyordu. Güneş ılık ve rahatlatıcıydı. Esinti bedenini okşarken iç geçirdi, gözlerini kapadı ve yumuşak çimlerin üzerine uzanarak güneşin bedenini ısıtmasına izin verdi. Çok fazla uzanmamıştı ki bir el yanağında gezinmeye başladı.

Gözlerini açarak, üzerinde diz çökmüş olan silah arkadaşına baktı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ve orada olması son derece doğal görünüyordu. Adamın eli boynunda gezindi, sonra göğüslerinin arasına kayd ve Iliana mırıldandı. Uzandığı yerde gerinerek ellerini başının üzerine uzattı, vücudu yukarı doğru yaylandı. El nihayet bir göğsünü örtmek için hareket ettiğinde dudaklarının arasından bir inilti süzüldü, elbisesinin malzemesinden meme ucunu yoğurup kopardı Iliana tekrar inlediğinde, dudakları onunkini örtmek için alçaldı ve bir şekilde, rüyasında, bu da doğal görünüyordu. Adamın dili içeri girmeye çalıştığında Iliana'nın ağzı onunkinin altında açıldı, kendi dudakları ve dili onunkini taklit etti ve şimdi onunkini örtmek için hareket eden bedene doğru kıvrılmasını sağlayan bir aşk oyunu başlattı.

Dudakları onunkileri bırakıp boğazına doğru bir yol açmaya başladığında, derin bir nefes aldı ve kaybına itiraz etmek için ağzını açtı, sonra birayla karışık ter kokusu onu tatlı rüyasından çekip çıkarmaya başladığında dondu kaldı.

Kaşlarını çatan Iliana, elini belli belirsiz burnunun önünde sallayarak kokuyu gidermeye ve dikkatini tatlı okşamalara geri vermeye çalıştı

boğazını sıktı ama geçmedi. Yüksek sesle mırıldanarak kendini tamamen uyanık hale getirdi ve gözlerini zorla açtı.

O zaman bile neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bir nehrin kıyısında değildi. Yatıyordu. Ve şu anda etini büyük bir iştahla kemiren tanıdık görünümlü adam, onun kokuşmuş kocasıydı... hem de annesinin temiz çarşafı üzerinde!

Duncan onun tenine karşı takdirle gülümsedi.

Küçük karısı kızgın bir ateş gibiydi, alevler ellerinde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Onun tatlı kokusunu ve tadını takdirle mırıldanarak dudaklarını teninde gezdirdi.

Elbisesinin yakasına ulaştığında, çürük malzemeyi itmeye başladı, sol göğsü serbest kalıp dikkatine sunulana kadar üzerinde uğraştı. Muzaffer bir haykırıyla ağzını bir anda pembe memenin üzerine bıraktı, sonra küçük karısı onu sağır edecek kadar yüksek bir çığlık atınca kaskatı kesildi. Bu, bir kadının ancak korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığında atabileceği bir çığlıktı. Odada bir tehlike olduğunu düşünen Duncan onu hemen serbest bıraktı ve etrafına bakındı. Ama ortada bir tehlike yoktu.

Odanın, sandıklar ve su dolu bir küvet dışında boş olduğunu görünce kaşlarını çatarak karısına döndü. Karısının artık yatağa uzanmadığını, yatağın üst köşesine doğru kaydığını ve şimdi orada diz çökmüş, sanki onu parçalamaya kararlı bir deliymiş gibi ona baktığını görünce kaşları kalktı.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. Sonra anladığını düşünen Duncan yere yığıldı. "Dün akşam sana karşı pek nazik olmadığımдан korktum, genç kız. Özür dilerim, çok kötü davrandım. Söz veriyorum bu sefer o kadar sert olmayacağım."

Iliana'nın gözleri büyüdü.

"Dün gece hiçbir şey yapmadın," dedi sertçe. "Sarhoş bir halde yerde sızıp kalmışsın" diye devam edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hayır!" diye gururla itiraz etti. Hiçbir *zaman* bir kadınla yatamayacak kadar sarhoş olmamıştı ve dün gece de öyle olacağına inanamıyordu.

"Evet."

Duncan battaniyeleri kenara çekti ve tertemiz beyaz yatak çarşafına baktı. Tam kadının söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştı ki kapı çalındı. İçinden küfrederek ayağa fırladı ve

kılıcını, adamların bir gece önce yerde bıraktığı yerden aldı.

Adam elinde kılıçla ona doğru döndüğünde, Iliana bir an için onu ezip geçmek istediğini düşündü; sonra bıçağı kendi eli boyunca kaydırđı ve hemen kan veren ince bir kesik oluşturdu. Iliana hayretle izlerken, adam bıçağı yere bıraktı, yatağı onun yanına atladı ve kapı tekrar çalınırken elini hızla yatağın alt çarşafına sildi. Annesinin güzel çarşafları!

Iliana elbiseyi kirlettiğı için onu azarlamak üzere ağzını açtı ama buna fırsat bulamadı. Bir sonraki anda, Iliana'nın elbisesini kafasına geçirip odanın öbür ucuna fırlattı ve onu yanına yatırdı. "İçeri gel!"

Kapı açıldığında Iliana dehşet içinde bir çığlık atarak çarşafların altına eğildi.

Babası, Seonaid, Lord Rolfe ve piskopos odaya doluşurken Duncan, "Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın oğlum." Iliana yatak çarşafının altından dışarı bakarken Angus yavrusuna gülümsedi. "Sen... şey... iyi uyumuşsundur umarım?" Bunu sorarken başını başka tarafa çevirdi, utançtan kızarmıştı.

"İyi. Ama uzun sürmez," diye cevap verdi Duncan ve Iliana onun imalı ses tonu karşısında kızardı, ölmeyi diledi.

Angus Dunbar bunu yapamayınca piskopos nazikçe, "Yatak çarşafları için buradayız," diye açıkladı.

"Yatak çarşafları mı?" Karısının birdenbire yanında kaskatı kesilmesine aldırmayan Duncan, sahte bir şaşkınlıkla onlara baktı. "Neden yatak çarşaflarına ihtiyacınız olsun ki?"

Seonaid şaşkınlıkla izlerken adamlar çaresizce birbirlerine bakarken tam bir sessizlik oldu; sonra Angus aniden sinirli bir şekilde ona döndü. "Ver şu lanet şeyleri -yani lanet şeyleri- yani- ver şu lanet şeyleri!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Dalga geçmeye gerek yok. Seonaid, başını çevir." Iliana'nın bunu yapmasını bekledi, sonra ayağı kalktı, Iliana'yı üst çarşafın içine aldı ve yan tarafa taşıdı.

O sırada dört ziyaretçi de yatağa baktı ve kan lekesine farklı tepkiler verdi. Lord Rolfe rahatlamış görünüyordu. Lord Angus memnun görünüyordu. Leydi Seonaid afallamış görünüyordu ve piskopos sadece onaylayarak gülümsedi. Sonra Lord Rolfe salondaki birine işaret etmek için döndü ve Ebba koşarak içeri girdi. Yatağın üzerindeki çarşafları sıyrarak aceleyle odadan çıktı, doğduğu günkü gibi çıplak duran Duncan'a bir bakış bile atmadı, tek örtüsü kundaklanmış Iliana'ydı.

"Pekâlâ." Dunbar Lordu başını salladı, Seonaid'i de peşinden sürükleyerek kapıya doğru ilerlerken yüzü kıpkırmızıydı. "Aferin... Biz... Kahvaltıya inecek misin...?" Sesi soldu, başını sallarken oğlunun sırtışıyla yüzünün kızarıklığı daha da derinleşti. "Peki, o zaman... Biz... şey... sizi yalnız bırakalım. Ne dersiniz? Beyler?" Lord Rolfe ve piskoposa baktı ama çoktan çıkmış olduklarını gördü. "İyi geceler o zaman- yani... şey..." Kapıya ulaştığında rahatlayarak başını salladı, kızını içeri itti, onu takip etti ve kapıyı çarparak kapattı.

Kendisini tutan kollar aniden titremeye başladığında, Iliana Duncan'a baktı ve onun sessiz bir neşeyle titrediğini görünce afalladı. Bir an Duncan'ın neyi bu kadar komik bulduğunu merak etti, sonra da mutsuzca ayaklarını tekmeledi. "Beni yere bırak."

Bunu yaptığında Iliana yatak çarşaflarını daha sıkı tuttu ve suçlayıcı bir ifadeyle bakarak, "Annemin yatak çarşaflarını mahvettin," dedi. Bu sadece onu daha çok güldürdü. Iliana öfkeyle ayağını yere vurdu. "Hiç komik değil lordum. Annem ve ben o çarşafları işlemek için saatlerimizi harcadık. Onlar benim için çok özeldi. Onları neden mahvettiğinize dair bir açıklama istiyorum."

Bunun üzerine Duncan'ın kahkahası yavaşladı ve biraz pişmanlık dolu bir bakış attı, sonra içini çekip başını salladı. "Özür dilerim, hanımefendi. Beni eğlendiren siz değilsiniz. Kendimi hiç bu kadar üzgün görmemiştim. O bir tabloydu, öyleydi." Kadının ciddi yüzüne bakarken kahkahası bir iç çekişle sona erdi. Belli ki kız espriyi anlamamıştı. Başını eğerek merakla ona baktı. "Annen sana hayatın gerçeklerini açıklamadı mı, genç kız?"

"Tabii ki öyle." Iliana başka türlü olabileceğini düşündüğü için ona ters ters baktı.

"Şey, bu soruyla seni aşağılamak istememiştim," diye yatıştırdı. "Sadece kan konusunda biraz kafan karışmış gibi görünüyorsun. Bunda utanılacak bir şey yok."

Kız tekrar sertleşmeye başlayınca aceleyle ekledi. "Kız kardeşimin de kafası biraz karışmıştı, fark ettiniz mi?"

"Evet, fark ettim," dedi Iliana ihtiyatla.

"Babam ve ben ona hayatın gerçeklerini hiç açıklamadık. Nişanlısı onu almaya zahmet edemeyince buna gerek kalmadı."

Bir an için sessiz kalıp onun yüz ifadesini inceledikten sonra içini çekti. Ona hayatın *bazı* gerçekleri verilmiş olsa da, *tam olarak* eğitilmediği açık görünüyordu; Seonaid'in cehaletinden bahsettiği anda alt dudağını endişelendirmeye başlamıştı.

Yer değiştirerek nazıkçe açıkladı: "Kanın nedeni genç kızın peçesi."

Bunun üzerine Iliana'nın gözleri kısıldı. Annesi kızlık duvağından hiç söz etmemişti. Belki de gelin duvağını kastetmiştir, diye düşündü dalgınca. Adam onu bu konuda hemen hayal kırıklığına uğrattı.

"Görüyorsunuz, bir genç kız birazcık etle doğar. Deri... orada." Belli belirsiz bir şekilde uyluklarının tepesini işaret etti. "Eşiyle ilk kez birleştiklerinde... peçe yırtılır ve kan olur. Kan, onun erkeğine bakire olarak geldiğini kanıtıyor." Kızın yüz ifadesini dikkatle izledi ve kız dehşete kapılmış gibi görünmeye başladığında anladığından emin oldu

"Gördüğünüz gibi, dün akşamdan önce denenmemiş olduğunuzu kanıtlamak için çarşafları istediler."

Iliana bir an için başka bir şey düşünemeyecek kadar kanı düşünmekle meşguldü. Ona göre kan yara demekti ve yara da acı demekti. Annesi ilk seferinde biraz rahatsızlık olduğunu söylemişti ama acı ya da kandan bahsetmemişti. Sonra açıklamasının diğer kısmı dikkatini çekti ve geniş gözleri onunkilere dikildi. "Çarşaftan ne istiyorlardı? Onu neden aldılar?"

Duncan bu soru karşısında yüzünü buruşturdu, daha konuşmadan cevabın hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. "Merdivenlerin tepesindeki parmaklığın üzerine asmak için aldım. Bana saf bir şekilde geldiğini ve evliliğin dün akşam tamamlandığını herkese kanıtlamak için."

Bu haberden memnun görünmüyordu ama sadece içini çekti ve yatağın etrafından dolaşarak sandıklarına doğru ilerledi. Bir elbise bulmak için en yakınındakini karıştırmaya başlamıştı ki aniden arkasından tutuldu ve bir çift güçlü kol tarafından kaldırıldı. Nefes nefese, kendisini tutan kolları yakaladı.

Kocasına ne yaptığını sormak için ağzını açtı, sonra yatağın üzerine bırakılınca şaşkınlıkla haykırdı.

Duncan, kız daha yumuşak yüzeyinde bir kez bile zıplamadan onun üzerine düştü. Ağzı kızın irkilerek attığı çığlığı bastırdı ve elleri açlıkla bir oraya bir buraya hareket ederek neredeyse aynı anda vücudunun her yerine dokunur gibi oldu.

Dudakları onunkileri terk eder etmez nefes nefese kalan Iliana, onu uzaklaştırmak için göğsünü itti ama bu imkânsızdı. Adam Iliana'nın çabalarını fark etmemiş gibi görünürken, Iliana yatak çarşafalarını çekiştirerek vücudunu gözler önüne serdi. Iliana onu itmekten hemen vazgeçti ve bunun yerine küçük örtüyü tutmaya çalıştı ama bu savaşı da kaybetti. Kumaş, göğüsleri ortaya çıkana kadar parmaklarının arasından kayıp gitti.

Duncan bunları görür görmez çarşafaları çekiştirmeyi bırakmış, çarşafaları beline ve kalçalarına dolanmış bir halde bırakmıştı. Christinas'a bakan bir çocuğunki gibi parlayan gözleriyle bir haykırış kopardı ve ortaya çıkardığı iki küreye bir cimrinin paraya saldırdığı gibi saldırdı. Ağırlıklarını test ederek yumuşaklıklarını yoğurdu, sonra ağzını birine yapıştırdı ve diğerine dönmeden önce açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi kısa bir süre emdi.

Duncan kendini gelininin kokusuna, hissine ve tadına o kadar kaptırmıştı ki onun kaçma çabalarını fark etmesi bir anını aldı. Fark ettiğinde de görmezden geldi. Ona göre kadın, Duncan'ın bir erkekle bir kadın arasındaki ilk ilişkiye dair verdiği bilgilerden biraz korkmuştu. Büyük olasılıkla şimdi de yataktan korkuyordu. Bu beklenen bir şeydi, ama böyle şeyleri çabucak halletmek daha iyiydi. Bu da iyi bir şeydi, çünkü onun altında kıpırdandığını hissettiğinde yavaş ve nazik davranmanın oldukça zor olacağından korkuyordu. Lanet olsun! Kız bir alev ve adam da kuru bir çıra gibiydi, diye düşündü, sonra kız altında kamburlaşır bükülürken kasıklarına sert bir şeyin bastırıldığını hissetti.

Kıpırdamadan, bir göğsünün pembe etine kaşlarını çattı ve kendini tekrar ona doğru bastırdı. Sertliği bir kez daha hissettiğinde, sonra kaydığını hissettiğinde, onu hemen serbest bıraktı ve kadın gibi giyinmeyi seven garip adamların hikayeleri kafasında yanıp sönerken onurla geri çekildi. "Orada ne var?"

Iliana kendini mücadeleye o kadar kaptırmıştı ki artık savaşacak bir şeyi kalmadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Ancak bir kez farkına vardığında

Kocasının cevabını beklerken yüzünde beliren şaşkın ve dehşete düşmüş ifadeyi görünce şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne?"

Duncan kadının kalçalarına dolanmış çarşaflara uzandı, sonra durakladı. Yüzünde parlayan korkuyla gözlerini kadının göğüslerine dikti. Evet, gerçekten de göğüslerdi. Çarşafları kaldırmak yerine aniden uzandı ve elini kadının kasıklarına bastırdı, kadın uzaklaşıp yataktan kaçmaya çalışmadan önce oradaki sertliği zar zor hissetti. Adam onun kaçmasına izin verdi, o kaçarken kendisi de yataktan atladı.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle, kadın bacaklarının arasındakini göstermeden çarşaflarla örtünmeye çalışırken yatağın karşısında ona bakıyordu.

Gözleri şimdi bir tür çaresizlikle Iliana'nın göğüslerini yalayıp yutuyordu, yüzündeki tüm ateş ve onunla birlikte tüm renk de kaybolmuştu. Iliana olayların bu şekilde gelişmesi karşısında kaşlarını çatı. "Sen benim ne olduğumu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir kadının yüzüne ve göğüslerine sahipsin, ama..." Bakışları kadının belinden aşağıya inerken kaşlarını çatı. "Bir kadının zor bir şeye sahip olmaması gereken yerde senin zor bir şeyin var."

Iliana, adamın bekâret kemerinin önünden sarkan kilidi hissettiğini ve ne yapacağını şaşırmış görüldüğünü fark edince şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Adamın nasıl bir sonuca vardığını bir türlü kestiremiyordu ama verdiği tepkiye bakılırsa bu sonucun pek de övgü dolu olmadığından emindi. Bacaklarının arasında ne olduğunu düşünüyordu?

Bunu düşünmekle o kadar meşguldü ki, adamın tekrar hareket ettiğini ve yatağın etrafından kendisine doğru geldiğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Bir çığlık atarak döndü ve yatağın diğer tarafına geçmeye başladı. Omzunun üzerinden bir bakışta kocasının yatağın kenarına ulaştığını ve ona doğru hamle yaptığını gördü. Çarşaflarda bir çekilme hissetti, beze tutunmaya ve hareket etmeye çalıştı, ancak yataktan fırlayıp kapının yanındaki duvara tökezlerken parmaklarından kaydığını hissetti. Yapacak bir şeyi kalmayan Iliana elleriyle göğüslerini kapattı ve temkinli bir şekilde kocasıyla yüzleşmek için döndü.

Dördüncü Bölüm

Duncan kızın giydiği alete bakakaldı ama kız göğsüne doğru kaçmak için dönmeden önce önündeki parıldayan kilitli deri kayışları ancak görebilmişti. Yeryüzündeki hiçbir şey onu yatağa atlayıp yanına ulaşmaktan alıkoyamazdı.

Onu belinden yakalayarak geriye doğru çekti ve yatağa yan yana düşmeleri için döndürdü. Sonra bir bacağına onunkinin üzerine attı ve hafifçe eğilerek kadının taktığı alete bir kez daha bakabildi.

"Lanet olsun." Adam aleti incelerken kelime tıslayarak çıktı. Kız çırpınmaya başladığında ellerini kendi elleriyle kolayca yakalayarak başının üzerinde tuttu, gözleri kemerden hiç ayrılmadı. "Bu ne olabilir?" diye sordu hayretle.

"Bu bir iffet kemeri," diye itiraf etti Iliana acımasızca, sonra alt dudağını yakaladı ve dişlerinin arasında endişelenmeye başladı.

"Böylesini hiç görmemiştim."

" Francesco Carrarro tarafından icat edildi... Babamın bir arkadaşı."

"Bunu nasıl buldun?"

Iliana isteksizce, "Babam son ziyaretinden getirdi," diye cevap verdi. "Anneme ve bana birer tane verdi."

"Annen de bana ulaşana kadar iffetini koruman için sana bunu giydirmişti," diye tahmin etti ve ön kayışı deneysel bir şekilde çekti. "Bu deri."

"Evet," diye soludu Iliana, ellerini gevşetmeye çalışırken koltuk altlarının kokusundan kaçınmak için başını yana çevirdi. Kahretsin, iğrenç kokuyordu.

Yer değiştirerek onu aniden yüzüstü çevirdi, böylece arkasına bakabildi ve ortadaki kayışın oradaki kemere nasıl sağlam bir şekilde bağlandığını görebildi.

"Bırakın beni," diye omzunun üzerinden tersledi Iliana, utançtan yüzü kızarmıştı.

Duncan onu görmezden geldi, bakışları kızın derinin iki yanındaki poposunun yanaklarında gezindi. Büyüleyici bir manzaraydı. Koyu kahverengi deriyle ayrılmış yuvarlak, pürüzsüz pembe et. Uzanıp bir yanağını hafifçe okşadı ve gülümsedi. Kemer onun için büyük bir rahatlamaydı. Bir an için, bir eş için pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde ettiğini düşünmüştü. Duncan, korkuttuğu için mükemmel bir yanağını çimdikledikten sonra kızın irkilerek çıkardığı ciyaklamaya gülümsedi, sonra onu tekrar sırt üstü çevirdi ve bakışları mekanizmayı kapalı tutan kilide yöneldi.

"Bunu nasıl çözeceksin?" Bir parmağını ortadaki şeridin altından geçirerek, kadınlığına dayanana kadar teninde gezdirdi ve deriyi nazikçe çekti.

"Bir anahtar," diye kalın bir sesle cevap verdi Iliana, sonra yutkundu.

"Anahtar nerede?" Adamın parmağı kemer boyunca tekrar yukarı kayarak Iliana'nın içinde onu kısa süreliğine meşgul eden bir uğultuya yol açtı. Adamın eli durduğunda ve kafasını soru sorarcasına ona doğru kaldırdığında çok rahatlamıştı.

Boğazını temizleyerek onun bakışlarına karşılık verdi. "I..." Durakladı, yutkundu ve tekrar denedi. "Eğer banyo yaparsan sana anahtarı veririm."

Duncan durgunlaştı, yüzündeki tek ifade şaşkınlıktı. "Banyo mu? Henüz Temmuz değil.

Neden banyo yapayım ki?"

"Temmuz mu?" Iliana kaşlarını çattı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Yılda iki kez yıkanırım," dedi ona gururla. "Her Ocak ayının son günü ve her Temmuz. Neden bunu değiştirmemi ve Haziran ortasında yıkanmamı istiyorsun?"

"Çünkü... kokunuzu rahatsız edici bulduğum için mi?" diye ürkekçe sordu.

"Ne?"

"Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum, kadın! Ben sağır değilim. Ne halt ediyorsun *ne demek?*"

Kolları başının üzerinde gerilmiş ve vücudunun alt kısmı onunkinin altında sıkışmış olan Iliana kendini kurbanlık bir bakire gibi hissetmeye başlamıştı. Öfkesi alevlenerek, "Lazımlık gibi kokuyorsun! Sana yakın olmak istemiyorum ve banyo yapmadığın sürece anahtarı sana vermeyeceğim!"

Duncan geri çekilerek dehşet içinde ona baktı, onun cüretkârlığı karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Yasal kocan olarak benim haklarımı inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır! Seni hiçbir şeyden mahrum etmiyorum," diye karşı çıktı Iliana ve mantıklı görünmeye çalışarak ekledi: "Ama bana banyo yapma nezaketini göstermezsen, ben de-"

"Beni inkar *ediyorsun!*" diye suçladı, alnında fırtına bulutları toplanıyordu.

"Hayır, ben-" Adam aniden onu serbest bırakıp kendini yere atınca kadının sözleri kesildi.

yataktan.

"Pekâlâ! Bunu göreceğiz!" diye hırladı, attığı kıyafetlerini topladı.

Yavaşça doğrulup oturan Iliana endişeyle onun satranç oynamasını izledi. "Ne yapacaksın?" Verdiği tek cevap öfkeli bir bakış olunca ağzı sıkıştı. Adam

Neredeyse tamamen giyinmişti ki pes etti ve "Nikahı iptal ettirecek misin?" diye sordu.

Iliana soruyu sorarken bile ürperdi. Böyle bir eylemin sonuçlarını düşünmek bile korkunçtu. Utanç içinde Wildwood'a geri gönderilecek ve annesi de muhtemelen Greenweld'in tuzağına düşecekti. Böyle bir şey olamazdı. Bakışları içgüdüsel olarak anahtarın durduğu yatağın üzerindeki perdeye yöneldi.

"İptal mi edildi?" Duncan ona dönerek bakışlarını tekrar yüzüne çevirdi. "Bu bir hile olurdu, değil mi? Kanlı çarşaf lar muhtemelen çoktan parmaklıklara asılmıştır. Onları hatırlıyorsun, değil mi? Üzerinde *benim* kanım olan annenin çarşaf larını?"

Iliana yavaşça başını salladı, içi rahatlamıştı. Evliliği iptal ettiremezdi. Herkes evliliğin tamamlandığını düşünüyordu. "O zaman ne yapacaksın?" diye sordu ama adam giyinmeyi bitirip hışımla odadan çıkarken cevap alamadı.

Duncan kapıyı öfkeli bir gürültüyle kapattı. Durakladı, koklamak için bir kolunu kaldırdı ve kaşlarını çatı. Tam da Haziran ayında olması gerektiği gibi kokuyordu. Ancak bu, karısı için yeterince iyi görünmüyordu. Görünüşe göre onu İngiliz züppelerinden biri gibi yıkatacak ve pudralatacaktı. O buna izin vermeyecekti. Bunu kabul ederse, bir sonraki adımda ona sütyen ve hortum giydirecekti. Ona kalırsa, vücuda yapışarak erkeğin kişisel aletlerinin tümseklerini ve çıkıntılarını vurgulayan bu kıyafetler uygunsuzdu.

Hayır. Her Temmuz ve Ocak aylarında banyo yapıyordu ve bunu uzun zamandır yapıyordu... ve yapmaya da devam edecekti. Eğer küçük karısı onu değiştirmeyi düşünüyorsa, bir kez daha düşünebilirdi. Ve eğer haklarını reddetmeye devam ederse... o zaman reddetmemesini sağlamak zorunda kalacaktı, diye karar verdi Duncan, küçük deri parçaları ve kısığındaki kilitten başka bir şey giymemiş halinin kendisine verdiği kısa görüntüyü hatırlayarak.

Adı ne olursa olsun çok heyecan verici bir aletti. Karısının da çok güzel bir vücudu vardı. Onu tekrar o kemerle görmeyi umursamazdı. Kahretsin, onu onsuz görmeyi tercih ederdi.

Düğün gecesi buraya kadarmış, diye düşündü hüznle, kapıdan çıkıp koridorda ilerlerken. Onu bir kenara bırakmalıydı. Evliliğin feshedilmesi, o zaman herkesin evliliğin tamamlanmadığını bileceği gerçeğini değiştirmeyecekti. Ama lanet olsun, eğer şimdi bir kadınla aynı çekiciliğe sahip değilse

hediye paketlenmiş ve Noel sabahı yatağının üzerine bırakılmıştı. Duncan onu açmayı çok istiyordu.

Büyük salona inen merdivenlerin tepesine ulaştığında aniden, belki yapabilir, diye düşündü. Evet, belki yapabilirdi. Demirci ile konuşacaktı.

Iliana umutsuzca içini çekti ve kendini kalkıp satranç oynamaya zorladı. Hemen küçük bir zorlukla karşılaştı. Bekâret kemeri istenmeyen yakınlaşmaları uzak tutmak için iyiydi ama bazı kişisel ihtiyaçlar söz konusu olduğunda oldukça rahatsız ediciydi. Çıkarılması gerekecekti.

Üzerinde hâlâ sadece kemeri vardı, yatağın ayakucuna çıktı, dengesini sağlamak için bir direğe tutundu ve yatağın üzerinde toplanmış olan perdeleri yoklamak için bir elini yukarı uzattı. Buranın iyi bir saklanma yeri olmadığını anlaması uzun sürmedi. Görünüşe göre anahtarı istediğinden daha uzağa fırlatmıştı. Hissedemiyordu.

Kapının çalınması onu sertleştirdi. "Kim o?"

Ebba'nın sesi cevap verdi ve Iliana iç çekerek rahatladı. İçeri girmesi için ona seslendikten sonra hemen yatak örtülerine döndü ve bu kez alt taraflarını kurcalayarak anahtarı çıkarmaya çalıştı.

"Leydim!" Ebba ona kısa bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra aceleyle kapıyı kapattı ve yanına koştu. "Ne yapıyorsunuz leydim?"

"Lanet anahtarı perdelerden çıkarmaya çalışıyorum. Çıkarmak için bana uzun bir şey bul. Korkarım acilen rahatlamaya ihtiyacım var."

Bunun üzerine hizmetçinin gözleri büyüdü ve odada kısa bir arama yaptıktan sonra ateşin yanından bir maşayla çıkageldi. "Bu işe yarar mı?"

"Evet, öyle olmalı." Maşayı alan Iliana malzemeyi tekrar dürtmeye başladı.

"Sen... O... Bütün gece boyunca o şeyi giymedin, değil mi?"

"Evet."

Kısa bir sessizlikten sonra kadın, "Lord Hazretleri çok mu sinirlendi?" diye sordu. "Kocam dün gece yerde bayıldı. Uyanmadı ta ki Sabah."

"Ama çarşafılar-"

"Elini kesti ve kanı arşıflara bulaştı. En iyi arşıflarıma," diye ekledi acımasızca.

"Kemerden haberi yok o zaman?" Ebba, hanımının giydiğı tek parça giysiye tiksintiyle bakarken umutlu bir girişimde bulundu.

"O biliyor. Bu sabah herkes gittikten sonra öğrendi."

"Nasıl tepki verdi?"

"Nasıl buldun?" diye sordu kuru bir sesle, sonra anahtar nihayet perdelerden sıyrılınca rahatlayarak haykırdı. Demiri yatağın üzerine bırakarak, küçük parçayı almak için yere atladı ve sonunda eline aldığında rahatlama ve zevk karışımı bir iç çekti.

"Ne yapacaksın?"

Iliana şaşırmış görünüyordu. "ıkar tabii ki." Tam Ebba rahatlamış görünmeye başlamıştı ki, "En azından birkaç dakikalığına onsuz olmak güzel olacak," diye ekledi.

Kadın ona bön bön baktı. "Tekrar takmaya niyetiniz yok herhalde?"

"Elbette." Hizmetçisinin onaylamayan yüz ifadesi karşısında kaşlarını çattı.

"I

Dün gece sana söyledim, Ebba. Bu şekilde yaşamayacağım. Temiz bir evim olacak, temiz bir yatak ve içinde temiz bir adam. İkimizi de öldürse bile," diye mırıldanarak ekledi kemerin kilidini açarken.

"Gilley." Duncan demircinin koluna yapıştı ve onu durmaya zorladı, bunu yaparken de kendi dudaklarına sert bir gülümseme yerleştirdi. Annesi yatak odasından çıkarken adamla doğrudan konuşmak istemişti. Ne var ki, bütün sabah şu ya da bu endişeyle meşgul olmuştu. Şimdi, öğleyi duyduğunda, nihayet ilingiri arayacak kadar uzun süre uzaklaşmayı başarmıştı. "Seninle konuşmak istiyorum."

Gilley tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet, ama baban içeride beni bekliyor. Başka bir anahtar seti yapılmasını istiyor. Gelinin için," diye açıkladı Duncan şaşkın şaşkın bakınca.

"Neden bir dizi anahtara ihtiyacı olsun ki?"

Adam şaşkınlıkla, "O artık bir chatelaine," dedi.

Duncan bunun üzerine homurdandı, sonra da omuz silkti. "abuk olacağım. Kilitler ve anahtarlar hakkında ben de sizinle konuşmak istiyordum. Görüyorsunuz, açmam gereken bir kilit var ama anahtarım yok ve belki bana nasıl yapacağımı söyleyebilirsiniz?"

Gözlerini kırptırdı. "Eğer onu bana getirirsen, kesinlikle senin için yapabilirim."

Duncan Iliana'yı çilingirin kulübesine götürüp masanın üzerine oturtmayı ve kilidi açmak için eteklerini başından aşağı atmayı hayal etti. Hayır, bu bir seçenek değildi. Hikâye, öğlen yemeğinden önce kaleye gelen herkese ulaşacaktı. Ayrıca, karısının iffet kemerine başka bir adamın gözünün takılması fikrinden de hoşlanmıyordu. Ya da ne sakladığını.

"Hayır. Bunu yapamam. Bu mümkün değil." Başını sertçe salladı. "Bunu kendi başıma nasıl yapacağımı bana söylemen gerekecek."

Çilingir kaşlarını çattı. "Söz konusu kilidi görmeden size nasıl olduğunu söyleyemem. Eğer siz bana getiremiyorsanız, o zaman ben ona gidebilirim, değil mi?"

"Hayır. Yapamazsın." Sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bana sadece kilitlerin nasıl açılacağını söyle." "O kadar kolay olsaydı, herkes çilingir olurdu. Sana daha az yardım edemem. gör."

"Şey... Lanet olsun!" Kemerindeki kılıca uzanarak onu kınından çıkardı ve ayaklarının dibindeki toprakta kilidin kaba bir taslağını çizmek için kullandı. Resmi bitirdiğinde memnuniyetle, "İşte," dedi. "Bu sana yardımcı olmuyor mu?"

Çilingirin kaşları hafifçe kalktı. "Ne olabilir?" "Ne olduğunu sanıyorsun, seni aptal! Bu kilit."

Gilley omuz silkti, hakarete aldırmadı. "Bana daha çok bir fareye benziyor."

"Evet. Bir fare." Angus'un sesi sol omzunun yanından geliyordu.

Yenilgiyle yere yığılan Duncan dönüp babasına baktı. "Ne yapıyorsun ne istiyorsun?"

Angus kaşlarını kaldırdı ama oğlunun sinirlenmesine rağmen hafifçe gülümsedi. "Gilley'i burada arıyordum."

"O zaman seni onunla baş başa bırakayım." "Hayır, ben de seninle konuşmak istedim."

Duncan soru sorarcasına arkasını döndüğünde Angus bailey'deki adamları işaret etti. "Bu öğleden sonra ayıracak bir ya da iki adamınız var mı?"

"Onsuz da yapabileceğim bir ya da iki kişi olabilir," diye yavaşça itiraf etti. On dokuz yaşına bastığından beri babası ona Dunbar kalesi ve halkı üzerinde sorumluluk veriyordu. Biraz orada, biraz burada diye başlamış, her geçen yıl biraz daha ekleyerek devam etmişti.

onlara hizmet eden herkesten sorumludur. Gayri resmi olarak. Resmi olarak babası lorddu ve ölene kadar Duncan'ın aldığı her kararı veto etme yetkisi vardı. Gerçekte, Angus'un bilgeliğinden ve Duncan'ın canlılığından ve tutkusundan yararlanarak aralarında ciddi kararlar aldılar.

"Güzel, güzel. Fırsatını bulduğunda onları kaleye gönder, olur mu?" Ona neşeyle gülümsedi, sonra Gilley'e döndü. "Şimdi, şu anahtarlar hakkında-"

"Kaledeki adamlara ne için ihtiyacın var?" Duncan kuşkuyla araya girdi. Babasını çok nadiren bu kadar neşeli görürdü. Adam Duncan'ın hayatının çoğunda ciddi ve asık suratlıydı. En azından karısından beri. Leydi Muireall öldüğünden beri. Duncan'ın zayıf anılarına göre annesi, etrafındaki herkesi mutlu eden bir güneş ışığıydı... huysuz kocası da dahil.

" Ben değilim. Karın," dedi babası ona kolayca. "Büyük salonu temizlemeye başladı. Kadınlara bütün eski çalı çırpıyı attırdı, sonra da taş zemini ovdurdu, yeni çalı çırpıya ihtiyacı olacak."

"Eski acelelerin nesi varmış?"

Angus Dunbar oğlunun bu öfke gösterisi karşısında hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Şey, delikanlı, neredeyse bir yıldır oradalar."

"Ve bir yıl daha gayet iyi dayanırdı. Aceleleri değiştirmeden önce her zaman ^{bir} ya da iki yıl bekletiriz."

"Evet, işleri biraz akışına bıraktığımız doğru-"

"Boş ver gitsin!" Duncan ona inanamayarak baktı, karısının gerçekten şikâyet edecek bir şeyi olabileceği düşüncesi karşısında kendini birden ihanete uğramış hissetti.

"Evet." Angus içini çekti. "Gerçek şu ki oğlum, annen öldüğünden beri buranın bu halde olmasına asla katlanamazdı. Korkarım böyle olmasına ben izin verdim. O öldüğünde gerçekten dağıldım. Derin bir üzüntüye gömüldüm ve bir daha asla çıkamadım. Kalenin ve hatta insanların durumunu ihmal ettim.

-"

Gilley, "Şimdi, lordum," diye araya girdi ama Angus onu susturdu. "Ne dersen de Gilley, ama bu doğru ve ben de bunu biliyorum. Ben demiyorum ki

sizi güvende tutmadı. Gerçek şu ki, öfke sizi kurtarabilecek tek şeydi. benden bir yükseliş. Birçok düşmanın boynunu öfkeyle kırdım.

göğsümde kılıçla. Ama daha yumuşak ihtiyaçlar söz konusu olduğunda, burada değildim. Kendi çocuğum için bile. Yine de," diye devam etti, her iki adam da tartışmak için ağızlarını açtığında. "Iliana şimdi burada ve burayı düzene sokmak istiyor... tıpkı annenizin daha önce yaptığı gibi ve bu kalbimi biraz ısıtıyor. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız."

Duncan o anda buna katılmakta büyük zorluk çekecekti ama arkasını dönerken fikrini kendine sakladı. "Acele etmeleri için iki adam göndereceğim, ama daha fazlasını değil."

"Giorsal."

"Evet, leydim?" Elleri kalçalarında, dizlerinin üzerinde yerleri fırçalayan kadınları denetleyen hizmetçi, kaşlarını soru sorar gibi çatmak dışında kıpırdamadı. Hizmetçi olsun ya da olmasın, kendini Dunbar'ın kraliçe arısı olarak gördüğüne şüphe yoktu.

Kendini sabrını korumaya zorlayan Iliana, Ebba'ya yardım etmekte olduğu goblenin kenarını bıraktı ve odanın öbür ucunda bağırmak zorunda kalmamak için kadının yanına gitti. Annesi ona, mallarını satan bir balıkçı gibi uzaktan bağırmanın bırakın saygınlığı, otorite bile olmadığını öğretmişti. Kadının yanında duraklayan Iliana ona biraz soğuk bir gülümseme takındıktan sonra şöyle dedi: "Lord Angus zemin için taze çalı çırpı topluyor, ama belki onlara hoş kokulu bir şeyler eklemek iyi olur diye düşündüm. Belki birkaç kadın alıp gidip biraz toplayabilirsiniz-"

"Heather."

Iliana sözünün kesilmesi karşısında gözlerini kırptırdı. "Heather?"

Dudaklarını büken kadın kesin bir ifadeyle başını salladı. "Evet. Hanımefendinin acelelerin arasına koyduğu şey bu."

Dişlerini gıcırdatmamaya çalışan Iliana, ilkinden bile daha soğuk bir gülümsemeyi zorladı. "Öyle olabilir ama ben lavantayı tercih ederim."

Giorsal hemen başını salladı. "Leydi Muireall her zaman ısı-" "Ben Leydi Muireall değilim," diye tersledi Iliana soğuk bir şekilde, "ve lavantayı tercih ederim." "Bu kadar kuzeyde lavanta yok," diye açıkladı hizmetçi.

Iliana yenilgiyle iç çekti, kaybettiğini anlamak için diğer kadının yüzündeki memnuniyeti görmesine gerek yoktu. "Anlıyorum."

"Yine de biraz funda var." "Eminim vardır," diye kuru bir yorum yaptı.

"Ben kadınları alıp gidip biraz bulacağım." Diğer kadınları hemen yanına çeken Galce bir kelime söyleyerek, izin beklermiş gibi bile yapmadan onları uzaklaştırdı.

Onların gidişini izleyen Iliana bıkkın bir halde sehpa masasına doğru ilerledi ve iç çekerek bankına çöktü. Kesinlikle iyi bir gün geçirmiyordu.

O sabah aşağı indiğinde büyük salon boştu. Kaleyi düzene sokmak için çalışmaya başlamaya kararlı olan Iliana orucunu bozmakla uğraşmamış, Ebba'yı hizmetkârları aramaya göndermişti. Hizmetçi, Giorsal ve hayatta olsaydı kendi büyükannesinden daha yaşlı olacak üç kadınla birlikte geri dönmüştü. İlerlemiş yaşlarına rağmen o sabah çok iş yapmışlardı ama Iliana, Dunbar'ı yola getirmenin onu öldürebileceğini düşünmeye başlamıştı. Önemli olan iş değildi. O sabah yaptığı ağır işlere alışık olduğunu söyleyemese de, daha önce de çalışmıştı. Asıl sorun kadınlardı ya da en azından onların tavırlarıydı.

Iliana, Leydi Muireall'ın adını ve burayı nasıl yönettiğini bir kez daha duymak zorunda kalırsa kendini öldürebileceğini düşündü. Leydi Agnes hakkında da çok şey duymuştu. Leydi Muireall görünüşe göre Lord Angus'un ölen karısıydı. Leydi Agnes ise onun annesiydi. Görünüşe göre her iki kadın da mükemmellik timsaliydi. Sabahtan beri duyduğu tek şey Leydi Muireall şöyle, Leydi Agnes ya da onların deyimiyle Kara Agnes böyle idi.

Leydi Muireall ileride acelelerin düzenli olarak değiştirilmesinde ısrar etmişti. Leydi Muireall her bahar duvarları badanalamıştı. Leydi Muireall kendini kocasının önüne atmış, bir ok yemiş ve kendi hayatını feda ederek Laird Dunbar'ın hayatını kurtarmıştı. Kara Agnes kalenin düzenini sağlamış, yedi çocuk büyütmüş ve kocası uzaklardayken altı ay boyunca İngilizleri oyalamıştı.

Iliana'ya göre yeni insanları onun seleflerinin standartlarına uygun yaşamadığını düşünüyordu. Verdiği emirleri reddeden kimse olmamıştı. En azından açıkça. Sadece onun söyleyeceklerini dinlemişler, sonra da Leydi Muireall'ın bunu nasıl yaptığını anlatmışlar ve o şekilde yapmaya başlamışlardı. Birkaç kez neredeyse tükürüyordu, eğer bu kadar bilgiliyseler

Malikânenin nasıl muhafaza edilmesi gerektiği konusunda, neden bu kadar harap olmasına izin vermişlerdi? Ama kendini dizginlemeyi başarmıştı. Şimdiye kadar.

"Şekillenmeye başlıyor."

Iliana hizmetçisinin onu neşelendirmeye çalışmasına baktı. Eski çalı çırpılar kaldırılmış ve yerler süpürülmüştü; sonra kadınlar taş levhaları yılların pisliğinden arındırmak için fırçalamaya koyuldular, o ve Ebba ise duvarların yıkanabilmesi için duvar halılarının ve duvar asmalarının kaldırılmasını sağladılar. Gözünü badanaya diktği için şimdi neredeyse pişmanlık duyuyordu. Duvarların buna ihtiyacı olmadığından değil, ama aile kalkanına ve duvarlardaki tüm duvar halılarına bir göz atması, odadaki her bir eşyanın iyi bir fırçalamaya ihtiyacı olduğunu söylemesi için yeterliydi.

Sehpalar ve banklar da dahil olmak üzere, diye düşündü yüzünü buruşturarak, oturduğu yerde kayarken ve eteği onunla birlikte hareket etmeye isteksizlik gösterirken. Hiç şüphesiz bir su birikintisinin içine oturmuştu, diye düşündü iğrenerek ve bugün sade, eski ve yıpranmış bir elbise giydiği için minnettar oldu. Yine de, bugün zemin bitmiş olsun ya da olmasın, en azından bankları fırçalaması gerektiğini aklına not etti. Güzel elbiselerinden birinin daha burada mahvolduğunu görmek istemiyordu.

İç geçirerek odaya tekrar göz gezdirdi ve hâlâ yapılması gerekenleri düşündü. Görünüşe bakılırsa, çalıların altındaki zemin Leydi Muireall'ın yirmi yıl kadar önceki ölümünden beri temizlenmemişti. Çalı çırpı temizlendikten sonra zeminde çok sayıda, çeşitli tanımlamalara sahip yığınlar ortaya çıkacaktı. Iliana bunların çoğunun kaynağını tahmin etmek bile istemiyordu ama neredeyse taşlaşmışlardı. Ayrıca çıkarılmaları da zordu. Kadınların çalışmasını izlerken bu çok açıktı. Sabahın büyük bölümünde üç kişi yerleri fırçalamıştı. Eğer Giorsal kendi çabasını ortaya koymak için yolu açık görseydi dört kişi olacaktı ama görünüşe göre buradaki konumu sadece diğerlerini yönlendirmektir. Dunbar'daki ilk gününde bir tartışma başlatmak istemeyen Iliana, kadının emeksizliği hakkında hiçbir şey söylememişti. Ama Lord Angus'la konuşup kadının tam konumunu öğrenmeye niyetliydi. Ayrıca daha fazla yardım almanın mümkün olup olmadığını da soracaktı. Sadece üç kadın çalıştığı için, sabahın büyük bir bölümünden sonra bile zeminin dörtte biri bile temizlenememişti. Ve öğlen yemeği hızla yaklaşıyordu.

"Gel," diye mırıldandı Ebba, hanımı bir kez daha içini çekince. "O kadar da kötü değil. Bu oda en azından daha iyi kokmaya başladı."

Bu yeterince doğrudu, ama bunun nedeni sadece acelelerin kaldırılmasıydı. Hâlâ yapılacak çok şey vardı. Zemini bitirmesi, duvarları badanalaması, duvar asmalarını temizlemesi gerekiyordu. Tahminine göre sadece bu odayı bitirmeleri en az üç günlerini alacaktı. Ancak o zaman dikkatini yatak odalarına çevirebileceğini hissedecekti. Bu düşünce onu pek memnun etmemişti. Böyle bir sefalet içinde yaşamaya alışık değildi ve yatak odası da en az büyük salon kadar pislikle doluydu.

Kadınların geride bıraktığı kovalardan en yakın olanına yönelen Iliana yere diz çöktü ve bir bez aldı. Bezi kovaya daldırdı, sıktı ve ardından fırçalamaya başladı.

"Hayır, leydim!" Ebba soluk soluğa onun yanına koştu. "Bunu yapacağım. Neden biraz yürüyüp temiz hava almıyorsunuz?"

Iliana başını salladı. "Yapacak çok şey var. Bir bez getir ve bana yardım et."

Beşinci Bölüm

"Gör!"

Aşçının öğle yemeği için hazırladığı taşlaşmış peynir ve bayat ekmeği uzun uzun incelemeyi bırakan Iliana, bu ünlem üzerine başını yavaşça kaldırdı.

Duncan'ın kız kardeşi Seonaid, kale kapılarının hemen içinde duruyordu; onun ve sürekli yoldaşları Allistair ve Aelfread'in gözleri büyük salonda yapılan değişiklikleri şaşkınlıkla izliyordu. Geç kalmışlardı, öğle yemeği için içeri en son onlar girmişti ama garip bir şekilde Iliana ve ekibinin son üç günde neler başardığını ilk onlar fark etmişti. En azından Angus dışında bu konuda yorum yapma zahmetine katlanan ilk kişiler onlardı.

Iliana yengesini düğünün ertesi sabahı diğerleriyle birlikte yatak odasından ayrıldığından beri görmemişti. Üç gün önce. Seonaid ve iki arkadaşı düğünün ertesi sabahı ortadan kaybolmuş ve o günden beri geri dönmemişlerdi. Iliana bu konuda yorum yaptığında Laird Angus'un tahmini ava çıktıkları yönündeydi.

"Burada neler oluyor?" Seonaid, kuzenleriyle birlikte masada kendilerine yer açarken kısık bir sesle sordu.

"Salonu temizliyorlar."

Iliana, kocasının bu sözlerle alay etmesi karşısında kaskatı kesildi.

"*Temizlik* mi?" Seonaid bu kelimeyi sanki daha önce hiç duymamış gibi söyledi.

Iliana etkilenmemişti. Angus da etkilenmemişti. ona kaşlarını çatmak için.

"Evet, *acleanin'*. Iliana ve kadınlar neredeyse üç gündür canla başla çalışıyorlar. Senin ormanda aylak aylak dolaştığın süre kadar." Bunu anlayan için durakladı, sonra da ekledi: "Bu konuda bir iki şey öğrenmek için etrafta dolaşımdan zarar gelmez. Nişanlının böyle şeylerden habersiz bir eşe sahip olmaktan memnun olmayacaktır."

"Karıcığım!" Seonaid biraya uzanırken homurdandı. "Asla öyle biri olmayacağımı yeterince iyi biliyorsun baba."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum."

Ana masa boyunca ani bir sessizlik oldu ve herkes dönüp yaşanan dramı izlemeye başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Laird Angus ağzındaki bayat peyniri acımasızca çiğnedi ve cevap vermeden önce yutkundu. "Her şey ayarlandı. Laird Rolfe beni ikna etti. Düğünden sonraki sabah bunu konuştuk. O gün öğleden önce isteksiz damadı geri getirmek için yola çıktı."

"Ne? Ama ben-" Sesi başarısızlığa uğradı. Belli ki babasının Lord Rolfe'la yaptığı konuşmadan farklı bir sonuç bekliyordu. Seonaid yumruk yemiş gibi bakıyordu.

Iliana garip bir şekilde Duncan'ın da öyle yaptığını fark etti. Kocası da Lord Rolfe ve piskoposun ne zaman ayrıldıklarının en az diğerleri kadar farkındaydı. Tek düşünebildiği, ayrıldıklarından beri tartışmalarının sonucunu öğrenmek için babasıyla konuşmamış olduğuydu. Ama o zaman nasıl konuşabilirdi ki? diye düşündü kuru bir sesle. Burada hiç kimseyle konuşacak kadar uzun kalmamıştı. Sabahları ilk iş olarak kaleden çıkıyor ve gün içinde sadece yemek yiyecek kadar uzun süre geri dönüyordu. Geceleri ise o içeri girdiğinde çoğu insanın uyuyor olacağı kadar geç bir saatte içeri süzülüyordu.

"Beni duydu," dedi yaşlı adamın sakın cevabı. "Burada boşa harcıyorsun ve buna bir son vermeni istiyorum. Sen çocuk sahibi olmak için doğmuşsun. Senden çocuk görmenin zamanı geldi."

"Beni o *İngiliz*'le mi evlendirmek istiyorsun?" Bu kelimeyi sanki hakaretlerin en kötüsüyümüş gibi söyledi.

"Seni *evli* görmek isterdim."

Iliana bunu takip eden sessizlikte nefesini tuttu ama yine de onun aniden ayağa fırlamasına hazırlıksızdı. Seonaid ayağa kalkarken sehpayı kasıtlı olarak devirdi ve kalaylı fiçılarla sürahileri gürültüyle taş zemine savurdu. "O piçle evlenmeyeceğim!" diye gürültünün üzerine öfkeyle bağırdı, sonra topuklarının üzerinde dönerek odadan hızla çıktı.

Salona tekrar sessizlik çöktü, sonra Duncan yavaşça ayağa kalktı ve bunu yaparken Iliana'ya suçlayıcı bir bakış attı. Sanki Seonaid'in üzüntüsü bir şekilde onun suçuymuş gibi, diye düşündü Iliana dehşetle, adam dönüp kadının gittiği yoldan giderken.

Aelfread ve Allistair ayağa kalkıp kuzenlerini takip ederken Angus uzun bir iç çekerek masayı düzeltmek için ayağa kalktı. Diğer adamların yardımıyla yere düşen fincanları topladıktan sonra Iliana'nın yanındaki koltuğuna oturdu ve Giorsal'ın mutfaka gidip taze bir sürahi birayla dönmesini sabırla bekledi.

"Kızımdan özür dilerim," diye iç geçirdi önce onun, sonra kendisininkini tazelerken. "Sonsuza dek hizmetçi olarak kalacağına inanıyordu. Sebepsiz yere değil, aklınızda bulunsun."

Iliana ne diyeceğini bilemeden sessizce başını salladı.

"Büyürken ona çok fazla özgürlük tanıdım," diye devam etti. "Aslında ona özgürlük verdiğimden değil, onu elime alma zahmetine girmeyi ihmal ettiğimden. Korkarım yıllar içinde çok şey ihmal ettim. Her halükarda, bu evliliğe yeterince hazırlıklı değil ve gerçek bir hanımefendi olmayı öğrenmesi için ona verebileceğiniz her türlü yardımdan büyük fayda sağlayacaktır."

Iliana, adamın kendisinden kızına kadınsı uğraşlar konusunda ders vermesini istediğini fark edince sustu. Bu fikir ürkütücü olmaktan da öteydi. Seonaid'in bu tür becerilerden sadece yoksun değil, tamamen yoksun olduğunu bilecek kadar kızı görmüştü.

"Düğün ne zaman olacak?" diye sordu endişeyle.

"Adam buraya getirilir getirilmez. Belki bir ay sonra."

"Bir ay mı?" Kelimeler gıcırdayarak döküldü ve Iliana tankardını dalgınca dudaklarına götürerek bir yudum aldı ve bu yudum tankardındaki sıvının yarısını tüketen bir yuduma dönüştü. Fincanı indirdiğinde Angus Dunbar'ın tek kaşını kaldırmış kendisine baktığını gördü.

"Çok susamışsın, genç kız. İskoçya'nın en iyi birasını bizim biracının yaptığı söylenir. Sanırım sen de buna katılırsın?"

"Evet, güzel bira," diye mırıldandı, gülümsemeye zorlayarak. Sonra bakışları yere düştü ve nefesinin altından ekledi: "Ne yazık ki aynı şey aşçının yemekleri için söylenemez."

Angus onun bakışlarını takip etti ve alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Aşçının yıllar içinde işleri biraz aksattığı doğru. Rahmetli eşim Leydi Muireall hayattayken babası burada aşçıydı. Onu sürekli tetikte tuttu. Ama vefatından sonra..." Omuz silkti. "Hepimiz bazı şeyleri olurlarına bırakırız." Bir an sessiz kaldı, düşünceleri çok uzaklarda, muhtemelen ölmüş karısında, sonra kendini topladı ve ona baktı. "Belki de tekliflerini iyileştirmesi için onu cesaretlendirecek bir şeyler yapabilirsin?"

"Evet, belki yapabilirim," dedi Iliana kararlılıkla, ayağa kalkarak. "Aslında, izin verirsiniz, sanırım onunla hemen şimdi konuşacağım." Dönerek kararlı bir şekilde mutfaklara doğru yürüdü.

"Daha önce hiç şikayet almadım. Laird çalışmamdan çok memnun görünüyor."

Iliana adama ciddiyetle, "Sizinle konuşmamı isteyen kişi o," dedi.

Aşçının tek tepkisi, gür kaşlarının altından ona ters ters bakmak ve elbisesinin eteğini zar zor ıskalayarak ayaklarının dibine tükürmek oldu.

Iliana, adamla nasıl başa çıkacağını düşünürken öfkesini kontrol etmek için kendini ona kadar saymaya zorladı. Son üç gün boyunca yemek olarak sunduğu bayat ekmek ve sulu yahnilere katlanırken eninde sonunda onunla ilgili bir şeyler yapması gerekeceğini biliyordu ama onu öncelikler listesine büyük salonu temizlemek ve badanalamak arasında bir yere koymuştu. Geceleri ateşin önünde temizleyebileceği birkaç duvar asması dışında büyük salonun işi bitmişti. Yerler fırçalanarak temizlenmiş, sehpa ve banklar tertemiz olmuştu. Hatta şöminenin etrafındaki duvardaki duman ve isı bile temizlemişti. Artık aşçıyla ilgilenme zamanı çoktan gelmişti.

Kısa boyluydu, saçları is gibi siyahtı ve vücudu bir fiçıyı andırıyordu. Adamın her yeri yuvarlaktı. Yanakları bile tombul ve çiçekliydi. Iliana onun ya herkesten daha iyi yemek yediğini ya da damak tadının daha az seçici olduğunu düşünebiliyordu. Konu yeni İngiliz hanımına gelince saygı ve nezaketten kesinlikle yoksundu. Onunla konuşmak için mutfığa girdiğinden beri şeytan gibi işbirliği yapmıyordu. Birincisi, onu dinlemek için yaptığı işi bırakma nezaketini bile göstermiyor, ikincisi de o konuşurken eteklerinin dibine tükürüp duruyordu. Bu çok iğrenç bir alışkanlıktı. Özellikle de mutfakta yemek hazırlarken, diye karar verdi, yerdeki köpüklü topaklara bakarak.

"Peki," dedi sonunda. "Eğer görevlerini tartışmak senin için çok zahmetliyse, onları yerine getirecek başka birini bulurum." Adamın yüzündeki dehşeti çıplak gözle gördükten sonra odadan çıkmak için döndü.

"İşte şimdi! Bunu yapamazsın! Ben hayatım boyunca bu işi yaptım, babam da benden önce yaptı. Benim yerime geçemezsin!"

Sonunda onun dikkatini çekmişti, öyle görünüyordu. Kapıda duraklayan Iliana, yüzünde sahte bir şaşkınlıkla geri döndü. "Elbette yapabilirim Bay Dunbar."

"Cummin," diye mırıldandı kızgınlıkla. "Elgin Cummin. Annem bir Dunbar'dı. Babam buraya aşçılık yapmaya geldikten sonra onunla evlendi."

"Pekâlâ, Elgin Cummin, senin lordun yeni evimi düzene sokmam için beni serbest bıraktı." Tam olarak doğru sayılmazdı ama laf kalabalığı yapmanın sırası değildi, diye düşündü, bakışları odadaki diğerlerini de uyarırcasına acımasızca geziniyordu. Mutfak görevlisi ve aralarında Giorsal'ın da bulunduğu bir avuç hizmetkâr onun bakışları altında sakinleşti. "Yani dilediğimi serbest bırakabilir ya da alıkoyabilirim." Bakışları tekrar aşçıya kaydı. "Buna sen de dâhilsin. İçeri girerken böyle bir niyetim yoktu ama bu konuyu benimle tartışmaya bile yanaşmazsan, seni değiştirmekten başka çare göremiyorum."

"Bunu seninle tartışacağım. Tartışmak iyidir." Adamın yüzünde artık çaresiz bir ifade vardı. Iliana buna pek şaşırmadı. Baş aşçı olmanın belli bir prestiji ve beraberinde getirdiği pek çok avantajı vardı. Üstelik adam bu konuda eğitilmişti ve başka pek bir şey bilmiyordu. Iliana'nın şu anki tek endişesi bu eğitimin ne kadar sıkı olup olmadığıydı.

"Yemek yapabilir misin?" Soru açık ve netti, aşçının göğsünü kabarık bir gururla kabartıyordu.

"Evet. Babam tüm İskoçya'nın en iyi aşçısıydı. Leydi Muireall öyle derdi ve beni bildiği her konuda eğitti."

"Bayat ekmek ve kuru, sert peynirleri lordunuza servis etmeyi size o mu öğretti?"

Göğsü biraz çöktü, artık yüzünde utanç vardı. "Hayır."

"Hmm." Iliana ona ciddiyetle baktı. "O zaman bunu bir daha beklemeyeceğim. Bu akşam yemeği için ne planladın?" Ateşin üzerinde kaynayan kazanın içindekileri çoktan görmüştü. Geldiğinden beri her gece servis edilen yahninin bir tekrarı gibi görünüyordu: oldukça ince ve tatsız bir yulaf ezmesi.

Aşçının bakışları kazana kaydı, endişeyle alnını buruşturdu, sonra çaresizce ona baktı. "Hiç baharatımız yok."

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Hiç mi?"

"Hayır. Laird Angus karısının ölümü üzerine onun yerine çoban kızı olarak geçmedi."

Iliana bu habere şaşırmamıştı, zaten kendisi de durumdan bu sonuca varmıştı. "Bir bitki bahçesi bile yok mu?"

"Leydi Muireall'ın da bir tane vardı ama öldüğünde çürüyüp yağmura teslim oldu."

"Anlıyorum." Iliana durduğu yerde kıpırdandı, zihni soruna bir çözüm bulmak için çalışıyordu. Hemen bahçeye bir göz atması gerekecekti. 'Twas

Haziran. Baharatlardan bir şey kazanabilmesi için yakında ekilmesi gerekiyordu. Kendi yetiştirebilecekleri baharatları satın almak onun için çok pahalıydı. Yine de bazılarının satın alınması gerekiyordu. "Baharatçı ne zaman gelecek?"

"Gelmiyor. Yıllar önce gelmeyi bıraktı. Laird Angus ondan mal almak için hiç ortalıkta olmadı."

Kaşlarını çatmıştı ki Giorsal söze girdi: "Bu sabah buradan geçti. Adamlardan birinin bunu lorda bildirdiğini duydum. Innes'e giderken bizim topraklarımızdan geçti."

"Innes?"

"McInnes holdingleri. Onlar bizim komşularımız," diye açıkladı aşçı, yüzünde endişeli bir ifadeyle. "Bu yolculuktan sonra bir daha aylarca buralarda olmayacak. Yapması gereken geniş bir çevre var ve yılda sadece dört kez buradan geçiyor. Baharatım olmazsa lezzetli yemekler yapamam."

Kaşları onun endişesi karşısında hafifçe kalktı. Görünüşe bakılırsa Iliana'nın sözünü dinlemişti ve şimdi de yemek zamanında lezzetli yemekler sunamazsa pozisyonunu kaybetmekten korkuyordu. Iliana baharatı olmadığı için onu tatsız yemekler için suçlayamazdı ama bayat ya da artık yemekleri de kabul etmezdi. Tam bunu ona söyleyecekti ki fikrini değiştirdi. Bırakın onu sert bir görev yöneticisi sansın. Korku büyük bir teşvikti. Onun neler yapabileceğini gördükten sonra, böyle şeyler için asla görevlendirilmeyeceğini söyleyecekti.

Ne yazık ki, onu aramak için bailey'e çıktığında Angus ortalıkta yoktu. Bakışları isteksizce, ahır yöneticisiyle konuşmakta olan kocasına kaydı. Son üç gündür bir irade savaşı veriyorlardı. Bu savaş çoğunlukla birbirlerini görmezden gelmekten ibaretti. Şimdi ona yaklaşmaya can atmıyordu ama baharata çok ihtiyaçları vardı.

Kararlılıkla iç çekerek ona doğru ilerledi. "Kocan mı?" Adamın kaskatı kesildiğini gördü; sonra yavaşça dönüp ona baktı, yüzü ifadesizdi. Iliana rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama devam etmek için kendini zorladı. "Ben... baban buralarda mı?"

Duncan karısının bailey'e çıktığını görmüş ve ona yaklaşabileceğinden korkmuştu. Bu bir sorundu. Bu kadınla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Kadın ona kocalık haklarını reddediyor, pis koktuğunu söylüyor ve şimdi de evinin içinde koşturup duruyor, her şeyi değiştirip temizliyordu. Bir erkek böyle bir eşle ne yapabilirdi ki?

Eğer bu normal bir sorun olsaydı, büyük olasılıkla babasına götürüp bir iki öğüt alırdı ama bu durumda bunu yapamazdı. Karısıyla henüz yatmamış olmasının utanç verici gerçeğini babasının bile bilmesine izin verirse lanetlenirdi.

Taktığı aleti açıklamaya gelince, bu düşünmek bile istemediği bir kâbustu. Ayrıca, babası kızıdan oldukça etkilenmiş görünüyordu. Onun kaleyi yönetmeye başlamasından kesinlikle memnun görünüyordu. Annesi öldüğünde sadece beş yaşında olan Duncan için bu sonuç şaşırtıcıydı. Dunbar'ın onun zamanında nasıl bir yer olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktü. Tek bildiği, gelininin geldiği gün nasılsa, hatırlayabildiği kadarıyla o günden beri de öyle olduğuydu. Diğer herkes için yeterince iyiydi ama karısı için yeterince iyi değildi ve aniden babası için de yeterince iyi olmadığı ortaya çıktı. Sanki karısı adamı büyülemişti. Onu gülümsetmişti. Ve her nasılsa, karısının varlığı, Seonaid'in, hayatları boyunca aşağıladığı ve "Sassenach pisliliği!" dediği İngiliz'le evlenmesi gerektiğine karar vermesini sağlamıştı.

"Koca mı?"

Duncan yüzünü buruşturdu. Ona böyle hitap etmesine izin verilmemeliydi. Evlilik tamamlanmamıştı. Ama ahır müdürünün önünde onu bu yüzden suçlayamazdı. "Hayır, bir çiftçiyle konuşmaya gitti. Ne istiyorsun?"

Duncan, Iliana'nın mutsuzca iç çektiğini duydu. Neden bu kadar sinirlenmişti ki? Hakları elinden alınan oydu.

"Bütün gün bekleyemem, hizmetçi kız," diye tersledi, sonra durakladı ve ahır şefinin iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Bana baharat tüccarının bu anne topraklarımızdan geçtiği söylendi?" "Evet."

"Baharatımız yok ve tüccarın peşinden bir haberci gönderip yoluna devam etmeden önce burada durmasını rica etmemizin mümkün olup olmadığını merak ettim," diye geveledi Iliana.

Duncan başını salladı. Demek başlatmak istediği bir başka değişiklik daha vardı. Güzel ve pahalı bir değişiklik olacaktı bu. Baharatçının burada durduğunu hiç hatırlamıyordu. Şimdi durması gerektiğini düşünüyordu. Buna izin vermeyecekti. "Baharata ihtiyacımız yok. Ve bir adamı böyle aptalca bir işe göndererek ziyan etmeyeceğim."

Iliana itiraz etmek için ağzını açtı ama adam aniden döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Bir saat sonra, Duncan bailey'i geçip kaleye doğru ilerliyordu ki ahır sorumlusu koşarak geldi ve aceleyle ona seslendi. "Ben laird! Azizlere şükürler olsun! Bir saattir seni arıyorum ama hiçbir yerde bulamadım."

"Ne oldu Rabbie?" Duncan adamın bariz sıkıntısı karşısında kaşlarını çattı. "Karıınız, lordum. Sen bizden ayrıldıktan hemen sonra atına atlayıp gitti."

"Dışarı mı çıktı? Ne demek istiyorsun, *kaçtı* mı? Nereye gitti?"

"Baharat tüccarının peşinden. Tek başına."

Duncan küfrederek ahıra doğru döndü. "Aptal kadın. Bu topraklar ya da tehlikeleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. McInnes topraklarının hangi yönde olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim."

Rabbie isteksizce, "Yönü ben gösterdim," diye itiraf etti. Lordu ona öfkeli bir ifade takınınca çaresizce omuz silkti. "Ona söylememi emretti. Kendisi şu anda burada çoban yardımcısı, lordum. Onu gitmemesi için ikna etmeye çalıştım ama çok inatçı."

Duncan bunun üzerine yüzünü buruşturdu ve bineğini almak için ahıra doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra, bailey'den dışarı çıkıyordu.

İskoçya vahşi ve güzel bir ülkeydi. Ne yazık ki aynı zamanda son derece kafa karıştırıcıydı. Kalenin ihtiyacı olan baharatları almaya kararlı olan Iliana, Dunbar'dan ayrılırken kendinden çok emin bir şekilde yola çıkmıştı. Ahır sahibi Innes topraklarının yönünü göstermişti ve yola çıktığında orayı bulmakta sorun yaşamayacağını düşünmüştü. Yanlış düşünmüştü. Kaleden ayrılalı neredeyse bir saat olmuştu ve artık hâlâ onun işaret ettiği yöne doğru gittiğinden bile emin değildi. Eve dönmek için hangi yöne gitmesi gerektiğinden de emin değildi.

Bineğini durduran Iliana etrafına bakındı. Tek görebildiği ağaçlar, yemyeşil tepeler ve sarp kayalıklardı. Hepsi aynı görünüyordu. Hiçbir şey çiftliğe benzemiyordu ama neden benzesin ki? O burada bir yabancıydı. Oturarak hiçbir yere varamayacağına karar veren Iliana atını tekrar ileri doğru itti ama bir saat daha at sürdükten sonra durup araziye tekrar gözden geçirmeye karar verdi.

Bunu yapmak için bineğini tam yavaşlatıyordu ki etrafındaki ağaçlardan adamlar düşmeye başladı.

Boğazından irkilmiş bir çığlık döküldü ama sonra kısarak altında şaha kalkmaya başlayınca dikkati bineğine yöneldi. Iliana hayvanın kontrolünü yeniden ele geçiremeden, adamlardan biri dizginleri tutup onu dört ayak üzerine çekerek bunu onun yerine yaptı, sonra da ona bakarken hayvana yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı.

Alt dudağını hırsıyla dişleyen Iliana etrafını saran adamlara baktı. Toplam altı kişilerdi. Uzun boylu, suratsız görünümlü adamlar ona hiç de dostça olmayan bir tavırla bakıyorlardı. Innes'ten mi gelmişlerdi? Öyle olmasını umuyordu.

Dizginlerini tutan adam Galce bir şeyler söyledi ve Iliana kulaklarına çarpan sözcüklerin anlamsızlığı karşısında kaşlarını çattı. Kibar bir gülümsemeye zorladı. "Bunu itiraf ettiğim için üzgünüm ama korkarım ki dilinizi henüz öğrenemedim."

Aksanını özümserken bir sessizlik oldu, sonra mırıldandı: "Bir Sassenach mı?"

"Evet." Iliana gülümsemeyi başardı. "Ben Wildwood'lu Iliana, Duncan Dunbar'ın yeni eşiyim ve umarım siz de McInnes klanındansınızdır?"

Adamların şaşkın bakışları arasında bir an geçti, sonra konuşmacı yavaşça başını salladı. "Eğer Dunbar'lıysan, tek başına ne yapıyorsun? Ve neden Innes topraklarındasın?"

Demek Innes'in adamlarıydı. Her şeye rağmen doğru yoldan gitmişti. "Davet edilmeden geldiğim için özür dilerim ama bu oldukça önemliydi. Dunbar'a geleli sadece birkaç gün oldu ve aşçı bana hiç baharatımız olmadığını söyledi; sonra Giorsal baharat tüccarının bu sabah Innes'e giderken topraklarımızdan geçtiğini söyledi. Görünüşe göre Dunbar'a gelmekten vazgeçmiş çünkü Laird Angus aradığında satın almak için hiç evde olmamış."

Gevezelik ettiğinin farkına varan Iliana durakladı ve acı dolu bir gülümsemeye zorladı. "Her neyse, aylarca uğramayacağından korktum ve mallarına çok ihtiyacımız var, bu yüzden ata binip gitmeden önce uğraması için onu ikna edip edemeyeceğime bakmayı düşündüm. Tabii sizinle işini bitirdikten sonra," diye ekledi tatlı bir gülümsemeyle.

"Peki Dunbar bunu kabul etti mi?" Adam bu fikir karşısında oldukça kuşkulu görünüyordu.

Iliana cevabını dikkatle gözden geçirdi. "Şey, şimdi... Gördüğünüz gibi, yeni kayınpederim o sırada kaleden uzaktaydı, çiftçileri ziyaret ediyordu ya da öyle bir şey. Kocam da böyle bir iş için çok meşgul olduğunu iddia ediyordu... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Yani ona geleceğini söylemedin."

Iliana hafifçe renk değiştirdi ama cevap olarak sadece yüzünü buruşturup omuz silkti.

Eğlendiği her halinden belli olan adam Galce bir şeyler mırıldandı, sonra da atını ileri doğru sürdü. Diğer adamlar da hemen onu takip etti. "Sizi kaleye götüreceğiz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Iliana, altı atın beklediği bir açıklığa doğru ilerlerken. Dizginleri hâlâ kadının elinde olan adam atına bindi ve kadının gittiği yöne doğru yola koyuldu.

Iliana dudağını sıkarak kısırağının yelesine tutundu ve etrafındaki sessiz, ciddi adamlara baktı. Aslında McInnes'ın adamları olduklarını *söylememişlerdi*. Aslında öyle olup olmadıkları da pek iyi bir şey olmayabilirdi. Dunbar'ların komşularıyla iyi geçinip geçinmediklerini sormak hiç aklına gelmemişti. Ya Dunbarlar McInnes'larla savaşıysa?

Şimdi bunu düşünmek için harika bir zamandı, diye kendi kendini azarladı, sonra da yakında öğreneceğini düşündü. Eğer McInnes'larsa onu McInnes kalesine götüreceklerdi. Aksi takdirde, onu başka bir kaleye götürürlerdi. Ve eğer Dunbar'larla kan davaları varsa, büyük olasılıkla zincire vurulacak ve fidye karşılığı kocasına teslim edilecekti. Tabii kocası onun için para ödedyse. Eğer burada böyle şeyler yapıyorlarsa. Belki de sadece seni tutuyorlardır.

Adamlarla karşılaştıktan kısa bir süre sonra bir kale görüldü. Iliana o zaman rahatladı, çünkü bu McInnes kalesinden başkası olamazdı. Başka bir klanın kalesine ulaşacak kadar uzun bir yolculuk yapmadıklarını umuyordu. Adamlardan biri gruptan ayrılıp önden at sürmeye başlayınca dikkati dağıldı. Muhtemelen onun gelişini haber veriyordu, diye düşündü ve Dunbar'ların McInnes'lerle kan davalı olup olmadıkları konusunda yeniden endişelenmeye başladı.

Bu endişeyle daha fazla uğraşmadan kale duvarlarına ulaşmışlardı. Kendisini bailey'e ve doğrudan malikânenin lordu ve leydisi gibi görünen kişilerin onu karşılamak için beklediği merdivenlere götürülürken buldu.

Karşılama gülümsemelerine bakılırsa, McInnes'ler şu anda Dunbar'larla kan davalı değillerdi. Iliana atı durduğunda tekrar rahatladı ve gülümsedi.

Lord ve Leydi McInnes ellili yaşlarındaydı. Adamın saçları tuzlu ve biberliydi ama bir zamanlar saf abanozdan bir manto olduğu kesindi. Orta boylu ama düzgün yapılı olan adam oldukça çekiciydi. Iliana onun gülümsemesine kısa bir süre karşılık verdikten sonra karısına döndü. Saçları daha açıktı, orta kahverengiydi ve şurasında burasında mavi-gri lekeler vardı. O da oldukça güzeldi. Iliana gülümseyen kadına şaşkınlıkla baktı, sonra adamlardan biri attan inmesine yardım etmek için yanına yaklaşırken yere baktı. "Leydim, sizinle tanışmak bir zevk!"

Bir kez daha ayağa kalkan Iliana, o kibirli ve neşeli sesin sahibiyle karşılaşmak için döndü. "Lord McInnes." Hafif bir reverans yaptı. "Leydi McInnes."

"Düğün ne zaman oldu?" Lord McInnes merakla sordu.

"Üç gün önce."

"Kaçırdığımız için üzgünüm." Bunu söylerken Leydi MacInnes'in sesinde kırılgan bir hava vardı ve Iliana özür dileyen bir gülümseme sundu.

"Büyük ihtimalle benim hatam. Sanırım beklenenden erken geldik ve düğün bizim gelişimizden sadece bir saat sonra yapıldı."

Leydi McInnes gözlerini kırıştırdı. "Ama Duncan'ın evlenmeyi planladığını bile bilmiyorduk."

Iliana rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu benim de hatam olurdu. Beni üvey babamdan kurtarmak ve annemi de ondan kurtarmak için benimle evlendi. Her şey çabucak ayarlandı."

Leydi McInnes'in kaşları söylediği her kelimeyle birlikte kalkıyordu. Kadın Iliana'ya hayranlıkla baktı. "Ah, canım benim. Bunu kesinlikle konuşmalıyız. İçeri gel de sana bir içki ikram edeyim."

Altıncı Bölüm

"Bu yüzden görevinle ilgilenecek vaktin yok ve bırak küçük karın kendi başına çıksın!"

Duncan bineğini durdurdu, bakışları ağaçların arasında gezinirken Ian McInnes'in sol tarafındaki ağaçlardan birinin en alt dalına tünediğini gördü. "Onu buldun mu?"

"Evet." Ağaçtan inen Ian ona doğru yürüdü ve Duncan rahatlayarak eyerine geri oturdu.

"Ona daha yakından bakmalısın, Duncan," diye hafifçe azarladı Ian, uzun siyah saçlarını yüzünden geriye doğru süpürürken durdu ve arkadaşının atını oturttuğu yere baktı. "O güzel bir kız. Burada başına her şey gelebilir."

"Rabbie beni bulana kadar gittiğini bilmiyordum."

"Ben de öyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı arkadaş, elini uzatarak.

Fonvard'a doğru eğilen Duncan uzatılan eli tuttu, sonra arkasına yaslandı ve diğer adam sıçrarken aynı anda çekmeye başladı. İkiisi birlikte onu arkasındaki eyerin üzerine çıkarmayı başardılar. "Bineğin nerede?"

"Önde."

Başını sallayarak atını ileriye doğru itti. Birkaç dakika içinde Ian'ın gri hayvanıyla karşılaştılar. Hayvanın yanına diz çöktü ve arkadaşının atından inip kendi atına binmesini bekledikten sonra, "Doğru mu?" diye sordu.

"Yağmur gibi. Şu anda kalede, annem ve babamla sohbet ediyor," dedi ve dizginlerini toplayıp ona baktı. "Evlenmeyi planladığından bahsetmemiştin."

Duncan omuz silkti. "Olaydan hemen öncesine kadar bir planım yoktu."

"Hmm," diye atını teşvik eden Ian, Duncan bineğini kendi bineğiyle aynı hizaya getirene kadar bekledikten sonra, "O da bahsetmişti. Nasıl oldu bu?"

Duncan omuz silkti. "İngiliz kralı bunu yapıp yapamayacağımı sormak için bir adam gönderdi ve ben de Fer Seonaid'in durumunu düzeltmesi şartıyla yapabileceğimi söyledim."

"Seni ikna etmek için tek gereken bu muydu?" Ian biraz şaşırılmış görünüyor. "Bu ve bir kralın fidyesinden sadece biraz daha küçük bir çeyiz." Ian sırttı. "Daha fazlası olacağını biliyordum."

Ne kadar?"

"Yeterince değil," diye mırıldandı Duncan acımasızca.

"Hayır! Daha evleneli birkaç gün oldu! Şimdiden şikayet ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Neden? O ne yaptı?"

Duncan kısa bir süre önüne baktı, sonra da, "Kaleyi temizliyor," diye homurdandı. Ian kahkahayı patlattı.

"Ve benden banyo yapmamı da bekliyor."

Arkadaşının eğlencesi bunun üzerine daha da derinleşti ve Duncan ona sinirli bir şekilde baktı.

" Üzgünüm dostum. Ama kabul etmelisin ki şu anda oldukça kötü kokuyorsun. Avlanmaya kalkarsan, yaratıklar geldiğinin kokusunu alır ve canlarını kurtarmak için kaçarlar."

" Haziran'dayız," diye mırıldandı Duncan. "Haziran'da hep böyle kokarım."

"Evet, bunu biliyorum ama gelinin için sürpriz olmuş olabilir." Bir an sessiz kaldı, sonra merakla ona baktı. "Karının anneme bu evliliğin onu üvey babasından kurtarmak için olduğunu söylediğini de duydum?"

"Evet. Bu yüzden bu kadar kuzeyde bir damat aradılar ve bu kadar cömertçe ödediler. Kral onun İngiltere'deki evinden uzakta olmasını istiyordu."

"Hmm." Duncan'ın sinirli halini görünce mırıldandı: "Cesur bir kıza benziyor."

" 'Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir ülkede at sürmek cesurca değil. Aptallıktır."

"Evet," diye onayladı Ian, sonra ekledi, "Ama onu durdurduğumuzda hiç korkmadığını gösterdi. Sadece kendini tanıttı ve bize ne hakkında olduğunu anlattı."

Duncan, "Bu sadece korkacak kadar bile akıllı olmadığını gösteriyor," diye mırıldandı ama kendi kendine şaşırarak zorundaydı. Iliana onun ilk başta düşündüğünden biraz daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu. Onun hakkında sahip olduğu soğuk, titiz imaj, baharat aramak için yabancı bir ülkeye tek başına giden bir genç kıza uymuyordu. Kollarında bir ya da iki sürpriz varmış gibi görünüyordu... o lanet bekâret kemerinin altından bahsetmiyorum bile.

"Kollarınızda bir şey mi var Leydi Dunbar?" Iliana odanın diğer ucunda çalışan hizmetçilere bakmaya devam edince Adina McInnes soru dolu gözlerle kocasına baktı. Ama o sadece omuz silkmekle yetindi.

Adina kaşlarını çatarak genç kadına döndü. "Leydi Dunbar? Leydi Dunbar!"

Ilana ev sahibesinin sesindeki sert tını karşısında nihayet döndü ve endişeyle kaşlarını çatı. Sonra anladı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Oh, *beni* mi kastediyorsunuz? Tabii ki beni! Özür dilerim. Korkarım bana 'Leydi Dunbar' denmesine alışık değilim." Durakladı, yüzü kızardı ve çaresizce omuz silkerek, "Bana ilk kez böyle hitap ediliyor," dedi.

Leydi McInnes rahatladı ve hafifçe güldü. "Evet, hayatınız boyunca tek bir isimle hitap edildikten sonra birdenbire kendinizi yeni bir isimle bulmak oldukça tuhaf."

"Evet."

"Belki de size isminizle hitap etmemin bir faydası olur?"

"Oh, evet. Bu iyi olur," diye hemen kabul etti Ilana. "Bana Ilana demelisin."

"Ben Adina ve kocam Robert," diye açıkladı Leydi McInnes, sonra bir kaşını kaldırdı. "Hizmetçilerimizle meşgul görünüyorsunuz... Ilana. Kollarda bir şey var mı?"

"Oh, hayır. Sadece... Doğrusunu söylemek gerekirse, ne kadar iyi giyindiklerini fark ettim." Bakışları tekrar odanın içinde gezindi ve orada bulunan her hizmetkârın üzerindeki kusursuz temizlikteki ekoseleri gözden geçirdi.

"Ahhh." Bu uzun kelimedede derin bir anlayış vardı. "O zaman kendi hizmetkârlarının neden bu kadar iyi giyinmediğini merak ediyorsundur herhalde?"

Dudağını ısırarak Ilana isteksizce başını salladı. Robert McInnes konuşmaya katılarak, "Canım, parasızlıktan değil, bunu sana söyleyebilirim," dedi. "Bu iyi saklanmış bir sır, ama koyunları ve yünlerinden elde edilen ekoseler sayesinde kocan zengin."

"Duncan ekoseler mi yapıyor?" Ilana şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Şey, hissel' değil. Ama adamları biliyor. Sana söyleyebilirim ki, bundan çok para kazanıyorlar. İskoçya'daki en iyi ekoselerden bazılarını yapıyorlar."

Bunun üzerine Ilana'nın kaşları kalktı. "Peki o zaman neden hepsi bu kadar pejmürde giyiniyor?"

Bir dakika sessizlik oldu, sonra Adina McInnes içini çekti. "Canım, İskoçlar hakkında buraya gelmeden önce duymuş olabileceğin birkaç efsane var."

Evet, bu topraklara gelmeden önce bir iki şey duymuştu, diye düşündü Ilana alaycı bir tavırla, ama çoğu o kadar kötü şeylerdi ki tekrar etmeye cesaret edemedi ve sadece başını salladı.

"Özellikle İskoçların... şey... ucuz olduğunu söyleyen bir efsane var." Acı dolu bir gülümsemeyi zorlayarak boğazını temizledi. "Bu doğru değil."

"Duncan'ın durumu hariç," diye ekledi Lord McInnis eğlenerek.

Adina onurla kocasına döndü. "Hayır, kocacığım. O sadece çok tutumludur."

"Hah!" Robert güldü. "Üzülme, karıcığım. O benim dostumdur ve ucuz olduğunu söylememe aldırılmaz... ve ucuzdur da," diye gururla açıkladı. "Aynı zamanda çok da zengin. Bir yerlerde sakladığı bir yığın sikkesi olduğuna hiç şüphem yok. Olmalı da. Dunbar ekoseleri soğuk kış günlerinde inek cipsi gibi satılır. Biz bile ondan satın alıyoruz."

"Bir de koruma ticareti var," diye mırıldandı Adina. Iliana bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Koruma mı?"

Robert ciddiyetle başını salladı. "Dunbar en iyi savaşçılardan bazılarında sahip. Kadınları da çok üretken. Onları kile kile yetiştiriyorlar. Duncan onları kiralamaya gücü yettiğinde ihtiyacı olanlara kirılıyor. Bu şekilde de bir sürü para kazanıyor."

Iliana bunu sessizce sindirdi. Duncan'ın kendisini ve adamlarını güçlü bir kola ihtiyaç duyanlara kiraladığı gerçeğinden çok, Dunbar'da gerçekten bir ekose yapım işletmesi olduğu bilgisiyle ilgileniyordu. "Ama madem en iyi ekoseleri onun adamları yapıyor, o zaman neden hepsi-" diye söze başlayan Iliana, Lord McInnes soruyu elinin tersiyle itince durdu.

"Çünkü hepsini satıyor, genç kız. Kendi halkına yılda sadece bir tane veriyor. Yeni yılda. Gerisini satıyor."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Iliana kaşlarını çatarak.

Adina boğazını temizledi. "Sana düzgün bir hoş geldin demek istiyorum, genç kız."

Belki sen ve Duncan kalıp bizimle yemek yiyerek bizi onurlandırırınız?" Bunun üzerine Iliana'nın kaşları kalktı. "Oh, Duncan gelmiyor."

Adina tek kaşını kaldırdı, ağzı hafifçe eğildi. "Geleceğinden hiç şüphem yok. Küçük gelinini tek başına koştururken bırakması pek olası değil."

"Evet, şey... Burada olduğumu bile bilmiyor," diye itiraf etti iç çekerek.

Bu durum yaşı kadını daha da eğlendirmişe benziyordu. Koltuğunda öne doğru eğilerek nazikçe gülümsedi. "Sevgili çocuğum, burada, İskoçya'da bir lordun ve oğlunun bilmediği ya da öğrenmediği çok az şey vardır." Durakladı ve arkasına yaslandı, ön kapılar açılırken dudaklarını bir memnuniyet gülümsemesi süsledi.

Iliana dönerek kapıya doğru baktı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. İçeri giren Duncan'dı ve kızgın görünüyordu. Çok kızgın. Neredeyse kudurmuş. Evet, sanki onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. İşin tuhafı, bu durum Iliana'da böyle bir olaydan kaçınma dürtüsü uyandırdı.

Leydi McInnes'e dönerek zoraki bir gülümseme takındı ve geveledi: "O halde, eğer davetiniz hâlâ geçerliyse, kocam ve ben akşam yemeği için kalmaktan memnuniyet duyarız."

Kelimeler ağzından çıktığı anda bir hata yaptığını anlamıştı. Arkasından yaklaşan kocasının öfkesini gerçekten hissedebiliyordu.

Ian'la birlikte masaya oturduklarında, Ian'ın yüz ifadesi daveti kabul ettiğine pişman olacağını gösteriyordu. Iliana içini çekerek, Ian'ın Duncan'dan evlilikleriyle ilgili öğrendiklerini tekrarlamasını dinledi. Bu evliliğin Iliana ve annesini korumak için ayarlandığı haberi onlar için yeni değildi elbette ama onlara söylemediği şey -tamamen bilmediği için- kralın düğünün gerçekleşmesini sağlamak için verdiği çeyizin tam miktarıydı.

Genç adam miktarı açıkladıktan sonra bir an sessizlik oldu. Ailesi belli ki paranın büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüştü. Iliana'nın kendisi de şok olmuştu ve kralın kendisini ve annesini güvende tutmak için bu kadar çok şey teklif etmesinden gurur mu duymalıydı yoksa Duncan'ın kendisiyle evlenmesi için bu kadar çok şey teklif edilmesi gerektiğinden hakaret mi etmeliydi emin değildi.

Ancak Laird McInnis şaşkınlığını üzerinden atıp "Peki paralarla ne yapacaksın?" diye sorduğunda bunu düşünmek için çok az fırsatı oldu.

Iliana merakla kocasına döndü, onu ele geçiren ani değişim karşısında hayrete düşmüştü. Tüm sertliği ve öfkesi bir ördeğin sırtındaki su gibi akıp gitmiş, gözleri, yüzü, her şeyi birdenbire heyecanla parlamıştı.

"Çoğunu Dunbar'a geri yatırıyorum. Bu ve yıllar boyunca sakladığım sikkeler arasında sonunda yapabileceğim çok şey var. Duvarı güçlendirerek başlamayı planlıyorum. Çok kötü durumda ve sürekli kulağımızın dibinde parçalanma tehdidiyle karşı karşıya. Sonra hendek var; daha derin olmasını istiyorum,

Sanırım, ve daha geniş. Sonra kalenin kendisini büyütebileceğimi düşündüm ve koyun sürümüzü de büyütmek istiyorum..."

Iliana kocasının canlı yüz ifadesine baktı. Sanki bambaşka birini görüyor gibiydi, evlendiği asık suratlı, sert yüzlü adama tamamen yabancı birini. Bu karakterden oldukça hoşlanmıştı. Hırslı ve hevesliydi. Konuşurken vücudundan enerji akıyor gibiydi. Iliana onun yanında otururken onun sıcaklığının kendi tarafını ısıttığını hissedebiliyordu. Bu hoş bir duyguydu. Neredeyse sol tarafı boyunca dans eden ve ona enerji veren bir karıncalanma.

Duncan, Laird McInnes'in bir yorumu üzerine aniden gülümsedi ve Iliana nefesinin boğazında düğümlendiğini fark etti. Bu gülümsemeyi daha önce bir kez görmüştü. Dunbar'a geldiği gün. O zaman da onu şaşırtmıştı ve şimdi de şaşırtmayı başarmıştı çünkü kocasının tüm o kirin altında gerçekten de çekici bir adam olduğunu fark etmişti. Çok çekici.

"McInnes burada bitiyor. Artık Dunbar topraklarındasınız."

Iliana kocasının acımasız yüz ifadesine baktı, sonra dönüp çevrelere baktı.

McInnes'larla birlikte yemek yemişler, Dunbar'da sunulandan çok daha iyi yemeklerin tadını çıkarmışlar, sonra bir süre daha oturmuşlar, erkekler Duncan'ın eviyle ilgili planlarını tartışmaya devam ederken kadınlar da çeşitli konularda sohbet etmişlerdi. Iliana sohbetin gidiş gelişini dinlerken kocası hakkında bir iki şey öğrenmişti. Birincisi, tüm o kirin ve huysuz davranışların altında çok zeki bir adam vardı. Konuştukça, ana hatlarını çizdiği planların çoğunun iyi düşünülmüş olduğu ortaya çıkmıştı. Aynı zamanda ucuz biri olmadığı da ortaya çıkmıştı. En azından Dunbar kalesini güncellemek ve güçlendirmek söz konusu olduğunda. Halkını giydirme ve besleme konusundaki cimri tavrı, onların geleceğini garanti altına almak için ihtiyaç duyduğu paraları biriktirme zorunluluğundan kaynaklanıyordu. Kendisini derinden hayranlık duyarken buldu. Çok disiplinliydi. Kendisinden çok daha fazla.

Iliana da o akşam kocasının çok hırslı olduğu sonucuna varmıştı. Aslında kocasının Dunbar için yaptığı büyük planlara hayranlık duyuyordu. Duncan halihazırda yapılmakta olan tadilatları anlatırken bir noktada kocasının çoktan harekete geçirdiği planları fark etmişti. Yıllar boyunca bunu yavaş yavaş başarmıştı ve şimdi büyük çeyiz, bir kerede çok şey yapmasını mümkün kılmıştı. Görünüşe bakılırsa

Duncan ve adamları büyük salonu temizlemekle meşgulken, hendek ve duvar üzerinde özenle çalışıyorlardı. Derinleştiriyor, genişletiyor, güçlendiriyorlardı.

Bu, ağır iş ve uzun saatler gerektiren büyük bir girişimdi. Bu onu rahatlatan bir şey olmuştu. Son üç gündür üzerinde asılı duran yorgun memnuniyet havasını ve kocalık hakları konusunda neden onu gereksiz yere rahatsız etmediğini açıklıyordu. Iliana bu konuda her gece bir kavga çıkmasını bekliyordu, bu yüzden adamın kendisine karşı bu kadar kayıtsız kalmasına şaşırılmış, hatta belki biraz da aşağılanmıştı. Dügün gecelerinden beri odalarına gelme zahmetine bile katlanmamıştı. Bu ilk başta onu gerçekten kızdırmıştı, çünkü onun dikkatini köy kadınlarından birine çevirmiş olmasından korkmuştu.

Iliana, Duncan'ın bir metres tutması fikrinin kendisini neden rahatsız ettiğinden emin değildi. Bu kocalar için olağan bir şeydi; ayrıca o koca, pis kokulu hödüğü kendi yatağında istemiyordu. Yine de bu ihtimalden hoşnut olmamıştı. Aslında, bu düşünce onu rahatsız etmiş, kocasının ona odasında katılmadığı ilk sabah onu çok sinirli yapmıştı. Ama Ebba ona kocasının geceyi kız kardeşinin boş odasında uyuyarak geçirdiğini söylemişti. Tek başına. O zamandan beri her gece böyle yapmış, Ebba'yı çok rahatlatmıştı.

"Beni dinliyor musun ki?"

Iliana düşüncelerinden sıyrıldı ve kocasının sinirli bakışlarıyla karşılaştı. Akşam yemeği boyunca ve eve dönüş yolculuğunun ilk bölümünde öfkesine hakim olmuş, bu noktaya gelene kadar beklemişti. Sonra aniden Iliana'nın bineğinin dizginlerini tutmuş ve atlarını durdurarak anonsunu yapmıştı.

"Evet, kocacığım," diye mırıldandı Iliana şimdi. "Burası Dunbar topraklarının başladığı yer."

Acımasızca başını salladı. "Gelecekte bunu hatırlasan iyi edersin, karıcığım. Eğer bir daha benden izin almadan Dunbar topraklarını terk edersen seni döverim."

Sırtı kaskatı kesilen Iliana ona ihtiyatla baktı.

"Ve seni dövmeyi bitirdiğimde, seni iyi bir süre için kilitleyeceğim gibi görünüyor." Sözlerine eşlik eden acımasız ifade, arkasındaki inancı gösteriyor gibiydi ve o devam ederken Iliana rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Böyle bir tehdidi boş yere yapmıyorum. Bugünkü hareketlerin aptalcanın da ötesindeydi. Seni öldürebilirlerdi. Düşmanlarının kim olduğunu bilmiyorum.

Wildwood'daydı, ama Dunbar klanının bir üyesi olarak, şimdi buna eklenecek yepyeni bir grubun var. İçlerinden herhangi biri bugün seni alıp istediği gibi davranabilirdi; bu ister tecavüz, ister öldürme ya da her ikisi de olabilirdi ve ben de bu konuda sana yapılan yanlışın intikamını almak dışında hiçbir şey yapamazdım."

Iliana bembeyaz kesildi, ne kadar aptalca davrandığını yeni yeni anlamaya başlamıştı.

Duncan ciddiyetle başını salladı. "Yaptıklarının ne kadar düşüncesiz ve boş kafalica olduğunu anladığını görebiliyorum. Durum böyleyken, baharat tüccarının peşine düşerek yaptığın aptallık hakkında daha fazla konuşmayacağım. Yine de şunu bilin. Zaman kayıydı. Baharatlar için paramı boşa harcamayacaksın. Bu gece duyduğun gibi onlar için zaten planlarım var ve yeni bulduğum serveti baharat, kumaş ve benzeri şeylere harcamana izin vermeyeceğim."

"Evet, kocacığım," diye mırıldandı Iliana, onu yatıştırmaya hevesliydi.

Yolculuğun geri kalanında Iliana sessiz ve durgundu, yorgunluk üzerine çökmüştü ve sonunda eve vardıklarında rahatlamıştı. Duncan'ı kızdırmak ve daha fazla kınanmasına neden olmak istemediğinden, attan inmesine yardım ederken ondan çekinmemek için elinden geleni yaptı. Ama onu yere bırakıp serbest bıraktıktan sonra, Duncan'ın onu takip edip etmediğini görmek için beklemeden aceleyle kalenin merdivenlerini çıktı.

Saat ne kadar geç olursa olsun, Laird Angus hâlâ ayaktaydı.

Ateşin yanındaki iki sandalyeden birine oturmuş, hüznle ateşin derinliklerine bakıyordu ama kadın içeri girince başını kaldırdı. Onu görünce gülümsedi ve hoş geldiniz dedi.

Buna karşılık zayıf bir gülümsemeyle yetinen Iliana, merdivenlere doğru ilerlerken bir selam mırıldandı ve ardından sessizce ikinci katın merdivenlerini tırmandı. Kendisinin olduğunu düşünmeye başladığı yatak odasının kapısı hiç o anki kadar davetkâr görünmemişti. Kapıyı iterek açan Iliana içeri adım attı ve kapıyı kapatmaya başladı ama kapının itişine direndiğini gördü. Şaşkınlıkla arkasına döndüğünde, Duncan'ın onu takip ettiğini ve şimdi odaya girdiğini görünce gözleri büyüdü. Onun bu gece burada uyumayı bekleyebileceğini aklına bile getirmemişti. Aptalca bir dikkatsizlik, diye düşündü bıkkınlıkla. Ne de olsa kocası Seonaid'in odasında uyuyordu ama genç kadın bugün av gezisinden dönmüştü. Durum böyleyken, Iliana Duncan'ın da kendi odasında ona katılmasını beklemesi gerektiğini düşündü

Ama o gece böyle bir şey aklına gelmemişti ve şimdi içeri giren adama dikkatle bakıyordu.

Kapıyı kapatan Duncan, karısının bakışlarını tamamen görmezden gelerek yatağı doğru yürüdü. Kılıcını çözmeye başladığında karısının yüz ifadesi ona kendisini davetsiz misafir gibi hissettirdi ve bu onu rahatsız etti. Burası onun lanet odasıydı. Ve o da onun karısıydı. Gerçi bir eşin nasıl davranması gerektiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi görüldüğü için buna inanmadığı için affedilebilirdi. Bir kadın, kocasının kalesi, sığırları ve kılıcı kadar sahip olduğı bir şeydi. Kendini kocasının iradesine tabi kılmalıydı, iffet kemeri içinde tepinmemeli, onun kokusunu aşğılamamalı ve yıkanmasını talep etmemeliydi.

Bakışları karısına kayarken, karısının o lanet kemerden başka bir şey giymeden durduğı görüntü aklına geldi. Teni neredeyse o değerli çarşafı kadar beyazdı, sadece pembe bir allık vardı, diye hatırladı dudaklarını yalayarak.

Bedeninin bu anı karşısında heyecanlandığının farkında olan Duncan içini çekti ve ona sırtını döndü. Aksini yapmak bir tür işkenceydi ve son zamanlarda yeterince işkence çekmişti. Duncan düğünden sonraki sabah onun kollarında nasıl titrediğini ve ürperdiğini unutmayı imkânsız bulmuştu. Aslında bundan ve o sabah başlamış olduğı işi bitirebilmek için onu kanlı kemerinden nasıl çıkaracağından başka bir şey düşünmüyor gibiydi. Son üç gündür bu konuyu dikkatle düşünmüştü. Kemerini basitçe vücudundan kesip çıkarmayı düşünmüştü, çünkü metal kilitleme tertibatının kendisi dışında, tertibatın geri kalanı sadece deriydi. Ama kalın bir deriydi ve etine sıkıca yapışuyordu. Böyle bir numarayı denemek ona büyük zarar verebilirdi. O sabah, o aşğıda meşgulken, adam anahtarı bulmak için sandıkları didik didik etmiş ama bulamamıştı. Anahtarı verene kadar onu dövmeyi bile düşünmüştü ama Duncan kendisinden daha zayıf olanlara şiddet uygulayan erkeklerden her zaman nefret etmişti ve böyle bir davranışı kendine haklı gösteremezdi. Dunbar'ı bir daha başboş bırakırsa onu dövmekle tehdit etmesi boş bir tehditti ve onun güvenliğinden korktuğı için yapmıştı. Böyle aptalca bir davranışla karşı karşıya kaldığı tehlikeyi abartmamıştı.

Böyle hissetmesinin aptalca olduğunu düşünüyordu ama kendine engel olamıyordu. Kadının reddetmesine duyduğu öfke geçtikten sonra, Duncan aslında kadının bunu yaparken gösterdiği ruha hayran olduğunu fark etmişti. Çok az kadın kocasına hayır demeye cesaret edebilirdi, özellikle de kocalar her türlü yasal hakka sahipken - ve hatta kilise tarafından teşvik edilirken - daha küçük suçlar için eşlerini dövmek. Ama korkusuna rağmen -ki bu konudaki kararını açıklarken bunu yüzünde açıkça görmüştü- silahlarına sadık kalmıştı.

Evet, ruhu vardı. Onu reddetmesi ve bugünkü faaliyetleri bunun kanıtıydı. Ne yazık ki bunlar aynı zamanda bir eşin nasıl davranması gerektiği konusundaki cehaletini de ortaya koyuyordu. Öğrenmesi gereken çok ders vardı. Tek umudu ona doğru dürüst bir şeyler öğretecek sabrı bulabilmesiydi, çünkü başarısız düğün gecesinden beri kendini alışılmadık derecede asabi bulmuştu. Şimdiye kadar bunun acısını en çok adamlardan çıkarmış, onları ve kendisini, inşa ettikleri duvarda bitkin düşene kadar çalışmaya itmişti. Öyle ki, gece yorgun bedenini yatağa sürüklediğinde bile ancak güçlükle uyuyabiliyordu.

Karısını başarılı bir şekilde yatağa atmak şüphesiz yaşadığı bu ani uykusuzluk nöbetini iyileştirmek için uzun bir yol kat etmesini sağlayacaktı ve kemer gittiğinde alacağı zevki elde etmek için biraz erken yıkanmayı bile düşünmüştü. Ama Duncan bu konuda pes ederse tehlikeli bir gidişatın başlayacağından emindi. Hayır. Kemerini çıkarmanın başka bir yolunu bulamazsa, sonunda karısını yatağa atabilmek için uzun süre beklemek zorunda kalacağından çok korkuyordu. Kendi bildiğini okumaya alışmış bir adam için bu durum hiç de hoş değildi.

Kocasının kılıcı gürültüyle yere düşerken Iliana irkildi. Adamın sırtına kaslarını çattı, sonra ekosesi de aniden yere düşünce gözlerini kırıştırdı. Şimdi sırtı ona dönüktü, ekosesinin altına giydiği gömlek arkasının hemen üst kısmına kadar sarkıyordu ve Iliana gözlerinin istemsizce o keskin kıvrımlara çekildiğini ve kalçalarının hatlarını takip ederek bacaklarının sert kaslı uzunluğuna ulaştığını fark etti. Garip bir şekilde, onu incelerken nefes almakta biraz zorlandığını fark etti.

Kalçasının kocasının fiziğine verdiği tepkiden rahatsız olan Iliana arkasını dönmeye başladı, ancak durakladı, gömleğini yukarı doğru çekip başının üzerinden çıkarırken gözleri içgüdüsel olarak geniş, güçlü sırtına ve kollarına doğru yükseldi. Adamın dalgalanan ve değişen kaslarının görüntüsü karşısında iç geçirdi.

Kıpırdadı, tüm kokusuna ve rahatsız edici tavırlarına rağmen kocasının çok iyi bir erkek olduğunu hatırladı. Buruşuk yatak çarşafalarını çekiştirmek için eğilip sonra da aralarına girerken vücudundaki her kas şişmiş ve dalgalanmış gibiydi.

İşte o zaman Iliana neredeyse büyülenmiş halinden sıyrıldı. Harekete geçerek aceleyle ileri atıldı ve kocası altından sürünerek geçerken üstteki çarşafı kapıp çıkarmaya çalıştı. Duncan beklediğinden daha hızlıydı. Kuyruğun ucunu yakalayarak geri çekti ve neredeyse kadını üzerine deviriyordu. Ama Iliana kendini tam zamanında yakaladı ve ona ters ters baktı.

"Sana söyledim, banyo yapana kadar annemin çarşaflarında uyumayacaksın. Onları pisliğinle kokutmayacaksın."

Duncan hareketsiz kaldı, sonra keteni aniden bıraktı ve Iliana neredeyse yere yuvarlanıyordu.

Kendini yakalayan kadın, Ebba'nın aniden karşısında çırılçıplak durmasına hayretle baktı. Aşağı uzanarak Ebba'nın orijinalinin yerine kullandığı alt çarşafı kaptı ve yataktan söktü. Çarşafı ona fırlattıktan sonra eğilip ekosesini yerden aldı ve çıplak yatağın üzerine yuvarlanarak kirli ekoseyi bir battaniye gibi üzerine çekti.

Çarşafı göğsüne bastıran Iliana ne yapacağını bilemez bir halde boş gözlerle ona baktı. Ona kendi yatağından çıkmasını emredemezdi ama bu pis kokulu hödüğün yatağına girmeye niyetlenirse çok fena olurdu. Durduğu yerde kısa bir süre tereddüt ettikten sonra döndü ve odanın kapıya yakın köşesine doğru yürüdü. Göğsünün açıkta olduğu tek yer orasıydı. Yüzü asık ve omuzları kaskatı, yerdeki çarşafı yuva yaptı, sonra da derme çatma yatağına girip gözlerini kapadı.

Yedinci Bölüm

"İşte buradasın, genç kız!" İyi niyetle gülümseyen Laird Angus, merdivenlerden inen Iliana'yı karşılamak için büyük salonu geçti. "Senin için bir şeyim var. Gilley bunları yapmayı dün bitirdi. Dün akşam McInnes'tan döndüğünde sana verecektim ama çok geç oldu ve çok yorgun görünüyordun, bugüne bırakmayı düşündüm."

Ilana merdivenlerin dibinde durakladı ve adamın uzattığı anahtarlara uzanırken gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim lordum."

"Teşekküre gerek yok, genç kız. Onlar senin hakkın," diyerek omzunu sıvazladıktan sonra kapıya yöneldi. "Ben gidiyorum o zaman. Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Parmaklarını elindeki anahtarların etrafında kenetleyen Ilana onun gidişini izledi, sonra dönüp odanın diğer ucundaki sehpa masalarına doğru baktı. Bunu gördüğünde içinde hafif dalgalar halinde bir rahatlama oluştu ama kendisi için büyük salon artık bomboştu. Aslında onu aniden rahatlatan odanın boş olması değil, kocasından boş olmasıydı. Bu, önceki geceki düşünceliliği için ona teşekkür etmeyi erteleyebileceği anlamına geliyordu.

Dün akşam kendisi için soğuk ve sert bir yatak seçmişti. Şatolar her zaman cereyan yapardı ve yatak odasının sert taş zemini aceleyle kaplanmış olsa da, vücudunu yastıklamak için çok az şey yapmıştı. Ilana rahat edebilmek için saatlerce derme çatma yatağının üzerinde inatla dönüp durmuş ve sonunda uyuyakalmıştı. Ancak bu sabah uyandığında kendini yatakta kıvrılmış, elbisesi kurtarılamayacak kadar kırıışmış ve sarılı olduğu çarşaflara sıkışmış bir halde bulmuştu. Kocasının onu gece boyunca bir noktada yatağa taşımış olması gerektiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Ya da bu sabah. Kadın uyandığında kocası odada değildi.

Duncan'ın onu yatağa götürme nezaketi beklenmedik bir şeydi. Aynı zamanda takdir de edilmişti. Ilana, Duncan onu yatağa taşımamış olsaydı uyandığında büyük ihtimalle kaskatı kesilmiş ve ağrıyor olacağının farkındaydı ve bu iyiliği için sadece minnettar olabilirdi. Yaptığı şey için ona teşekkür etmesinin doğru olacağını düşündü ve aşağı indiğinde bunu yapmaya hazırlandı. Ancak şimdi onun teşekkür etmek için müsait olmadığını bildiğinden, birkaç saatliğine bu zorunluluktan kaçınmaktan çok mutluydu. Bu ona duygularını çözmesi için zaman kazandıracaktı. Şu anda biraz karmakarışık görünüyorlardı. Ilana onun bu düşünceliliğine minnettar olsa da, kocalık haklarını reddettiği için bir şekilde kendini suçlu hissediyordu.

İç geçirerek sehpalara doğru ilerledi, yarı yolda durakladı ve sonunda duvarları fark etti. Verdiği emre göre, hizmetçiler o yokken duvarları badanalamış ve berbat bir iş çıkarmışlardı.

Şimdi, badanadan önceki hallerinden neredeyse daha kötü görünüyorlardı. Mümkün olduğunu düşünmediği bir şeydi bu.

"Ebba!" Dönüp kaşlarını çatarak boş büyük salona baktı. Görünüşe göre herkes kahvaltı edip gitmişti. Hizmetçisi sağ olsun, bu sabah geç kalkmıştı. O kadın hangi cehennemdeydi ki? Ebba her sabah ilk iş olarak giyinmesine yardım etmek için Iliana'nın kapısına gelirdi. Eğer bu anne de öyle yapsaydı, Iliana bu kadar uzun süre uyuyamazdı. Çünkü sabahın yarısı çoktan geçmişti ve yapılacak çok iş vardı.

"Ebb- Ah, işte buradasın," diye sözünü kesti, çünkü kadın aceleyle kale kapılarından geçip ona doğru koşuyordu. "Nerelerdeydin?"

"Lord Hazretleri dinlenmenize izin vermemizi söyledi. Dün gece iyi uyuyamadığınızı söyledi." Gözlerinde Iliana'nın elinin tersiyle ittiği bir soru vardı. Gecenin bir kısmında yerde yattığını açıklayacak durumda değildi.

"Nedir bu?" Kadın duvarları işaret etti ve Ebba içini çekti.

"Evet. Korkunç, değil mi? Onlara yanlış yaptıklarını söylemeye çalıştım ama Giorsal, Leydi Muireall'ın böyle yaptığını söyleyip durdu ve işine devam etti."

Iliana mutsuzca yüzünü buruşturdu. O kadının adının kendisine söylendiğini duymaktan ölesiye bıkmıştı. "Leydi Muireall'ın çizgili duvarları sevdiğinden nedense şüpheliyim."

Hizmetçi tedirginlikle başını salladı. "Giorsal'ı getireyim mi?"

"Evet. Ona Leydi Iliana'nın bunu farklı yaptığını ve tekrar yapılmasını istediğini söyle... Ve gerekirse, doğru olana kadar tekrar. Eğer talimatlarınıza uymazlarsa beni çağırın, ben ilgilenirim."

Hizmetçisi kararlılıkla başını salladı. "Nerede olacaksınız leydim?"

"Köyün aşağısında. Baharat tüccarı buraya geldiğinde beni alması için birini gönderin."

"Evet, leydim."

Iliana arkasını dönerek kaleden dışarı çıktı. Kocasının bir gece önce söylediklerine rağmen, baharatları satın almaya tamamen niyetliydi. Ona itaatsizlik etmeye hiç niyeti yoktu. Kocası sadece bunları satın almak için *onun* paralarını kullanmaması gerektiğini söylemişti. Iliana'nın kendininkiler vardı. Onları, sandıkları ilk kez karıştırdığında, sandıklarından birinin içindeki bir çantada bulmuştu.

sandıklar vardı. Ayrıca annesi ve babasından, paraların düğün hediyesi olduğunu söyleyen bir mektup da gelmişti.

Iliana paranın uzun zaman önce, annesiyle birlikte sandıkları ilk açtıklarında oraya konduğunu tahmin ediyordu. Hediye ve mektubu bulmak gözlerini yaşartmıştı. Annesi ve babasının, babası hâlâ hayattayken böyle bir şey yapmış oldukları düşüncesi onu dayanılmaz derecede üzmüştü. Şimdi çuvalı zihninde canlandırırken düşündükleri çok daha pratikti. Eğer kocası baharatların parasını ödemeyi reddederse, bunu kendisi yapacaktı. Baharatlarını alacaktı.

Ayrıca bu paraların bir kısmını köyden birkaç kadının kaleye gelip bahçede çalışmaya başlamasına yardım etmeleri için kullanmayı planlıyordu. Fazladan yardıma ihtiyaç vardı. Yapılması gereken çok şey vardı ve Iliana diğer kadınlardan herhangi birini kalenin temizliğinden uzaklaştırmak istemiyordu. Fazladan yardım almak en iyi seçenek gibi görünüyordu. Bu iki ihtiyacı hallettikten sonra dikkatini halkının giysilerine çevirecekti. Gerektiğinden daha uzun süre yoksul gibi görünmeyeceklerdi ama şu anda, yılın mevsimi nedeniyle, baharatlar ve bir bahçe daha önemli konulardı.

Yarım saat sonra Iliana kendisinden ve yanındaki dört kadından çok memnun bir şekilde geri döndü. Hepsisi de güçlü, becerikli ve birkaç kuruş için çalışmaya fazlasıyla istekliydi. Kaleye girerken, badanayla uğraşan kadınlara bir bakış attı ve başıyla onları onayladı. Bu kez Ebba'nın talimatlarını dinlemeye istekli görünüyorlardı. Yine de hizmetçisinin yüzündeki memnuniyet ifadesine bakılırsa, duvarı düzgün bir şekilde yeniden yapmaları gerektiğini onlara kabul ettirmek için biraz uğraşmak gerekmişti.

Dört yeni kadına liderlik eden Iliana mutfaklara doğru ilerlemeye devam etti. "Elgin?"

"Öyle mi? Oh! Günaydın leydim." Alnındaki teri silen aşçı ona endişeyle gülümsedi ve başını sallayarak selam verdi. "İftar etmek ister miydiniz leydim?"

Ona ilk yaklaştığında takındığı tavırdaki değişiklik hem fark edilmiş hem de takdir edilmişti ve Iliana bunu ona gülümseyerek gösterdi. "Hayır. Teşekkür ederim. Aslında Leydi Muireall'ın bahçesinin nerede olduğunu bana gösterebileceğinizi umuyordum."

"Onun bahçesi mi?" Gözlerini kırptırdı.

"Evet. D n annem  r y p harabeye dönmüş bir bahçesi olduğunu söylemişti-"

"Oh, evet.  ey..."  zerinde çalıştığı tencereye doğru baktı, sonra başını salladı. "Evet leydim. Size göstereyim." Elindeki bezi yere bırakarak yolu göstermeye başladı, sonra duraklayıp ona baktı. "Ebba baharat ının bugün geleceğini söyledi."

"Evet."

"Ne satın almayı planladığınızı merak ediyordum."

Iliana ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "Aslında sen bana bahçelerin yerini gösterdikten sonra bu konuyu seninle konuşmayı düşündüm, böylece bu hanımların üzerinde çalışmasını sa layabilirim. Aslında ne ekilece i konusunda senin de bir iki fikrin olabileceğini düşündüm."

"Oh." Yüzündeki endişe bir anda kayboldu ve yerini bir gülümseme aldı. "Oh, bu iyi olur, leydim. Çok iyi olur."  imdi aceleyle döndü ve onları mutfaktan dışarı çıkardı.

Iliana, bahçeyi Leydi Muireall'in bahçesinin olduğu yere yerle tirirlerse, yenileme i inin daha az zahmetli olacağını d   nm  t . Bahçenin eskiden bulunduğu yere bir kez bakması ona ne kadar yanıldığını göstermişti. Yirmi yıl, bahçenin doğa tarafından geri kazanılması için fazlasıyla yeterli bir s reydi.

" Tam bir karmaşa."

"Evet." Iliana içini çekti, bakışları "bahçe "ye kuşkuyla bakan kadınların üzerinde gezindi. "Korkarım ağır işlerde yardımcı olması için bir ya da iki adama ihtiyacımız olacak."

"Evet." Elgin saçsız başını salladı.

"Benim bir kardeşim var leydim. Çok güzeldir." Konu an kadınların en k    y d , belki de on dört ya ında bir kızıdı.

Iliana kararsızca ona baktı. "Braugh?"

"Güçlü," diye açıkladı a  ı arkasından, kadınların duymaması için kelimeyi nefesinin altında söylüyordu.

Yüzünü kurtarmasına yardım etme çabasından etkilenen Iliana ona hafifçe gülümsedi ve sonra başını salladı. "Fazladan birkaç kuru a ihtiyacı olan güçlü bir adam tanıyan başka biri var mı?"

Kadınların en ya lısı  ne  ıktı. "O lum on altı ya ında ve güçlü, leydim."

Iliana tekrar başını sallayarak genç kıza baktı. "Git iki çocuğu da getir lütfen." Kız aceleyle gidene kadar bekledi, sonra tekrar yaşlı kadına döndü. "İhtiyacımız olan baharatlarla ilgilenirken seni sorumlu bırakacağım. Bahçenin şu ağaçtan olmasını istiyorum"- bahçenin uzak tarafındaki budaklı yaşlı bir ağacı işaret etti, sonra dönüp diğer taraftaki başka bir ağacı gösterdi- "şuradakine kadar. Önce alanı temizlememiz ve toprağı çevirmemiz gerekecek." Müstakbel bahçeye bakarken kaşlarını çatmak için durakladı. "Aletlere ihtiyacımız olacak. Birkaç kürek."

"Onları getirebilirim leydim. İhtiyacımız olan şey lordda olacak."

Iliana şimdi de koyu saçlı kadına baktı ve başını eğdi. "O zaman Laird Angus'a sorun. Kocam böyle önemsiz bir konuyla rahatsız edilmekten rahatsız olacaktır."

Kadın başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

"Tamam o zaman. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Bir sorunuz olursa, ben aşçıyla birlikte içeride olacağım." Iliana kaşlarını sallamalarını bekledi, sonra döndü ve aşçıyı hangi baharatlara ihtiyaç duyacağını konuşmak üzere içeri götürdü.

Anlaşıldığı kadarıyla çok az tartışmaya gerek vardı. Elgin bu konu üzerinde çok düşünmüştü. Ne istediğini tam olarak biliyordu.

Iliana talep ettiği miktarı ve çeşitliliği düşündükten sonra onay verdi. Çok cömert ya da alışılmadık bir şey istememişti. Hatta tüccar tekrar dönüp istediğinden biraz daha fazlasını almaya karar verene kadar yeterince baharat alıp alamayacağını merak etti. Onu işiyle baş başa bırakarak bir kez daha bahçeye döndü.

Kürekler ve iki çocuk getirilmişti ve bahçeye ulaştığında herkes harıl harıl çalışıyordu. Küreklerden birini eline alan Iliana, yabancı otları ve eski bitkileri ayıklama ve toprağı çevirme işine eğildi ve bunu yaparken diğer kadınların şaşkın bakışlarını görmezden geldi. Annesi ona giysilere saygı duymayı öğretmişti ama aynı zamanda sıkı çalışmanın önemini de öğretmişti. Onlara katılmaya istekli değilseniz, hizmetçilerden bir işi yapmalarını nasıl bekleyebilirdiniz? Bahçe kazmak kimseye zarar vermemişti.

"Oğlum!"

Duncan babasının bağırışıyla döndü, yüzündeki kızgınlık yaşlı adamın kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına neden oldu.

"Biraz mutsuz görünmüyor musun? Sorun nedir, delikanlı?"

Duncan *delikanlı* deyince yüzünü buruşturdu ve kızgınlığı daha da arttı. Babası genellikle erkeklerin önünde ona bu şekilde hitap etmezdi. Ama o gün de o günlerden biriydi. Duncan o sabah uyandığında karısını bir kale duvarına yapışmış İngiliz sarmaşığı gibi etrafına sarılmış bulmuştu. Bir gece önce uyumakta güçlük çekmişti ve Iliana komodindeki yerinden horlamaya başladığında hâlâ uyanıktı. Yataktan kayarak onu dikkatlice anüsüne doğru kaldırmış ve yatağa doğru kaydırmişti. Yerde uyumayı hak etmediğinden değil, ama eski kalenin taş zemini oldukça soğuktu ve orada uyurken üşütebilirdi.

Bunu yapmasının tek nedeni buydu, kendini o zaman da ikna etmişti, şimdi de öyle. Ne olursa olsun, bu sabah uyandığında onu kendisine sarılmış halde bulmak muhteşem bir deneyimdi. Ta ki kadın yer değiştirene ve taktığı o lanet olası alet onu yan tarafından sıkıştırana kadar. İşte o zaman, bu kadar yakinken ve vücudunun sunabileceği her şeyden bu kadar uzakken, tıpkı onunki gibi bir kilit bulmaya ve nasıl açılacağını öğrenmek için Gilley'e götürmeye karar vermişti.

Ama ne kale duvarlarının içinde ne de köyün herhangi bir yerinde benzer bir tasarıma sahip bir kilit vardı. Tek düşünebildiği, İtalyanların -çünkü bu şeyin yapımcısı olarak bahsettiği kişinin bir İtalyan olduğundan emindi- tuhaf bir İtalyan kilidi kullandıklarıydı. Bu noktada, onu üzerinden çıkarmak için İtalya'ya götürmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı... ya da banyo yapması gerektiğini, diye fısıldadı beyninin bir kısmı ve bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Bunu yapacaksa lanet olsun! Bir erkek nasıl devam etmek istiyorsa öyle başlamalıydı. Onun kaprislerine boyun eğmeyecekti.

"Bir şey yok," diye mırıldandı. "Sadece dün gece çok az uyudum."

Angus sıırttı. "Bütün bu *houghmagandie* seni yakalıyor. Daha fazla dayanıklılığa ihtiyacın var."

Duncan'ın tek cevabı homurdanmak oldu. Babasının uykusuzluğuyla ilgili düşüncelerini düzeltmeye kalkışırsa lanetlenirdi. Ama babasının alaycı yüz ifadesini görünce, bunu hak etmiş olmayı diledi. "Neye ihtiyacın var baba?"

"Oh, evet." Yüzü asılan Angus içini çekti. "Aslında aradığım senin kız kardeşin. İngiliz'le evlenmeden önce bir eşin görevlerini öğrenmesini istiyorum. Tatlı küçük Iliana eğitim vermeyi kabul etti, ama onu bulamıyorum. Onu gördün mü?"

Duncan uykusunu kaçıran viragoya "tatlı küçük Iliana" denmesinden dolayı yüzünü buruşturdu ama omuz silkti. "Onu görmedim." Sonra uzaklaşmak için döndü, ama bir gün önceki üzüntüsü aklına gelince durakladı ve geri döndü. "Onun bir İngiliz'le birlikte olmasına ne zaman karar verdin?" diye sordu suçlayıcı bir tavırla. Babasının fikrini değiştiren karısı mıydı? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Iliana'nın gelişinden beri her şey değişmişti. Örneğin, babası son birkaç gündür Duncan'ın onu tanıdığı onca zamandan daha fazla gülümsüyor gibiydi. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi. Bu onu tedirgin ediyordu. Babası şimdiye kadar asık suratlı ve sessiz olsaydı, en azından herkes ne bekleyeceğini bilirdi. Şimdi ise yaşlı adamın bir andan diğerine sessiz mi yoksa gülümseyen biri mi olacağını kestiremiyordu. Hatta o sabah erken saatlerde onu nefesinin altında mırıldanırken yakalamıştı.

"Pekala delikanlı," diye mırıldandı Angus, "ölmeden önce kız kardeşinin evlenip çoluk çocuğa karıştığını göreceğim. Anlaşma yapıldı."

"Evet, ama henüz tamamlanmadı. Belki o bozar ve Seonaid başka biriyle evlenebilir."

Angus Dunbar kederle başını salladı. "Hayır. Eğer Sherwell de babası gibiyse, anlaşmayı bozmayacaktır. Bunun için çok fazla onura sahip olacaktır."

Babası arkasını döndü ve Duncan'ı şaşkınlıkla arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaştı. Hayatı boyunca Sherwell'lerin hilekâr, yalancı ve sinsi olduklarını duymuştu. Şimdi babası tam tersini söylüyor gibiydi. Lanet olsun! Şu anda hayatındaki her şey tepetaklak olmuş gibiydi. Iliana'nın gelişinden beri. "İşte buradasın."

Gilley yaklaşırken Duncan kuru bir sesle, "Evet, buradayım," dedi. "Peki benimle ne gibi bir sorunun olabilir?"

Gilley, Duncan'ın kızgınlığı karşısında kaşlarını hafifçe kaldırdı ama ahıra doğru el sallamakla yetindi. "Bu benim sorunum değil," diye mırıldandı, Duncan onun hareketini takip ederek en genç muhafızlarından biri olan Gavin'in ahır şefinin kızıyla sohbet ettiğini gördü. Genç adam kıza bir şeyler mırıldanırken, genç ve güzel kızı kollarıyla ahırın duvarı arasına sıkıştırmıştı.

"Babası onları yakalamadan önce çocukla konuşsanız iyi olur." "Evet." Kız kıkırdayıp başını çevirince Duncan içini çekti. Gavin onu öpmeye çalıştı. "Konuşmak için oldukça sıkı çalışıyor. eteklerinin altında."

Gilley kuru bir sesle, "Konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyor," dedi. "Ve eğer babası onu bu numaraları yaparken yakalarsa, kellesini alır."

Gavin bir kez daha denemek için eğildiğinde Duncan, "Hmm," diye mırıldandı ve bu kez Gavin'in kur yapmasıyla yumuşayan kız öpücüğe izin verdi. Fırsat verildiğinde, Duncan'ın genç Gavin'in kızın eteğinin altından kur yapacağından hiç şüphesi yoktu. Bu, delikanlıyla konuşup ona sorumluluklarını, çocuklarını ve güzel genç kızları baştan çıkarmaması gerektiğini hatırlatması gerektiği anlamına gelirken, aynı zamanda karısını ve bir balığı fileto yapmanın birden fazla yolu olduğu gerçeğini düşünmesine neden oldu.

Belki de onu baştan çıkarıp kemerinden kurtarabilir, diye düşündü. Düğünlerinin ertesi sabahı ona verdiği ateşli tepkiyi hatırlamak ona umut verdi ve Gilley aniden yanında kıpırdandığında Duncan bu ihtimalden dolayı sırtımaya başlamıştı.

"Ve işte şimdi onun babası."

Düşüncelerini kısa bir süreliğine bir kenara bırakan Duncan, Rabbie ahırın yanından genç çifte doğru gelirken başını kaldırıp baktı. Duncan iç geçirerek planlarını bir kenara itti ve ahıra doğru ilerledi. Şimdi ilgilenmesi gereken şeyler vardı. Karısını nasıl baştan çıkaracağını daha sonra düşünecekti.

Iliana önündeki yemeğe baktı ve gözlerini tam olarak açmaya çalıştı. Talimatlara uymuyorlardı. Tek yapmak istedikleri kapanmak ve o şekilde kalmak gibi görünüyordu. Ama gerçekten yemek yemesi gerektiğini biliyordu. O gün hem iftarını hem de öğle yemeğini kaçırmış, sonra da gün boyu çalışmıştı. Belki de yeseydi şimdi bu kadar yorgun olmazdı.

Yemek yemeye niyetlenmişti, hatta yemek için diğerleriyle birlikte oturmuştu. Ama sonra Cook yaklaşıp baharat tüccarının geldiğini mırıldandı. Iliana başını sallayarak kocasının meraklı ifadesini görmezden geldi ve hızla masadan kalkıp adamın beklediği mutfığa yöneldi. Geniş, neşeli bir gülümsemesi ve hoş bir tavrı olan ufak tefek bir adamdı. Iliana, kendisini buna mecbur hissettiği hıza rağmen onunla uğraşmaktan oldukça keyif almıştı.

Pazarlık ettikleri yirmi kısa dakika içinde, Iliana'nın mümkün olduğuna inanamayacağı kadar çok dedikodu yumurtlamayı başarmıştı. Söylediklerine bakılırsa, İskoçya'da neredeyse herkes birbiriyle kan davalıydı. Dunbar'ların şu anda Lindsay'ler, Campbell'lar, MacGregor'lar ve Colquhoun'larla kan davası içinde olduğunu öğrenmek ilgisini çekmişti. Şimdi biliyordu ki

düşmanlar. Ancak bu kadarını aklında tutabilmişti. Birbirleriyle kan davası güden o kadar çok klan vardı ki, üstelik çoğu zaman öyle saçma nedenlerden dolayı, buna inanmakta güçlük çekiyordu. Görünüşe göre, başka bir yerde yemek yerken ikinci bir porsiyonu reddetmek bile kan davasına neden olabiliyordu. Bunu duyan Iliana hemen önceki akşamı aklına getirmiş, McInnes malikânesinde yemek yerken hakaret olarak algılanabilecek bir şey söyleyip söylemediğini ya da yapıp yapmadığını merak etmişti. Öyle bir şey yaptığını düşünmüyordu ama klan topraklarına hücum ederse bunu öğreneceğini tahmin ediyordu. Bunun dışında artık yapabileceği bir şey yoktu.

Iliana adamdan kumaş tüccarının programını da öğrenmiş ve diğer adama Dunbar'da yapılacak ticaret olduğunu söyleyeceğine dair söz almıştı.

Adamla işleri bittiğinde Cook çamura batmış bir domuz kadar mutlu olmuştu. Şimdi daha ilginç yemekler hazırlama fikrinin onu heyecanlandığı belliydi. Tüccar büyük salona döndüğünde yemesi için yiyecek bir şeyler hazırlarken heyecanla sohbet ediyordu. Ne yazık ki, o döndüğünde herkes işinin başına dönmek için ayağa kalkacak kadar uzun süre yok olmuştu. Iliana tereddüt etti, yemeğini bitirmeyi düşündü, sonra omuz silkti ve mutfaktan bahçelere doğru geri döndü. Zaten o kadar da aç değildi.

Öğleden sonra boyunca bahçede çalışmış, dikkatini yaptığı işle diğer kadınların çalışmasını izlemek arasında bölüştürmüştü. Sabahki çalışmanın sonunda iyi işçiler tuttuğunu anlamıştı ve bahçe bittikten sonra iki ya da üçünü kalede çalıştırmayı düşünüyordu. Hangilerini tutması gerektiğini düşünmek öğleden sonra boyunca dikkatini dağıtmış, bahçe için yol açma gibi yıpratıcı bir işe girişmişti. Bu tür düşüncelerle ve yeni evinde kendisine sunulan ilk güzel yemeğin beklentisiyle dikkati dağılmış olsa da zaman hızla geçmişti.

Iliana bütün öğleden sonra akşam yemeğini iple çekmişti. Artık satın alınmış ve hazır olan baharatlarla yemeğin oldukça iyi olmasını bekliyordu. Öğle yemeği, ne kadar azını yiyebilmiş olsa da, şimdiden gözle görülür bir iyileşme göstermişti. Elgin bir kez daha ekmek ve peynirden oluşan basit bir yemek sunmuştu ama bu kez peynirde küf izi yoktu ve ekmek o kadar tazeydi ki

hala biraz sıcaklığını koruyordu. Çeşitlilik katmak için biraz taze meyve de ikram etmişti.

Göz kapakları tekrar düşmeye başladı ve Iliana onları açmaya odaklandı, bu çaba karşısında yorgunca iç çekti. Her ne kadar dört gözle beklemiş olsa da, geçici çetesini neredeyse yemek boyunca çalıştırmıştı. Öğleden sonranın uçup gittiğini fark etmesi için aşçının yanına gelip sup'un hazır olduğunu söylemesi gerekmişti. Yemeğe ara verdiğinde yavaşça doğruldu ve kendisine saldıran baş dönmesi yüzünden kaşlarını çattı, ardından çeşitli ağrılar ve sızılar onu takip edince kendi kendine yüzünü buruşturdu. Sonra yorgunluk bir hışımla bastırdı ve aşırıya kaçmış olabileceğini fark etti.

Şimdi masaya çökmüş oturuyordu, önünde güzel bir koyun eti yemeği vardı ve yemeği ağzına götüremeyecek kadar yorgundu. Aşçı'nın kendisini üzüntüyle izlediğini, övgü dolu bir söz duymak için sabırsızlandığını ve şikâyet etmekten korktuğunu biliyordu.

İç çekerek gözlerini tekrar açmaya çalıştı ve kolunun ağrısından yüzünü buruşturarak bir parça ete saptamak için dirkini kaldırdı. Vücudundaki her kas ağrıyor, yoruluyor ve bunu ona belli etmek için can atıyor gibiydi, diye düşündü dehşetle, dudaklarını sıkarak yemeği ağzına götürdü. Yemeğin çok güzel olduğunu zaten biliyordu. O kadar güzel kokuyordu ki başı dönüyordu. Ayrıca, üç sehpa üzerindeki masalarda oturan herkes yemeğin kalitesi hakkında yorum yapıyordu.

Angus bir ısırık aldı, gözlerini kapadı, içini çekti, sonra Elgin'e dönüp bağırdı, "Lanet olsun bana, dostum! Bunca zamandır kendini tutuyordun! Bir melek gibi yemek yapıyorsun! Geçen ay gölde çıplak yüzdüğüne tanık olmasaydım ve öyle olmadığını görmeseydim, ekosenin altında kanatların olduğuna yemin edebilirdim!"

Herkes bu iltifatı destekledi. Duncan bile homurdanmış ve adam için isteksiz bir "İyi," demeyi başarmıştı. Elgin şimdi sadece onun sözlerini bekliyordu.

Iliana dirseğini ağzına kadar kaldırmayı başardı, dudaklarını yemeğin etrafında kapattı, sonra rahatlamayla elini bıraktı ve Elgin'in de rahatlamayla sarktığıнын farkında olarak zevkle bir "Mmmm" çıkararak bankta geriye doğru çöktü.

Dönerek yorgun dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi ve mırıldandı: "Annemin aşçısından bile daha iyi bir yemek. Mösyö Cummin, ve şu

küçük bir iltifat değil. Annem ne servis edildiği konusunda çok titizdir ve babama hizmet edecek kadar iyi olduğunu düşündüğü bir aşçıyı geri getirmek için Fransa'ya kadar gitti."

Adam bunun üzerine gülümsedi. Sırıtarak ve başını sallayarak sonunda masadaki yerini aldı ve yemeye başladı. Iliana iç çekerek tabağına geri döndü. Gerçekten de harikaydı. Sadece yemek yemeyi başarabilmeyi diledi ama çok korkuyordu...

Adamlardan birinin uyarı çığığı Duncan'ın dönüp karısına bakmasına neden oldu. Karısının banktan geriye doğru düşüp yerdeki temiz bezlerin üzerine düştüğünü görmek için tam zamanında gelmişti.

Sekizinci Bölüm

"Onu öldürdün!" Angus Dunbar kükredi.

Duncan baygın haldeki karısını muayene etmekten başını kaldırıp baktığında babasının ayağı kalktığını ve dehşete düşmüş aşçıya suçlayıcı bir ifadeyle baktığını gördü. "Hayır, baba. O yaşıyor," dedi sessizce. "Ayrıca, hepimiz onun yaptıklarını yiyoruz."

Yaşlı adamın bakışları Iliana'ya kaydı ve endişeyle kaşlarını çatı. "Peki o zaman, ne oldu böyle? Hasta mı?"

Hanımının diğer yanında diz çöken Ebba, belindeki çantadan bir tutam bitki çıkardı. Baygın kadının burnunun dibinde salladıktan sonra, Iliana rahatsız edici kokudan başını çevirecek kadar kıpırdandığında içini çekti.

"Bayıldı," diye duyurdu hizmetçi acımasızca, Iliana'nın yüzünün kızardığını fark edince dudakları gerildi. Uzanıp leydisinin sıcak tenine dokundu.

"Neden? Zavallı kızın nesi var?" Angus huysuzca sordu, kadının arkasında durup omzunun üzerinden Iliana'nın yüzüne baktı.

"İş."

Yaşlı adam bunun üzerine sertleşti, kaşları kalktı. "İş mi?"

"Evet. Çok fazla iş ve çok fazla güneş gibi," dedi suçlayıcı bir şekilde, sonra Laird Dunbar'a ters ters baktı. "Leydi Iliana buraya geldiğinden beri bir köle gibi çalışıyor. Önce fırçalıyordu, sonra bugün

Bütün gün bahçede çalışıyor, ağır bitkileri kazıyor ve sürüklüyordu. Şu anda alışık olduğundan biraz daha güneşliydi. Ve şu anda alışık olduğundan daha fazla iş. Buna babasının ölümünün üzüntüsünü, o zamandan beri annesi için duyduğu endişeyi ve buraya yaptığı yolculuğun yarattığı endişeyi de ekleyin ve-" İç çekerek omuz silkti. "Daha sakın olması için onu uyarmalıydım."

"Buraya geldiğinde biraz solgun görüldüğünü fark ettim. Hem de cılız."

"Evet, seni bir aya yakın bir süre penceresiz bir kuleye kilitleyelim, ve çoğu zaman yemek yemeden, ne kadar dinç ve sağlıklı görüldüğünüzü göreceğiz."

Ebba acı acı mırıldandı, eleştiri olarak gördüğü şeye içerlemişti. "Kilit altında mı?" Duncan sonunda şok olmuş bir halde konuştu.

Ebba o zaman ona baktı. "Evet, kilit altında. Greenweld annesini kurtarmak için kaçmaya çalışmasından bıkınca onu böyle cezalandırdı."

"Greenweld mi?" Seonaid, evliliğin ardında yatan tüm sebepleri öğrenemediği için üzgündü. Ona söylenen tek şey kralın bu evliliği istediği, nedenlerini bilmediği idi.

Duncan kıza, "Üvey kızı," deyince Ebba'nın dudaklarında bir alay belirdi.

"Hayır," di y e neredeyse tükürüyordu. "Greenweld'in Leydi'yi zorladığı doğru.

Wildwood onunla evlenmek istiyor, ama kral yakında bunu iptal ettirecek. Bu yüzden

Iliana'yı sana gönderdi. Onu o adamdan uzaklaştırmak için, böylece adam artık onun güvenliğini annesine karşı kullanamayacaktı. Artık güvende olduğuna göre, şüphesiz çoktan evliliğin feshi için dilekçe vermişlerdir."

Ebba iç çekerek Iliana'nın yüzünü tekrar yokladı ve kaşlarını çatı. "Çok fazla güneşe maruz kalmasından endişeleniyorum. Çocukken bir kez hastalandı ve o zamandan beri güneşten uzak tutuldu. Bugün biraz fazla güneş aldı. O daha iyi bilir."

Cook, Angus artık onun durumu için kendisini suçlamadığı için onlara katılmak üzere hareket ederek, "Ne kadar çok şey aldığının farkında değildi herhalde," diye mırıldandı. "Güneşli olduğu doğru ama aynı zamanda soğuktu da. Güneşi o kadar fark etmezdi."

Angus kaşlarını çatı. "Evet. Buradaki yöntemlere alışık değil. Bunu unutmamalıyız. Ona göz kulak olun. Az güneş aldığından ve bol bol dinlendiğinden emin olun." Son kısmı eklerken oğluna anlamlı anlamlı baktı.

Duncan gözlerini devirdi. Evliliğin henüz tamamlanmadığını kimsenin bilmemesinden memnun olsa da, kendisi evliliğin nimetlerinden yararlanmamışken onun yorgunluğundan sorumlu tutulmak biraz can sıkıcıydı. Ve görünüşe göre

bu gece tekrar tadını ıkaramayacaktı. Planladığı baştan çıkarma buraya kadarmış.

"Gerçekten de kaçmaya çalıştığı için mi kuleye kapatıldı?" Elgin merakla sordu ve herkes hizmetçinin cevabını beklerken sessizliğe gömüldü.

"Evet. Greenweld bir şeytandır. Leydi Wildwood'u kendisine katılmaya zorladıktan sonra, Iliana'yı annesine karşı kullanması için Greenweld kalesine gönderdi. Iliana hemen kaçmaya çalıştı. Yatağından gizlice kalktı, ahırlara gitti, bir at aldı ve kaçmaya çalıştı ama duyuldu ve yakalandı."

"Sonra ne oldu?" Angus sordu.

"Adamı Chisholm, Lord Greenweld'e haber gönderdi, o da tekrar denemesi halinde onu dövmesine izin verdiği mesajını gönderdi."

"Ve yine de kaçmaya mı çalıştı?" Seonaid'in sesi etkilenmiş gibiydi.

" kez," diye gururla açıkladı Ebba. "Her deneme bir öncekinden daha iyi planlanmıştı. Son seferinde Wildwood'a kadar gitmeyi başardı ve neredeyse annesine ulaşıyordu. Bu Greenweld'i korkuttu ve onu hapse attırdı."

"Ona zarar verdi mi?" Bu soru Duncan, Angus ve Seonaid tarafından hep bir ağızdan soruldu. Ebba onların daralmış bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştı, sonra metresine baktı. Iliana yediği dayaklardan bahsetmesini istemezdi. Ebba her ne kadar bunu hak ettiğini düşünse de, kimsenin ona acımasını istemeyecek kadar gururluydu.

Ebba soruya cevap vermek yerine, "Onu yatırmalıyız," diye mırıldandı.

Duncan hizmetçinin kolunu tuttu ve yüzüne bakarak cevabı kendisi için okudu. Yüz ifadesi gerginleşince onu bıraktı ve eğilerek karısını kuşağına aldı, sonra da merdivenlere doğru taşıdı. Babası da onu takip etti, karısının daha fazla uyumasını ve her şeyi daha kolay kabullenmesini emrederken yaşlı bir kadın gibi endişeliydi.

Iliana gözlerini açtı, başının üstündeki perdelere baktı, sonra yan tarafa baktı, bakışları kocasının uyuyan formuna takılınca kaşları hafifçe kalktı. Kadın yataktaydı.

Kaşlarını çatarak kendine baktı ve artık elbisesini giymediğini görünce gözleri büyüdü. Yatak çarşaflarını kaldırarak vücudunun uzunluğuna baktı ve hala üzerinde olduğunu görünce rahatlayarak i çekti

Francesco'nun kemeri, sonra bir kez daha kaşlarını çattı. Yatağa geldiğini hatırlamıyordu. Aslında bir gün öncesini de pek hatırlamıyordu.

Ketenin tenine yaslanmasına izin vererek kısa bir süre zihninde oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Aradığı anıları geri getiren şey, elini başının üzerine koymak için kaldırdığında kolundaki sertlikti.

Evet, bütün gün bahçede çalışmıştı. Sonra akşam yemeğinde yemek yemek için oturmuştu ama o kadar sert ve ağrılıydı ki bir lokma bile yiyememişti. Bitkin ve sersemlemişti, bayılmaktan korkmuştu. Öyle de olmuş olmalıydı, çünkü hatırladığı bir sonraki şey Ebba onu soyarken uyandığı olmuştu. Kadın sorularını susturmuş ve işine devam ederken onu uyumaya teşvik etmişti ve Iliana da talimatlara boyun eğmişti.

Bir sonraki açışında kocasını yatağında yanında sürünürken bulmuştu. Iliana kendisini rahatsız ettiği için kocasına bir şeyler mırıldanmış ama daha fazla bir şey yapamadan tekrar uykuya dalmış, ancak sabahın erken saatlerinde kocasının küfür sesleriyle uyanabilmişti. Uyuyamayan adam odadan çıkmak için ayağa kalkmış, sandıklardan birine takılmış, yönünü kaybetmiş ve kapıyı bulmakta zorlanmıştı. Kadın onun küfürlerini ve sendeleyerek odadan çıkışını dinlemiş, sonra tekrar uykuya dalmış, ancak daha sonra adamın mırıldanarak ve küfürler ederek kıyafetlerini çıkarıp yatağına geri dönmesiyle uyanmıştı.

Duncan huzursuzca kıpırdandığında belirgin bir bira kokusu ona ulaşmıştı. Aslında bu şaşırtıcı değildi; Duncan her zaman bira kokar gibiydi. Ekosesi kokuyu bulutların yağmuru taşıdığı gibi taşıyordu. Yine de koku dün gece üzerinde tazeydi ve Duncan'ın bir iki kadeh içmek için aşağıya indiğinden emindi. Muhtemelen uyumasına yardımcı olmak için, diye düşündü ve uyuyormuş gibi yaparak onun yanında dönüp durmasını görmezden geldi.

Kocasını bir kez daha yataktan kalkıp üzerini giyindikten sonra odadan çıkmaya başladığında kadın neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereydi. Ve böylece gece, kocasının bir aşağı bir yukarı, yatakta ve dışarıda olduğu bir şekilde geçmişti. Uzun süre uyumuş olamazdı.

Bu düşünceyi aklından geçiren Iliana, onu rahatsız etmek istemediğinden yataktan dikkatlice kalktı. Ağrıyan vücuduna yüzünü buruşturarak, sabahın erken saatlerinde odanın soğukunda alabildiği kadar hızlı bir şekilde abdestini aldı.

Önce kendi kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilendi, Francesco'nun kemerinin anahtarını aramadan önce Duncan'ın uyuduğundan emin olmaya dikkat etti. İlk sabah anahtarı yatağın perdelerinden almakta zorlanınca, Iliana anahtarı üstteki kuş tüyü şilte ile alttaki saman şiltenin arasına saklamayı tercih etmişti. Şimdi onu arayıp buldu ve kemeri çözdü, serin hava tenine çarptığında rahatlayarak iç çekti.

Birkaç dakika sonra anahtarı sakladığı yere geri koyarken biraz pişmanlık duydu. Iliana yatağın ayak ucundan doğrulmaya başlamıştı ki, anahtarı geri almak için aniden durakladı. 'Aslında saklamak için pek de iyi bir yer değildi,' diye düşündü birden. Bir şeyi saklamak için en iyi yerin her zaman göz önünde olmak olduğunu düşünürdü. Durum böyleyken, kocasına hızlıca bir bakış attı, ardından anahtarı hızlıca ve sessizce Laird Angus'un bir gün önce ona verdiği anahtar halkasına yerleştirdi.

Memnuniyetle gülümseyerek sessizce kapıya doğru ilerledi ve hemen çıkardığı gıcırtı yüzünden yüzünü buruşturarak kapıyı hafifçe açtı. Kocasına bir bakış attığında kıpırdanmaya ve sırt üstü dönmeye başladığını gördü. Iliana hızla koridora çıktı ve kapıyı bir kez daha çekerek kapattı. Yatağın yanında boş olduğunu fark eden kocasının haykırışı yüzünü buruşturmasına neden oldu.

İç geçirerek omuz silkti ve koridorda ilerlemeye başladı. Onu uyandırmamak için elinden geleni yaptığına emin olduktan sonra, Laird Angus'un merdivenlerin başındaki odasından çıktığını görünce yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Günaydın, lordum."

Angus dönüp onu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Uyanmışsın!" "Evet." Onun şaşkınlığı karşısında bir kaşını kaldırdı.

"Dinlenmelisin genç kız," dedi kaşlarını çatarak. "Seni hasta etmek istemeyiz."

Onun endişelerine hafifçe gülümseyen Iliana, merdivenlere doğru ilerleyip aşağı inmeye başladıklarında elini onun kolundan geçirdi. "Teşekkür ederim lordum. Ama şimdi kendimi oldukça iyi hissediyorum. Belki biraz tutuk, ama dün geceye göre çok daha iyiyim."

"İyi uyudun mu?" diye sordu, hâlâ endişeli görünüyordu ve Iliana başını salladı. "Evet... Yani, **ç o ğ u n l u k l a**," diye ekledi alaycı bir ifadeyle. Duncan'ın huzursuzluğu. "Korkarım ki kocam geçen gün fazla enerji harcadı. Gece."

Gözleri hemen kısıldı. "Dün akşam seni uyandırdı mı?"

"Evet," diye mırıldandı, sonra adamın yüzünü öfkenin kaplamaya başladığını görünce hemen ekledi, "Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum. Aslında, öyle olmadığını biliyorum. Ne kadar bitkin olsam da, karanlıkta girişi bulamaması gerçeği olmasaydı hiç uyanmayacağımdan eminim."

"Bulamadınız mı...?"

"Evet. Ama sonra tüm o girip çıkmalar, girip çıkmalar..." Merdivenlerin dibine vardıklarında başını iki yana salladı. "Başımı döndürdü. Aman Tanrım! İşte Elgin. Geçen akşamki yemek için özür dilemeli ve iyi geçtiğine dair onu temin etmeliyim.

Affedersiniz."

Angus arkasından bir ayak sesi duyduğunda ağzı açık bir şekilde onu izliyordu. "Günaydın, baba."

Dönerek oğlunun yüzündeki yorgunluğu tiksintiyle inceledi. "Bu anne biraz yorgun, değil mi?"

Duncan'ın kaşları sorunun ardındaki alaycılık karşısında kalktı ama başını salladı. "Gecenin çoğunda ayaktaydım."

"Evet. Iliana söyledi, seni azgın piç," diye sertçe çıkıştı. "Ne kadar yorgun olursa olsun, onu bir geceliğine de olsa rahat bırakamaz mıydın?" Bu sözlerin ardından hızla uzaklaştı ve büyük salonda tepinerek sehpa masalarına doğru yürüdü; Duncan şaşkınlıkla arkasından bakakaldı.

"Hanımefendi!" Iliana yaklaşırken Elgin ona biraz endişeyle baktı. "Kendini iyi hissediyor musun anne? Belki de uyanık olmalısın."

"Endişen için teşekkür ederim Elgin, ama ben iyiyim. Dün akşam sadece biraz bitkin düşmüştüm. Şimdi çok daha iyi hissediyorum," dedi ve özür dileyen bir gülümseme sundu. "Aslında şu anda daha çok seninle ve duygularınla ilgileniyorum."

"Hislerim mi?" Şaşırmış görünüyordu.

"Evet. Oturmaktan zevk aldığım en güzel yemeklerden birini yaptınız ve korkarım ki takdir etme konusunda kötü bir gösteri yaptım."

"Oh." Adam zevkten kızardı ama başını salladı. "Endişelenmenize gerek yok leydim. Ben anladım."

"Hayır. Yemek için çok çalıştın,

Elgin, ve çok güzeldi. Aslına bakarsanız, bu akşamki çalışmalarını dört gözle bekliyorum. Eğer yarısı kadar iyi olurlarsa, büyük bir başarı olacak."

"Teşekkür ederim leydim. Bunu söylemeniz büyük incelik." Kısa bir süre tereddüt etti, sonra ekledi, "Leydim, merak ettim de..."

Iliana onun tereddütü karşısında kaşlarını kaldırdı ve sonra sordu. "Evet?"

"Şey..." Ekosesine bir göz attı, dalgın bir şekilde ekoselerinden birini kaşdı. üzerinde birçok leke vardı, sonra iç çekti. "Ebba dün senin hakkında konuşuyordu.

Annemin aşçısıydı ve onun... şey... güzel bir şapkası ve kıyafetlerini temiz tutmaya yardımcı olan bir önlüğü olduğunu söylüyordu ve ben de merak ediyordum..."

"Başka bir şey söylemene gerek yok," diye onu temin etti Iliana, ilk kez ekosesinin yiyeceklerle o kadar beneklendiğini fark etti ki, desende orijinal olarak hangi renklerin kullanıldığını söylemek zordu. "Tüccar gelir gelmez ondan uygun bir önlük yapmak için malzeme satın alacağız. Bu arada belki uygun bir şeyler bulabiliriz." Konuşurken bakışları merdivenin başındaki korkulukta asılı duran kan lekeli nevresime kaydı ve yüzünü buruşturdu. Düşünden beri orada asılı duruyordu ve onu kaldırmak için bir bahanesi olması onu çok mutlu edecekti. Lekeyi çıkarıp kalanını kesmek ve aşçı için bir önlük yapmak da en iyi bahanelerden biriydi.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Bugün uygun bir şey bulacağız."

"Teşekkür ederim leydim." Elgin genişçe sırttı, sonra mutfak kapısına doğru geri geri gitmeye başladı. "Şimdi en iyisi siz oturun, ben de size güzel börekler getireyim. Gücünü yüksek tutmalısın."

Gülümseyen Iliana masadaki yerini almak için ilerlerken aklı yeni bir endişeye takıldı. Elgin'in ekosesinin durumu ona herkes için yeni ekoseler alma planını hatırlatmıştı. Ailesinin sandıklarına koyduğu paraların çok azını baharatlar için harcamıştı ve şimdi geriye kalanları halkının uygun bir şekilde giyinmesini sağlamak için kullanmaya niyetliydi.

Bu düşüncelerle dikkati dağılan Iliana, Angus'un Duncan'a nasıl ters ters baktığını fark etmedi. Kocasının, sanki babasının düşmanlığının suçlusu kendisiymiş gibi ona doğru gönderdiği yarı suçlayıcı, yarı şüpheli bakışları da fark etmedi, hatta dikkati o kadar dağılmıştı ki, yemeğini bitirip masadan kalkmak için ayağa kalktığında Duncan onunla konuşacağını söylediğinde, sadece dalgınca gülümsedi, başını salladı ve arkasından öfkeyle bakan adamı bırakarak uzaklaştı.

"Kaç tane ne?"

Iliana sabrını zorlayarak Cailean Cummins'e gülümsedi ve dişlerinin arasındaki pipodan tüten oldukça nahos dumanı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Kareli kumaşların nerede yapıldığını öğrenmesi neredeyse yarım saatini almış, ardından operasyondan kimin sorumlu olduğunu bulması da bir on beş dakika daha sürmüştü. O adamla karşılaştığında büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Cailean Cummins. Elgin'in kuzeniydi. Aynı zamanda sinirli, huysuz ve kadınlarla uğraşmaktan hoşlanmayan biriydi. Her soruya kendi sorusuyla cevap vermeyi başararak bunu fazlasıyla belli ediyordu. Ayrıca adamın piposundan çıkan dumanı kasıtlı olarak doğrudan yüzüne üflediğine yemin edebilirdi. Kısa ve basit bir sohbet olması gereken şeyi işkenceye dönüştürüyordu. Ve açıkçası, artık canına tak etmişti.

"Anlaşılması o kadar da zor bir soru değil, Cailean Cummins. Eğer cevabı bilmiyorsanız, bunu söylemeniz yeterli."

"Cevabı biliyorum," diye tersledi, piposunu ağzından çıkaracak kadar sinirlenmişti.

Uzaklaşacakmış gibi dönmeye başlayan Iliana şimdi geri döndü, kaşları memnuniyetini gizlemek için şüpheyle kalktı. "Öyle mi? Peki o zaman, Dunbar'da kaç kişi var?"

"Yaklaşık dört yüz."

"Güzel. O zaman şu kadar ekoseyi sevmeliyim."

Gözleri faltaşı gibi açıldı, çenesi düşerek piposunun dışarı fırlamasına izin verdi. Kendini toparladıktan sonra hızla iyi kullanılmış eşyayı yakalamaya çalıştı, bu sırada kendini yaktığı için küfretti, sonra da kimin önünde ne kadar kötü bir küfür ettiğini fark edince yüzü kızardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ama ne dedin sen?"

"Dört yüz ekose istiyorum, lütfen," dedi Iliana sabırla. "Elbette parasını ben ödeyeceğim."

"Ben... Ye... Ne..."

Adam ona kekelemeye devam ederken Iliana gözlerini devirdi, sonra yatıştırıcı bir şekilde kolunu sıvazladı. "Bana sadece bu kadar ekoseyi tedarik edip edemeyeceğinizi söylemeniz yeterli. Eğer temin edemezseniz," diye ekledi hoş bir gülümsemeyle, "elbette onları başka bir yerden satın alırım."

Yüz ifadesi artık dehşete düşmüşlükten kırılganlığa dönüşmüştü. Iliana'dan hâlâ bir santim kadar kısa olan boyunu biraz daha uzatarak sordu: "Buradaki insanlar için ekoseler satın aldığını düşünmekte haksız mıyım?"

"Evet, öyle. Herkesin yeni bir ekose giymesinin zamanı geldi de geçiyor, öyle değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Lairdship her yıl Ocak ayında onlara bir tane verir. Şimdi sadece Haziran. Bu örtüler yedi ay daha dayanır."

"İki tane olursa çok daha uzun süre dayanırlar," diye hemen cevap verdi Iliana. "Ayrıca, sadece bir tane olunca, temizlerken giyecek hiçbir şeyleri olmuyor."

"Ekoseyi temizleyemezsiniz leydim!" Bu öneri karşısında gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Temizlerseniz sizi sıcak tutamazlar."

Iliana bunun üzerine gözlerini devirdi. "Bana ekoseleri temin edebilir misin, edemez misin?"

Bunun üzerine kaşlarını çatı, endişeyle kaşlarını çatı. "Leydim, onları tedarik *edemediğimden* değil, ama onun lordu-"

Iliana sözlerini, "Bana kale ve halkıyla ilgilenme konusunda özgür bir el verdi," diye bitirdi. Yalan ona şimdiye kadar iyi hizmet etmişti; bundan vazgeçmek için pek bir neden görünmüyordu. "Dediğim gibi, eğer onları tedarik edemezseniz, başka bir yerden satın alırım." Bu haksız bir tehditti. Adamlarının kendi örtülerinden başka bir şey giymesini istemeyeceğini biliyordu.

"Ekoseleri tedarik edebilir."

Iliana önünde durdukları kulübenin kapısına doğru baktı, uzun boylu, gülbüz bir kızıl saçlı onlara doğru ilerlerken kaşları hafifçe kalktı. Bay Cummins'in karısı kocasından on beş santim daha uzundu. Ayrıca güçlü bir kişiliğe sahip olduğu da anlaşıyordu. "Söyle ona, Cailie."

Adam sipariş karşısında yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Evet. Başka bir siparişi yetiştirmemi yavaşlatır ama evet, size ekoseleri satabilirim."

"Onları ne zaman bekleyebilirim?"

"Öğle yemeğinden önce," diye yanıtladı karısı onun yerine.

"Gün doğmadan! Eda, neredeyse öğlen oldu," diye itiraz etti Cailean hararetle. "O kadar çok yaptırmalısın, Cailean. Tek yapman gereken saymak onları dışarı çıkar."

"Evet, ama-"

"Bu mükemmel olur," diye heyecanlandı Iliana. "Duyuruyu masada yapabilirim. O halde sizi öğlen bekliyorum."

"Emredersiniz leydim," diye teslimiyetle cevap verdikten sonra karısına ters ters baktı. Iliana kaleye doğru geri döndü, Bay'ın sesini duyunca hafifçe gülümsedi.

Cummins karısını müdahalesi için azarladı ve o da onu

"Elimizde birden fazla ekose olması iyi olurdu" diye ekledi. Ancak, ağız dalaşı aniden kesilip Bay Cummins bir selam verince gülümsemesi aniden soldu ve kocasının kendisine doğru geldiğini görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ben laird."

O sırada yaşlı adam gevezelik etmeye hevesli bir şekilde yanından geçip gitti ve Iliana bir an için halkı için yeni ekoseler edinme girişiminin boşa çıkacağından korktu, çünkü kocasının bu fikirden heyecan duymayacağından korkuyordu. Ama kocasının bunları satın almasına izin verip vermeyeceği hiç önemli değildi, çünkü Bay Cummins'e ayıracak zamanı yoktu.

Adamın kendisini kenara çekme çabalarını görmezden gelen Duncan, onun yanından geçerek karısına doğru yürüdü. Karısının kolundan tutarak geldiği yöne doğru döndü. "Seninle konuşmak istiyorum, karıcığım."

"Konuşabilir miyiz lordum?" Iliana endişeyle sordu, omzunun üzerinden Bay Cummins'in yüzündeki şaşkınlığa ve her şeyi anlayan karısının yüzündeki eğlenceye baktı.

"Evet."

"Ne hakkında, lordum?" Iliana onun adımlarına ayak uydurmak için acele ederek nefes nefese kaldı. "Bu sabah masada seninle konuşmak istediğimi söylememiş miydim?"

"Ben... Siz mi lordum? Üzgünüm, hatırlamıyorum." "Evet, hatırladım."

"Anlıyorum. Şey, özür dilerim. Dikkatim dağılmış olabilir." "Duncan!"

Tam kalenin merdivenlerine ulaşmışlardı ki, Angus Dunbar'ın bailey'i geçip kendilerine doğru gelirken çıkardığı kükremeye ikisi de durdu.

"Ne yapıyorsun evlat? Dinlenmesi gerektiğini biliyorsun, ama sen onu bir köpek gibi koşturuyorsun. "

"Kesinlikle haklısın. Baba," diye araya girdi Duncan. "Onu bu kadar acele ettirmem yanlış." Iliana'yı kollarının arasına alarak

kaş. "Daha iyi misin?" Yanıt beklemeden dönüp koşarak merdivenleri çıktı, çıkarken de onu kollarında zıplattı.

Dokuzuncu Bölüm

Duncan basamakları tırmanarak kale kapılarına doğru ilerlerken Iliana can havliyle ona tutundu ve kapılardan birini tekmeleyerek açmak için durakladığında yüzünü buruşturdu. Iliana'yla birlikte ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladığında arkalarından bir bakış atan Duncan, babasının da peşlerinde olduğunu gördü. Angus kararlı bir şekilde onların ardından merdivenleri çıkmaya başlamıştı ki Seonaid mutfaktan çıkıp babasını selamladı. Iliana Dunbar'ın tereddüt ettiğini gördü, sonra isteksizce dönüp onu karşıladı.

"Kapıyı aç." Etrafına bakınan Iliana yatak odasına ulaştıklarını gördü ve kocasının emrini yerine getirmek için elini uzattı, bakışları yatağa takılınca şüpheyle daraldı. Ama hemen ardından Duncan onu içeri taşıdı, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve odanın diğer ucuna doğru döndü. Onu şöminenin önüne bıraktığında, kadın ondan hızlı bir adım uzaklaştı ve gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Benimle konuşmak mı istediniz, kocacığım?"

Duncan başıyla onayladı. Onun kemerine kur yaparak girmeye niyetliydi ama bunu gizlice ve kurnazca yapması gerektiğini biliyordu. Bu bir düşmandan inek sürüsü çalmaya benzemiyordu. Onu gafil avlamak zorundaydı. Tabiri caizse ona sinsice yaklaşmalıydı. Bu yüzden onu doğrudan yatağa götürmemişti. Kadın onun ne yapmak üzere olduğunu anlar ve onu uzak tutmak için çitler inşa ederdi.

"Bakman gereken bir yaram var," diye açıkladı, onun ani endişesini şaşkın bir memnuniyetle fark etti.

"Yaralı görünmüyorsun," diye mırıldandı, gözlerini ona dikerek.

"Önemsiz bir yara. Bir kıymıktan biraz daha fazla, ama iltihaplanıyor ve bu konuda biraz endişeliyim." Ekosesinin üst kısmını omzundan çıkarıp beline dolayarak hızla gömleğini çıkardı.

Iliana kıpırdamadan durdu, kocası önünde yarı soyunurken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kocasının çıplak göğsünü ilk kez görmüyordu ama yine de etkileyici bir manzaraydı. Gömleği silkip yere bırakırken gözleri kocasının çıplak teninde gezindi, kollarındaki ve göğsündeki kasların bronz teninin kadifesinin altında dalgalanışını izledi.

"Ben... Ben bir yara görmüyorum-" diye söze başladı, bakışları adamın göğsünde geziniyordu, sonra adam kolunu ona doğru uzattığında durakladı, gerçekten de bir yarası vardı, ama buna önemsiz diyemezdi. Kolunun üst kısmında iki santimlik bir kesik vardı ve gerçekten de iltihaplanmıştı.

Kaşlarını çatarak yatağın en yakınındaki sandığa gitti ve birkaç bitki ile küçük bir parça temiz çarşaf çıkardı. Sonra yatağın baş ucundaki su dolu leğene doğru ilerledi. "Gel. Otur."

Duncan yatağın kenarına oturdu ve o bitkilerle biraz su karıştırırken sabırla bekledi, sonra bir şerit keteni karıştırmaya başladı.

"Kolunu uzat," diye talimat vererek ona döndü.

Duncan kolunu kaldırdı ve kadının yarayı temizleyişini ilgiyle izledi. Bunu nasıl yaptığından emin değildi. Muhtemelen Seonaid'in yatak seremonisini başlatmasını engellemeye çalışırken bankın üzerinden yuvarlanmıştı. Durum ne olursa olsun, bunu ilk kez düğünün ertesi sabahı fark etmişti ama o zaman önemsiz görünmüştü. Ancak bu sabah iltihaplanmaya başladığını fark etmişti. Akşam yemeğinden sonra bu gece zehiri yakmak için sıcak bir maşayla yaraya vurmayı düşünmüştü. Enfeksiyon tehlikeliydi. Bir uzvunu ya da daha kötüsü, hayatını alabilirdi. Şimdi karısının onunla ilgilenmesini izliyordu ve otların işe yaraması için ona bir gün kadar süre vermeye, işe yaramazlarsa kendisi ilgilenmeye karar verdi.

Bakışları Iliana'nın yüzüne kaydı ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Çalışırken alt dudağını şiddetle dişliyordu, alnı konsantrasyonla çatılmıştı. Bu kaş çatma hareketini yumuşatıp kendisi de onun dudağını dişlemekten çekinmezdi. Ve yapardı da. Kızın temkinliliği artık kaybolmuştu.

"İşte." Iliana doğruldu ve kirli çarşafı atıp temiz bir tane aldı. "Şimdilik bandajlayacağım, ama bu akşam emekli olmadan önce tekrar temizlenmesi gerekecek," dedi ve konuşurken bez şeridini koluna sarmaya başladı.

"Evet," diye mırıldandı, yatakta gerilmeye başlamıştı.

"Bunu bana daha önce göstermeliydin. Enfeksiyonun büyümesine izin vermek tehlikelidir," diye öğüt verdi ve bandajı bağladı. Sonra doğruldu ve yaptığı işi gözden geçirdi. Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı, sonra tekrar masaya doğru döndü, otlarını kaldırıp aşağıya dönmeye niyetliydi. Ama daha kesesini eline almadan Duncan'ın elini tuttuğunu hissetti. Döndüğünde onu ayakta görünce şaşırdı.

"Benim adıma gösterdiğin çabalar için sana teşekkür ederim," diye gürledi, sonra bir parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı ve ağzını onunkini örtmek için indirdi.

Iliana onun kollarında ölüm gibi hareketsiz kaldı. Kalbi bile irkilerek durmuş gibiydi. Orada öylece durdu, gözleri iri iri açılmıştı ve adam dudaklarını dudaklarına değdirirken ağzı hâlâ onunkinin altındaydı.

Böyle bir sürprizin bir yararı da nefesini tutarak irkilmiş olmasıydı. En azından nefesi kesilmişti, bu da adam onu öperken kokusunu içine çekmediği anlamına geliyordu. Bu ona, kokusuna maruz kalmadan, dokunuşunun içinde uyandırdığı hislerin tadını çıkarma fırsatı verdi. Ve garip bir şekilde, bu yumuşak okşamayla onun içinde bir şeyleri canlandırıyordu.

Tuhaf hisler karşısında telaşa kapılan Iliana, ellerini göğsüne bastırmak için yukarı kaldırdı ve dudakları bir protestoyla açıldı. Ağzı bir anda adamın aradığı dil tarafından istila edildi. Şaşkınlıkla nefesi kesilen Iliana, onu itmeye başlayan ellerinin onun yerine çıplak omuzlarını çekiştirmeye başladığını fark etti ve bacakları aniden altında güçsüzleşti.

Onun tepkisini hisseden Duncan dudaklarına karşı gülümsedi, gerginlik vücudunu terk etti. Onun anahtarına giden yolu bulduğuna emindi. Birkaç dakika içinde sırlarını çözmesi için ona yalvaracaktı. Ellerini belinin her iki yanına yerleştirerek, elbisesinin kumaşından göğüslerini avuçlamak için yukarı kaydırıldı. Kız şaşkınlıkla kollarında hafifçe zıpladığında, sonra inlediğinde, nazıkçe sıktı, sonra bir eliyle bir göğsüne masaj yapmaya devam etti, diğeri ise arkasını avuçlamak ve onu kendine çekmek için aşağı kaydı. Bu kez kendi göğsüne bastıran sertlikten ürkmedi. Artık geçici bir engel olduğundan emin olduğu bu sertliğin tadını çıkardı, ardından elbisesini çıkarmaya koyuldu, öpücüklerini ve okşamalarını derinleştirerek onu bunu yaptığı gerçeğinden uzaklaştırdı.

Elbisesini çözer çözmez omuzlarından aşağı indirdi, sonra da kalçalarından yuvarladı. Hızla yatağın kenarına doğru geri adım atarken, elbise bir hışırtıyla yere kaydı. Iliana'yı kollarının arasına alarak yatağın üzerine oturttu ve onu kucağına oturtup öpmeye devam ederken bir yandan da entarisinin bağcıklarını çözmeye koyuldu. Bir an sonra onu omuzlarından iterek, elleri ortaya çıkardığı yumuşak teni okşamak için kayarken belinde bir havuzda toplanmaya bıraktı. Avuçlarının içindeki cömert göğüslerin ağırlığından kısa bir süre zevk aldı, başparmaklarıyla sert merkezlerini buldu ve alay etti

onları heyecanlandırdı, sonra bunun yeterli olmadığını gördü ve dudaklarını onunkilerden çekti.

Dudaklarını terk ettikten sonraki o kısa anda Iliana gözlerini kırpıştırarak açtı ve kendini onun kucağında, beline dolanmış tülbent dışında çıplak bir halde bulduğunda şaşırdı. Kafasının içinde bir anda alarm zilleri çalmaya başladı. Sonra kocası dudaklarını öğleden sonra havasına açtığı olgun meme uçlarından birinin etrafında kapattı ve şaşkınlık ve ihtiyaç içinde haykırdı, daha önce uyandırdıklarından bile daha güçlü olan yeni hisler hayata haykırırken tüm protestolar unutuldu.

Adam göğsünü emmeye başladığında nefes nefese kalan ve titreyen Iliana, adamın başını ellerinin arasına aldı ve onu daha da yaklaştırdı. Adam bir elini bacağının altından geçirip kemerinin kalın derisine dayadığında Iliana sırtına dolanan kola doğru eğildi ve kucağında kıpırdandı. Ama onu daha yakından keşfetmek için bir parmağını aşağı kaydırduğunda, Iliana kucağında sertleşti ve başı yukarı kalktı.

Kızın ağzını çabucak yakalayarak yapabileceği her türlü protestoyu susturdu ve parmağını deri ile kızın teni arasında kaydırmaya devam etti. Bulduğu nemli ısı karşısında homurdanarak, onu öperken dokunuşuyla heyecanını artırmak için elinden geleni yaptı.

Iliana'nın tüm vücudu sıkıştı. Bacakları adamın elinin iki yanında sıkıştı. Parmakları adamın saçlarında düğümlendi. Meme uçları bile acı dolu bir istekle sıkılıyor gibiydi. Bir yanı onu durdurmak istiyordu. Diğer yanı ise durdurursa öleceğini düşünüyordu. İnleyerek yüzünü adamın boynuna doğru çevirdi, sonra adamın kokusu yaşadığı heyecana karışmaya başlayınca hızla uzaklaştı.

"Tatlım," diye inledi kadın dönüp ona sürtünürken, kemeri kendine doğru sıkıca bastırırken.

Onu zar zor duyan Iliana, kulağını hafifçe ısırduğunda inledi ve nefesi kesildi.

"Tatlım." "Mmni?" diye nefes aldı.

"Seni memnun etmek istiyorum tatlım," dedi ona acı dolu bir nefesle. "Beni memnun etmek mi?" diye inledi, sadece bu iki kelimeyi yakalayabilmişti. "Evet. Seni memnun etmek istiyorum."

"Uygun mu?"

"Hmmm. Anahtara ihtiyacım var tatlım," diye fısıldadı kulağına. Sonra hafifçe arkasına yaslanıp kızın yüz ifadesine baktı ve gözlerindeki şaşkın tutkunun bir kısmı güneşin sıcaklığı altındaki sis gibi kaybolurken kaşlarını çatı.

"Ben-" diye söze başladı, vücudu hareketsizleşti ve Duncan onun ağzını kendi ağzıyla kapatıp çaresiz bir tutkuyla öptü. Çok erken hareket etmişti. Daha sabırlı olmalıydı, diye kendini azarladı, onun gözlerinde sönmekte olduğunu gördüğü ateşi yeniden alevlendirmek için hararetle çalışıyordu. Kız kollarında kıpırdamadan yattığında, ne karşılık veriyor ne de onu itiyordu, tehlikeli bir şekilde eşikte sallanmakta olduğunu biliyordu.

Öpüşmeyi bir kez daha kısa süreliğine kesme riskini alarak, onu yatağın alt kısmına yatırmak için döndü. Kendini hızla onun üzerine bıraktı, bacaklarından birini onunkilerin arasına kaydırıp onları birbirinden ayırırken ağzı tekrar dudaklarını ele geçirdi.

Iliana düşüncelerinin kısa süreliğine temizlenmesine tutunmaya çalıştı ama adamın öpücükleri ve çıplak göğsünün kendi göğsüne değme hissini görmezden gelmek zordu. Göğsündeki küçük, tel tel tüyler tenine ürkütücü bir hayat veriyordu. Sonra dudaklarını onunkilerden ayırdı ve olgun bir göğsü bulup emene kadar boynundan aşağı doğru bir iz bıraktı. Ama bu seferki sadece bir alaydı; kızın ilk iniltisinde, dudakları kaburgalarının üzerinden karnına doğru kayarak devam etti.

İç çamaşırı yoluna çıktığında, başını kaldırdı ve karnına yaslamak için yukarı çevirdi. Sonra başını indirerek kalçasının kemerin hemen üstündeki hassas etini kemirdi, elleri altından kayarak kalçasını kavradı.

"Hayır... Oh," diye soluk soluğa kalan Iliana, adamın okşaması altında ellerinin arasında kıvrandı, ardından dudakları bölgeyi terk ettiğinde sözlerine rağmen hayal kırıklığı içinde inledi. Bir sonraki anda, Iliana başını yatağın üzerinde döndürüyor ve adam iç uyluğunun etini kemirmeye başlarken yüksek sesle inliyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki öleceğinden korktu. Adam bir elini altından çekip parmağını tekrar kemerinin derisinin altına kaydırarak onu okşadığında, öldüğünden emindi.

Bacaklarını başının iki yanına çeken Iliana, topuklarını yatağa gömdü ve pelvisini içgüdüsel olarak yukarı doğru kaldırdı, ne aradığından emin değildi ama içindeki bir ses ona bunu nasıl elde edeceğini söylüyordu. Iliana adamın okşamalarına o kadar odaklanmıştı ki, adamın ne zaman

Dudaklarını öpmek için vücudu boyunca geri kaydığında fark etmesine rağmen, kemirici öpücüklerini durdurdu.

Yüzünü öpücüğe döndüğünde, kendi dili bu kez onunla düello etmek için ortaya çıktı ve onun dokunuşuna doğru eğilmeye devam etti. Adam konuşmak için öpücüğü tekrar kestiğinde hayal kırıklığına uğradı ama kulağını kemirirken mırıldandığı kelimelerden kaçamadı.

"Hoşuna gitti mi tatlım?" diye mırıldandı ipek gibi.

Kız biraz telaşla başını salladı.

"Ben de." Bunu bir iç çekişle takip etti. "Keşke tatmin olmanıza yardımcı olabilseydim."

"Tatmin mi?" Iliana şaşkınlıkla mırıldandı.

"Vücudunun zorladığı şey bu. Hissediyor musun? Bir çiçeğin güneşe yönelmesi gibi bir şeye yöneldiğini?"

"Evet," diye nefesini tuttu, adam ikinci bir parmağını kemerin altına kaydırıp kadının bölgelerine masaj yaparken baskıyı artırınca tekrar eğildi. "Evet, bunu istiyorum. Lütfen."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın?" diye soludu, hayal kırıklığı ses tonundan belli oluyordu. "Hayır, tatlım. Anahtar olmadan olmaz." "Ama-"

"Üzgünüm tatlım, ama yapamam," diye nefes aldı. "Tabii bana anahtarı vermezsen."

"Anahtar?" diye soludu, bu kez alarmlara dikkat edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı. İçindeki ateş neredeyse korkutucu bir seviyeye ulaşıyordu.

"Nerede olabilir?"

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Anahtar."

"Bu- oooh," diye nefes aldı. Tüm vücudu tutkuyla titriyordu. Hissettiklerinden başka bir şeye konsantre olmak zordu ama Duncan onu bir konuda rahatsız etmeye devam ediyordu. Neydi o? diye merak etti, sinirleri boyunca dans eden alçak uğultuyu bastırmaya çalışarak.

"Anahtar nerede, tatlım?"

"Oh, evet," diye nefes aldı. "Anahtar. Bu-"

"Leydim?" Ebba'nın sesine kapıya vurulan bir musluk eşlik etti ve Iliana sesler karşısında kaskatı kesildi. Bu sesler üzerine bir kova soğuk su dökülmesi kadar etkiliydi.

"Git buradan!" Iliana "Ne oldu?" diye sorarken bile Duncan böğürdü.

Bir tereddüt oldu, sonra, "Öğle vakti. Ve bir Bay var.

Aşağıda Cummins seni soruyor. Sizin için bazı malları olduğunu söylüyor."

"Git buradan!" Duncan tekrar kükredi, Iliana onun altından sıyrılıp kapıya doğru aceleyle koşarken ve giderken tuniğini tekrar giyerken küfretti. Kapıya varmadan önce ince elbisesini giymiş ve tamamlamıştı. Kendi çıplaklığını umursamayan Duncan bir dizi küfür mırıldandı ve çaresizlik içinde yatağa geri döndü.

"I-" Iliana kapıyı çekerek açtığında Ebba'nın sözleri durdu.

Iliana onun bakışları altında kızardı ve aniden elbisesini giymiş olmayı diledi. Bir saniye sonra, tam da bunu yapmak için dönüp giderken, Lord Angus'un yaklaştığını gördü. Hizmetçisi Iliana'nın buruşuk halini görünce şaşırılmış ve spekülasyona kapılmış gibi görünürken, Dunbar kesinlikle suratsız görünüyordu. Yatağa doğru uçarak elbisesini yerden aldı, ancak Duncan onu belinden yakalayıp kucağına çektiğinde elbisesini ancak düzeltebilmişti.

"Sana gitmeni söyledim ve bunda ciddiydim," diye kapıya doğru bağırdı, karısının tuttuğu parmaklarından elbiseyi çıkarmaya çalışıyordu. Onu bir dakika önce sahip olduğu yere geri götürmek zor olacaktı. Ama başarıya bu kadar yaklaşmışken, şimdi pes ederse lanetliydi. Anahtarın nerede olduğunu söylemesine kıl payı kalmıştı. O kadar yakındı ki, neredeyse onun sıcak etinin kendi etine yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Uyumasına olduğu kadar yemek yemesine de engel olur musun?"

Bu sesi tanıyınca yenilgiyle iç geçiren Duncan karısını serbest bıraktı. Angus odaya girip oğluna ters ters bakarken Iliana hemen kucağından kayarak elbisesini çekiştirmeye başladı.

"Genç kızın dinlenmeye ihtiyacı olduğu konusunda hemfikir değil miydik, evlat?" diye sordu Iliana bağcıklarını düzeltmek için acele ederken, bu haberi duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. "O azgın ellerini bir gün olsun ondan uzak tutamaz mısın? Zavallı çocuk dün akşam yorgunluktan bayıldı, yoksa unuttunuz mu? Hem gece hem de gündüz lanet olası taleplerinizle onu mezara kadar çalıştırmayı mı hayal ediyorsunuz? Lanet olsun, sana evlat demeye utanıyorum." Bu not üzerine, giyinmeyi bitiren Iliana'ya döndü ve endişeyle ona baktı.

"Gel çocuğum. Oğluma senin yanında güvenemeyeceğin çok açık. Şu anda ihtiyacın olan ilgi ve alakayı sana göstermeyecektir. Bir refakatçiye ihtiyacın var ve iyileşene kadar da bu refakatçiye sahip olacaksın."

Bununla birlikte, Iliana'nın kolunu kendi koluna doladı ve onu kapıya doğru götürdü, onu omzunun üzerinden endişeyle kocasına bakarken bıraktı. Oturduğu yerden onların gidişini kederle izledi.

Iliana gergin bir şekilde kendisine doğru dönen yüzlere baktı ve boğazının gerisindeki endişeyi yuttu. Büyük salona giden merdivenlerden inerlerken Lord Angus'a niyetini söylemişti. Angus bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüş ve öğlen yemeği için büyük salona girdiklerinde herkesin dikkatini çekecek kadar iyi davranmıştı. Duncan hariç herkesin. O henüz ortaya çıkmamıştı. Aslında, henüz hiç aşağı inmemişti. Onun hâlâ odalarında somurttuğunu tahmin ediyordu.

Şimdi onun kendisini kasıtlı olarak baştan çıkarmaya çalıştığını anlıyordu. Planları bozulduğu için sadece minnettar olabilirdi. Yoksa ona asla banyo yaptıramayacaktı. Bu onun için bir zorunluluk haline gelmeye başlamıştı. Dün gece boyunca onu uyandıran şeyin yatağa girerken ve yataktan kalkarken çıkardığı sesler olmadığını düşündü. Onun kokusuydu. Böyle kokulu bir adamla aynı yatağı paylaşmaya dayanamazdı.

İç çekerek bir kez daha onun sözlerini bekleyen insanlara baktı ve her ne sebeple olursa olsun kocasının orada olmamasına şükretti.

Bu düşünce üzerine Iliana derin bir nefes aldı ve gülümsemeye zorladı. "Beni Dunbar'da karşılayarak gösterdiğiniz nezaket için minnettarlığımı size küçük bir hediye vererek göstermek istiyorum. Anladığım kadarıyla Ocak ayında her birinize bir ekose veriliyor ve ben her birinizin iki ekosesi olmasının iyi olacağını düşündüm, bu yüzden Bay Cummins'ten her biriniz için birer ekose sipariş ettim. Ancak," diye ekledi, odadakiler bu duyuru karşısında şaşkın bir memnuniyet gösterirken, "bunu elde etmek için her birinizin yerine getirmesi gereken... bir şartım var."

Devam etmeden önce dudaklarını gergin bir şekilde yalamak için durakladı. "Çocukluğumun geçtiği Wildwood'da annem herkesin ayda en az bir kez yıkanması konusunda ısrar ederdi. Hatta bazıları haftada bir kez bile yıkanırdı." Sözlerinin yarattığı soluk soluğa tepkiler karşısında içini çekti ama devam etti. "O kadar sık yıkanmanız konusunda ısrarcı olmasam da, ekose bir hediye kabul etmeden önce yıkanmanızı isterim. Güzel ve temiz bir ekoseyi kirli bir vücuda giydirmenin pek bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Iliana devam etmeden önce mırıltıların kesilmesini bekledi, "Küvetimi isteyen herkesin kullanımına sunacağım." Belirsiz bir şekilde gülümseyerek başını hafifçe salladı, sonra koltuğuna gömüldü ve odayı sessizlik kapladı. Bunun iyiye işaret olmadığını düşünüyordu.

Bir sonraki ortak banyo zamanlarına kadar tozlanmaya devam edecek olan dört kambur ekose satın almış olmaktan korkuyordu.

Iliana önündeki peynir ve ekmeğe baktı ve mutsuzca iç çekti. Burada hiçbir şey kolay olmayacak gibi görünüyordu. Ne bahçe. Temizlik de. Ot toplamak bile kolay olmamıştı.

"Ben mi bayan?"

Iliana irkilerek başını kaldırdı, bahçede kendisine yardım eden kadınlardan biri olan Janna'yı tanıyınca dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliren kadın mırıldandı: "Bir ekose istiyorum ve mümkünse küvetinizi kullanmaktan memnuniyet duyarım."

"Gerçekten mi?" Iliana'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı; sonra endişeyle mutfağa doğru baktı ve ayağa kalktı. "O zaman ilk sen olabilirsin." diye onu temin etti. "Ben gidip ateşin üzerinde biraz su olduğundan emin olacağım." Konuşurken mutfağa doğru ilerledi, Elgin'in ayağa kalkıp onu takip etmek için acele ettiğinin farkındaydı. Yemek pişirme yeteneklerini yeniden keşfettiğinden beri mutfağını çok sahiplenmişti.

Iliana mutfağa varmadan önce altı kadın tarafından daha durduruldu. Bunlardan üçü bahçeden gelen kadınlar, ikisi de kalenin hizmetçileriydi. Sonuncusu Eda'ydı, ekoseli adamın karısı. Iliana hepsine küvetine girmeleri için fırsat tanıdıktan sonra mutfağa daldı ve Elgin'in suyu çoktan ısıtmaya başladığını gördü. O da küvete girmek için bir fırsat istedi ve Iliana ona küveti kullanmasını teklif etmekten memnuniyet duyacağını söyledi.

Büyük salona döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu gülümseme kayboldu ve küvetiyle ilgili onunla konuşmak için sıraya giren kadınları görünce ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

Erkeklerin yokluğu dikkat çekiciydi ama Iliana bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Bu haliyle herkesi küvete sokmak en fazla iki ya da üç gün sürerdi.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Iliana üzerinde çalıştığı şapkayı diğer kadınların incelemesi için havaya kaldırdı. Şapkayı annesinin Paris'ten yanında getirdiği aşçı şapkasına benzetmeye çalışmıştı. Ama bu şapka onunki gibi dik durmuyor, sadece kafaya oturan geniş bandın etrafında sallanıyordu.

Ebba birkaç adım ötedeki koltuğundan, kucağında önlük parçaları, "Belki biraz nişasta işe yarar," diye önerdi.

Iliana hemen canlandı. "Evet, bu işe yarayabilir," diye kabul etti, sonra Janna odaya girdiğinde durakladı, saçları yıkandığı için hâlâ nemliydi ve vücuduna yeni, güzel bir ekose giysi sarılmıştı. Janna küvete girmek için günün sonuna kadar beklemeye karar vermişti, iş bittikten sonra yıkanmanın yeni ekosesiyle bahçeye dönmekten daha mantıklı olduğunu düşünüyordu. Iliana ona hak vermek zorunda kalmıştı ama onu yeni bir banyo suyunun başına koyacağına söz vermişti. Her üç yıkanmadan sonra suyu değiştiriyorlardı.

Yıkananlar, birbiri ardına küvete girip yeni ekoselerini giyerken sabırla sırada bekliyorlardı. Şimdi neredeyse hepsi yıkanmıştı. Iliana'nın herkesi yıkamanın günler alacağına dair ilk korkusu oldukça yanlış çıkmıştı. Elgin'in küveti mutfağın bir köşesine kurmayı önermesi ve kirli çarşafı perde olarak kullanarak bu bölümü ayırması işe yaramıştı. Bu, suyun değiştirilmesini biraz hızlandırmış ve tüm süreci hızlandırmıştı. Şimdi iki ya da üç düzine çocuk, saçları parlak ve temiz, yanakları pembe, taze ekoseler içinde birbirlerini kovalıyorlardı. Bu arada anneleri de ateşin başında sohbet ederken salonun duvar halılarının temizlenmesine yardım ediyor, çalışırken saçlarını kurutuyorlardı.

Bu Iliana için hoş bir sürpriz olmuştu. Sabahı ekoseleri hazırlamak ve kocasının yarasıyla ilgilenmekle geçirmişti ama öğleden sonra bahçedeki işine dönmeye niyetliydi. Aslında, öğlen yemeğinden sonra Elgin'le birlikte banyoların ayarlanmasında her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol ettikten sonra mutfaktan bahçeye açılan kapıya yönelmişti. Elgin hemen onun yanından fırlamış, küçük yuvarlak bedenini kapının önüne atmış, kollarını ve bacaklarını açarak yolu kapatmış, bir yandan da başını çılgınca sallamıştı. Onun bir gün önceki işine döndüğünü görmeyecekti. Dinlenmesi gerekiyordu.

Iliana inatçı tavrı yüzünden küçük adamla tartışmış olabilirdi ama Ebba, bahçede çalışması için tuttuğu kadınlar ve hatta Giorsal ile şatodaki diğer hizmetkârlar da onun bu tavrını desteklemişti. Bu kadar ısrar karşısında Iliana nazikçe pes etmek ve büyük salona çekilmek zorunda kalmıştı.

Ebba daha sonra ateşin başında dinlenmesini ve Elgin'e söz verdiği önlük üzerinde çalışmaya başlamasını önermişti. Oturup iğnesiyle uğraşma fikri ona pek cazip gelmemişti. Büyük salonu bitirmek için sabırsızlanıyordu ve

temizlik çabalarını yatak odalarına taşımaya karar verdi. Bu nedenle Iliana duvar halılarını temizlemeyi bitirmenin daha cazip bir çaba olduğuna karar vermişti.

Ne yazık ki, duvar halıları üzerinde çalışmaya başladığı anda, birkaç kadın aceleyle yanına geldi. Görevi ondan devralan bu kadınlar, küvette sıralarını beklerken zamanlarını "sech ve benzeri" işlerde ona yardım ederek doldurmaktan "memnun" olacaklarını iddia etmişlerdi. Peki neden gidip Elgin için önlüğü tamir etmemişti?

Iliana'nın bu işe yönelmekten başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu ama bu bilgiden pek de memnun olmamıştı. İĞne işi yapmaktan hoşlanmıyor değildi ve Elgin'i ekosesini koruyacak bir önlükle görmeyi gerçekten istiyordu ama garip bir şekilde huzursuz hissediyordu ve biraz daha fiziksel bir şeyler yapmayı tercih ederdi. Bir gün önce yorgunluktan bayılmıştı ve o sabah hâlâ biraz yorgundu ama şimdi kendini tuhaf bir şekilde enerjik hissediyordu. Bunun yatak odasındaki olayla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu ama bu fikri çok yakından düşünmek istemiyordu.

"Her şey tamam mı?" diye sordu Janna'ya ve diğer kadın başını salladı. "AşĐı, sup'un banyosunu bitirir bitirmez hazır olacağını söyledi."

Giorsal kuru bir sesle, "Bu da uzun sürmez; sen daha çıkmadan o küvetin içindeydi," dedi.

"Evet." Janna güldü. "Yıkanmaya bu kadar hevesli bir adam görmemiştim."

"İstediği banyo bu değil," dedi kadınlardan biri eğlenerek.

"Evet," diye onayladı bir başkası. "Bütün öğleden sonra yeni önlüğü ve şapkası hakkında konuşup durdu."

Dudağını ısırarak Iliana endişeyle Ebba'ya baktı. O ve diğer kadınlar duvarların badanasını bitirdikten sonra Ebba önlüğün yapımına yardım etmeyi teklif etmişti. Iliana neredeyse bitmek üzere olan parçayı hizmetçisine teslim etmiş, kendisi şapkayı yapmaya odaklanırken hizmetçisine sadece etek ucunu bitirmesi için izin vermişti. Ne yazık ki Ebba çalışırken sohbet etmeye meyilliydi ve iki işe aynı anda konsantre olmakta zorlanıyor gibiydi. Önlük üzerindeki çalışması olması gerekenden çok daha yavaş ilerlemişti. "Yapacak daha ne kadar işin var Ebba? Belki ben yardımcı olabilirim."

"Gerek yok leydim. Bu son dikiş. İşte oldu. Bitti." İpliği kopararak bir kenara bıraktı ve ayağa kalkarak önlüğü incelemesi için havaya kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Mükemmel."

"Onu sevecek."

"Aşçı çok mutlu olacak."

Iliana diğerlerinin heyecanlı mırıltılarına gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Oh!"

Bu heyecanlı haykırış üzerine hepsi mutfağa doğru döndü. Elgin banyosunu bitirmişti - kesinlikle tarihin en hızlı banyosuydu - ve şimdi yeni ekosesiyle mutfağın kapısında duruyordu, bakışları Ebba'nın hala tuttuğu önlüğe sabitlenmişti.

"Muhteşem!" Büyük salonun bir ucundan diğerine koşarak Ebba'nın elindeki önlüğü kopardı ve paha biçilmez altın bir kolyeymiş gibi havaya kaldırdı.

"Giy şunu," diye önerdi Janna, o sadece bakakalınca. "Ah."

Gülümsemesi belirsizliğin altında soldu. "Ama kirlenebilir."

Iliana buna güldü. "İşte bu yüzden, Elgin. Güzel ekoseni güzel tutmak için."

"Petrol. Evet." Çarpık bir şekilde gülümseyerek önlüğü giydi ve kayışları hızla beline bağladı. İşini bitirdiğinde Iliana öne çıktı ve şapkasını kafasına geçirdi, uygun olduğunu düşündüğü şekilde durana kadar şapkayla oynadı. Ardından kadınlar etrafına toplandı ve yüzü kıpkırmızı olana kadar onu inceledi ve iltifat etti.

"Burada ne haltlar dönüyor!"

Duncan bu soruyu haykırdığında odadaki herkes dönüp ona baktı. Iliana hariç. Önce kendini toparlamak için bir an durdu, sonra yüz ifadesi sakinken ona doğru dönmeye başladı. Bu sakinlik, kolunun kocasının eline dolandığını ve merdivenlere doğru sürüklendiğini fark ettiğinde kayboldu. Tekrar.

Onuncu Bölüm

"Ne demek *satın aldım*?"

Iliana çaresizce başını salladı. Sandığındaki paraları ve bazılarını ekoseleri satın almak için nasıl kullandığını iki kez açıklamıştı. Duncan iki kez tekrarlamasını istemişti. Tekrar açıklamanın işe yarayacağından kuşkuluydu.

"O baharatları sen aldın!" diye suçladı birden. "Yemekler iyileGince bahçede birkaç tane bulduğunu sandım. Ama öyle olmadı. Açıkça emirlerime karşı geldin ve biraz da baharat aldın, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti iç çekerek. "Ama ben senin emirlerine karşı gelmedim." "Sana söyledim-"

"Onları *senin* paranla satın almak için değil," dedi muzaffer bir edayla. "Annemin ve babamın sandıklarına koyduğu parayı kullandım."

Duncan onun sözleri karşısında öfkelenmek yerine birden sakinleşir gibi oldu ve bu da Iliana'yı son derece endişelendirdi.

"Eğitimsiz bir kadın olarak, konu yasalar olduğunda eksikliğin affedilebilir, eş " —

"Ben eğitimsiz değilim," diye tersledi Iliana öfkeyle.

"Öyle olmalısın," diye karşılık verdi. "Yoksa evlendiğimiz andan itibaren sahip olduğun her şeyin benim olduğunu bilirdin. *Her şeyin.*"

"I-" Kızaran Iliana gözlerini kaçırdı. Bu oldukça can sıkıcı küçük yasayı biliyordu. Kendini savunmak için, "Yemeklerin daha iyi olduğunu kendin söyledin," dedi.

"Evet." Ciddiyetle başını salladı. "Elgin'in yemekleri çok daha iyi." "Ve senin insanların paçavralar giyiyordu. Bu utanç verici."

"Kimin için utanç verici? Öyle olduğunu hiç söylemediler."

"Belki de değil, ama ekoseleri giymek için ne kadar hevesle yıkandıklarına bir bakın."

"Onlara bu '*hediyeleri*' vermeden önce *banyo mu yaptırdın?*" diye alay etti ve Iliana kendini yeniden kızarıırken buldu, sonra kendi tepkisine kaşlarını çattı ve çenesini kaldırdı. Yapılması gereken en doğru şey buydu. Kirli bir bedene temiz bir ekose giydirmenin hiçbir anlamı yoktu.

"Ekoselerini kazanmak için banyo yapanlar sadece kadınlardı," dedi sessizce, sanki kendi kendine. "Ve kadınlar güzel görünmeyi sever."

"Bunun nesi yanlış?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Önemli olanın içeride ne olduğu olduğunu unutmadıkları sürece. Temiz ama sık bir korkağın yanında duracağıma, 'pis' adamlarımdan herhangi birinin yanında dururum."

Iliana'nın bakışları daraldı. Adamın kendisini kastettiği izlenimine kapıldı. O korkak değildi. Greenweld'den üç kez kaçmaya çalışmamış mıydı? Annesini kurtarmak için defalarca acımasız bir dayağı, hatta belki de ölümü göze almamış mıydı? Ama bunu kocasına söylediğinde, kocası hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Belki de bu kadar çok şeyi niçin riske attığınızı düşünmelisiniz," dedi sadece.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Iliana ihtiyatla sordu.

"Yani bütün bunları annen kadar kendin için de yaptığından şüpheleniyorum. Değişimi pek kabullenmiş görünmüyorsun."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük inek cipsi!" Iliana öfkelenerek tersledi.

"Öyle mi?" diye sordu sessizce. "Burada ne zaman bir şey yapsan bahane olarak Wildwood'u kullandın. Dunbar'ın ve insanların Wildwood kadar temiz olmasını istiyorsunuz. Wildwood'daki gibi baharatlar ve otlar istiyorsun. Elgin'i bile annenin aşçısı gibi süsleyip püslemişsin."

Iliana onun sözleri karşısında kaşlarını çatı, belirsizlik içini kemiriyordu; sonra muzaffer bir edayla gülümsedi. "Ne olmuş sana? Ben-"

"Wildwood'da da yatağında kimse var mıydı, şimdi olduğu gibi. Şimdi neredeyse bana geldiğin zamanki kadar safsın." Kapıya doğru yürürken durup arkasına baktı. "Büyümeye ve değişimi hayatın bir parçası olarak kabul etmeye karar verdiğinde, gelip bana temiz bir ekosenin neden sağlıklı olmadığını ya da neden bu kadar az banyo yaptığımızı, hatta belki de neden yemeklerimizde az baharat kullandığımızı sorabilirsin. Sebepler var. Tıpkı uygun bir eş olarak yatağımı paylaşmamanın bir nedeni olduğu gibi. Her zaman nedenler vardır ve çoğu zaman bunların bariz olanla pek ilgisi yoktur."

Iliana kapının arkasından kapanmasını izledikten sonra iç çekerek yatağa uzandı.

Iliana elindeki dikişe baktı ve iç çekti. Çoğu zaman bu faaliyet onu rahatlatırdı. Ama bu gece değil. Bu gece hiçbir şey onu sakinleştiremiyor gibiydi. Kafasının içinde sürekli Duncan'ın sözlerini duyuyordu. O haklı mıydı? Değişimden korkuyor muydu? Bu yeri ve içindekileri değiştirmeye çalıştığı doğrudu.

insanlar daha çok Wildwood'u severdi, ama bunun nedeni... Çünkü temiz olmak daha iyiydi. Ve temiz kıyafetler giymek daha iyiydi... öyle değil mi? Ve elbette lezzetli yemekte yanlış bir şey yok muydu?

Karşısındaki sandalyede oturan kadına baktı. Seonaid. Angus yemekte kızın yemekten sonra kalacağını, böylece Iliana'nın ona biraz karılık öğretebileceğini söylemişti... ya da başka bir şey. Son bir saatini kıza basit bir dikişin nasıl yapıldığını öğretmeye çalışarak geçirmişti ama Iliana ona ne kadar gösterirse gösterebilir Seonaid'in küçük bir dikişin ne olduğuna dair hiçbir fikri yok gibiydi. Kızın kasıtlı olarak anlayışsız davrandığından şüpheleniyordu.

Bakışları yengesinin giydiği yırtık pırtık eski ekoseye kaydı ve iç geçirdi. Iliana ona banyo yapmayı ve yeni bir ekose giymeyi teklif etmişti ama Seonaid reddetmiş, kendi giysisinin bir süre daha idare edeceğini söylemişti. Iliana şimdi kocasının sözlerini hatırlamadan edemiyordu. "Temiz bir ekose neden sağlıklı olsun ki?"

Seonaid dikiş dikerken başını kaldırıp boş boş baktı.

"Ne?" ~ "Duncan temiz ekoselerin sağlıklı olmadığını söyledi. Nedenmiş o?" "Neden Duncan'a sormuyorsun?"

Bunun üzerine Iliana'nın dudakları gerildi. "Çünkü sana soruyorum."

Seonaid omuz silkti ve elindeki iğneye baktı; sonra bunun telaşlı görevden kurtulmak için iyi bir yol olduğuna karar vermiş gibi görünerek iğneyi kucağına koydu ve dikkatini Iliana'ya çevirdi. "Sağlıksız olduklarından değil, sadece kirli bir ekose *daha* sağlıklı olabilir. Gördüğünüz gibi, bir ekose sıcak tutsa da su geçirmez değildir. Yeterince kirli değilse."

Iliana gözlerini kırptırdı. "Kirli ekoseler su geçirmez mi?"

"Bazen. Neyle kirlendiklerine ya da ne kadar kirli olduklarına bağlı. Bazı erkekler ekoselerini alır almaz su geçirmez hale getirmek için yağlar."

"Anlıyorum." Iliana bunun üzerine başını salladı, sonra aynı hızla salladı. "Ama insan neden su geçirmez bir ekoseye ihtiyaç duysun ki? Yağmur yağarken neden içeride kalmayalım ki?"

Seonaid güldü. "Yapacak bir işin yoksa sorun değil, ama koyunlara göz kulak olman ya da nöbet tutman gerekiyorsa, savaşa ya da ava gidiyorsan..." Başını iki yana salladı. "Her zaman sığınak yoktur. Bazen ekoseniz tek sığınagınız olur. Hatta bazen onların içinde uyuyoruz."

Duncan'ın yatak arşıflarını yataktan aldığı gece ekosesine sarındığı anı birden Iliana'nın zihnini doldurdu.

"Tabii ki bu sadece erkekler için geçerli. Kadınların rüzgârdan ve yağmurdan korunmak için ekoselerine nadiren ihtiyaçları olur. Çoğu zaman evde sıcak ve kurudurlar."

Iliana bunu düşündükten sonra, "Ama McInnes erkekleri temiz ekoseler giyer. Eminim-?"

"McInnes'lar savaşıdır." Iliana buna gözlerini kırıştırdı. "Öyle değiller mi?"

"Hayır. Çok paraları var ama savaş için eğitilmiş çok az adamları var. Savaşçıya ihtiyaçları olduğunda Duncan ve adamlarını kiralyorlar."

Iliana bunu kabul ettikten sonra, "Erkekler neden yıkanmaktan nefret ediyor?" diye sordu. "Soğuk olduğu için."

Iliana bu basit açıklama karşısında kaşlarını çatı. "Gölün içi ve dışarısoğuk olabilir ama içerisi sıcaktır ve banyo yapmak için su ısıtılabilir."

Seonaid, "O zaman da kirli ekoseni giymek zorunda kalırsın," dedi.

Iliana yüzünü buruşturdu ve sonra sordu: "Kardeşin neden yemeklerin baharatlı olmasını istemiyor? Tadı daha güzel oluyor."

"Evet, ve yulafli kekleri kıyaslandığında oldukça yavan kılıyor."

Iliana ona boş boş baktığında Seonaid içini çekti. "Duncan her zaman kaleye bir ek inşa etmeyi ve halkımıza daha fazla koruma sağlamak için duvarları daha da genişletmeyi planladı. Bu amaçlara ulaşmasının tek yolu çok para kazanmak ve biriktirmektir. Bunu yapmak için, burada kadınların dokuduğu her ilmeği sattı ve o ve adamları başkalarının savaşlarında ya da başkalarının sürülerine bekçilik etmek için kiralandı. Zor iş. Geceleri soğuk olur ve adamlar böceklerle, kötü havaya ve yemek için yulaf kekinden başka bir şeye katlanmak zorundadır. Alternatif, tatsız yiyeceklerin olduğu cereyanlı eski bir kale olduğunda o kadar da kötü değil. Ama temiz telaşların ve lezzetli yemeklerin olduğu sıcak bir büyük salonun yanında dışarıso dayanılmaz görünebilir."

"Yumuşayacaklarından korkuyor," diye fark etti Iliana ve Seonaid başını salladı. "Ama artık benim çeyizime sahip olduğuna göre, tüm bunları karşılayabilir. Adam kiralamasına ya da-"

"Çeyiz parası istediği tadilatı karşılamaya yetecek, bu doğru. Ancak insanlarımızı beslemek için bir şekilde para kazanmaya devam etmeliyiz. Hayır.

Yine de adam kiralamak ve ekose satmak zorunda kalacağından şüpheliyim. Sadece bu kadar sık değil." Omuz silkerek, acımasızca dikişine geri döndü.

Iliana iç çekerek arkasına yaslandı, az önce öğrendiklerini düşünürken bakışları uzaklara dalmıştı. Seonaid'in söylediklerinden sonra, yaptığı değişiklikler yüzünden kocasının kendisine kızmasını anlayabiliyordu ama bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Elgin'e yemeği baharatlandırmayı bırakmasını söyleyemezdi. Bu öneriye çok kızacaktı, tıpkı artık daha lezzetli yemeklerin tadına bakan diğer herkes gibi. Erkeklerin ekoselerini kazanmaları için banyo yapmaları gerektiği konusunda ısrar etmeyi bırakabileceğini düşündü.

Sinirli bir mırıltı bakışlarını tekrar yengesine çevirdi. Kız elindeki ipliği korkunç bir şekilde düğümlemişti. Seonaid yorum yapamadan ya da yardım teklif edemedi ipliği kucığına bıraktı ve ciddiyetle ona baktı. "Bu işlerde beceriksiz olduğumu biliyorsun."

"Hayır," diye itiraz etti Iliana hemen. "Bu konuda pek tecrübeli değilsin."

Gözlerini devirdi, sonra içini çekti. "Bir eşin bunu nasıl yapacağını bilmesi çok mu önemli?"

Iliana kısa bir süre tereddüt etti. "Bilmiyorum. Bu beklenen bir şey ama..." Duraklayıp dudağını ısırıp ve Seonaid hayal kırıklığıyla hırladı.

"*Beklenen. Beklenen* şeylerin hiçbirinde iyi değilim. Doğrusu bu sabah bana şifalı bitkiler hakkında söylediğin hiçbir şeyi hatırlamıyorum ve bir kalede ne yapılması gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Berbat bir eş olacağım. Sherwell'in benim için gelmemesine şaşmamalı."

Iliana bu acı dolu sözler karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti ve hemen diğer kadını teselli etmeye çalıştı. "Hayır. Harika bir eş olacaksın Seonaid ve bir kocanın sende hayranlık duyacağı çok şey var. Şu kılıç kullanma becerine bir baksana." Başını sertçe salladı. "Tanrım, kılıç kullanabilen bir eşe sahip olan her erkek minnettar olur."

Diğer kadının gözlerindeki şüpheyi gören Iliana devam etmek için kendini zorladı. "Ve bir de... şey... avcılıktaki yeteneğiniz var. Evet, avcılık çok değerli bir beceridir. Asla aç kalmayacaksınız." Bunu desteklemek için tekrar kuvvetle başını salladı. "Ve senin kadar iyi ata binen bir kadın görmedim. Asla. Bu çok değerli bir beceri."

"Çok kötü bir yalancısın." Iliana bu nazik suçlama karşısında sönükleşince Seonaid hafifçe gülümsedi. "Ama bunu yapman büyük incelik, kardeşim."

Ilana unvana şaşkınlıkla göz kırttı, sonra yüzü aydınladı. "Artık kardeşiz, değil mi? Tanrım, hep birlikte oynayabileceğim bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Sık sık bunu düşünürdüm..." İç çekerek, kendi sesindeki hüznü tınıya alaycı bir şekilde gülümsedi ve koltuğuna geri yaslanırken başını salladı.

"Kiminle oynadın?" Seonaid merakla sordu.

Ilana soru karşısında gözlerini kırptırdı. "Şey, ben oynadım... şey, pek oynamadım. Gördüğünüz gibi derslerle meşguldüm ve-" Diğer kadının yüzündeki acıma ifadesini gören Ilana kaşlarını çatı ve başını salladı. "Gerçekten güzel bir çocukluk geçirdim. En iyi elbiseler, en iyi öğretmenler... Her şeyim vardı."

"Arkadaşlar dışında her şey. Yalnızdım."

Ilana hemen başını salladı. "Ailem vardı. Beni çok seviyorlardı ve zamanımın çoğunu onlarla geçiriyordum."

"Belki, ama birbirlerine sahiptiler. Kendini bir el arabasındaki üçüncü tekerlek gibi hissetmiş olmalısın."

"Ben... ben..."

" Sorun değil. Seni üzdüysem özür dilerim, sadece sesli düşünüyordum. Ama görüyorsunuz, bu bana sizin hakkınızda çok şey açıklıyor."

"Bu neyi açıklıyor?" Ilana ihtiyatla sordu ve Seonaid omuz silkti.

"Çok sessizsin. Bazen emir vermek dışında neredeyse hiç konuşmuyorsun. Bu seni çekingen gösteriyor ama bence bu sadece utangaçlık. Ailen dışında sosyalleşme konusunda hiç tecrüben yok."

Ilana'nın gözleri bu sözlerin doğruluğunu şaşkınlıkla kabul ederek açıldığında, Seonaid devam etmek için cesaretlenmiş görünüyordu. "Ve bir de sorumluluk alma şekliniz var."

"Sorumluluk almak mı?" Ilana dehşete düşmüş bir halde konuştu.

"Evet. Buraya geldikten bir süre sonra buranın işletmesini devraldın. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil," diye hızla ekledi Ilana'nın alann'ına. "Buranın sorumluluğunun alınması gerekiyordu ama sorumlu başka biri olup olmadığını sormak aklına bile gelmedi. Öylece işe koyuldun. Çocukken oyuncaklarını paylaşmak zorunda kalmamış olmalısın."

Ilana ağzını açıp çaresizce tekrar kapattığında, Seonaid başarısız tamir girişimine baktı ve sonra içini çekti. "Bu işte asla ustalaşamayacağım," diye mırıldandı ve elindeki bir kenara atıp ayağa kalktı. "Yine de bana öğretmeye çalıştığın için teşekkür ederim. Ben yatıyorum."

Iliana onun gidişini izledi, sonra kadının tüm söylediklerini düşünmek için koltuğuna geri yaslandı. Gözlerinin yorgunluktan kapanmaya başladığını fark etmedi bile.

"Elgin, neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Iliana ertesi sabah geç saatlerde mutfağa girerken öfkeyle sordu.

Elgin açmakta olduğu hamur işinden doğruldu ve Iliana'nın sorusu karşısında kaşlarını kaldırarak neredeyse yüksek sesle gülmesine neden olacaktı. Adamın önlüğü ve şapkası kusursuz derecede temizdi, her iki parça da bir gece önce giydiği zamanki kadar bozulmamıştı. Ancak yüzü en az üç farklı pişirme malzemesiyle lekelenmişti.

Hafifçe gülümseyerek çalışma masasının yanındaki tabureye oturdu. O sabah yine yatakta tek başına uyanmıştı. Anlaşılan Duncan onu yine yatağına kadar taşımış ve soymuştu. Bu durumdan utanarak çabucak giyinmiş ve kahvaltıya oturan ev halkına katılmak için aşağıya inmişti.

Iliana'nın odadaki gerginliği fark etmesi birkaç dakikasını almıştı. Angus hem Seonaid'e hem de Duncan'a karşı huysuz ve asık suratlıydı ama Iliana'ya zayıf bir gülümseme ve "Günaydın" demeyi başarmıştı. Ama hem Seonaid hem de Duncan, kendisi de dahil olmak üzere herkese karşı huysuz ve asık suratlıydı. Iliana bunun üzerine sadece iç geçirdi. Onların sorununun ne olduğunu anlamak onun için zor olmamıştı.

Angus yine Seonaid'in doğru davranış dersleri alması konusunda ısrar etmişti. Gün boyunca Iliana'ya eşlik edecekti. Seonaid, anlaşılabilir bir şekilde, bu durumdan memnun değildi.

Öte yandan Duncan çok asık suratlıydı. Iliana buna alışmaya başlamıştı. Iliana'nın kafasını iyice karıştıran şey ise diğer herkesin derdinin ne olduğuydu, çünkü bugün ruh hali bozuk olan sadece Dunbar şefi ve çocukları değildi. Kaledeki herkes kızgın gibiydi. Bahçede onunla birlikte çalışan kadınlar bile...

Iliana sabah yaşadıklarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Bugün yine kadınlara yardım etmeyi planlamıştı. Seonaid buna hemen son vermişti. Görünüşe göre Angus herkese onun sağlığıyla ilgili endişelerini anlatmıştı, bu yüzden Iliana bütün gününü bahçedeki işleri denetleyerek ve Seonaid'e bitkilerin kullanımını öğreterek geçirmişti. Çok tatmin edici bir görev değildi, çünkü ona gösterecek çok az örneği vardı ve ona sadece bitkilerin isimlerini ve ne işe yaradıklarını söyleyebiliyordu.

Kadınların yeri eşelemelerine ve birbirlerine hırlamalarına bakılırsa, Iliana herkesin kesinlikle bir şeye kızgın olduğuna karar vermişti. Ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden Seonaid tuvaleti bulmak için izin istediğinde, Iliana bu fırsatı Elgin'i sorgulamak için kullanmaya karar vermişti.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum leydim."

Iliana omuz silkerek masanın üzerindeki fazla una baş harflerini yazmaya başladı. "Bugün herkes çok mutsuz görünüyor. Kadınlar birbirlerine laf atıyor ve hırlıyorlar ve..." Yine çaresizce omuz silkti.

"Aaaah. Şey, leydim, bu ekoseler yüzünden olabilir." Bunun üzerine başını kaldırdı. "Ne?"

Özür dilercesine başını salladı. "Görüyorsunuz, ekoseler genellikle Ocak ayında, erkeklerin genellikle yıkandığı gün gelir. Herkes o gün yıkanır ve herkes o gün yeni ekosesini giyer. Ama bu sefer sadece kadınlarda var. Bir de benim. Ve sadece kadınlar ve ben banyo yaptık."

Iliana ona bakınca Elgin kıkırdadı. "Adamlar kokuyor."

"Adamlar-"

"Kokuyorlar," diye kısa ve öz bir şekilde tekrarladı. "Ayrıca yıkanmayı ve kokmayı bırakmayı da reddediyorlar. Ve dün gece herkes yatağına gittiğinde, karılarının ne kadar güzel görüldüğünden ve koktuğundan şüphesiz etkilenen kocaların çoğu... şey... kendilerini şımartmayı düşündüler," dedi anlamlı bir şekilde. "Ama kocalarının sonuncusuna kadar ne kadar güzel göründüklerinden ve koktuklarından etkilenen kadınlar, kocalarına... şey... gidip banyo yapmalarını söylediler."

"Anlıyorum," dedi Iliana belli belirsiz, kadınların farkında olmadan kendi sessiz protestosuna verdikleri desteğe rağmen çıkardığı sorun karşısında şaşırmıştı.

"Evet. Dün gece kalenin her yerinde figüranlar vardı."

"Tek kelime duymadım."

"Evet, zaten çoğu bir hanımefendinin duyabileceği türden şeyler değildi."

"Belki de erkeklere ekoselerini vermeliyim?" Iliana kararsızca mırıldandı.

"Sorun ekoselerin kendisi değil leydim," diye nazikçe işaret etti. "Sanki onları giydiklerinde-" Durakladı, kızardı ve omuz silkti.

"Evet, haklısınız, elbette." İç geçirerek onun üzerine baş harflerinin altını çizdi ve ayağa kalktı, Elgin aniden öne eğilip yazdığı W harfini D ile değiştirdi durakladı.

"Artık bir Dunbar'sın leydim," diye hatırlattı nazikçe, kadın boş gözlerle masanın üzerindeki harflere bakarken - adamın okuyabilmesine bile şaşırmişti biraz.

"Bu karımın hatırlamakta güçlük çektiği bir şey. Hatırlattığın için sana teşekkür ederim, Elgin."

İçten içe inleyen Iliana, Duncan'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaşmak için başını yavaşça kaldırdı.

"Seninle konuşmak istiyorum, *karıcığım*. " Başlığa yaptığı vurgu ısırtıcı bir alaycılıkla eklenmişti.

Elgin'in gözlerinden kaçan Iliana isteksizce ayağa kalktı, mazeretlerini mırıldandı ve Duncan'ın önünde durmak için hareket etti. Durduğu anda Duncan onun kolundan tuttu ve onu mutfaktan dışarı sürüklemek için döndü.

Onlar mutfak kapısından içeri girdiklerinde Seonaid büyük salondan mutfak kapısına doğru ilerliyordu. Duncan'ın öfkeli yüzüne bir kez baktıktan sonra Iliana'ya doğru bir kaşını kaldırdı.

"Duncan benimle konuşmak istiyor. Bir dakika sürmez," dedi Iliana, Duncan onu diğer kadının yanından sürükleyerek geçirirken Seonaid'e.

Kocas, "Epey zaman alacak," diye düzeltti. "O yüzden işinize baksanız iyi olur."

Seonaid bir süre tereddüt ettikten sonra onları takip etmeye başladı ve mırıldandı: "Bana karılığı öğretmesi gerekiyordu. Onu ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

"Ona biraz karılık öğretecek kadar uzun," diye cevap verdi güm.

"Hayır, Duncan!" Seonaid telaşla bağırdı. "Onu yormayacaksın. Babam dedi ki
-"

"Babam kendi karısını bulabilir," diye homurdanan Duncan, Iliana'yı da arkasına alarak merdivenlerden yukarı fırladı. Büyük salon gözden kaybolmadan ve Duncan odalarının kapısını açmadan önce Seonaid'e belli belirsiz güven verici bir gülümseme atacak zamanı vardı.

"İçeri." Bu aptalca bir emirdi; konuşurken onu kapıdan geçirip yatağa doğru itmeye başlamıştı bile. Ama Iliana kapının çarpılarak kapanma sesiyle yatağa sıçrarken düşüncelerini kendine sakladı.

"Buraya geldiğinden beri başını belaya sokmaktan başka bir şey yapmadın!" diye bağırarak odayı geçip kızın üzerine yürüdü. "Her şeye itaatsizlik ettin

Sana verdiğim emir. Paranı lüks şeylere harcadın! Ve koca olarak haklarımı reddettin." Bunu söylerken ona acı acı baktı, sonra ekledi, "Bu yeterince kötü değilse, şimdi de klandaki her fahişeyi kendi erkeğine karşı kışkırttın. Kendin için ne söyleyeceksin?"

Iliana yatakta yavaşça doğruldu ve zihninde doğru yanıtı bulmak için çılgınca bir arayışa girdi. Sonunda çaresizce, "Özür dilerim," dedi ve Duncan ona bakakaldı.

"Üzgün müsün?"

"Erkeklere örtülerini vereceğim. Yıkanmalarına gerek yok."

"Cevabın *bu* mu? Bu kadınları yataklarına geri döndürmeyecektir." "Şey..."

Bir süre çaresizce adama baktı, sonra izin verdi.

kendi öfkesini uyandırmak için hayal kırıklığına uğradı. "Hayır, haklısın. Olm a y a c a k. Hayır

Kadın kokuşmuş, pis bir sersemle yatmak ister, tabii kendisi onun pis kokusunu fark etmeyecek kadar kötü kokmuyorsa." Çenesini kaldırarak ona baktı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Görünüşe göre ben de diğerlerinden çok farklı değilim."

"Öyle değil mi? Siz gelmeden önce böyle bir sorunumuz olmadığını hatırlatmak isterim."

"Çünkü o zamanlar kadınlar da berbattı."

Ona ters ters baktı. "Adamların hepsi cevap aramak için bana geliyor. *Seninle* aynı sorunu yaşıyıp yaşamadığımı ve bu konuda ne yaptığımı öğrenmek istiyorlar."

Iliana omuz silkti. "Onlara ne söyledin?"

"Onlara bu soruna sizin neden olduğunuzu ve bunu düzelterceğinizi söyledim. Şimdi..." Ellerini kalçalarına dayadı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Iliana ters ters baktı, sonra da şaşkınlıkla başını salladı. "Neden hepinizin sadece banyo yapmadığını anlamıyorum. Eğer siz ve erkekler sadece banyo yapsanız-"

" Daha Haziran ayının ortasındayız." "Evet, öyle olduğunu biliyorum, ama kesinlikle-"

"Burada belli bir düzenimiz var, karıcığım. Yılın belli bir zamanında koyunlar kırkılır, yılın belli bir zamanında tarlalar biçilir ve yılın belli bir zamanında banyo yaparız."

"Banyo yapmak mevsimlik bir faaliyet değildir, kocacığım."

İstedığınız zaman yıkanabilir ve bunun için acı çekmezsiniz. Tarlaları istediğiniz zaman hasat edemezsiniz. İkisi tamamen farklı şeylerdir."

"Ne dediğimi anlamıyorsun-"

"Evet, biliyorum!" Iliana tersledi, sonra içini çekti. "Seonaid bana ekoseleri, yağ ve kirin yağmuru nasıl uzak tuttuğunu anlattı. Yürüyüşlerdeki yulaflı kekleri anlattı. Erkeklerin yumuşamasından korkmanı anlıyorum ama ya kadınlar?"

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Sen burada yaşayan herkesin efendisi değil misin?"

"Babam-" diye başladı ama Iliana sinirlenerek sözünü kesti.

"Bana anlambilimsel laflar etme, kocacığım. Yasal ve teknik olarak babanızın buranın lordu olduğu doğru ama gerçekte emirleri veren sizsiniz. Bunu gördüm. Erkeklerle olduğu kadar kadınlara da hükmetmiyor musun?"

"Evet."

"O zaman neden kadınların refahıyla da ilgilenmiyorsunuz? Erkeklerin hava koşullarına göğüs germesi ve yürüyüşlerde yulaflı keklerle idare etmesi iyi güzel de, ya kadınlar?"

Adam ona kaşlarını çatmakla yetinince Iliana içini çekti.

"Bir uzlaşma olamaz mı? Erkeklerin iki ekosesi olamaz mı? Biri burada eşleriyle birlikteyken temiz ve hoş görünen, diğeri de dışarıdayken onları hava koşullarından korumak için kirli ve yağlanmış olan?"

Duncan bu öneri için ona ters ters baktı.

"İşler yıllardır olduğu gibi yeterince iyi gitti, karıcığım. Buna gerek yok "__

"Değişimden korkan korkak kim şimdi?" Iliana kuru bir sesle araya girdi. Sonra yatağın kenarına yuvarlandı, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, ancak yanından geçerken Duncan tarafından yakalandı.

"Seninle işim henüz bitmedi."

"Ama *seninle* işim bitti!" Iliana soğuk bir şekilde konuştu. Şaşkınlıkla gevşeyen kolunu adamın elinden çekerek aldı ve hızla kapıya yöneldi. Kapıyı açmış ve adam kendine gelene kadar koridorda hızla ilerliyordu.

"Karıcığım!" diye kükreyerek onun peşinden koşmaya başladı.

İçinden mırıldanan Iliana eteğini kaptığı gibi merdivenlerden büyük salona koştu ve bu sırada neredeyse kayınpederiyle çarpıştıyordu. Iliana ona gergin bir gülümseme ve hızlı bir reverans yapacak kadar durakladıktan sonra adamın etrafından dolanarak aceleyle mutfağa gitti.

"Duncan!"

"Şimdi olmaz. Baba!" Duncan tersledi, yaşlı adamın etrafından dolandı ve karısının peşinden koşmadan önce kız kardeşine suçlayıcı bir bakış fırlatmak için ancak bir an ayırdı.

Iliana bahçeye kaçmak niyetiyle mutfağa doğru ilerlerken Elgin'e gergin bir gülümseme attı. Kapıyı itip bahçede çalışırken gevezelik eden kadınlarla karşılaşana kadar adımları yavaşlamadı. Görünüşe göre onun yokluğu dillerini çözmüştü. Bütün sabah sessiz ve asık suratlıyken, şimdi saksağanlar gibi gevezelik ediyorlardı.

"Ve sonra o pis kokulu aptal orada çırılçıplak durup hasta bir inek gibi böğürdü."

"Ne yaptın sen?" Janna soluk soluğa kaldı, yaşlı kadının anlattıkları karşısında büyülenmiş gibiydi.

"Ben de bağırdım. '*Bana dokunamayacaksın, Willie Dunbar!* ' dedim ona. *Banyo yapana kadar olmaz!*'"

"Ne dedi?"

"*'Sen benim karımsın Mavis Dunbar, ve benim ihtiyaçlarımı karşılayacaksın yoksa. Bu senin görevin.* "

"Hayır!" Janna tiksintiyle gıdıkladı. "Sean da bana aynı şeyi söyledi! Onun beynini dağıtmak isterdim." "Willie'nin

beynini *dağıttım.*"

Janna şaşkınlıkla yaşlı kadına baktı. "Hayır!

Dinlemiyorsun! O zaman ne yaptı?"

"Bütün gece uyudu ve ondan tek bir ses bile çıkmadı."

Bunun üzerine çenesi düştü. "Bu anneyi uyandırdığında ne yaptı?" "Hiçbir şey. Ona dün gece çok içtiğini ve sızdığını söyledim. yerde sarhoş."

"Yapmadın! Oh, Mavis, korkunçsun." Gülmekten titriyordu. "Sean'ın aklını asla alamazdım."

"Evet, senin Sean benim Willie'nden farklı bir balık. O sana asla yumruk kaldırmaz."

"Hayır, söylemez," diye ciddiyetle onayladı Janna, yaşlı kadına bakarken yüzünde hüznün vardı. "Neden Duncan'a Willie'den bahsetmiyorsun Mavis? O senin için onunla ilgilenirdi."

"Sana söyledim Janna, biz kadınların mutlu olması Duncan'ın pek umurunda değil, yeter ki erkekler şikâyet etmesin ve onu savaşa kadar takip etsinler."

Janna cevap vermek için ağzını açtı, sonra Iliana'yı görünce dondu kaldı. Kadının yüz hatlarını korku kapladı ve Iliana ona her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermek için ağzını açtı. Ama bunu yapamadan, bir ayak sesi bakışlarını çevirip arkasında duran Duncan'ı görmesine neden oldu. Yüzündeki şaşkınlık Iliana'ya tüm konuşmayı duyduğunu söylüyordu. Aslında onun için üzölmeyi bile başarmıştı. Sonra yüzü kapandı ve geldiğı yoldan geri dönerken vücudunun her gözeneğinden öfke sızarak hızla uzaklaştı.

"Oh, Tanrım."

Iliana dudağını ısırarak endişeli görünen Mavis'e baktı ve güven verici bir gülümseme sunmaya çalıştı. "Sana kızgın değil Mavis. Korkacak bir şey yok."

Janna iç geçirerek, "Evet," diye onayladı. "Bence endişelenmesi gereken kişi Willie."

Bunun üzerine Iliana'nın gözleri büyüdü; sonra içinden mırıldandı ve kadınların çapalarını bırakıp onu takip ettiklerinin farkında olarak kocasının peşinden koştu.

On Birinci Bölüm

O mutfağa ulaştığında Duncan çoktan çıkmıştı. Iliana ürkmüş Elgin'in yanından aceleyle geçerek, kocasının çıkışından sonra hâlâ hafifçe sallanan kapıya yöneldi ve büyük salona doğru itti. Babasının irkilerek sorduğu sorulara aldırış etmeden hızla dışarı fırlayan Elgin'in kaskatı kesilmiş halini görebilmek için tam zamanında gelmişti.

"Bu da ne?" Angus şaşkınlıkla oğlunun ardından baktı, sonra Seonaid'e yöneldi, o da şaşkınlıkla omuz silkmekle yetindi. Duncan öfkeli görünüyordu. Mutfak kapısının açılma sesi kulağına çalındı ve Iliana kocasının peşinden koşarken yolundan çekilmek için tam zamanında döndü.

"Lass! Ne-" diye başladı ama kadın çoktan kaleden dışarı fırlamıştı. Angus, "Bu da ne böyle," diye tekrarladı ve onun peşinden bir adım attı, ancak durakladı

Birkaç kadın mutfak kapısından içeri dalıp

Elgin de peşlerindeydi. Küçük, tombul adamı yakalayan Angus onu aniden durdurdu ve "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Elgin şaşkınlıkla başını salladı. "Bilmiyorum, lord. Önce bir yöne koştular, şimdi başka bir yöne koşuyorlar. Ama herkesin ifadesine bakılırsa, bu kaçırılacak bir şey değil." Bununla birlikte, aceleyle yoluna devam etti.

İçinden mırıldanan Angus, Seonaid'e kendisini takip etmesini işaret ederek bu tuhaf geçit töreninin en sonunda yer aldı.

Eteklerini toplayan Iliana, duvarda çalışan adamlara doğru koşan kocasının peşinden hızla gitti. Adımları yavaşladı ve bir an sonra dehşetten ağzı bir karış açık kaldı.

Duncan onlara ulaştı, uzun boylu iri yarı bir adamı ensesinden yakaladı ve yere fırlattı.

Adam hemen ayağa kalktı, kendini savunmaya hazırdı. Ama öfkesinden saldırganın Duncan olduğunu anlayınca şaşkınlıkla yumruklarını indirdi.

Duncan yumruğunu adamın suratına indirmeden önce tek sorabildiği "Ben mi lord?" oldu.

İçinden mırıldanan Iliana eteklerini topladı ve tekrar aceleyle ilerledi. Antrenman alanına ulaştığında, erkekler

Duncan, Willie Dunbar'a bağıırken yüzlerindeki merak ve heyecan karışımı ifadeyle iki dövüşçünün etrafında bir çember oluşturdular.

Iliana iç taraftaki saçaklara ulaşmak için büyük bedenlerin arasından ve etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Orada durdu, Willie'nin tekrar ayağa kalktığını ama bir kez daha yere yıkıldığını görünce endişeyle dudağını ısırdı. Arkasından gelen soluk soluğa bir ses, Janna, Mavis ve diğer kadınların kalabalığın arasından onu takip ettiklerini ve hatta şimdi Elgin, Lord Angus ve Seonaid'in de onlara katıldığını görmesini sağladı.

"Ayağa kalk! Ayağa kalk ve bir erkek gibi dövüş, seni korkak!" Duncan'ın feryadı Iliana'nın bakışlarını tekrar etrafına çevirdi.

"Sorun nedir, lord?" Willie temkinli bir şekilde ayağa kalkarken soruyordu. "Bilmiyorum-" Duncan onu yakasından tutup kendine doğru çekince sözleri yarıda kaldı.

" Mavis'e yumruk kaldırıyordun. Senin yarı boyunda ve ondan daha az güçlü bir kadın."

Willie suçlayan gözlerle karısına baktı ve Duncan onu salladı. "Bana söylemedi. Ben kulak misafiri oldum."

Sözleri Willie'nin zehirli bakışları üzerinde pek etkili olmayınca Duncan onu tekrar sarstı. "Ve onu benim yüzümden cezalandırmayacaksın. Ona vurmaya cüret ettiğin her darbe için sana bunlardan on tane vereceğim." Bununla birlikte adamın yakasını bıraktı ve yüzüne bir yumruk daha indirdi. Bu kez Willie darbeye hazırlıklıydı. Geriye doğru tökezledi ama düşmedi. Hatta yumruklarını kaldırmayı ve Duncan ona ters bir yumruk atmadan önce misilleme darbesi indirmeyi bile başardı, sonra da karnına yumruk attı.

Iliana, Willie'nin geriye doğru tökezlerken çıkardığı havayla irkildi, sonra Duncan yumruğunu adamı bayıltacak kadar güçlü bir şekilde çenesine indirince yüzünü buruşturdu. Bir süre öylece durdu, baygın adamın başında nefes nefese kaldı, sonra dönüp etrafta toplanan diğerlerine baktı.

"Kim bir kadına yumruk kaldırırsa aynısını görecektir ve bunu hak edecek, çünkü ancak bir korkak kendinden çok daha zayıf birine vurur." Bakışları Iliana'ya takıldı ve ayağı kısa bir süre gerildikten sonra arkasını dönüp kalabalığın arasından geçerek ahırlara doğru ilerledi.

Iliana onun peşinden gitti, ancak Angus tarafından engellendi.

"Bırakın gitsin. Sakinleşmesi için zamana ihtiyacı var." Bakışları baygın Willie Dunbar'a kaydı ve iç çekerek başını salladı. "Duncan zorbaları asla hazmedemez."

"Yanına gidebilir miyim leydim?"

Iliana, Mavis soruyu sorduğunda şaşkınlıkla ona baktı ama başını salladı. "Evet. Eğer istersen."

Kadın baygın kocasına acıyarak baktı. "İyi ya da kötü, o benim kocam. Ayrıca, bana bir daha yumruk kaldırmaya hevesli olacağını sanmıyorum."

"Hayır," diye sessizce onayladı Iliana ve diğer kadın kocasının yanına gitti.

Angus, Duncan'ın kaybolduğu ahıra doğru bakan Iliana'nın endişeli yüzüne baktı, sonra onu kaleye doğru itti. "Rabbie'nin bahçeniz için isteyip istemeyeceğinizi merak ettiği bir miktar gübresi var."

Iliana kaşlarını çatarak ona baktı, dikkati dağılmıştı. "Rabbie?"

"Ahır sorumlusu," diye hatırlattı Janna, diğer tarafına geçerek. "Evet.

Ahırları iki günde bir temizliyor ve arkasındaki gübre," dedi Angus ona. "Hoşuna gider mi diye merak etti. Bazıları."

"Oh. Evet," diye mırıldandı. "Yardımcı olabilir."

"Öğle yemeğinden sonra birkaç adama bahçeye biraz getirmelerini söyleyeceğim.

Böylece hazır olduğunda elinin altında olur."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Iliana.

Angus başını sallayarak ahıra doğru ilerleyen Seonaid'e baktı. "Kızım!"

Duncan'ın kız kardeşi olduğu yerde dondu kaldı, sonra isteksizce babasına döndü.

"Sanırım bahçeler bu tarafta," dedi işaret ederek. Yüzünü buruşturan Seonaid çöktü ve onlara doğru geri çekildi. "Çok çalışmamanız gerekiyor."

Iliana baldızının bu sözleri karşısında iç çekti. Doğruldu, saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve tepesindeki güneşe baktı. Bailey'deki olayın üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti.

Duncan'ı atına bindirip gönderdi. Iliana hâlâ onun nereye gittiğini bilmiyordu, sadece kaleden ayrıldığını ve tek başına ormana doğru at sürdüğünü biliyordu.

Öğle yemeğine gelmediğinde şaşırمامıştı ama akşam yemeğine de gelmeyince endişelenmeye başlamıştı. Angus, Seonaid ve Janna ona iyi olacağına dair güvence vermişlerdi ama Iliana kendini tuhaf bir şekilde onun için endişelenirken bulmuştu. Iliana onun kendi başının çaresine bakabileceğinden emindi ama onu bahçeye giden yolda ilk gördüğünde tuhaf bir şekilde savunmasız görünmüştü. Kulak misafiri olduğu konuşma onu gerçekten sersemletmiş gibi görünüyordu. Iliana bunun Mavis'in onun klanındaki kadınların iyiliğini pek umursamadığını söylemesiyle ilgili olduğundan şüphelenmişti. Bu yorumun, birkaç dakika önce kendisinin de onu suçladığı şeye çok yakın olduğunu düşündü.

İşin tuhafı, istemeden de olsa kendi fikrinin desteklenmesinden memnun olmak yerine, Iliana bunun böyle olmamasını diledi. Duncan'ın kadınların refahıyla ilgilenmediğine gerçekten inanmıyordu. Bunun yerine, beş yaşından sonra çok az kadınla birlikte büyüdüğü için, evindeki konfor ve sıcaklık eksikliğini hiç fark etmemiş olduğundan şüpheleniyordu. Basitçe neyi kaçırdığının farkında değildi.

Endişeli olduğu için dün gece uyumakta zorlanan Iliana, kahvaltıya indiğinde Duncan'dan hâlâ bir iz göremeyince hayal kırıklığına uğramış ve endişelenmişti. Duncan nihayet öğlen yemeği için ortaya çıktığında, onu dinç ve sağlıklı görünce çok rahatlamış ama sessiz ve asık suratlı hali onu daha da endişelendirmişti. Çünkü olayı henüz atlatamadığı çok açıktı. Iliana onun öfkesini dindirmek için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Belki de söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Gölgede oturup dinlenmelisin."

Gözlerini deviren Iliana diğer kadına döndü. O gün bahçeyi ekmeye yardım edeceğini açıkladığından beri onuncu kez, "Çok çalışmıyorum," diye itiraz etti. "Tohum ekiyorum. Bu zor bir iş değil."

Seonaid ona kısa bir süre ters ters baktı, ardından yeni dönmüş toprağa gömmekte olduğu tohumlara döndü ve bunu yaparken nefesinin altından mırıldandı.

Iliana, Janna'nın endişeli ifadesini yakaladı.

"Hanımefendi, bu iş sırtınızı çok yoruyor. Belki biraz dinlenmeli ve-" Iliana tiksintiyle başını sallayınca durakladı.

"Hepiniz sanki ben tüyden yapılmışım ve ilk rüzgarda uçup gidecekmişim gibi davranıyorsunuz. Ben genç, sağlıklı ve güçlüyüm. İyi olacağım."

"Ama bayıldınız," diye işaret etti hizmetçi.

"Evet, öyle," diye kabul etti Seonaid. "Düşündüğün kadar iyi değilsin."

"Ben hasta değilim," dedi Iliana kararlılıkla.

Mavis, "Belki de hamiledir," diyerek Iliana'nın yüzüne bir kaş çattı. Yaşlı kadın o sabah bahçeye dönmüş ve Willie'nin kendi bakımını hak etmeyecek kadar huysuz olduğunu söylemişti. Adam bu sabah şafakta şiddetli bir baş ağrısıyla uyanmış ve durmadan bundan şikâyet etmişti. Bunun dışında. Mavis, kocasının yatağına taşınmasına ve Duncan'ın tek başına ormana doğru yola çıkmasına neden olan olay hakkında çok az şey söylemişti.

"Hamile değilim," diye mırıldandı Iliana sabırsızca, sonra yüzünü buruşturup yanındaki küçük gübre tepesine baktı, kokusu burnuna geliyordu. Söz verdiği gibi, Angus dün öğleden sonra ahır sahibinin kendisine verdiği gübreyi iki adamla bahçeye taşımıştı. Gübreyi bahçenin dibine dökmüşler, hazır olduklarında sermek için kolayca ulaşabilecekleri bir yere koymuşlardı. Ne yazık ki Iliana bu mübarek şeyi sürekli unutuyor ve ne zaman bir tohum sırasının sonuna gelse ona basıyordu. Bu sefer olduğu gibi, iç çekerek gördü.

Tam yana, yığından uzağa adım atacaktı ki kulağının dibinden gelen bir vızıltı başını ihtiyatla kaldırmasına neden oldu. Bir arı onun etrafında uğursuzca vızıldıyordu.

Kaşlarını çatarak elini yüzünün önünde salladı ve arı üzerine çullanırken içgüdüsel olarak geriye doğru adım attı.

"Ben bayan!"

Iliana Janna'nın dehşete düşmüş yüzüne bir an baktı ve hatasını hemen anladı ama artık çok geçti. Ayaklarının altındaki gübre kaygan ve ıslaktı ve terlikleri özensiz zeminde hemen kayd. Çılgınca dönerek kendini kurtarmaya çalıştı ama bunun yerine kendini yanlamasına sızan, pis kokulu çamurun içine göndermeyi başardı.

Janna, Mavis ve Seonaid aynı anda ileri atıldılar, onu bataklıktan kurtarmak için ellerinden tuttuklarında nefes nefese kaldılar ve öğürdüler, ancak zemin bu maddeyle kaygandı. Janna ve Mavis onu ellerinden tutmuşlardı ve

Ayaklar tekrar altından kaymaya başladığında onu ayağa sürüklüyordu. Bu kez düştüğünde iki kadını da beraberinde götürdü. Korku dolu çığlıklarla onun yanındaki gübreye düştüler. Seonaid bir saniye sonra Janna'nın çırpınan bacakları onu ayak bileklerinden yakalayıp altından çekip çıkardığında onlara katıldı.

Kokusu iğrenç, hissi iğrençti. Iliana yapışkanın içinde dizlerinin üzerine çöküp yığının kenarına doğru sürünürken neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Temiz toprağa ulaştığında yeniden ayağa kalktı ve tepeye doğru döndü. Janna ve Mavis de ayağa kalkmaya çabalıyor ve gübrenin içinden birlikte kayarak çıkıyorlardı; Seonaid ise düştüğü yerde öylece yatıyor, gülmekten kıpırdayacak hali kalmamıştı.

Iliana öfkeyle diğer kadına başını salladı ama arkadaşlarına bakarken küçük bir gülümsemeyi de engelleyemedi. Janna'nın kızıl saçları artık kızıl değildi. Çamurlu bir kahverengiye dönmüştü ve saçlarından büyük at gübreleri sarkıyordu. Yeni güzel ekosesi de benzer bir durumdaydı. Mavis'in de yüzünün bir tarafında büyük bir tezek lekesi vardı. Her iki kadın da kollarını iki yana açmış, başlarını eğmiş, kendilerine iğrenerek bakıyorlardı. 'Bu Iliana'nın kısa sürede unutacağı bir görüntü değildi, diye karar verdi, başını eğlenerek salladı ve yığına ve hâlâ gülmekte olan Seonaid'e doğru döndü.

Tekrar yığının kenarına gelerek kendini destekledi ve elini baldızına uzattı. Hafifçe sarsılan Seonaid uzatılan eli tuttu ve Iliana geriye doğru savrulurken bile çekiştirdi. İkisi birlikte onu ayağa kaldırdılar ve gübreden birkaç metre uzağa fırlatmayı başardılar.

"Ugh!" Janna mırıldanarak kollarını salladı ve yapışan şeyin uçuşunu izledi.

"Gor!"

"İğrenç!" "Kokuşmuş."

"Bir-" gibi kokuyorum.

"Özel mülk mü?" Iliana kuru bir sesle yanıtladı.

Janna durakladı ve Iliana'ya baktı, sonra birden kahkahayı bastı. "Ah, leydim!" Kahkahasını durdurmaya ve yerine özür dileyen bir ifade koymaya çalıştı ama başaramadı. "Üzgünüm leydim. Ama saçlarınız, güzel saçlarınız-"

"Seninki gibi mi?" Iliana dudaklarında küçük bir gülümsemeyeyle alaycı bir tavırla önerdi. "Şüphesiz," diye kendini küçümseyen bir kahkaha attı, sonra da inledi.

kendini iyice kokladı. "Şimdi Sean'dan daha kötü kokuyorum."

"Ve ben Willie'den daha kötüyüm." Mavis mırıldandı. Alaycı bir bakış attılar; sonra Janna birden canlandı, yüzünde yanlış bir ifade belirdi.

"Sanırım onu bulacağım ve dudaklarına kocaman bir öpücük konduracağım... tabii önce benimle kavga etmezse."

"İzin vermeyin," diye hafifçe önerdi Iliana. "Belki banyosunu erken yapmaya razı olur."

"Evet, belki." Janna kendine bakarken yüzünü buruşturdu. "İzninizle leydim?"

"Ya ben?"

"Evet, elbette." Iliana iki kadının gidişini izledikten sonra kılıcıyla bacaklarındaki ve ayaklarındaki gübreleri kazıyan Seonaid'e baktı. "Banyomu ilk sen kullanmak ister misin?"

"Hayır. Göl benim için yeterince iyi."

"Nasıl isterseniz." Iliana kaleye doğru döndü ama durakladı. Mutfaktan bu şekilde geçemezdi, geçmeyecekti. İç çekerek binanın etrafından dolaşmaya başladı. Ne kadar eğlense de, aceleyle kalenin ön kapısına varıp içeri girerken kimse içinde bulunduğu durumu fark etmemiş gibiydi. Üst kata çıkarken Ebba'yla karşılaşana kadar hiç tepki almamıştı.

"Leydim!"

Iliana merdivenlerde yanından geçerken hizmetçinin yüzündeki dehşet ifadesine gülümsedi. "Evet, Ebba. Bir banyoya ihtiyacım olacak."

"Derhal leydim."

Iliana kendi sözleri aklına gelmeden önce odasındaydı. "Belki de erkenden banyo yapmak ister." Yatağın yanında durup dudağını kaşımaya başladı. Her gece kocasının giysilerini parça parça çıkarışını izlemiş ve her gece içinde bir kıpırtı hissetmişti. Bu kıpırdanma, kocasının onu baştan çıkarmaya çalıştığı o sabahtan beri karnının içinde yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. O zamandan beri dönüşümlü olarak pişmanlık ve rahatlama yaşadı; onu kendi bedeninin isteklerinden kurtaran kesinti için minnettar, ancak kocasının bahsettiği o tatmini yaşamamanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Şimdi o da en az onun kadar kötü kokuyordu. Adamın kokusunun kadın tarafından fark edilmeyeceğinden emindi. Öte yandan kendi kokusu onu etkileyebilirdi. Eğer etkilerse, belki de onu kendisiyle aynı banyoyu paylaşmaya ikna edebilirdi.

Ebba içeri girdiğinde kapının açılması dikkatini çekti, onu bir küvet ve su dolu kovalar taşıyan hizmetkârlar takip ediyordu. Iliana su dökülene ve Ebba hariç herkes gidene kadar sabırsızlıkla bekledi, sonra kadına acilen emir verdi: "Git kocamı getir, Ebba."

"Getir...?" "Evet, hemen."

"Emredersiniz leydim." Kapıya doğru ilerledi ama Iliana onu geri çağırınca durakladı.

"Elbisem; onu çıkarmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Burnunu kırıştırarak, Iliana bekâret kemeri dışında çıplak kalana kadar işine devam etti ve sonra oradan ayrıldı.

Iliana hemen atılmış elbiseye koştu ve kayınpederinin kendisi için hazırladığı anahtarlığı aradı.

Elbise karmakarışık bir haldeyken, lanet olası anahtarları bulması beklediğinden daha uzun sürdü ama anahtarları bulduktan sonra hızla kilidi açtı ve kemeri çıkardı.

Tam ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu ki, kocasının koridorda tepinirken çıkardığı sesi fark etti. Hafif bir çığlık atarak yatağa koştu ve çarşafların altına daldı, o anda gece boyunca temizlenmeleri gerekeceğini umursamıyordu çünkü gübrenin çoğu elbiseyle çıkarılmış olsa da, saçlarına, kollarına ve bacaklarının alt kısmına hala bir miktar yapışmıştı.

Daha yeni baştan çıkarıcı olduğunu umduğu bir poz vermişti ki kapı pat diye açıldı ve kocası belli ki sinirlenmiş bir halde içeri girdi.

"Sorun nedir? Ebba acil olduğunu söyledi. Sen-" Yatağın yanında duran giysilerini görüp çıplak olması gerektiğini fark edince kelimeler ağzında kurudu. Gözleri inanamayarak irileşti, sonra bakışları küvete kaydı ve öfkesi geri dönerek kaskatı kesildi. "Anlıyorum. Yuvarlanma vaadiyle beni küvete çekmeyi umuyorsun. İşe yaramayacak-" Tiradı, hâlâ elinde tuttuğu bekâret kemerini aniden havaya kaldırdığında sona erdi. "Gor!"

Duncan üç adımda odayı geçti. İlkinde kılıcını belinde tutan kemeri çözdü ve çıkardı. İkincisinde ekosesini çekiştirerek yere düşmesine neden oldu. Üçüncüsüyle gömleğini başından çekip fırlattı. Sonra kızın üzerine atladı, daha yere tam olarak inmeden ağzı kızın ağzındaydı. Sol eli kızın saçlarına dolanmış, başını onun altında sabit tutarken, sağ eli üzerini örten çarşafı bir kenara savurmuş ve kızın kalçalarının tepesine sıkıca yerleşmişti. Bir kadının sahip olması gereken ekipmanları kontrol edip etmediğinden Iliana emin değildi ama bu özet hareket onu irkilterek ağzını açmasına neden oldu. Adam bundan hemen yararlandı, dili dudaklarının arasından kolayca kayarak onu baştan çıkardı.

Eğer bu beklediği tepki değilse bile, kesinlikle dikkatini çekmişti. Vücudu da tam olarak esnemiyordu. Adam, kadınının bölgelerini keşfetmek için ani özgürlüğünden tam olarak yararlanırken nefesi kesilen kadın, ağzını işgal eden dili çılgınca emdi ve onu bu kadar derinlemesine inceleyen dokunuşa doğru eğildi, araştırma, etini hiç hayal etmediği şekillerde ovuşturan bir okşamaya dönüştüğünde kıvranıyordu.

Adamın ağzı aniden kızın boynundan aşağıya doğru bir öpücük bıraktığında, kız çaresizlik içinde inledi ve adamın kokusunu aldığı dehşet dolu soluğunu neredeyse kaçırıyordu.

"Gor!" Dehşet içinde geri çekildi, burnu tiksintinin ötesinde kırışmıştı. "Bu da ne böyle!"

"Gübreye düştüm," diye açıkladı Iliana çabucak, uzaklaşmaya başladığında elini yakaladı. "Ama sorun değil. Artık kokunu neredeyse hiç fark etmiyorum." Dudaklarını dudaklarıyla yeniden buluşturmak için adamın başını aşağı çekmeye çalıştı ama adamın buna hiç niyeti yoktu.

"Kokuyorsun, kadın!"

"Senden daha kötü değil!" Iliana savunmaya geçerek ona süründü. "Öp beni."

Duncan bir süre dehşet içinde karısına baktı. Sonra bakışları vücudunun üzerinde aşağıya doğru kaydı ve göğüslerini, acı verici bir şekilde dikleşmiş meme uçlarını inceledi.

- Uzun zamandır kendisinden saklanan noktaya doğru kaymadan önce. Bir yanı mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Diğer yanı, çok daha düşük ama daha yüksek sesle, bu fırsatı değerlendirmesi için ona bağıırıyordu. Eli kendi isteğiyle kızın göğüslerinden birine kaydı ve kısa bir süre inledikten sonra dudaklarını tekrar kızınkilere indirdi. Ne yazık ki, hatta

Nefesini tutması, kızın kokusunun gizlice içeri girip tutkusunu sürüklemesini engelleyemedi.

Küfrederek dudaklarını çekti, onu kucağına aldı ve odanın öbür ucuna taşıyarak küvetin içine bıraktı, her yere su sıçrattı. Ancak kız, adamın beklediği gibi düşerken onu bırakmadı. Bunun yerine, bir ağaca yapışmış yosun gibi ona yapıştı. Adam da neredeyse onunla birlikte küvete düşüyordu ama son anda kenarlardan tutundu ve kendini kurtardı.

Kadının ihanete uğramış bakışlarını görmezden gelerek doğruldu ve sert bir sesle, "Çabuk yıkan," diye emretti.

Iliana küvetin içinden ona ters ters baktı, sonra arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve işbirliği yapmayacağını belli edencesine dosdoğru önüne baktı.

Kaşlarını çatarak berrak sıvının içindeki vücuduna baktı, sonra yüzüne ve son olarak da saçlarına. Dalgaların parlak kütesinde büyük gübre parçaları görebiliyordu. Yer değiştirerek, tersledi. "Acele et yoksa seni kendim yıkarım."

Verdiği tek yanıt umursamaz bir omuz silkmeydi.

Duncan bir kez daha küfrederek küvetin yanına diz çöktü ve kadının saçlarıyla uğraşmaya başladı. Bir elini başının üstüne koyarak onu aşağı doğru itti.

Gafil avlanan Iliana sarhoş bir denizci gibi yere düştü. Su yüzüne ve saçlarına hücum etti, ağzına ve burnuna aktı. Saniyeler sonra sıçrayarak ve her yere su sıçratarak suyun altından çıktı. O daha ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırmayı başaramadan, Duncan sabunu saçlarına götürmüş ve uzun ıslak kütleleri temizlemeye başlamıştı. Gözlerine sabun kaçtığı anda kızın bağırışlarına ve küfürlerine aldırış etmeden saçlarını temizledi, sonra onu tekrar suyun altına itti ve uyguladığı sabundan arınmasına yardımcı olmak için başını salladı. Sonra onu serbest bıraktı ve doğruldu.

"İşte böyle. Eğer benim yaptığım gibi yapmaktan hoşlanmıyorsan şimdi geri kalanını temizle."

"Göremiyorum," dedi Iliana ona kısa ve öz bir şekilde, yanan gözlerini endişeyle fırçalayarak.

Duncan iç geçirerek tekrar küvetin yanına diz çöktü ve sabunu aldı. Bir kolunu tutarak sabunu ona sürmeye başladı. Önce bir kolunu, sonra diğerini temizlerken hareketleri hızlı ve ekonomikti ve sabun kalıbını göğsüne yapıştırana kadar bu şekilde kaldılar. Her nasılsa, etinin üzerindeki hızlı vuruşlar yavaşladı, sabun kaybolurken yumuşadı

Sadece sabunlu elleri göğüslerinde geziniyor, yoğuruyor, okşuyor, avuçluyordu.

Gözleri sabunun acısına karşı hâlâ kapalı olan Iliana tamamen onun dokunuşuna odaklandı, nefes alışları hızlandı ve sığlaştı, vücudu onun okşamaları altında uyandı. Bir eli bacaklarının arasına kaydığında Iliana inledi, ürperdi ve içgüdüsel olarak ona uzandı. Elini Duncan'ın omzuna çarpan Iliana, elinin uzunluğunu takip ederek elini Duncan'ın boynuna doladı ve hafifçe inleyerek yalvardı: "Öp beni. Lütfen, Duncan."

Dudakları bir anda onunkilerle buluştu, dili içeri girerken kendi nefesi sığlaştı. Sonra başını çekti ve soluk soluğa, "Yatak." dedi.

Iliana onun kollarında kaskatı kesildi, sonra aynı hızla gevşedi. "Bana yardım et," diye onun dudaklarına doğru nefes aldı.

Duncan homurdanarak yarı ayakta durdu ve onu kaldırmak için eğildi. Iliana ilk başta kolayca ilerledi, ancak ilk üç santimden sonra aniden küvetin kenarına tutunarak onu aniden durdurdu. İlk seferinde elleri serbest olduğu için kendini küvete düşmekten kurtarmıştı. Bu sefer serbest değillerdi. Iliana kollarındayken dengesini yeniden kazanması ya da koruması mümkün değildi ve sert bir şekilde öne doğru tökezledi.

Iliana hemen adamın kollarında iki büküm oldu ve adam yarı üstüne yarı yanına inerken zafer çığlıkları attı. Bu olasılığa ondan daha hazırlıklı olan Iliana, hızla onun üzerine doğru kayarak onu altındaki suya oturmaya zorladı.

Gülümseyerek gözlerini zorla açtı, ortaya çıkan yanma hissini görmezden geldi ve sabuna uzandı. Adam kendini toparlayıp küvetten sıçramaya hazırlanmak için altından kaymaya başladığında Iliana sabunu daha yeni kapmıştı. Çaresiz kalan Iliana hemen uzanıp adamın erkekliğini kavradı. Adam hemen durdu, yüzünde şok ifadesi vardı. Iliana da şaşkınlıkla ona baktı, sonra aniden onu bıraktı ve kollarını göğsüne dolayarak ona sıkıca sarıldı.

Duncan hemen çırpınmaya başladı, sonra kadının sabunlu göğsünün kendi göğsü üzerinde kayma hissi dikkatini çekince durakladı. Kahretsin, ama bu erotikti. Kıpırdamadan, kızın kendisini ona doğru ezmesine izin verdi, kızın kucağında ona dönük oturduğunun farkına vardı, alt bedeni suyun altında onunkine yakın bir şekilde bastırılmıştı... ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Artık mücadele etmediğini fark eden Iliana kararsızca geri çekildi.

"Eğer durursan seni yatağa götürürüm," diye sessizce uyardı ve hemen bir eliyle suda sabun aramaya, diğer eliyle de göğsüne sürdüğü sabuna kendi poposuyla masaj yapmaya başladı. Sabunu bulunca hemen üzerinde çalışmaya başladı, aynı anda hem temizliyor hem de okşuyordu.

Duncan uzunca bir süre kıpırdamadan yattı, omuzlarının üzerinde, kollarının altında ve göğsünde nazikçe çalışan ellere pek dikkat etmedi. Bunun yerine dikkati, karısının çalışırken alt bedeninin sürekli olarak onunkine doğru kaymasına ve ritmik bir şekilde ona sürtünmesine odaklanmıştı. İlk başta masum karısının bu temastan habersiz olduğunu düşündü. Ama saçlarını düzeltmek için uzandığında, yüzü onunkine yaklaştı ve sabunu kafa derisine masaj yaparak yedirirken neredeyse nefes nefese kaldığını fark etti. Bu onun üzerinde daha da ilginç bir etki yarattı, erkekliğinin karnına yaslandığı yerde zonklamasına neden oldu, onu ovalarken vücudu tarafından orada tutuldu. Uzanarak göğüslerini kavradı, okşayıp yoğururken elleri köpüklü tende kayıyordu.

Iliana bir anda durdu, dudaklarından bir inilti süzüldü, sonra dudaklarını onunkileri aramak için indirdi ve onu çılgınca öpmeye başladığında mutlulukla iç çekti. Parmakları adamın sabunlu saçlarında düğümlenerek daha da yaklaştı, vücudunun alt kısmının hareketi içinde kabaran ihtiyaçla birlikte biraz çılgınca bir hal aldı. Adam aniden yana uzanıp su dolu bir kova kaptığında, kovayı kaldırıp devirdiğinde tamamen şaşırdı.

Adamın ağzının içine doğru soluyarak, soğuk su üzerlerinden akarken titredi. Sonra adam küvetin içinde aniden kımıldayıp onu omuzlarından tutarak kaldırdı ve ayağa kalkarken onu da kaldırdı.

Onu sıırılsıklam bir halde odanın bir ucundan diğerine taşıyan Duncan, yatağın üzerine bırakıp üzerine çıktı ve onu tekrar öperken vücutları birbiri üzerinde kaymaya başladı. Duncan aniden onun elini kavrayıp erkekliğine bastırmak için aşağı çektiğinde, Iliana durdu, sonra parmaklarını geçici olarak kapatıp hafifçe sıktı. Adamın öpücükleri hemen biraz çılgınca bir hal alarak doğru şeyi yapıyor olabileceğini düşündürdü, bu yüzden elini bir kılıçtan kayan bir kın gibi hâlâ kapalı olan etinde gezdirdi.

Duncan bunun üzerine dondu kaldı, soluğunu onun ağzına verdi, sonra ani bir hareketle onun eline uzandı ve başının üzerine çekti. Bir eliyle onu orada tutarak

uzandı ve onu okşamaya başladı. Parmakları çılgınca çalışıyor, kız ona doğru eğilip dudaklarına haykırana kadar onu ateşli bir ihtiyaç haline getiriyordu. Kadın bunu yaptığında, adam aniden yer değiştirdi ve kadının içine daldı.

Keskin, ani bir acı gözlerini açmaya zorladığında Iliana şok içinde haykırdı. Kocasının gözlerinin içine baktı, yüzünde şaşkınlık, şok ve acı vardı ve Duncan inledi.

"Bu bir ihlal," diye özür dilercesine soluk soluğa konuştu. "En iyisi çabuk yapmak."

Iliana kararsızca başını salladı ve adam içini çekerek alnını onunkinin üzerine koydu. "Acın geçtiğinde bana söyle."

Iliana boğazını temizledi. "Geçti," diye mırıldandı biraz utanarak ve adam başını kaldırıp ona soran gözlerle baktı.

"Gerçekten mi?"

Kadın başını salladı ama adam hâlâ tereddüt ediyordu. Sonra aralarına uzanarak ona tekrar dokundu, parmakları kadife teninde nazikçe kayıyordu.

Iliana dudağını ısırarak onun bakışlarına karşılık verdi, onu öpmesini diledi ama öpmedi. Bunun yerine, daha önce durdurduğu ateşi yeniden alevlendirirken onu izledi, gözlerinin parlamasını, dokunuşunun altında kaymaya başlarken yüzünü gerginleştiren tutkuyu izledi. Kız dudağını ısırıp inledikçe adamın hareketleri hızlandı ve adam da kalçalarını oynatarak kızın yaşadığı hisleri yoğunlaştırdı. Sadece birkaç dakika sonra ikisi de haykırdı ve Iliana onun bahsettiği tatmini yaşadı.

On İkinci Bölüm

"Leydim!"

"Mmmm?" Gözlerini açan Iliana kapıya doğru baktı, kocasının cüssesi görüşünü engellediğinde kaşlarını çatı. Sonra kocasının oraya nasıl geldiğine dair anılar aklından geçerken gülümsedi ve kapıda duran kadına bakmak için kendini bir dirseğinin üzerine itti. Ebba'nın odanın ve birlikte yatan lorduyla leydisinin halini görünce şok olmuş gibi görüldüğünü söylemek hafif kalırdı. Iliana ancak o zaman fark etti ki, yerde şu anda banyodakinden daha fazla su vardı.

Küvet. Korkunç bir karmaşaydı. Ve Iliana'nın o anda pek de umurunda değildi. Onu oraya koyarken umursamayacak kadar çok eğlenmişti.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak genişçe gülümsedi. "Ne oldu Ebba?"

"Ne mi? Oh! Anneniz, leydim. Kaleye yaklaşıyor." "Anne?" Yataktan

fırlayan Iliana, içinde bir şeyler olan sandıklara doğru koştu. giysileri. Son birkaç metreyi bir su birikintisinin içinde kayarak Dizini tahta sandığa dayadı ve küfretti, sonra sandığı fırlatıp açtı ve karşısına çıkan ilk undertunic'i kaptı. Sonra durakladı ve aniden döndü. "Emin misin?"

"Evet leydim. Johnny-Boy birkaç dakika önce onun nerede olduğunu haber vermek için kaleye geldi. Sizi ona geri götürmek için bekliyor."

"Johnny-Boy?" Iliana başındaki tulumu çekiştirirken bu ismi mırıldandı. Annesinin hizmetçisinin oğluydu. "Neden kaleye kadar kendisi gelmedi?"

Iliana sandıktan bir elbise çıkarıp üzerine geçirirken Ebba omuz silkti. "Johnny-Boy o kısmı tükürür tükürmez Lord Angus seni getirmem için beni gönderdi. Gerisini duymadım."

"Lord hazretlerine söyleyin, giyinmem biter bitmez aşağıya geleceğim."

Iliana göğsünde hortum ararken Ebba başını sallayarak odadan çıktı. Yeşil bir çift bulduktan sonra hızla yatağa taşıdı ve giymek için yatağın ucuna oturdu, ancak kocası aniden ayağa fırlayınca durakladı ve dönmeye başladı. Önce kocasının bir gece korkusuyla irkilerek uyanmış olabileceğini düşündü, ama kocası onu yakalayana kadar ilerlemeye devam edip sonra onu da yanına alarak geriye doğru düşmeye başlayınca, Ebba odadayken uyanmış ve bu gerçeği ortaya çıkarmak için şimdiye kadar beklemiş olması gerektiğini anladı.

Ciyaklayarak yatak direğine tutundu ama adam daha hızlıydı. Adam onun üzerinde kayarken Iliana sırt üstü yattı. Iliana itiraz etmek için ağzını açtı ama Duncan bunu duymakla ilgilenmiyordu. Ağzı onunkinin üzerine indi ve elleri o kadar hızlı ve o kadar çok yönde dolaşmaya başladı ki Iliana'nın başı döndü.

"Kocacığım!" sonunda ağzını serbest bıraktığında alt dudağını ısırmayı başardı, ancak bağciksız yakasını kenara çekip ağzını coşkuyla meme uçlarından birine sıkıştırdığında. Nefesini tuttu ve tekrar denedi, ama vazgeçti ve gözlerini sıkarak kapattı.

eteklerini sıyırdı ve bir elini bacaklarının arasına sokarak ateşini körüklemeye başladı.

"Oh, Lordum," diye nefes aldı şok ve zevk karışımıyla, vücudu onun bakımları altında hemen yeniden canlandı. "Ah... ah canım... Ah, anne," diye inledi, sonra ona ne söylemeye çalıştığını hatırlayınca gözlerini açtı. "Anne!" diye soluk soluğa kaldı. "Hayır! Lütfen, kocacığım. Annem burada. İhtiyacım var-"

"Endişelenme, karıcığım," diye mırıldandı, bacaklarının arasına diz çökmek için göğüslerinden uzaklaştı. "Çabucak halledelim ki sen de aşağı inip onu karşılayabilesin."

"Çabuk mu?" Iliana sordu, sonra kalçalarını kaldırıp içine girdiğinde nefesi kesildi. Sonra biraz duraklayarak endişeyle kaşlarını çattı ve "Hassas mısın?" diye sordu. Utançtan yüzü kızaran Iliana başını hızla salladı.

"Hiç mi?"

"Hayır, ama-" Bacaklarını her iki ayak bileğinden tutup omuzlarına doğru çektiğinde ve kızın içine daha da derinlemesine girdiğinde kelime bir homurtuyla sona erdi.

"Güzel," diye inledi, hafifçe geri çekilmeden ve tekrar içine girmeden önce onu kısa bir süre sıkıca tuttu. "Kahretsin, çok sıkısın."

Iliana kararsızca dudağını ısırdı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, hayır. Bu iyi. Çok iyi ve ben çok uzun süre bekledim. Ayak bileklerini bağla, tatlım." "Kancala-?"

"Evet, seni tutmama yardım et," diye mırıldandı, yüzü acının resmiydi. "Ayak bileklerini başımın arkasına bağla."

Iliana söyleneni yaptı, sonra kendini inletti ve bir elini kalçalarını tutmaktan kurtarıp onu tekrar okşamak için aralarına götürdüğünde ona doğru eğildi.

"İşte bu, tatlım," diye mırıldandı, bir eli hâlâ kalçasındayken onu kendisine doğru hareket etmeye teşvik etti. "İşte bu kadar. Bu... Kahretsin!"

Adam kendini onun içine bırakırken Iliana adamın lanetini neredeyse hiç duymadı. Onun dokunuşuna ve içindeki hissine yenik düşerken, kendi bedenine çarpan duygu dalgalarına çok kapılmıştı. O hâlâ

Bacaklarını yavaşça omuzlarından indirip üzerine çöktüğünde, beline dolanan elbisesini ezdiğinde ürperdi.

"Üzgünüm, küçük Iliana," diye inledi nefesini toplar toplamaz.

"Olma," diye karşılık verdi Iliana. "Hoşuma gitti. Bu hızlı olanı tekrar denemeliyiz."

Kapının çalınmasıyla ikisi de kapıya doğru baktı. Duncan içini çekti, sonra homurdandı, "Evet?"

Kapı açıldığında Angus'la karşılaştı. İçeri girdiğinde neyle karşılaştığını görünce utançtan yüzü kızardı. Sonra yerini öfkeye bıraktı, görünüşe göre şüpheleri doğrulanmıştı. "Lanet olsun sana, Duncan! Arada bir dürtülerini kontrol etmezsen zavallı kızı ölümüne çalıştıracaksın. Genç kızın geceleri dinlenememesi yeterince kötü değil mi? Gün boyunca da onu rahatsız etmek zorunda mısın?"

Duncan eğleniyordu. "Dokuz ayın sonunda torun sahibi olmak istediğini söyleyen sendin," diye hatırlattı ona.

"Tanrı'ya şükür, şimdiye kadar içine bir tane yerleştirmişsindir!" diye tersledi yaşlı adam. "Onu yeterince sürdüğün kesin. Şimdi zavallı kızı rahat bırak, yoksa doğuma dayanacak gücü kalmayacak."

Bu noktada iyice utanan Iliana kocasını itti ve yataktan fırlayarak elbisesini düzeltti.

"Sadece çoraplarımı giymem gerekiyor lordum. Hemen geliyorum," diye yarı fısıldayarak çorapları aldı ve tekrar yatağın ayakucuna çökerek bir bacağından yukarı çekmeye başladı.

Angus bakışlarını ona çevirdi, sesiyle birlikte ifadesi de yumuşadı. "Lass, kendini bu kadar aceleye getirme. Birkaç dakikanın o kadar da önemi yok ve bu beyinsiz kocayla Tanrı'nın sana verdiği güce ihtiyacın var gibi görünüyor." Bakışları, Iliana'nın onu bıraktığı yatakta bitkin bir halde yatan Duncan'a döndü ve kaşlarını çatı. "O zavallı kıcını yataktan kaldır ve hemen giyin. Küçük karının sana ihtiyacı olacak."

Iliana bunun üzerine kaskatı kesilip ona baktı ama Duncan sadece kaşlarını çatı. Iliana'nın aksine, annesinin gelişi onu tamamen şaşırtmamıştı. İskoçya'da haber bir atın gidebileceğinden daha hızlı yayılmıştı ve o ve babası birkaç gündür Leydi Wildwood ve iki

hizmetçiler Dunbar'a gidiyorlardı. Ama hiçbir şey onun sağlığının iyi olmadığını göstermiyordu. Şu ana kadar.

"Ona ihtiyacın var mı?" Iliana endişeyle sordu. "Annem hasta mı?"

Angus tereddüt etti, sonra içini çekti. "Hizmetçi, Johnny-boy, onun berbat durumda olduğunu söyledi."

"Pislik mi? Onun nesi var?"

"Delikanlının söylediğine bakılırsa, üvey kızın ona çok kızmış," diye gönülsüzce itiraf etti.

Nefes nefese kalan Iliana yataktan fırlayıp kapıya doğru koştu, sonra da dönüp sandıklarına baktı. Birinin içindekilerin yarısını yere attıktan sonra, bitki çantasıyla geldi.

Dağınıklığı olduğu gibi bırakarak odadan aceleyle çıktı, hortumu hâlâ tek bacağındaydı ve arkasında yerde sürükleniyordu.

Onun gidişinin ardından bakan Duncan içini çekti. "Bu enerjiyi nereden buluyor?"

Angus yüzünü ekşiterek, "Senin umursadığın ya da ilgilendiğin bir şey değil, o kadarını söyleyebilirim," dedi. "Şimdi ayağa kalk!"

"Sizi görmek ne güzel leydim!" Iliana'yı karşılamak için merdivenlerin dibine koşan Johnny-Boy'un rahatlamış olduğu iri, yıpranmış yüzünden okunuyordu. Adına rağmen, bir metre boyunda ve bir fiçı kadar iri yarı olan Johnny, çocuktan başka her şeydi. Iliana'dan on yaş kadar büyüktü ama çocukken ona Johnny-Boy derlerdi ve aradan geçen yıllara rağmen bir şekilde bu isim ona yapışıp kalmıştı. "Artık her şey yoluna girecek."

Konuşurken yüzünde öyle bir belirsizlik vardı ki Iliana'nın endişesi on kat arttı. "Durumu ne kadar kötü, Johnny-Boy? Ona kırbaçla vurmadı mı?"

"Hayır leydim. Gerçi öyle yapsaydı daha nazik olurdu."

Iliana bunun üzerine kaşlarını çatınca Johnny-Boy başını salladı. "Annem kaburgalarının ve belki de bacağının kırıldığını söylüyor. Durumu iyi değil. Zayıf. Ateşi var. Annem bir araba ya da içinde yatabileceği bir şey olmadan yola devam etmeye korkuyor. Leydi Wildwood artık ata binemezdi. Dunbar topraklarında olduğumuzu öğrenir öğrenmez yere yığıldı."

Bu anons üzerine Iliana'nın bacakları güçsüzleşti ve Duncan'ın onun yanına ulaşırken kolunu sabitleyen eli için minnettar oldu.

"Araba mı sipariş ettin?" Duncan, karısının hortumunu giydirmek için eğilirken Angus'a sordu.

"Evet," diye mırıldandı Angus, Duncan Iliana'nın çıplak ayağını kaldırıp hortumun içine sokarken onu sabitlemek için kolundan tuttu ve ardından malzemeyi yukarı doğru çekti

Duncan başını sallayarak doğruldu ve Iliana'yı kapıya doğru yönlendirdi, bunu yaparken endişeyle solgun yüzüne baktı.

Angus bir arabadan fazlasını sipariş etmişti. Merdivenlerden inmeye başladıklarında yirmi atlı adam, bir araba ve üç at onları bekliyordu. Ebba çoktan arabanın arkasına oturmuş, kucağında ot dolu torbasıyla bekliyordu.

Iliana'yı merdivenlerden hızla indiren Duncan atına bindi, sonra eğilip onu önüne çekti, Angus ve Johnny-Boy'un ata binmesi için geçen süreyi zar zor bekledikten sonra hayvanını döndürüp bailey'den dışarı çıktı. Kapılardan geçtikten sonra Duncan yavaşlayarak Johnny-Boy'un önden gitmesine izin verdi.

Johnny, Leydi Wildwood'un Dunbar topraklarına varır varmaz bayıldığını söylerken abartmıyordu. Adamın onları götürdüğü açıklık Dunbar sınırının kenarındaydı, kaleden bir saatlik mesafedeydi.

Iliana kollarının altından kayarak yere düşmeden önce Duncan bineğini zar zor durdurmayı başardı. Duncan atından inmeyi bitiremeden, Iliana açıklık boyunca koşarak annesinin hizmetçisi olduğu belli olan yaşlı kadının yanına gitti.

Iliana'nın dehşet içinde soluk soluğa kalması ona her şeyden çok annesinin korkutucu derecede kötü bir durumda olduğunu anlatıyordu. Babasıyla acımasız bir bakış paylaşan Duncan, Iliana'nın arkasında durmak için hareket etti, yerde yatan kadının durumunu gördükçe kendi yüzü de soluyordu.

Zayıf ve ateşli olduğu aşikârdı -bu konuda uyarılmışlardı- ama Iliana'yı şok eden ve şimdi Duncan üzerinde aynı etkiyi yaratan yüzünün durumuydu. Greenweld kadının bedenini parçalamakla yetinmemiş, yumruklarını kadının yüzüne de indirmişti. Kadının dudağı yarılmış, burnu şişmiş ve kırılmış gibiydi ve bir rakunun gurur duyacağı iki siyah göz taşıyordu. Wildwood'dan uzun bir yolculuğa çıkmadan önce kadının nasıl görüldüğünü düşündükçe içi cız ediyordu.

"Piç kurusu," diye tısladı Angus, Duncan'ın yanında duraklayarak.

"Ah, anne," diye inledi Iliana, bir elini hırpalanmış yüze doğru uzattı, sonra onu incitmekten korktuğu için kararsızca geri çekti.

Leydi Wildwoodl kızının sözleri üzerine kıpırdandı ve gözlerini açmak için çabaladı ama gözleri göremeyecek kadar şişmişti. Konuşmak için ağzını açtığında, sadece kuru bir vıraklama çıktı.

"Şşşt," diye mırıldandı Iliana, en yakınındaki eli tutarak. Kadının üzerinde morarmamış, kesilmemiş ya da şişmemiş tek yer orası gibi görünüyordu. "Ben Iliana, anne. Ben buradayım. Seni Dunbar'a götüreceğiz. Orada güvende olacaksın," diye onu temin etti ve sonra cadıya doğru baktı. Gertie, Iliana'nın büyükannesinin zamanından beri Vahşi Ormanlar'daydı ve her zaman şatonun sahibesinin hizmetkârı olmuştu; bilgeliği ve iyileştirme yeteneği meşhurdu. Iliana'nın annesine verilen zararı onarabilecek biri varsa, o da bu kadındı.

Yüzündeki soruyu fark eden yaşlı kadın onun omzunu sıvazladı. "Ateşi ve ağrısı için ona bir şeyler verdim. Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var."

Başını sallayan Iliana omzunun üzerinden açıklığa doğru ilerleyen arabaya baktı.

Johnny-Boy hemen metresini kucağına almak için harekete geçti ama Duncan omzuna bir el atarak onu durdurdu. Onun yerine geçerek ellerini dikkatlice kadının zayıf bedeninin altına kaydırды ve onu nazikçe kaldırdı. Tüm dikkatine rağmen. Duncan onu arabaya taşıırken Leydi Wildwood acı içinde inledi.

Ebba, arabaya ulaşmadan önce geçirdiği birkaç saniye içinde battaniye ve çantayı kadın için olabildiğince rahat bir yatak haline getirmek için elinden geleni yapmıştı. Leydi Wildwood arabaya yerleştikten sonra Iliana arabaya tırmanmaya başladı ama Duncan onu arkadan yakaladı ve yaşlı kadına arabaya binmesini işaret etti. Iliana mutsuzca kaşlarını çattı ama annesine eşlik edemeyeceğini kabul etti. Arabada üçü için de yer yoktu.

Duncan onu atına götürdüğünde hiç itiraz etmedi ama sabırla hayvana binmesini bekledi, sonra da kendini onun önüne bıraktı. Yine de Duncan atını hemen arabanın yanına çektiğinde son derece minnettar oldu ve kaleye doğru yola çıktıklarında bunu ona bildirmek için kolunu sıktı.

Açıklığa doğru bir saat süren yolculuk, Lady Wildwood'u gereksiz yere itip kakmamak için sürünerek hareket ettiklerinden iki saatlik bir dönüş yolculuğuna dönüştü. Sonunda vardıklarında, Duncan annesini tekrar kollarına aldı. Onu taşıdı

Ilana ve diğerk iki kadın yataktaki kirli çarşafı hıızla söküp yerlerine yenilerini yerleştirirken Duncan sabırla bekleyerek kaleye girdi ve üst kattaki yatak odasına çıktı. İş bittikten sonra Duncan, Leydi Wildwood'u nazıkçe yere bıraktı, sonra da kendini yataktan uzaklaştırılmış ve kadınlar işe koyulurken kendi odasından emredilmiş buldu.

"Uzun zamandır planladığınız o ekstra odaları inşa etmek isteyebileceğinizi düşünüyorum."

Büyük salona giden merdivenlerden inerlerken Duncan şaşkınlıkla babasına baktı. "Dış duvarı yeniden inşa etme işinde biraz daha ilerleyene kadar bırakmayı düşünmüştüm. Her yerin kargaşa içinde olmasının bir anlamı yok."

"Hmmm. Şey... Sanırım yakında bu konudaki fikrini değiştireceksin."

Babası başka bir şey söylemeyince Duncan'ın kaşları çatıldı. "Neden böyle düşünüyorsun ki?"

"Bana öyle geliyor ki, Ilana'nın annesi bu kadar hastayken, genç kız onun senin odanda kalması için ısrar edecek. Annesine göz kulak olabilmek için yerde uyumakta ısrar edeceğine de şüphe yok."

Duncan durumun sonuçlarını düşününce durdu. Babası haklıydı; Leydi Wildwood artık onun odasına yerleşmişti ve bir süre daha orada kalacaktı. Bu da onu yataksız bırakıyordu. Büyük salonun zemininde yatmak zorunda kalacaktı. Bu onu rahatsız etmemişti. Bunu daha önce de yapmıştı. Ama babasının, Ilana'nın en azından bir süreliğine annesinin yanında olmak istediğı konusunda haklı olmasından da çok korkuyordu. Annesinin yanından ayrılıp büyük salonda ona katılmayı kabul etse bile, bu onun için işkenceden başka bir şey olmayacaktı. Sadece üç oda olduğu için hizmetkârlar büyük salonun zeminindeki paletler üzerinde uyumak zorunda kalıyordu. Duncan'ın, hizmetkârlar bu kadar yakındayken karısının onu sevmesine izin vermeyi düşünmeyi bile reddedeceğinden hiç şüphesi yoktu. Yüce Tanrım, evliliğini daha yeni tamamlamıştı ve şimdiden yine reddediliyordu. İmkânsız!

"Evet." Aligns onun sırtına iyi huylu bir tokat attı. "Görünüşe göre Tanrı, küçük Ilana'nın ihtiyacı olan dinlenmeye kavuşmasını sağlamış."

"Bir oda inşa edeceğim," diye karar verdi Duncan acımasızca. "Yarın."

"En iyisi iki ya da üç yap, evlat," diye mırıldandı Angus, eğleniyordu.

"İki mi, üç mü?"

"Evet, ben ileriye düşünüyorum. Bana öyle geliyor ki Lord Rolfe ve piskopos yakında o Sherwell piçisiyle birlikte dönecekler. Piskoposu yerde yatıramayız. Geçen sefer düğün gecen olduğu için ona yatağı vermişim. Bu sefer bunu yapmayacağım... Bir de çocuklar var."

"Bairns?"

"Evet. Çok çalışıyorsun, eminim yakında bunu gösterecek bir ya da iki bebek olacak ve hatırladığım kadarıyla annenle evlendiğimizde sadece bir oda vardı ve sen ilk doğduğunda bizimle birlikte orada uyudun. Çok rahatsız ediciydi. Annen uyanırsın endişesiyle benim isteklerimle ilgilenmezdi." Duncan'a bakarken yaşlı adamın yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi, sanki şimdi bile o kayıp geceler için onu suçluyordu. "Evet, böyle şeylere hazırlıklı olmak en iyisi. İki oda daha inşa et, evlat. İnan bana, pişman olmayacaksın."

Iliana'yı uyandıran şey bağırış ve çarpışma seslerinin bir karışımıydı. Ses kakofonisi kulaklarını doldurup onu nihayet daldığı derin uykudan acımasızca çekerken kaşlarını çatan Iliana, gözlerini yavaşça açmaya zorladı ve içine dolan ışık karşısında yüzünü buruşturdu.

Gün ışığı vardı.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ebba ve Gertie onu annesinin başucundaki nöbetini bırakıp, kendisi için odanın köşesine yerleştirdikleri küçük hasır minderde biraz dinlenmeye ikna edene kadar güneş ufuktan yükseliyor ve odayı grimsi turuncu bir ışıltıya boyuyordu. Bunu kabul etmesinin tek nedeni, yatağın kenarına oturduğu yerde iki kez uyukladığını fark etmesi ve uyuyup öne düşerek zavallı annesine daha fazla zarar vermekten korkmasıydı.

Koridordan şiddetli bir dizi küfür duyuldu ve Iliana gözlerini bir kez daha açmaya zorladı, ancak o zaman bir şekilde tekrar kapandıklarını fark etti. Parlak ışığın kafasına saptığı acıya kaşlarını çatarak yatağa doğru baktı ve Gertie'nin yatağın kenarındaki sandalyede uyukladığını gördü. Ebba ortada yoktu.

Kendini yavaşça oturur pozisyona iten Iliana, yatakta uyuyan kadına baktı. Annesi gürültüden rahatsız olmamış görünüyordu. Hâlâ huzur içinde uyuyordu. Bu durum Iliana'yı daha da endişelendirdi. Bu kadar derin bir uyku iyiye işaret değildi, değil mi?

İkinci bir küfür dizisi gözlerini bir kez daha kapıya çevirdi. Ağzı, bir hasta odasının dışında böyle bir gürültünün çıkmasından duyduğu hoşnutsuzlukla doldu. Yatarken üzerine çektiği battaniyeyi bir kenara iten Iliana sertçe ayağa kalktı. Omurgasının alt kısmından gelen acıyla irkildi ve gerinmek için bir an durakladı. Sonra kapıya doğru ilerledi, birini azarlamaya hazırdı.

Ancak salona adımını attığında Iliana'nın gözleriyle karşılaştığı manzara, kafasının içinde fokurdayan öfkeli kelimeleri çaldı. İlk başta yapabildiği tek şey etrafta dolaşan küçük adam ordusuna bakakalmak oldu. Sanki duvar ve hendek üzerinde çalışan her bir adam yeniden görevlendirilmiş ve bu küçük koridora tıkıştırılmış, gürültülü bir şekilde çalışıyorlarmış gibi görünüyordu.

Iliana onlara kısa bir süre baktı, sonra koridorun sonunda kocasını görünce ağzını kapattı ve kararlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Duncan üst katın sonunu koruyan korkuluktan bir direk daha çıkarıyordu ki omzuna dokunan bir ses işini bırakıp etrafına bakmasına neden oldu. Küçük gelinini görünce yüzünde içgüdüsel bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme gelinin yüzündeki ifadeye bakınca soldu. Gülümsüyordu ama azizlere göre bu, o güne kadar gördüğü en soğuk gülümsemelerden biriydi.

"Kocacığım, ne hakkında?"

Onun bal gibi tatlı sesinin soğuk gülümsemesiyle tam bir tezat oluşturduğunu fark eden Duncan, "Üst katı genişletmeyi düşünmüştüm," demeden önce kısa bir süre onu düşündü.

"Üst katı genişletmek mi?" diye sordu.

"Evet, yakında bir ya da iki çocuğumuz olacak ve fazladan iki ya da üç odanın hiç de fena olmayacağını düşündüm."

Bunun üzerine kaşları kalktı. "İki ya da üç oda mı?"

Rahatsızca kıpırdandı. "Annen için bir oda iyi olur diye düşündüm, böylece istediği kadar ziyaret edebilir. Ve sonra, kimsenin asla çok fazla misafir odası olamaz."

"Annem için bir oda mı?" Kaşları jestin düşünceliliği karşısında hafifçe kalktı, sonra hoşnutsuzlukla aniden düştü.

"Zavallı, hırpalanmış, hasta annemin şu kapının hemen ardında yattığını, siz ve tüm adamlarınız burada şeytani bir gürültü çıkarırken çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi bulmaya çalıştığını hatırlıyorsunuzdur!"

Koridor sessizliğe gömüldü, tüm gözler şaşkınlıkla Duncan ve Iliana'ya çevrildi. Ama Duncan'ın bundan haberi yoktu. Karısı kükrerken bakışlarını ona dikmiş, kabaran göğsünü, kızarmış yanaklarındaki öfkenin görkemli rengini ve gözlerindeki ateşi içine çekiyordu. Yüce Tanrım, bir önceki öğleden sonra da onda aynı tutku ateşinin parladığını hatırlayabiliyordu ama o zaman bu arzudan kaynaklanmıştı. Ayrıca daha sonra onun yumuşaklığını, ona yaslanmış, vücudu sıcak ve doygun bir halde yatarken takındığı hülyalı bakışı da hatırlayabiliyordu. Kendi bedeninin de bu anılara tepki verdiğini hissederek aniden mırıldandı ve onun sıkılı ellerinden birini kendi elleriyle yakaladı, sonra da aniden koridorun sonuna doğru yöneldi.

"Ne yapıyorsun sen?" Iliana elini çekip kurtarmaya çalışarak tersledi.

"Belli ki çok üzgünsün, karıcığım. Seni bu konuyu özel olarak konuşabileceğimiz bir yere götüreceğim, böylece çığlıkların zavallı anneni uyandırmaz. Çalışın beyler!" diye emretti.

"Çığlıklarım mı?" Adam onu sürüklerken kafasının arkasına bakakaldı, adamlar tekrar çalışmaya başladığında kulakları çınladı ve etraflarındaki havayı vurma ve kesme sesleri doldurdu. Adam duraklayıp ona doğru döndüğünde, iki elini kalçalarına dayadı ve adama dik dik baktı. "Bu yüzden burada olduğumu görmüyor musun? Tüm bu gürültünün annemi uyandıracağı kesin. Dinlenmeye ihtiyacı var, Duncan. I-"

"Evet. Haklısın. İstiyor. Ve öyle de olacak. Olabildiğince sessiz çalışın beyler. Bağırma yok," diye talimat verdikten sonra Iliana'nın elini tuttu ve tekrar yola koyuldu. Bu kez merdivenlere kadar geldi ve Iliana elini tekrar kurtarmayı başarana kadar merdivenlerin yarısına kadar indi. "Duncan! Annem dinlenmeye çalışırken koridorda vurup duramazlar. Uyanacak-"

"Hayır, leydim."

Ebba'nın sesi hem Iliana'nın hem de Duncan'ın gözlerini merdivenlerin dibine, diğer kadının şimdi onlara baktığı yere çekti.

"Gertie Leydi Wildwood'a bir tentür verdi. Bir savaş onu uyandıramazdı."

"İşte b u r a d a s ı n . Gördün mü?" Duncan ona genişçe gülümsedi. "Gel.

Biz

bunu konuşmalıyız." Onu kollarının arasına alarak, aceleyle aşağıya indi. Kendini tekrar özgür bırakmasına fırsat vermek istemeyerek onunla birlikte merdivenlerden indi.

Gafil avlanan Iliana, adam kaleden çıkmaya başladığında endişeyle omuzlarını tutmaktan başka bir şey yapamadı.

Adam aceleyle ahıra doğru giderken, "Kocacığım," dedi sonunda. "Koca mı?" "Evet, tatlım?"

"Ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim, seni anneni rahatsız etmeden konuşabileceğimiz bir yere götürüyorum- Oh, kahretsin!" Birden kaskatı kesildi, sonra koşmaya başladı, Iliana'yı kollarının arasında çılgınca itip kakarak ahıra doğru neredeyse son birkaç metreyi koştu.

Etrafına keskin bakışlar atarak kocasının telaşının kaynağını gözlemeye çalıştı. Ama tek gördüğü Lord Angus'un aceleyle onlara doğru geldiği ve ahırın içinde olduklarıydı. "Ne-" Iliana söze başladı ama ahır sorumlusuna seslenince durakladı.

Duncan atının getirilmesi emrini daha yeni vermişti ki, seyis atı önlerinde durması için yönlendirdi. Kocasını onu, eversiz haliyle hayvana binecek kadar uzun bir süre yere bıraktı, sonra da uzanıp onu önüne çekti. Onu yerine oturtur oturtmaz, atı ahırdan dışarı, babasının yanından hızla gönderdi.

"Duncan!"

Iliana kayınpederinin yanından geçerken onun kaplan dudaklı yüzünü bir anlığına gördü; sonra Duncan'ın omzunun ötesinde gözden kayboldu. Omuzlara tutunan Iliana, bailey'den dışarı çıktıklarında hayatının sonuna kadar dayandı.

Orman etraflarını sararken, "Sana kızgın görünüyordu," diye mırıldandı.

"Kim? Baba mı?"

"Evet."

"Hmm. Şey, ve çoğu öyle gibi."

Adam açıklama yapmayınca Iliana kaşlarını hafifçe çattı ve sadece "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bildiğim bir açıklığa. Çılgınlıkların orada duyulmayacak."

Iliana yorgun bir bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Buna hiç gerek yok. Artık bağırıyorum."

"Hayır, değilsin, değil mi?" Ona hafifçe sırtıttı ve burnunun ucunu öptükten sonra mırıldandı: "İlk iş olarak bunu halletmem gerekecek."

Iliana bunun üzerine şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Neyi görmeye, kocacığım?" "Sana çılgılık atmayı öğretmeye," diye kafa karıştırıcı bir yanıt verdi.

On Üçüncü Bölüm

Duncan yavaşlamaya başlamadan önce epey bir mesafe gitmişlerdi. Sarsıcı sürüş ve kendi merakına rağmen, nihayet ağaçlardan bir açıklığa çıktıklarında Iliana neredeyse uyuyakalmıştı. Atın aniden durması Iliana'nın dikkatini çekti ve Duncan hayvandan inerken uykulu gözlerle etrafına bakmasına neden oldu. Duncan'ın ellerini belinde hissettiğinde, bulunduğu yerin güzelliğini seyrederken keyifsizce esniyordu. Duncan onu attan indirdi ve yüzleri aynı hizaya gelene kadar vücudunun onunkinden aşağı kaymasına izin verdi. Iliana hemen ağzını sonuna kadar açan esnemeyi kesmeye çalıştı ama çok yavaştı. Kocasını bu yorgunluk belirtisinden faydalanarak Iliana'nın ağzını kendi ağzıyla kapattı, dili dudaklarının arasından kayarak içeri girdi.

Yorgunluğu geçen Iliana hızla ağızlarının birleşmesine katıldı, ancak dudaklarını çektiğinde hayal kırıklığıyla inledi.

"Babam bana kızgın çünkü seni buraya neden getirdiğimi biliyor."

Iliana onun eğlenerek söylediği sözler karşısında gözlerini yavaşça açtı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Seni çılgılık attırmak için. Zevkle."

Bu açıklama karşısında gözlerini kırıştırdı, yorgun zihni adamın elleri belinden kalkıp göğüslerini avuçlayana kadar onun ne demek istediğini yavaş yavaş kavradı.

"Karımın tutkusunu tekrar tatmak istiyorum," diye mırıldandı, başparmaklarını giysisinin kısıtlayıcı malzemesine baskı yapan aniden dikleşmiş meme uçlarının üzerinde gezdirmeden önce tuttuğu yuvarlak küreleri sıktı.

Iliana kendisini nazikçe yoğuran ellere baktı ve yutkundu. "Burada mı lordum? Açıkta mı?" diye sordu kalın bir sesle.

"İşte," diye kabul etti.

"Ama ya biri çıkıp gelirse ve-"

"Ama hiçbir şey," diye mırıldandı, başını kaldırdığında onu tekrar öpmek için durakladı. Bir an sonra dudaklarını serbest bırakarak, ağzını yanağından kulağına doğru fırçaladı. "Tanrı'nın yeşil dünyasında hiçbir şey beni durduramaz-"

Adam aniden kaskatı kesilince Iliana da kıpırdamadan durdu, sonra bir elini aniden elbisesinin içinden kadınlığını avuçlamak için indirdiğinde şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Bir gün öncesine kadar dokunuşunu defalarca karşılayan kalın derinin ve metal kilidin affetmeyen sertliği kutsanmış bir şekilde yoktu ve Duncan rahatladı, "Şey, neredeyse hiçbir şey" diye itiraf ederken dudaklarında alaycı bir gülümseme kıvrıldı.

Adam başını döndüren bir öpücükle dudaklarını tekrar yakalamadan önce Iliana yorum yapma fırsatı bulamadı. Birkaç dakika sonra adamın dudakları nihayet onunkileri terk ettiğinde ve kafası hafifçe berraklaştığında, birkaç dakika önce bulundukları açıklığın ortasından birkaç metre uzakta olduklarını fark etti. Onu çok şaşırtan bir şekilde, şimdi kenarda duruyorlardı. Duncan onu bir ağaca yaslanması için hareket ettirmişti. Kaba kabuğun sırtına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Garip bir şekilde, vücudunun her yerine çarpan serin havayı da hissedebiliyordu.

Kocası boynundan göğsüne doğru bir öpücük kondururken aşağı baktığında, birdenbire kendini bu kadar serin hissetmesinin nedenini görünce şok oldu. Elbisesi yırtılmıştı ve şimdi göbeğine kadar açıktı, göğüsleri sadece küçük tüycüklerle kaplıydı. Buna ek olarak, sol bacağı çıplaktı, yukarı kalkmıştı ve adamın kalçasına yarı kancalanmıştı; adamın ellerinden biri bacağının arkasından aşağıya doğru kayarak elbisesini önüne itti.

Iliana kendi ahlaksız gösterisi karşısında şok içinde ağzını açtı. Ama Duncan'ın sıcak ağzının okşayışı altında ürperirken, soğuktan dikleşmiş bir meme ucunu bulup kapatırken, ağzından çıkan tek şey zevk dolu bir nefes oldu.

Başını ellerinin arasına alarak dudaklarını yaladı ve onun göğsünü emmesini izlerken yutkundu, bu görüntüyü inanılmaz derecede erotik buldu. Sonra adamın serbest elinin vücutlarının arasından aşağı kaydığını hissetti ve parmaklarını adamın saçlarında kenetledi, başı ağaca yaslandı, adam kadınlığının kıvrımlarını açıp zevk tomurcuğunu bulduğunda dudaklarından vahşi bir inilti döküldü.

"Kocacığım!" diye yalvarırcasına nefes aldı, çünkü bir gün önce keşfetmeye başladığı duygular içinde birikmişti.

Duncan homurdanarak onu okşamayı bıraktı ve diğer bacağın tutup kalçalarına doğru çekti. Eteği beline dolanırken, onu tekrar ağaca bastırdı ve ekosesini yoldan çekmek için bir an bekledi. Sonra da kızın içine doğru kaymaya başladı.

Ilana, vücudu ona uyum sağlamak için genişlerken ürperdi ve inledi, sonra kendini dışarı çekerken tekrar inledi. Kalçalarından kavradığı Ilana'yı sevmeye devam ederken dudaklarını onunkilere değdirdi.

Ilana sırtına bastıran ağaç kabuğunu hissedebiliyor, keten gömleğinin yumuşak malzemesini bir çıplak göğsünde ve omzunun üzerinde duran tartanın daha sert malzemesini diğerinde hissedebiliyordu. Ama en çok, onu deliliğin sınırına sürüklerken ve sonunda orada bekleyen serbestliği verirken, onun içinde ve etrafında olduğunu hissedebiliyordu.

* * *

"Beni buraya getirmekte haklıydın."

Duncan kulağının dibinde hafifçe nefes nefese söylenen bu sözlerle kaskatı kesildi. Bacaklarının tekrar yere kaymasına izin vererek, kendi tatminini bulduktan sonra düşürdüğü başını onun omzundan kaldırdı.

Kızın gözlerindeki ve yüzündeki yumuşak, doygun ifadeyi görünce, kendisine yaptığını düşündüğü iltifattan duyduğu memnuniyetle kendi kendine gülümsedi, ancak kız "Bu kadar uzakta olmasaydık çığlıklarını tüm şato duyardı" diye ekleyince durakladı.

Kadının gözlerindeki alaycı ışığı yakalayan Duncan'ın yüzü bir sırtışıla ikiye ayrıldı. Tohumunu onun içine dökerken gerçekten de çığlık atmıştı. Soğuk bir kış gecesinde bir kurt gibi ulumuştı. Muhtemelen kilometrelerce ötedeki tüm av hayvanlarını korkutup kaçırmıştı. "Hatırladığım kadarıyla çığlık atması gereken sendin," diye mırıldandı, ellerini onun kollarında aşağı yukarı kaydırarak.

"Bu bir hanımefendiye yakışmaz," diye nazlandı ve Duncan'ın sırtışı onu kollarına alıp daha az taşlı bir çim parçasına götürüp yatırmadan önce daha da genişledi.

"Hanımefendimi hanımefendilikten uzak görmek istiyorum," diye mırıldandı, onun yanına uzandı ve elini açık elbisesinin ortaya çıkardığı tatlı teninde gezdirdi.

"Elbisemi yırttın." Bu bir suçlamadan çok bir gözlemdi. "Çok hevesliydim. O sırada aldırıyor gibiydin."

"O zaman fark etmemiştim bile," diye alaycı bir ifadeyle itiraf etti Ilana.

Bu itiraf karşısında gözleri ilgiyle doldu, sonra parladı. "Yani! Dikkatini dağıttım mı?"

"Evet, kocacığım," diye nazikçe itiraf etti, biraz süslenmeyi hak ettiğine karar vererek. "Ama çığlık atmadın," diye işaret etti adam, eli karnında gezinirken

ve daha aşağı. "Ve biz buradan ayrılmadan önce çığlık atacaksın, tatlım. Çığlık atacaksın

Buradan ayrılmadan önce zevkle ve bu ciddi bir yemin."

Bu yeminin kulağa hoş geldiğine karar veren Iliana genişçe gülümsedi ve bir öpücük için adamın başını kendi başına çekti.

"Iliana?" Üzerindeki uyku perdesini hafifçe aralayan Iliana başucundaki sandalyede doğruldu ve annesinin uyandığını görünce bakışları hemen uyandı. Yaşlı kadın geleli bir hafta olmuştu. Bir hafta boyunca Iliana, Duncan'ın onu atına bindirip götürdüğü bir sefer dışında odadan çıkmamıştı. Ormana yaptığı o gezintiden beri odada kalıyor, yemeklerini yiyor ve orada uyuyor, uyanık olduğu saatleri endişeyle annesinin başında geçiriyordu.

"Anne?" Kadının yaralanmamış eline uzandı, nazikçe sıktı ve daha yakına eğildi. Leydi Wildwood buraya geldiğinde olduğundan çok daha iyi görünmüyordu. Yüzündeki morluklar yeni yeni solmaya başlamıştı ve gözleri şişlikten neredeyse kapanmıştı. "Görebiliyor musunuz?"

Leydi Wildwood başını sallamaya başladı ama hemen durdu, acıyla yüzünü buruşturdu. "Hayır, ama babanızın İspanya seyahatinden getirdiği kokuyu alabiliyorum," diye açıkladı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Annesi acımasızca gülümsedi. "Nasıl görünüyorum?" Iliana'nın tereddütlü sessizliği üzerine yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle hissediyorum."

Iliana onun elini şefkatle sıktı, sonra da nazikçe uzanıp annesinin yaralı yüzündeki bir tutam saçı taradı. "Gertie toniğinin bir kısmını koymak için biraz bal likörü almaya aşağı indi. İyileşirken uyumanı sağlamak için sana ondan veriyorduk. Birazdan döner."

Kadının eli sabırsızca kıpırdadı. "Uyumak istemiyorum. Zaten günlerdir uyuduğuma şüphe yok."

"Bir hafta," diye sessizce kabul etti

Iliana. "Evet, bu yeterince uzun bir süre."

"Gertie senin daha çabuk iyileşeceğini düşündü-"

"Morluklar ve kırık kemiklerin iyileşmesi, hasta uyusa da uyumasa da zaman alır. Acı çekerken uyumamı isterdi."

"Belki de," diye sessizce kabul etti Iliana. "Ve belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildir. Sen-"

" Bu kötü bir fikir," diye karşı çıktı Leydi Wildwood hemen. "Bedenimin bana verdiği acı, babanı kaybetmenin acısıyla kıyaslanamaz bile. Onun ölümünden bu yana geçen aylarda uyumaktan başka bir şey yapmamış gibiyim. Artık uyanma ve hayatla yüzleşme vakti geldi."

"Ama sen hayatla yüzleştin," diye karşı çıktı Iliana. "Evliliğimi ayarladın ve hatta Greenweld'den kaçmayı başardın."

"Krala bir mektup gönderdim ve senin güvende olduğunu öğrenir öğrenmez Greenweld'den kaçtım," diyerek toparlandı, sonra yüzünü Iliana'ya çevirdi ve şişmiş gözlerinin arkasını görmeye çalışır gibi nazikçe sordu: "İyi misin? Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye mırıldandı Iliana hemen, annesinin endişesini gidermeye hevesliydi. "Kocan sana karşı nazik mi?"

Iliana buna cevap vermekte tereddüt etti. Duncan'ın ona karşı nazik olduğunu söylemek durumu biraz abartmak olurdu. Öte yandan, ona karşı kaba da değildi. Aralarındaki ilişkiyi nasıl sınıflandıracağını tam olarak bilmiyordu. Evliliklerini tamamlayana kadar tartışmaktan başka pek bir şey yapmamış gibi görünüyorlardı. İlişkileri son zamanlarda büyük bir yön değiştirmişti ama tam olarak nasıl olduğundan emin değildi. Kocasını talepkâr ve tutkuluydu ama aynı zamanda bir sevgili kadar da nazikti. Ama gübre yığınının düştüğü ve onu yatağına çektiği öğleden sonradan beri tam olarak konuşmamışlardı. Annesinin gelişinden bu yana birbirlerini gördükleri tek zaman, adamlarının çıkardığı gürültüden şikâyet etmeye gittiği gündü. Onu sürüklediği açıklıkta yaptıklarının anlamlı bir sohbet sayılacağını sanmıyordu.

Iliana o zamandan beri onu görmemişti. Aynı günün ilerleyen saatlerinde uyandığında kendini köşedeki paletinde uyurken bulmuştu. Ebba ona Duncan'ın onu kaleye geri getirdiğini, oraya taşıdığını, yatırdığını ve yeni odalarda çalışan adamlarına katılmak için ayrılmadan önce nazikçe üzerini örttüğünü söylemişti. Iliana bu kez annesiyle birlikte gürültünün içinde uyumuştı. O zamandan bu zamana kadar geçen günlerde bunu başaramamıştı ama yine gürültüden şikâyet etmek için dışarı çıkmamıştı. Birincisi, gürültü annesinin uyuşturulmuş uykusunu zerre kadar rahatsız etmemişti. İkincisi, ne kadar aptalca görünse de, kocasıyla tekrar yüzleşmekten çekindiğini fark etti. Ormandaki o sabahı her düşündüğünde, yüzünde parlak bir kızarma oluyordu.

Kırmızı. Ona yaptığı şeyler. Yüce Tanrım, onun da ona yaptıkları. Karısını kadın gibi görmek istediğini söylemişti ve bu dileğine kavuşmuştu. Ormandaki bir hayvandan daha iyi davranmamıştı. Kendi çığlıkları ve haykırışları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Gözlerini kapatırsa, sırtının altındaki çimenlerin serin ve nemli olduğunu ve kocasının dudakları tahrik olmuş teninde gezinirken terden ıslanmış vücudunda gezinen soğuk sabah esintisini hissedebiliyordu.

"Çocuk mu?"

Iliana kızarak zihnini düşüncelerinden uzaklaştırdı ve suçlulukla annesinin yüzüne baktı. "Mutsuz değilim anne. Her şey yolunda."

Leydi Wildwood ikna olmuş gibi görünmüyordu ama yine de içini çekti.

Konuyu değiştirmenin uygun olacağına karar veren Iliana, hapishanedeki durumunu sordu. "Seni sık sık dövdü mü? Anne?"

"Sadece ona her itaatsizlik ettiğimde," diye kuru bir yanıt verdi. İşin tuhafı, bu sözleri Leydi Wildwood'un "Ve onu her gördüğümde o piçin sözünü dinlemedim," demesiyle tatmin olmuş bir gülümseme takip etti.

Iliana ona boş boş baktı, bu gururlu itirafa nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Bir yanı kendini böyle bir tehlikeye attığı için annesini azarlamak istiyordu. Diğer yanı ise -kendisini defalarca kaçma girişiminde bulunmaya teşvik eden yanı- yaşlı kadını tebrik etmek istiyordu. Hiç değilse Greenweld, Leydi Wildwood ve kızının elinde sopa olan ilk çoban tarafından körü körüne güdülecek koyunlar olmadıklarını öğrenmişti.

Bunun yerine Iliana hiçbir şey söylemedi, sadece anlayışla tuttuğu elini sıktı, sonra yatak odasının kapısı açılıp Gertie içeri girince başını kaldırıp baktı.

İçeri girerken çıkardığı hafif ses üzerine hanımının başını kapıya doğru çevirdiğini gören hizmetçi aceleyle yatağa doğru koştu. "Uyanmışsın."

"Evet."

"Korkma, bunu hemen hallederiz. İçkinin içine biraz toz koyacağım ve_"

"Hayır, Gertie. Uykuyla işim bitti. Şimdi uyanık kalmak istiyorum."

"Uyanık kalarak acı çekmekten başka bir şey yapmayacaksın."

"O zaman acı çekeceğim, çünkü uyanık kalacağım."

Bu eski kadın parladı at onu metres Kısaca, sonra iç çekti ve tozu bir kenara bıraktı. "Susadın mı?"

"Evet."

Kadın başını sallayarak dikkatlice yatağın karşı tarafına oturdu ve Leydi Wildwood'un sıvıdan biraz içmesine yardım etti, sıvı kesik ve morarmış dudaklarını tahriş ederken diğer kadının acı içinde yüzünü buruşturması karşısında ağzı bir karış açık kaldı. "Dinlenmelisiniz."

"Eğer bunu yaparsam, yemek yiyemem. Yemezsem de iyileşemem."

"Aç mısın?" Iliana bunu sorarken gülümsedi, biraz rahatlamıştı. Eğer o açsa, annesi görüldüğünden daha iyi hissediyordu. Bu iyiye işaretti.

"Evet."

"O zaman aşçıya sana bir şeyler hazırlamasını söyleyeyim." Ayağa kalkarak aceleyle kapıya yöneldi. "Hemen döneceğim."

Duncan alnındaki teri silmek için çalışmasına ara verdi, bakışları otomatik olarak artık kendisine yasak olan kapıya yöneldi. Kendi lanet odasına. Ama şimdi orada Iliana'nın annesi oturuyordu. Yatağı ona çok gördüğünden değil. Kadın kötü bir durumdaydı ve rahatlamaya ondan daha çok ihtiyacı vardı. Hayır, kışkırdığı şey karısının yokluğuuydu. Kahretsin, ama onun ilgisini kazanmayı daha yeni başarmıştı. Bu ilginin tekrar kendisinden esirgenmesine çok içerlemişti.

Duncan ormanda onunla seviştiği günden beri karısını görmemişti. O *zamandan* beri onu defalarca aramış, gelinini biraz *houghmagandie* için cezbetmek amacıyla odanın kapısını çalmıştı. Her iki seferde de kapı, annesinin İngiliz cadaloz hizmetçisi tarafından açılmış ve Iliana'nın geceyi annesine göz kulak olarak geçirdikten sonra dinlendiği söylenmişti. Kendini ihmal edilmiş hissediyordu ve aynı zamanda endişelenmeye başlamıştı. Küçük karısının kendisinden kaçtığı ona apaçık görünüyordu ama nedenini anlayamıyordu. Ormanda geçirdikleri zamanın ilişkilerine yeni bir hava katacağını düşünmüştü. Bu yeni bir

Kendisi için inanılmaz derecede keyifli bir ara vermişti ve kızın da en az onun kadar, hatta daha fazla keyif aldığından emindi.

Ne kadar adaletsiz olsa da, Duncan uzun zaman önce kadınların tatminlerini tekrar tekrar bulabildiklerini, bir erkeğin ise tutkunun onu ele geçirdiği zamanlar arasında dinlenme ihtiyacı yüzünden geri kaldığını keşfetmişti. Ve o gün de öyle olmuştu. Karısı ormanda en az yarım düzine kez kaskatı kesilmiş, kıvranmış ve haykırmıştı, oysa kendisi kendi bedeni tarafından sadece üç kez tatmin bulmakla sınırlandırılmıştı. Şikâyetçi olduğundan değil. Bu üç kez, dizlerinin bağının çözülmesi ve sonrasında bacaklarının titremesi için fazlasıyla yeterliydi.

O zayıf dizleri tekrar istiyordu. Ne var ki, karısı en ufak bir işbirliği yapmıyordu.

Bu düşünceyle kaşlarını çatarken, gözlerini dikmiş baktığı kapı aniden açıldı ve düşüncelerinin odağındaki kişi dışarı çıkıp hızla merdivenlere doğru koşmaya başladı. Duncan kaskatı kesilerek kadının hızla gözden kayboluşunu boş gözlerle izledi, sonra elindeki tahta parçasını bırakıp onun peşinden gitti.

Elgin mutfakta değildi. Iliana odanın ortasında durdu ve normalde işçilerin akşam yemeğini hazırlamakla meşgul olacağı boş masalara ve ateşe şaşkınlıkla baktı. Mutfak nadiren boş olurdu. Genellikle orada sebze temizleyen ya da buna benzer bir iş yapan en az bir kişi olurdu ama şu anda durum böyle değildi.

Elgin'i ya da onu bulabilecek birini aramak niyetiyle kapıya doğru dönmüştü ki kapı açıldı ve Duncan içeri girdi. Iliana durduğu yerde dondu kaldı, onu görünce gözleri büyüdü. Çalıştığı her halinden belliydi. Her zamanki keten gömleği yoktu, vücudunun üst kısmı çıplaktı ama orada parlayan terin arasında çeşitli kir izleri vardı ve sadece belinden sarkan ekosesi kalmıştı.

Onu görmek Iliana'ya canlı anıları geri getirdi ve ona doğru ilerlerken gözlerine yansıyan bir sıcaklıkla yanaklarını renklendirdi. Aralarındaki mesafeyi kapatırken attığı kararlı adımlar, onu buraya kadar takip ettiğini ve annesinin nasıl olduğunu sorma niyetinde olmadığını gösteriyordu. Sonra tüm düşünceler Iliana'nın aklından uçup gitti ve adam ona doğru uzandığında onu karşılamak için bir adım öne çıktı.

Onu nefessiz bırakan ve arzulatan bir tutkuyla öptü. Dudaklarını bıraktığında ve ağzı yanağından aşağıya, kızın dudaklarına doğru gezinmeye başladığında

boynunda, nefesi kesildi ve hızla bir dehşet iniltisine dönüşen bir inilti çıkardı. Iliana onun anüsünde debelenmeye başladı.

Kadının ani çırpınışları Duncan'ın aklını başına getirmeye yetti. Tanrı aşkına, mutfakta duruyorlardı ve adam, herhangi birinin içeri girip onları bulabileceği yerde, tam da orada, kızın ırzına geçmeye niyetlenmişti. Lanet okuyarak onu kucağına aldı ve baharatların ve daha pahalı yemek malzemelerinin saklandığı kilitli dolaba doğru koştu.

Orada duraklayarak karısını yere bıraktı ve babasının onun için yaptırdığı anahtarlığı belinden çıkardı.

"Ne iş yapıyorsun?" Adam anahtarlarını karıştırmaya başladığında Iliana şaşkınlıkla sordu.

"Şşş, tatlım, her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, garip şekilli bir tanesine rastlayınca anahtar arayışına ara verdi. Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra omuz silkti ve aradığı anahtara gelene kadar halkada ilerlemeye devam etti. Anahtarı bulduktan sonra hızla depo kapısının kilidini açıp kapıyı itti ve karısının bileğinden tutarak hızla içeri girdi.

Iliana küçük depolama alanına çekilirken burnuna çeşitli baharatların kokusu geldi. Mercanköşk, hindistan cevizi ve depolanmış sebzelerin toprak kokusunu seçebiliyordu. Sonra Duncan kapıyı kapattı ve karanlıkta kaldılar.

"Ne-" diye kararsızca başladı, ancak kendini tekrar onun kucağına çekilmiş bulduğunda sustu, sırtına bastıran yumru ve tümseklerden bir patates çuvalı olduğundan şüphelendiği şeye yaslanırken ağzı tahrip edildi.

Duncan, dört çeşit yemekle karşı karşıya kalmış aç bir adam gibiydi ve dört yemeğin hepsi tek bir tabakta sunulmuştu. Ağzı ve elleri her yerdeydi, kadının her yerine aynı anda dokunmaya ve öpmeye çalışıyor gibiydi. Dudakları kızın ağzından yanağına, kulaklarına ve boynuna doğru dans ederken, bir eli kızın elbisesinin yakasını çekiştirmekle meşguldü ve çekiştirmeye geri dönmeden önce hızlıca sıkmak ve hissetmek için dönüşümlü olarak elbisenin içine giriyordu. Diğer eli ise kadının eteklerinin altından yukarı doğru ilerliyor, bacağı kadınlıkların arasından kayarak kendi bacaklarını birbirinden ayırırken önündeki elbiseyi itiyordu.

"Koca," diye mırıldandı Iliana, ancak dudakları yine onunkilerle kaplandı. Ağzını bu istilaya karşı kapalı tutmaya çalıştı ama adam uzanıp kadınlığını avuçladığında şaşkınlıkla nefesi kesildi ve dili ağzına kaydı. Adamın dili ağzının içinde dolanırken kızın rahatsızlığı unutuldu.

ve sonunda elbisesini bir göğsünü serbest bırakacak kadar kenara itmeyi başardı. Iliana onun ağzına doğru inledi ve adam hemen dikleşen meme ucunu koparmaya başladığında sırtını dikleştirdi. Sonra diğer elinin kadınlığının kıvrımlarını açarak onu okşadığını hissetti ve Iliana adamın omuzlarını sarsılarak kavradı, adam ağzını onunkinden ayırıp açıkta kalan meme ucunu yakalamak için aşağıya indiğinde nefes nefese kaldı.

Ne yazık ki bu nefes alış ona mutfakta fark ettiği şeyi ve orada çırpınmasına neden olan şeyi hatırlattı. Bunu ifade etmenin zarif bir yolu yoktu. Basitçe söylemek gerekirse, Duncan berbat kokuyordu. Bir kez daha.

Önceki heyecanı bir esintideki duman gibi uçup giden Iliana, onun kucağında olabildiğince doğruldu ve göğsünü itmeye başladı.

Duncan, karısının avucunun topuğunun aniden köprücük kemiğine bastırmasıyla kaşlarını çatarak elini itti ve meme ucunu emdi, bunu yaparken bile ağzında yumuşamaya başladığını fark etti. Kaşlarını çatarak aureole'e daha fazla ilgi gösterdi, hafifçe ısırdı ama sonra karısının eli tekrar köprücük kemiğine bastırdı.

"Ne?" Ondan uzaklaşarak kapının altından sızan loş ışıktaki yüzüne bakmaya çalıştı ama yüz ifadesini görmesine yetmedi. "Neden, tatlım, bu kadar endişelenme. Burada bulunmayacağız."

"Evet, şey," diye mırıldandı Iliana rahatsız bir şekilde, onu tekrar kendine doğru çekmeye çalıştığında kucağına çekilmeye direnerek. "O kadar da değil lordum. Ama-" Sorunu dile getirerek onu kızdırmak istemediği için kısa bir süre bocaladı, sonra sunabileceği tek gerçek bahaneye sarıldı. "Annem uyandı ve acıktı, aslında aşağıya ona biraz et suyu ya da-"

"O zaman hızlı bir tane yapalım, olur mu?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı, eteğinin kenarını yakalamak için hafifçe eğildi ve bacaklarından yukarı kaydırmaya başladı, parmakları yaptığı gibi baldırlarının aniden karıncalanan etini fırçaladı.

Iliana, adamın elleri bacaklarının arasında kayarken aniden karnının çukurunda biriken sıcaklık karşısında şaşkınlıkla soludu, sonra bu solukta içine çektiği şeyin kokusunu alınca yüksek sesle inledi. Mutfakta yeterince kötüydü, bu akşamki yemeğin kokusunun kaynadığı geniş bir açık alan

ama bu kapalı alanda onun kokusu, etraflarını saran baharatların kokusundan bile daha ağır basıyor gibiydi. Koklayabildiği tek şey-

"At gübresi."

Duncan bunun üzerine sustu, elleriyle eteğinin altından kalçalarını kavradı. "Ne?"

"Atlarla mı çalışıyordunuz?" diye dikkatle sordu. "Evet." Onun tahminine şaşırdığını görmek yerine duydu. "Yardım ediyordum."

Bu annenin erken saatlerinde ahırda. Kısıraklardan biri yavrulamakta zorlanıyordu.

ve tayı çıkarmak için küçük bir yardıma ihtiyacı vardı." "

Iliana bunun üzerine yüksek sesle inledi. Onun yardım etmek için ne yaptığını biliyordu. Ahırdaki samanların üzerine diz çökmüş, hayvanın içine uzanmış, tayı bacaklarından yakalamış ve zavallı küçük hayvanı annesinden çekip çıkarmış, bunu yaparken de üstü başı kan ve pislik içinde kalmıştı. Sonra da büyük olasılıkla bir bezle üstünü başını silmiş ve yıkanmayı aklına bile getirmeden üst kattaki işine devam etmişti. Aslında, neredeyse bir hafta önce gübreye düştüğü günden beri yıkanmayı hiç düşünmediğine dair hayatı üzerine bahse girebilirdi. Eklemek istediği yeni odaları inşa etmek için her gün çalışmış, ter, toz ve kir içinde kalmış ve bir kez olsun temizlenmeyi düşünmemişti. Ahır gibi kokmasına şaşmamalı. Aslında ahırlardan daha kötü kokuyordu.

"Nasıl bildin?"

Iliana onun sorusu karşısında iç çekti.

"Kokusunu alabiliyorum." Bunun üzerine tamamen kaskatı kesildi.

Onun öfkesini hissederek sağa doğru adım attı ve kapıyı yokladı. Kapıyı çekerek açtığında ışık ikisinin de üzerine yayıldı. Kocasının yüzündeki öfkeden irkilen Iliana, bu durumda geri çekilmenin cesaretin daha iyi bir parçası olabileceğine karar verdi ve mutfığa koştu, neredeyse ürkmüş bir Elgin'in üzerinden geçiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak aceleyle yanından geçmeye çalıştı. "Karıcığım!"

Kocasının peşinden hışımla geldiğini görmek için arkasını dönmesine gerek yoktu. Peşinden koşarken ayak seslerinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Iliana hemen biraz hızlanarak kapıya doğru koşmaya başladı. Ne yazık ki, acelesi yüzünden kayınpederinin arkasından koştuğunu fark etmedi.

onunla arpışana kadar odadaydı ve neredeyse ikisi de yere düşüyordu.

Kıdemli Dunbar onu sabitlemek için göğsüne bastırıldığına nefes nefese kalan Iliana, yüzüne baktı ve parlak bir şekilde kızardı. "Oh, Lordum. Ben- ben sadece

- Annem uyandı ve acıktı," diye geveledi endişeyle, adamın elinden bir adım geri çekilerek. "Ona bir kase et suyu getirmeyi düşündüm ve-"

"Ve benim azgın boğa oğlum yine senin üzerine atladı," diye bitirdi Angus ağır bir sesle ve uzanıp kızın elbisesini çekiştirdi.

Gözlerini aşağıya diken Iliana, elbisesinin hâlâ yerinde olmadığını ve bir göğsünün büyük bir kısmını açıkta bıraktığını utanarak gördü. Kızarak elbisesini düzeltme görevini üstlendi.

"Yukarı ık kızım ve annenle otur. Elgin sana biraz et suyu getirecek. Oğluma söyleyecek bir iki sözüm var."

Rahatlamış bir şekilde başını sallayan Iliana, babası onunla konuşmaya başladığında bile Duncan'ın adını haykırmasına aldırmadan yanından geçip odadan ıktı.

Bölüm On Dört

"Burada yeterince uzun süre saklandığınızı düşünmüyor musunuz?"

Iliana annesiyle arasındaki satranç tahtasından başını kaldırıp temkinli bir şekilde baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Yaşlı kadının keskin bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdanarak oyuna geri döndü. "Saklanmıyordum."

"Hayır." Leydi Wildwood'un ses tonundaki kuruluk kızı tarafından çok iyi biliniyordu.

"Hayır," diye ısrar etti Iliana sabırsızca. "Kontrol et."

"Sanırım evlat bağılılığından dolayı son bir haftadır gece gündüz buradasınız?"

"Tabii ki."

"Hmm." Başını salladı. Leydi Wildwood "Şah Mat" oyununda kendi sırasını aldı.

Iliana gözlerini kırpıştırarak tahtaya baktı. Annesi basit -ve neredeyse imkânsız- bir hamleyle oyunu değıştirmişti. İç çekerek arkasına yaslandı ve

ona sinirli bir şekilde baktı. "Pek iyi değildin." "Hayır. Değildim."

"Arkadaşlık hoşuna gider diye düşündüm."

Annesi sadece ona baktığında, Iliana rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı.

"Kocanızla aranız iyi değil." Bu bir suçlamaydı ve Iliana omuz silkerken içini çekti.

"Yeterince iyi, anne. Ne kadar iyi olmasını bekliyordun ki? Biz yeni evliyiz. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Evet. Bana öyle geliyor ki biriyle hiç vakit geçirmeden onu tanımak zor."

Kızı inatla satranç tahtasına bakıp cevap vermeyince. Leydi Wildwood oyunu kucağından kaldırdı ve bir kenara koydu.

"Ne yapıyorsun sen?" Iliana dehşet içinde sordu, battaniyeleri geriye katlayıp bacaklarını yere doğru kaydırduğunda onu durdurmak için yatağın etrafından dolandı. "Ayağa kalkamazsın. Anne, hâlâ çok zayıfsın."

Leydi Wildwood'un pragmatik cevabı, "Sırt üstü yatarak güçlenemem," oldu. "Ayrıca, sanırım damadımın tanışmamın zamanı geldi."

"Hayır. Eğer onunla görüşmek istersen, Ebba'yı gönderip seni görmeye gelmesini isteyeceğim. Ama hiçbir koşulda o yataktan kalkmayacaksın. Çok hastaydın ve hâlâ çok zayıfsın."

"Ebba?"

"Leydim!" Büyük salonda aceleyle ona doğru ilerleyen hizmetçinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Dışarı çıkmışsınız."

Iliana bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. "Evet. Annem akşam yemeği için masaya katılmaya karar verdi. Banyo yapmak istiyor ve..." Bir kahkaha patlaması bakışlarını Lord Angus'a ve sehpa masasında oturan diğer birkaç adama çevirdiğinde sesi kesildi. Duncan ortalıkta görünmüyordu, tek bir kadın bile yoktu ama masalardaki her yer doluydu ve birkaç erkek ayakta durmuş diğerleriyle sohbet ediyordu. Iliana kale duvarları içinde hiç bu kadar çok erkek görmemişti.

Adamlar yeni odalar üzerinde çalışırken bile. "Burada neler oluyor?"

"Leydi Seonaid'in nişanlısı buradaydı."

"Lord Sherwell?" Hizmetçisi başını salladığında Iliana'nın kaşları kalktı. Ebba ona yaklaşık iki hafta önce diğer kadının evlenmemek için kaleden kaçtığını söylemişti. Seonaid, Iliana'nın annesinin gelişinden bir gün sonra kaçmıştı. Hizmetçisi ona Seonaid'in izini sürmek için adamlar gönderildiğini de söylemişti. Adamlar, kızın kuzeydeki bir rahibe manastırı olan Aziz Simmian'a kaçtığı haberiyle geri dönmüşlerdi. Iliana'nın bu bilgiye verdiği tek tepki, kendisinin neden o kadar zeki olmadığını merak etmek olmuştu. Şimdi gözleri masanın etrafındaki gülen adamların üzerinde geziniyor, ince bir altın ceket giymiş Lord Angus'u görünce duraklıyor ve hafifçe genişliyordu. "Ne-"

"Bu Lord Sherwell'in," diye araya girdi Ebba, onun bakışlarını takip ederek. "Lord Sherwell, Lord Dunbar'ın ekosesini istiyordu, bu yüzden Lord Angus kendi kıyafetlerini onlarla takas etmesi konusunda ısrar etti."

"Lord Sherwell neden Lord Dunbar'ın ekosesini istedi?"

"Dunbarların dostu olduğunu kanıtlamak için. Dunbar renklerini giyerse, Dunbarların dostu olan bu topraklarda güvenle ilerleyecektir."

"Gerçekten mi?" diye merakla sordu, sonra mutfaktan çıkan Elgin'in görüntüsü ona aşağıda bulunma amacını hatırlatınca bu tür düşünceleri bir kenara itti. "Annem bu akşam yemek için aşağıya gelmek istiyor." Ebba'nın yüz ifadesine bakarak yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Biliyorum. Ona dinlenmesi gerektiğini söyledim ama beni dinlemiyor. Belki de ilk başta şüphelendiğimiz gibi bacağı gerçekten kırılmış olsaydı, yatarak dinlenmeyi akıl ederdi ama bu haliyle banyo yapmak istiyor." "Bunu halledeceğim," diye cevap verdi Ebba.

Teşekkürlerini mırıldanan Iliana aceleyle üst kata geri döndü. İlk başta oradan ayrılmak konusunda endişeliydi ama koridorda kimseyi bulamayınca Ebba'yı aramak için aşağıya inmeye cesaret etmişti. Koridor son iki gündür boştu. Duncan'ın eklemeyi planladığı üç oda tamamlanmıştı. Üst katta artık altı oda, orijinalinin iki katı büyüklüğünde bir koridor ve yeni bir parmaklık vardı. Iliana eklenen bu odaları henüz görmemişti ama Duncan'la karşılaşmaktan çekindiği için aceleyle annesinin yanına dönerek banyo yapmasına ve giyinmesine yardım etti.

"Şanslısın kızım; aşçın mükemmel. Jean-Claude'un bu yemeği daha iyi yapabileceğine inanmıyorum." Leydi Wildwood'un sözleri kasıtlı olarak Elgin'in duyabileceği kadar yüksek sesle söylenmişti. Beklendiği gibi, sözlü okşama altında şişti, gurur onu şişirdi, böylece sehpa masalarının etrafındaki herkese ve herkese adil bir şekilde gülümsedi.

Yemek yeterince keyifli geçmişti. Elgin, Iliana'nın Dunbar'da bugüne kadar yediği en güzel yemeği hazırlamıştı. Lord Angus, Lord Sherwell'in yeni ve güzel ceketini ve sütyenini giymiş, bütün akşam annesini rahat ve hoş hissettirmek için çaba göstermişti. Hatta yemek boyunca onunla utanmadan flört edecek kadar ileri gitmişti. Iliana buna şaşırması gerektiğini düşündü. Ellerini, kollarını, yüzünü ve boynunu saran soluk morluklara rağmen annesi çekici bir kadındı. Onun bu davranışının annesinin yanaklarında yarattığı kızarıklığı ve utangaç gülümsemesini fark eden Iliana neredeyse yerinden fırlayacak ve Angus'un buruşuk yaşlı yanağını minnetle öpecekti. Annesi geldiğinden beri o kadar korkutucu derecede solgundu ki, her iki yanağındaki renk şeritleri rahatlatmıştı ve Iliana rahatlamış ve annesinin sağında oturan Duncan ve Angus'la annesinin paylaştığı sohbeti boş boş dinlemişti. Bu oturma düzenini Iliana organize etmişti.

Annesiyle birlikte akşam yemeği için aşağı indiklerinde herkesi çoktan masaya oturmuş bulmuşlardı. Duncan babası ile kuzeni Allistair'in arasına oturmuştu ama yaşlı adam onunla konuşurken tüm dikkati babasının üzerindeydi. Sadece Allistair onların gelişini fark etmiş gibiydi. Dunbar savaşçısı hemen adamları sıraya doğru kaymaya teşvik etmiş, kendisi de bu hareketi takip ederek Duncan'la arasında yer açmıştı.

Depodaki olaydan beri kocasını görmediği için onunla yüzleşmeye pek istekli değildi. Hızlı adımlarla ilerleyen Iliana, Allistair'in yanındaki sıraya çökerek annesini Duncan'ın yanındaki yeri almaya zorladı. Yemeği tamamen yemeğine dalmış gibi görünerek geçirmişti ama aslında etrafındaki konuşmaları dinliyordu.

Bir kez daha, kocasıyla bir başkası arasındaki konuşmalara kulak misafiri olmak ona, kokuşmuş bir ayı olarak görmeye meyilli olduğu adamın başka bir yönünü göstermişti. Duncan'ın annesine karşı her hareketi ve sözü nazik ve kibardı. Gerçekte, davranışları neredeyse şövalyece idi. Ayrıca annesiyle her zaman olduğundan daha açık konuşmuş, kaleyle ilgili planlarını anlatmış ve halihazırda yapılanları sıralamıştı. Üst kattaki odaların inşası bitmekle kalmamış, biri hariç hepsi döşenmişti. Ayrıca adamların çabalarını hemen duvara geri döndürdüklerini ve bunun da neredeyse bitmek üzere olduğunu öğrenmişti. Sonra da neden birdenbire bu kadar çok

daha fazla adam vardı. Görünüşe göre adamların birçoğu paralı askerlik seferine çıkmıştı ama şimdi işleri bitmiş ve evlerine dönmüşlerdi. Kaleyi dolduran kalabalığa bakılırsa, Iliana kocasının Dunbar'ı büyütme konusundaki çaresizliğini gayet iyi anlayabiliyordu.

"Bu gece odanızı geri alacaksınız."

Iliana annesinin sözleri karşısında kaskatı kesildi, kendi düşünceleri de dört bir yana savruldu. "Ne?" diye sordu, kadın hizmetçisinin yaklaşmasını işaret etmek için arkasını döndüğünde umutsuzca kolunu tuttu.

Arkasına baktı. Leydi Wildwood, Iliana'nın bariz dehşeti karşısında kaşlarını hafifçe çattı ama başını salladı. "Kocanızın fazladan oda inşa etme zahmetine girdiğini bildiğime göre, bir tanesini benim kullanmam daha doğru olur."

"Ama-" Annesi uzanıp yanağını hafifçe okşadığında Iliana durakladı.

"Üzülme çocuğum. O iyi bir adama benziyor. Her şey yoluna girecek." Annesi onu yanağından nazikçe öptü, sonra hizmetçisine döndü. "Emekli olmaya hazırım, Gertie."

"Evet, leydim."

Annesinin hizmetçisi kalkmasına yardım ederken Iliana olduğu yerde oturmaya devam etti, ta ki banktan bir adım uzaklaşıp kocasını net bir şekilde görene kadar. Duncan onun bakışlarıyla karşılaştı; gözlerindeki ifade ve yüzündeki gülümseme annesinin sözlerine kulak misafiri olduğunu gösteriyordu.

Aniden ayağa kalkarak annesinin ardından bankın üzerine çıktı. "Sana yardım edeyim," dedi endişeyle, elini dirseğinin altından geçirerek ağırlığının bir kısmını aldı.

Duncan yatak odasının kapısının önünde durdu ve derin bir nefes aldı. Kabul etmesi ne kadar zor olsa da gergindi. Karısını kucağına almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Bir de onun depoda kendisine verdiği tepki vardı. Bu düşüncelerden sıyrılıp omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı açtı.

Oda yarı karanlıktı, sadece şöminenin kor halindeki ışığı odayı aydınlatıyordu. Onların yaydığı loş ışıktaki Duncan karısının yataktaki halini seçebiliyordu. Kapıyı yavaşça kapatarak kararsızca yatağa doğru ilerledi.

Iliana çoktan uyumuştı. Ya da öyle davranıyordu. Başka bir şey beklememesi gerektiğini düşündü. Günlerdir kendisinden kaçan Iliana'dan sonra içten bir karşılama beklemek çok fazla olurdu.

İç geçirerek ekosesini silkti ve gömleğini hızla başının üzerinden kaldırarak her iki parçayı da yere bıraktı. Ardından yatağa girmek için çarşafı kaldırdı, ancak donup kaldı ve çarşafın altından karısına baktı. Alışılmadık bir şey değildi; yatağa girerken sık sık giyerdi ya da kocasının haklarını reddederken giymişti. Adamın kaskatı kesilmesine neden olan şey bekâret kemerinin hantal hatlarıydı.

"Tekrar taktın."

Iliana onun ses tonuyla iç çekti ve uyuyormuş gibi yapma çabalarından vazgeçti. Gözlerini açarak mutsuzca ona baktı. "Üzgünüm kocacığım, ama-"

"Üzgün müsün? Hayır, üzgün değilsin." Ona öfkeyle bakarak, çarşafın iğrenerek üzerini örtecek şekilde geriye düşmesine izin verdi. "Üşümüşsün. Çiftleşmekten hoşlanmayan ve bundan kaçınmak için her şeyi yapan şu kadınlardan biri olduğunu duymuştum."

"Hayır!" Iliana hemen reddetti ve uzaklaşmak için döndüğünde onun elini tuttu. "Bundan zevk alıyorum. Gerçekten," diyerek onu temin etti, sonra ekledi, "Gerçekten istiyorum, ama kokun bana verdiğin zevkten uzaklaştıracak kadar iğrenç olduğunda bundan zevk alamıyorum. Sadece yıkanamaz mısın ve..." Adam kolunu çekip kurtarıırken sesi sessizliğe gömüldü.

"Evet, bu hoşuna giderdi, değil mi? Yıkanırsam, bana ilgi göstereceğinden eminim," diye alay etti. "Pekala, sana bir kez daha hatırlatayım, karıcığım, bana boyun eğmek senin görevin. Bir kocanın haklarını inkâr ediyorsun, bu da bana seni bir kenara koyma hakkını veriyor."

Iliana bu tehdit karşısında sakinleşti ve o da sert bir kahkaha attı.

"Sorun nedir? Eminim umurunda değildir? Hayır, tabii ki umurumda değil. Umurunuzda olsaydı, bana yaptığınız iyilikleri geri çevirmezsiniz."

Iliana ona sadece sessizce baktığında, tiksintiyle arkasını döndü. "Artık endişelenme. Değerli çarşaflarınızı kötü kokumla kirletmeyeceğim. Seni daha sıcak bir yatağa götüreceğim."

Iliana arkasından kapanan kapıya boş gözlerle bakarken, adamın sözleri kafasının içinde tekrarlanıyordu. *Daha sıcak bir yatak* Zevkini başka *bir* yerde mi aramaya niyetliydi? Bu düşünceyle gözleri kısıldı, yaşadıkları tutku ve yakınlığı başka biriyle paylaşma fikri içinde öfke kabarttı. Dişlerini birbirine geçiren Iliana çarşafı bir kenara itti ve ayağa kalktı, ancak durakladı.

Onu reddetmişti. Onun yatağına olduğu gibi geri dönmesini mi dilemişti? Iliana rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Onun pis kokusu umurunda değildi. Onun yoldan çıkmasını engellemek için buna katlanabilir miydi?

Önündeki yıllar zihninde yuvarlandı, Duncan ağır bir iş gününden sonra ona geliyordu, vücudu terden kayganlaşmış, ateş ışığında parlıyordu. Önce ekosesini, sonra da gömleğini silkerek yere bırakırdı. Ateşin gölgeleri geniş göğsünde ve güçlü bacaklarında dans ederken ona doğru ilerler, onu kollarının arasına alır ve... onun kokusunu alırdı.

Iliana inleyerek mutsuz bir şekilde yatağına geri döndü. Zevkini başka bir yatakta araması fikri çok üzücü olsa da, ahır kokarken onu kendi yatağında ağırlamak zorunda kalma fikri gerçekten daha iyi değildi.

"Çok dolgun bir kızsın Kelly." Duncan gözlerinin önünde süzülen devasa göğüslere seslendi. Onları bağlayan dekolte elbisenin üst kısmından dışarı taşıyorlardı. Her an kaçmaya teşebbüs edeceklerini düşünerek, onları aşağıya, kayışlarının içine itmek için uzandı. Ancak bu hareket dengesini biraz bozdu ve sonunda devasa memelerden birini, onu örten elbiseye rağmen yakaladı ve oturduğu yerde sallanırken tutundu.

Sarhoş olduğumu dehşetle fark etti, sonra bunun önemli olmadığına karar verdi ve diğer elindeki neredeyse boş sürahiyi ağzına götürüp son sıvıyı da yuttu.

"Bu kadar yeter." Sürahiyi ondan alan Kelly, Duncan'ın oturduğu yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Duncan bu kayıp karşısında kaşlarını çatınca, Kelly hafifçe güldü ve Duncan'ın boş elini tutarak diğer göğsüne dayadı. "Uzun zamandır beni görmeye gelmediğin için çok yaramaz bir adam oldun, lordum. Kelly seni özledi."

"Evet, meşguldüm." Duncan'ın başı öne doğru eğildi ve kadının cömert göğüslerinin arasına düştü.

"Evet, İngiliz karınla birlikte." Kadın dudak büktü ama Duncan bunu görmek için başını kaldırmayınca kaşlarını hafifçe çattı ve başını geriye çekti. Duncan'ın gözlerinin kapalı olduğunu ve uykunun eşiğinde görüldüğünü görünce dudakları gerildi. "Fincanların içindesin, öylesin."

Bunun üzerine gözleri açıldı ve sırtıttı, bir eli göğsünden kayarak arkasına geçti ve onu çimdikledi. "Evet, ama işimi yapamayacak kadar değil."

"Evet, o kadar fou olduğun günü henüz görmedim," diye keyifle onayladı, sonra da onu hafifce iterek yatağa düşmesine neden oldu.

Adamın yüzündeki şaşkınlığa gülümseyerek elbisesinin yakasını aşağı çekti, böylece göğüsleri ortaya çıktı, gülümsemesi adamın gözlerini hemen aydınlatan aklıkla derinleşti. "Bakalım geceyi hâlâ atlatabilecek misin yoksa İngiliz karın seni mahvetti mi?" diye mırıldandı, ekosesinin eteğini kalçalarına kadar çekip yatakta onun üzerine sürünerek.

Duncan bu ihtimalle alay etmek için tam ağzını açmıştı ki, kadın öne doğru eğildi ve göğsünü onun göğsüne yerleştirdi. Gözleri irileşen Duncan otomatik olarak emmeye başladı, ancak ter kokusu duyularını rahatsız edince durakladı. Kaşlarını çatarak kadını kollarından yakaladı, kendi ekosesini çekiştirme çabalarına son verdi ve onu itti.

Iliana i geçirerek bir kez daha sırt üstü döndü ve karanlık odaya baktı. Zihni Duncan'ın şu anda başka bir kadının bedenine girdiği gerçeğiyle yarışırken uykusunu alması imkânsızdı. Domuz, diye düşündü sinirli bir şekilde. Banyo yapmasını istemek çok mu zordu? Sadece yıkanacak olsa bile, kadın kemeri çıkarmaktan memnun olacaktı.

İçinden mırıldanarak kapıdan yana kaydı, sonra kapının yumuşak tıkırtısıyla sertleşti. Kapının usulca kapandığını, ardından adamın odayı geçerken çıkardığı hışırtıyı duydu ve öfkesi hemen içinde yanmaya başladı. Yani adam başka bir yerde kendini tatmin etmiş, sonra da bu yatakta ona katılmayı mı düşünmüştü? Eğer durum buysa, aklına başka bir şey daha gelmişti.

Aniden sırtüstü yuvarlanan Iliana, diliyle onu kabartmak için ağzını açtı. Ancak yatağın üzerinde duran ve bıçağını kendisine saplamak üzere havaya kaldırmış olan karanlık sureti gördüğünde, ağzından çıkacak sözcüklerin yerini dehşet dolu bir çığlık aldı. Eğer bu manzara karşısında irkildiyse, saldırgan da onun uyumadığı gerçeğinden aynı derecede etkilenmişti. Bu bir nimetti; bir an için tereddüt etmesine neden oldu. Iliana'nın aklını başına toplamasına ve ondan hızla uzaklaşmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Saldırgan Iliana'nın hareketiyle kendine geldi ve ileri atılarak bıçağı Iliana'nın üzerine indirdi. Iliana aniden yan tarafından bir ısı yayıldığını hissetti; ardından bir gümbürtüyle yere akıldı. ığlık attı

Bacaklarının yatak arşafllarına dolandığını ve yataktan ve saldırgandan mümkün olduğunca uzaklaşma çabalarını engellediğini fark etti.

Yatak odasının kapısının çarpmasıyla çığlıkları kesildi ve Iliana yatağın üzerinden dikkatle baktı, saldırganın gittiğini görünce rahatladı.

"Iliana!"

Annesinin koridordan gelen panik dolu sesini tanıyan Iliana yorgun bir şekilde içini çekti ve bacaklarına dolanan arşaflları itmeye başladı. Bir an sonra mum ışığı odayı aydınlattı ve başını kaldırdığında annesi, Ebba, Gertie ve Lord Angus'un aceleyle odaya girdiklerini gördü. Kapının içinde durdular, boş gibi görünen odanın etrafına baktılar, ta ki onu yatağın diğler tarafında yerde görene kadar. Sonra annesi mumu hizmetçisine uzattı ve aceleyle ileri atıldı.

"Ne oldu canım?" Leydi Wildwood yatağın etrafında aceleyle dolanırken, üzerinde sadece entarisi olduğu gerçeğinden habersizmiş gibi görünüyordu.

Ancak Laird Angus bu gereğı gözden kaçırmadı; kızının yanına ulaşır endişeyle ayağı kalkmasına yardım etmek için eğildiğinde gözleri yaşlı kadına yapışmıştı.

"Kabus muydu? Yataktan mı düştün?"

Angus gözlerini isteksizce annesinin yetersiz kıyafetlerinden çekerek gelinine baktı. Bakışları hemen gelinin beyaz elbisesinin üzerinde beliren kırmızı lekeye takıldı. "Kanıyor!" Bu gözlemini tamamlayamadan odanın diğler ucuna geçmişti.

Iliana kaşlarını çatarak yan tarafına baktı. Yataktan yuvarlanırken hissettiğı sıcaklığın, yan tarafını kesen bıçak olduğu anlaşılıyordu. Tunüğünde bir yırtık vardı ve kesildiğı yerden kan sızıyordu. "O kadar da kötü değıl," diye mırıldandı Iliana. "Sadece bir sıyrık, gerçekten."

Angus onun sözlerine aldırmadan eğilerek elbisesinin yırtmacının kenarlarını ayırdı ve altındaki kesiğı ortaya çıkardı. Doğrulduğunda kaşları atıktı. "Ne oldu?"

"Odaya biri girdi. Duncan olduğunu sandım ve onunla konuşmak için döndüm ama o değıldi-"

"Kimdi o?" Leydi Wildwood gözlerini kocaman açarak sordu.

"Bilmiyorum. Her şey çok çabuk oldu. Ve karanlıktı. Bir adam gördüm ama yüzü gölgeler içindeydi. Sonra bıçağı gördüm." Titreyerek, eliyle

Acısını hafifletmek için elini yanına götürdü. "Bıçağı saplarken çığlık attım ve yataktan yuvarlandım."

"İyi ki yapmışsın, yoksa bu açıklamaları yapmak için hayatta olmazdın," diye mırıldandı Angus, sonra küçük bir kalabalığın toplandığı kapıya doğru baktı. Aralarında oğlunu göremeyince tekrar Iliana'ya döndü. "Oğlum nerede?"

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra parmak uçlarında uzanarak adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Leydi Wildwood bu hareket karşısında kaşlarını kaldırdı, merakı artmıştı...

Özellikle de adamın yüzünde fırtına bulutları toplanmaya başladığında.

Küfrederek döndü ve hışımla kapıya yöneldi.

Yaklaşırken Gertie ve Ebba'ya bir bakış fırlatarak omzunun üzerinden işaret etti. "Yarasına bakın!" diye emretti, sonra adamların arasından geçerken Allistair'in bakışlarını yakaladı. "Ben Duncan'ı geri getirene kadar nöbet tutması için birini gönder."

Odadan çıkarken öylesine heybetli bir görüntüsü vardı ki, üzerinde sadece uyuduğu gömleğin olduğu gerçeği neredeyse göz ardı edilebilirdi. Neyse ki neredeyse dizlerine kadar uzanan uzun bir gömlek, ama yine de sadece bir gömlek.

"Ne oldu?" Kelly, Duncan onu yavaşça yanından uzaklaştırırken şaşkınlıkla ona bakarak sordu.

Duncan kısa bir süre tereddüt etti, onu aniden hareketlerini durdurmaya iten şeyi dile getirmek istemiyordu. "Ben artık evliyim," diye belirtti yatağın kenarında doğrulup otururken.

"Evet, kulübeme girdiğinde de öyleydin."

Duncan onun sözlerindeki sertlik karşısında yüzünü buruşturdu, sonra yanına oturmak için kaykılıp ekosesinin üzerinden onu kavramak için uzandığında kaskatı kesildi.

"Islak keten kadar gevşeksin!" diye dehşetle haykırdı, sonra hızla ayağa kalktı ve onun önüne geçti. "Önemli değil. Yaşlı Kell bunun icabına bakar."

Duncan'ın önünde diz çökerek ekosesini yolundan çekti ve onu ağzına aldı. Duncan bu ani hareket karşısında şaşkınlıkla irkildi, sonra da kız onun üzerinde uğraşırken sadece başının tepesine baktı. Saçları ateş gibi kıpkırmızıydı. Ya da daha sık yıkasaydı öyle olurdu, diye düşündü, saçlarının donuk ve yağlı görüntüsüne kaşlarını çatarak. Buna karşılık Iliana'nın saçları cilalı ahşap gibi parlıyor, limon ve bal kokuyordu. Ormandaki gün ona bunu sormuştu. Saçlarını nasıl yapıyordu?

Öyle mi kokuyor? Bu kokuya bayılıyordu. Çimlerin üzerinde onu sevdiği süre boyunca yüzünü kokuya gömmüş ve o kokuyu içine çekmişti. Tanrım, bunu düşünmek bile onu sertleştiriyordu.

Duncan'ın zihnindeki Iliana imgesini paramparça ederek ağzının içinde büyürken Kelly bir memnuniyet mırıltısı verdi. Gözlerini açarak ona baktı ve kafa derisinde bir hareket gördüğünü sandığında kaskatı kesildi. *Bit* mi? diye dehşetle merak etti, neden bu kadar dehşete kapıldığından emin değildi. Bitler yeterince yaygındı ama... Iliana'da bit olmadığına dair tüm çeyizine bahse girebilirdi.

"Yine yumuşadın!"

Duncan bu şikâyet karşısında yüzünü buruşturdu, sonra kadının başını itti ve ayağa kalktı. Kadının üzerinden atlayarak başka bir şey söylemeden kulübeden ayrıldı.

Babasıyla karşılaştığında kaleye dönüş yolunu yarılamıştı. Yolda duraklayan Duncan, yaşlı adamın yüzündeki acımasız ifadeye baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Neyin var *senin*?"

"Tembellik bitti, değil mi? Karına dönmeye hazır mısın? Onu hatırlıyorsun, değil mi? Küçük kız. Bonnie."

Duncan babasının bu konudaki öfkesinin görünürdeki derinliği karşısında biraz şaşırılmıştı, ama bu *durum* onun kızgınlığını daha da artırıyordu. Karısının onu reddetmek için öne sürdüğü sebep yüzünden, tamamen istekli bir kadından uzaklaşmış olması onu hiç de memnun etmemişti. "Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum. Biraz dinlenmesine izin vermem gerektiğini söyleyen sendin."

Babasının yumruğu çenesine indiğinde son kelime ağzından henüz çıkmıştı. Darbenin geldiğini görmeyen ve bütün gece içtiği viski yüzünden ayakları zaten dengesiz olan Duncan, orak bıçağının altındaki buğday gibi yere yığıldı.

Yavaşça doğrulup başını salladı ve bir elini çenesine götürdü, gözleri temkinli bir şekilde babasına kayd. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bunu hak ettin, seni büyük Gouk!" Oğlu temkinli bir şekilde ayağa kalkarken Angus kükredi. "Sen o lanet olası basit ihtiyaçlarınla ilgilenirken, bir suikastçı *senin* odanda, *senin olman gereken yerde*, zavallı savunmasız karını bıçaklıyordu!"

"Ne?"

"Beni duydun. Sen dışarıdayken biri odana girmiş ve onu bıçaklamış. O-" Angus daha fazla devam edemedi. Duncan artık dinlemiyordu. Kaleye doğru koşmak için dönmüştü.

On Beşinci Bölüm

Lord Angus gittikten sonra Leydi Wildwood, "Yarayla ilgilenmemiz gerekecek," diye mırıldandı. "Ebba, kızıma yeni bir tunik bul lütfen. Gertie -"

"Ben ilaçlarımı getireyim." Yaşlı kadın dönerek aceleyle odadan çıktı.

"Tuniğini çıkarman gerekecek canım," diye mırıldandı Leydi Wildwood, Iliana'nın aniden titremeye başladığını fark edince endişeyle yüzünü buruşturdu. Şok geçirmekte olduğunu fark etti ve kızının bu kadar uzun süre bu kadar sakın ve soğukkanlı kalmasına şaşırdı.

Otomatik olarak kendisine söyleneni yapan Iliana, elbisesini yukarı doğru çekerek başının üzerine kaldırdı. Annesinin yüzündeki şoku fark edene kadar bekâret kemerini hatırlamadı. O zaman neredeyse yüksek sesle inliyordu. "Ne giyiyorsun sen?"

Omuzları teslimiyetle çökmüş olan Iliana tuniği bıraktı ve yatağın üzerine oturdu. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Evet." Leydi Wildwood yavaşça başını salladı. Kendisi onu Greenweld'in yakınlaşmalarından korumuştur ama bu ona birçok dayığa mal olmuştu.

Kızının yanındaki yatağa oturdu. Leydi Wildwood, Iliana'nın ellerinden birini kendi eline aldı "Evliliğinizde her şeyin yolunda gitmediğinden şüphelenmiştim ama zamanla düzeleceğini umuyordum... İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Seni dövüyor mu?"

"Hayır! Tabii ki hayır!" Iliana dehşetle haykırdı. "Neden, karısına yumruk atmaya cüret ettiği için yaşlı Willie'yi dövdü. Duncan bana asla fiziksel olarak zarar vermez."

"O zaman sana karşı zihinsel olarak acımasız davranıyor," diye mırıldandı mutsuzca.

"Hayır. Öfkelendiğinde bile zalimce sayılabilecek hiçbir şey söylemez. O çok makul bir adamdır."

Leydi Wildwood'un şaşkınlığı çok açıktı. "O zaman aptal olmalı. Bir soytarı mı?"

"Anne! Bunu nasıl düşünürsün?" Iliana onurla sordu ve hemen onu savundu. "Onunla tanıştın. O çok zeki biri. Burası için neler planladığına bir bakın. O zeki, hırslı ve çalışkan-"

"O zaman neden kemer takıyorsun?" diye annesi hayal kırıklığıyla araya girdi ve Iliana cevap veremeyecek kadar utanarak sustu.

Ebba yardımsever bir tavırla, "Her zaman takmıyor leydim," dedi. Ancak bu bilgi kadının kafasını daha da karıştırmışa benziyordu.

"Takmıyor mu- O zaman düğün *tamamlandı* mı?" Kızının kızarması yeterli bir cevaptı ve Leydi Wildwood'un bakışları daha da keskinleşti. "Yatakta sert mi?"

Kıpkırmızı kesilen Iliana başını salladı. "Peki o zaman, neden?"

Iliana yalan söylemeyi düşündü ama sonunda ağzından kaçırdı: "Kokuyor."

Leydi Wildwood bu açık sözlerle önce gözlerini kırıştırdı, sonra da gözlerine inançsızlık dolmaya başladı.

"Gerçekten öyle. Anne. Eminim fark etmişsindir? Akşam yemeğinde tam yanında oturuyordun. Yılda sadece iki kez banyo yapıyor ve-" Annesinin şaşkın ifadesini fark eden Iliana'nın sesi kesildi. Dönerek Ebba'ya yalvaran bir bakış attı.

Hizmetçisi bu konuda onu desteklemek için fazlasıyla hazırды. "Doğru söylüyor leydim. İlk geldiğimizde burası leş gibi kokuyordu. Teller bir yıldır değiştirilmemişti ve Leydi Iliana ilk gece sadece masada oturarak en az iki elbiseyi mahvetti. Büyük salonun zeminindeki pisliği temizlemek dört kadının tam üç gününü aldı." Duraksadı, sözlerini bitirmeden önce bakışları kısa bir süre genç kadına kaydı. "Gerçekten de Leydi Iliana'nın burada yarattığı değişim mucizevi ama bu yanlış bir izlenim veriyor."

"Anlıyorum," dedi annesi ciddiyetle, "Peki evliliğinizdeki tek sorun bu mu?"

Iliana başını salladı.

"Anlıyorum," diye tekrarlardı, sonra Gertie telaşla odaya dönerken ayağa kalktı. Gertie çantasını karıştırırken, "Yan yatsan iyi olur," diye önerdi.

Annesinin düşüncelerini okumaya çalışmaktan vazgeçen Iliana, bacaklarını yatağın üzerine kaydırđı. Yan tarafındaki yaraya kolayca ulaşılabilmesi için kapiya bakacak şekilde yan yattı. Sonra kolunu başının üzerine kaldırdı ve yaşlı kadın yarayı temizlemeye başladığında yüzünü buruşturdu.

Duncan merdivenlerden taş kesilerek çıktı, endişesi kadar suçluluk duygusu da onu yönlendiriyordu. Evlilik yatağını terk etmemiş olsaydı, bunlar olmayacaktı.

Kendine kızarak yatak odasının önündeki kalabalığa hırladı ve onları iterek odaya daldı. Karşılaştığı manzara, daha kapının pervazından adımını atmaya bile başaramadan onu durdurmaya yetti. Kayınvalidesinin ve karısının hizmetçisinin varlığının bilincinin periferisinde olduğunun farkındaydı. Hatta şu anda karısının yarasıyla ilgilenen yaşlı kocakarıyı bile kısaca not etti. Ama aslında Duncan'ın tüm dikkati yataktaki zayıf görünümlü kadına odaklanmıştı.

Hâlâ hayatta olduğu için duyduğu rahatlama ilk tepkisiydi. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve sessiz bir şükran duası etti. Karısı yaşıyordu. Ve onu kışkırtmak için ne yaparsa yapsın, görevlerini bir daha ihmal etmeyecekti. Onun güvenliğini sağlayacaktı.

Arkasındaki insanlardan gelen fısıltılar dikkatini kapıyı açık bıraktığı gerçeğine çekti. Duncan hemen elini uzatıp kapıyı kapattı, sonra da yatağının yanına doğru yürüdü. Ona bakmak için durakladığı anda bunu yaptığına neredeyse pişman olmuştu.

Üzerinde o lanet kemerinden başka bir şey yoktu. Onu bu şekilde görmek kanını hızlandırmaya ve onu aynı anda sinirlendirmeye yetmişti.

Kendini kontrol edemediğini düşünerek utanan Duncan, kendini toparlamak için bakışlarını yere indirdi. Ne yazık ki, ayaklarının dibindeki yırtık ve kanlı önlüğü gördüğünde bu sadece kan kaynatan bir duygunun yerini başka bir duygunun almasına neden oldu. Eğilerek elbiseyi eline aldı ve dikkatle inceledi; deliğın büyüklüğünü ve kumaşı ıslatan kanın miktarını ölçtü. Gertie'nin yanından geçerek yaraya baktı. Rahatça kanamasına rağmen hayati tehlikesi olmadığını görmek rahatlatıcıydı. Ama bu onun öfkesini pek yatıştırmadı. Güzel, kusursuz cildi artık kusurluydu. Ve onun başarısızlığı yüzünden. Kadının taşıyacağı yara, onun bir koca olarak eksikliğinin kanıtı olacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu, o da anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde sessizlik çöktü; sonra Duncan topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı. Emirler yağdırmaya ve nöbetleri ayarlamaya başladığında kapı henüz kapanmamıştı; sonra karısının gözlerinde gördüğü acıyı umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak bir kez daha aşağı indi.

"Iliana'yı öldürmek istediklerini sanmıyorum." Duncan şaşkınlıkla babasına doğru baktı.

Duncan, karısının ölümün kıyısından döndüğü düşüncesinden sıyrılarak kendisi için doldurduğu birayı kaldırdı ve içkiyi ağzına götürürken elinin titremesinden dolayı yüzünü buruşturdu. Saldırının kendisinde yarattığı duygu yoğunluğu onu şaşırtmıştı.

"Hayır," diye kabul etti sonunda Duncan, fincanını masaya geri koyup babasına bakarak. "Sanırım Greenweld'in adamlarından biri annesini bulmaya geldi - evliliklerini iptal ettirmeden önce onu öldürmek için."

Angus yavaşça başını salladı. "Mantıklı olan tek şey bu. Leydi Wildwood'un geldiğinden beri odanızda yaşadığı herkesçe biliniyordu. Ama bu akşam orada olmayacağı bilinmiyordu. Bunu bile bilmiyordum."

Aynı düşünce Duncan'ın da aklına gelmişti. Bildiği kadarıyla uyku düzenindeki değişiklikten sadece kendisi, Iliana ve annesi haberdardı. Suikast girişimi annesine yönelik olmalıydı. "O halde Greenweld'in adamlarından birinin kapıdaki nöbetçiyi atlatmayı başardığını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Bailey'e her gün yüzlerce insan girip çıkıyor. Adamlar yaya yalnız bir adamı izlemiyorlardır. İçeri girebilmesinin tek yolu bu."

"Kapıdaki muhafızları iki katına çıkarmam gerekecek. Giren ve çıkan herkesi kontrol edin. Ayrıca kale ve bailey'de bir arama ayarlayacağım, ardından ormanı ve Dunbar topraklarının geri kalanını aramak için büyük bir ekip alacağım. Eğer hâlâ buradaysa, onu yakalayacağız."

"Hmm," diye mırıldandı Angus, "Korkak piçin şimdiye kadar gitmiş olduğuna şüphe yok, ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

İkisi de bir süre sessiz kaldıktan sonra Leydi Wildwood odaya girince başlarını kaldırıp baktılar.

"Gertie'nin işi bitti," diye duyurdu. "Iliana dinleniyor."

Duncan başını sallayarak kayınvalidesinin bakışları altında kıpırdandı, sonra rahatsız bir şekilde ayağa kalktı. "Yarın ne yapılmasını istediğimi adamlarla konuşmalıyım," diye mırıldanarak kadının etrafından dolaştı, gitmeye o kadar hevesliydi ki kadının ona doğru hafifçe eğilip hafifçe kokladığını fark etmedi.

Ancak Angus fark etti. Ayrıca kadının yüzündeki çatık kaşları da fark etti. Merakla kaşlarını kaldırdı ve kadın masaya gelip yanına oturduğunda ona baktı.

Onun sorgulayan bakışlarına karşılık vermeden önce bir an mırıldandı: "Üzülerek söylüyorum ki çocuklarımızın durumunun iyi olmadığını öğrendim lordum ve bu sorunu çözmelerine yardım etmeliyiz."

Bir saat sonra ayağa kalkarken yine gülümsüyordu. "Bu sağlam bir plan lordum. Belki de bu karmaşık evliliği kurtarabiliriz."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Angus, ayağa kalktı ve onu şaşırtan bir cesaretle elini tutup öptü.

Ayak sesleri Duncan'ın dönüşünü haber verdiğinde tepki olarak parlak bir şekilde kızarıyordu. Duncan'ın kalkık kaşları karşısında daha da kızararak mazeretlerini mırıldandı ve kaçtı.

Angus gözlerinde bir parıltıyla onun gidişini izledi, sonra gülümsedi ve oğlu masada ona katılırken Elgin'e seslendi.

"Geç oldu. Elgin kulübesine dönmüş olacak."

"Oh, evet." Angus tekrar ayağa kalktı. "O zaman bunu kendim halletmem gerekecek."

"Ne?" "Banyo."

"Ne?" Adam cüppe giyme niyetini açıklasaydı Duncan daha fazla şaşıramazdı. "Ama henüz Temmuz'un sonu gelmedi."

Angus omuz silkerek mutfığa doğru ilerledi. "Ne önemi var ki? Şu anda burada kadınlar var. Çekici kadınlar olduğunu da eklemeliyim." Omzunun üzerinden attığı sırtış şehvet doluydu. "Leydi Wildwood güzel görünümlü bir kadın. Biraz çabayı hak ediyor. Banyo yapmanın bana kazandıracığı zaman ve zahmetten kesinlikle daha fazla. Kadınlar kokuşmuş erkeklerden hoşlanmaz,

Oğlum. Güzel giysiler içindeki kokuşmuş bir adam bile onları etkilemez. Tabii kendileri o kadar kötü kokmuyorlarsa."

Duncan babasının sözlerini anlamaya çalışarak yüzünü buruşturdu. Babası yılda ikiden fazla banyo yapmazdı ama şimdi kendi isteğiyle bir banyo istiyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Aslında, kavrayabildiği tek şey babasının son ifadesiydi ve bu da kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Iliana kır çiçekleri gibi kokuyor," diye mırıldandı Duncan, mutfak kapısında duraklamış olan babasının yanına giderek. Ağzı kısa bir süre çalıştıktan sonra, "Koktuğumu düşünüyor," diye itiraf etti.

"Ah." Angus ciddiyle başını salladı, zaten bu konuda hanımefendinin annesi tarafından bilgilendirilmişti.

"Bu yüzden benden kaçıyor. Kokumun onu rahatsız ettiğini söylüyor."

"Ah ha." Angus bir an sessiz kaldı, sonra oğluna doğru eğilip merakla kokladı. Onun kokusunu alınca burnunu kırıştırdı, doğruldu ve dudaklarını büzdü. "O zaman belki de banyo yapmalısın."

"Henüz Temmuz
değil." "Yani?"

"Bu yüzden yılda iki kez banyo yapıyorum. Ocak ve Temmuz'da. Onu memnun etmek için alışkanlıklarımı değiştirmeyeceğim. *Sen* de yılda sadece iki kez yıkanıyorsun."

Angus sabırsızca, "Duncan, hayatını *benim* alışkanlıklarına göre yaşayamazsın," diye araya girdi. "Karım yok, o yüzden istediğim zaman yıkanıyorum."

"Ben de öyle yapacağım."

"O zaman karın seni kucaklamaktan kaçınıyor diye bana şikâyet etme, çünkü *gerçekten* de kokuyorsun. Hem ben şimdi banyo yapıyorum," diye ekledi ve mutfığa girip ateşin önündeki paletlerin üzerinde uyuyan iki genç mutfak görevlisini sarsmak için eğildi.

"O benim karım!" Duncan kibirli bir tavırla onun peşinden gitti. "Onun görevi-"

"Görev, kızımanın kenarı!" Angus kükreyerek ikinci çocuğu dürttüktan sonra doğruldu. Dürtmesi çocukları zar zor uyandırmıştı ama kükremesi onları tamamen uyandırdı ve ayağa kaldırdı.

"Ne?" Duncan gözlerini kocaman açarak babasının sinirli yüzüne baktı.

"Burada bahsettiğiniz görev değil, kendi lanet olası inatçılığınızdır."

Oğlunun çenesi düştüğünde Angus kararlı bir şekilde başını salladı.

"Seni olduğun gibi kabul etmesi gerektiğini düşünüyorsun. Sana bir haberim var evlat; kilise kadınların görevleri hakkında istediği kadar gevezelik edebilir ama bu adamların hiçbirisi evli değil ya da kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Kadınlar kilisenin anlattığı gibi basit yaratıklar değiller. Doğrusu, bence olabildiğince basit değiller. Ve hayatınızı yeryüzünde cennete ya da ebedi cehenneme çevirebilirler. Eğer cehennemi yaşamak istiyorsan, bu konuda kararlı ol. Ama karının sana isteyerek gelmesini istiyorsan, o zaman lanet bir banyo yap!"

Elini oğlunun omzuna koymadan önce sakinleştirici bir nefes almak için durakladı. "Ve eğer bu sana yardımcı olmazsa, sana şu kadarını söyleyebilirim. Annen bu dünyada yürüyen en mükemmel kadındı, ama ona gübre, ter ve pislik kokarak gittiğimde bana bakar bakmaz beni yatağından kovardı."

Duncan'ın gözleri inanamayarak açıldığında Angus başını sertçe salladı. "Annen çok titiz biriydi. Temiz bir evi severdi. Tıpkı karın gibi. Ve içinde temiz bir adam olan temiz bir yatağı severdi. Bana haftada bir banyo yaptırırdı. En azından."

"Hayır," diye hemen reddetti Duncan. "Yılda iki kez yıkanırısın-"

"Artık yılda iki kez banyo yapıyorum" diye düzeltti Angus suratsızca. "Ve mesel'i bile rahatsız edecek kadar kötü kokmaya başlamasaydım bunu bile yapmazdım." Başını üzüntüyle sallayarak itiraf etti: "Yıkanmayı sevmiyorum. Eskiden severdim ama artık sevmiyorum. Bana anneni hatırlatıyor. Birlikte yıkanırdık. Su ve sabunla oynaşır, birbirimizi kızdırırdık..." Gözleri bulutlandı ve uzaklara daldı. Sevgili Muireall'ının hayatta olduğu zamanlara. Bir süre öyle kaldı, anıları yüzünde canlandı; sonra bakışları berraklaştı ve iç çekti. "Onun bir daha bana katılmayacağını bile bile banyoya girmek içimi parçalıyor. Ya da başka bir yerde."

"Ama Dunbar'da hiç kimse yılda ikiden fazla banyo yapmıyor."

"Duncan," diye araya girdi Angus, "yıkanmak, sonra da kokuşmuş bir ekose giysiye geri dönmek hiç hoş değil. Kimse şikayet etmedi çünkü onlar için daha iyi bir hayat kurmak istediğini biliyorlardı. Bu yüzden sen yeterince para biriktirene kadar bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kalacaklarını biliyorlardı."

"Ama artık yeterince var ve erkekler banyo yapmıyor."

"Çünkü yıkanmadın. Onlar da seni örnek alıyor." Birden sabırsızlandı ve tiksintiyle başını salladı. "Bana daha önce karının

Çiçek kokuyor ve söylediklerine bakılırsa seni memnun ettiğini tahmin ediyorum. Senin gibi kokmasını ister miydin?"

Duncan bu soru karşısında yüzünü buruşturdu ama cevabı zaten biliyordu. Gübreye düştüğü gün ondan iğrenmişti ve o akşam Kelly'nin pis kokusu ve pisliği onu daha da iğrendirmişti.

"İşte buradasın." Angus oğlunun anlamlı ifadesi karşısında başını salladı. "Belki o zaman karının sana neden böyle tepki verdiğini anlayabilirsin."

Duncan bunun üzerine içini çekti ama yine de şikayet etti, "Ama o her şeyi değiştiriyor. Da. O geldiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değil. Kale temiz, kadınlar temiz ve yeni ekoseler giyiyor, yemekler baharatlı ve odam sandıklarla dolu."

"Evet." Angus ciddiyetle başını salladı. "Artık bir eş aldığın için hayatın değişti. Ama onunki de öyle. Bu işler böyledir. Bunu kabullenmeli ve elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

"Belki de," diye mırıldandı Duncan mutsuzca.

"Belki de öyle, evlat. Görebildiğim kadarıyla Iliana evimizi daha keyifli hale getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Söyle bana, sen onun için ne yaptın?"

"Her şeyi kendisi yaptı, ben değil," diye homurdandı Duncan, henüz kabul etmeye hazır değildi.

"Öyle mi? Elgin'e sadece kendisi için güzel yemekler pişirmesi talimatını verdiğini ama geri kalanımıza yemek sunmaya devam ettiğini fark etmedim. Odasını temizlettiğini ama ortak odaları harap halde bıraktığını da fark etmedim. Hayır. Aslında benim odam daha geçen hafta hanımefendinin emriyle temizlendi ve taze çalılarla dolduruldu, Seonaid'in odasını da temizlediklerini biliyorum ama onun ve annesinin kullandığı odayı temizlemediler. Bana öyle geliyor ki kendi rahatını düşünmeyi en sona bırakıyor."

Duncan sessizdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bu düşünmesi gereken bir şeydi.

Iliana odayı hoşnutsuzlukla gözden geçirdi. İki gün boyunca yatağında uzanmış, kocasının odasındaki kirli tellere ve lekeli duvar halılarına bakmıştı. Ve iki gün boyunca bu manzara sinirlerini bir yaraya tuz basmak gibi acıtmıştı.

Bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Yarasını iyileştirmek için gerçekten iki güne ihtiyacı yoktu ama dinlenmeye ikna edilmesine izin vermişti

annesi tarafından. Aslında, tıpkı annesi hastayken burada saklandığı gibi, kendisinin de burada saklandığını düşünüyordu. Bunu yapmak kolay olmuştu. Duncan bir kez daha Seonaid'in boş odasında uyumayı tercih etmiş ve onu kendi haline bırakmıştı. Ama sonra herkes onu kendi haline bırakmış gibi göründü. Annesi bile zaman geçirmek ve dikkatini dağıtmak için ona arkadaşlık teklif etmemişti. Ebba'ya göre kadın zamanını ya Duncan'ı ya Angus'u ya da her iki erkeği birden Iliana'nın çocukluğuna dair hikâyelerle eğlendirerek geçiriyordu. Bu fikir bile onu ürpertiyordu.

Bu, saldırıdan sonraki üçüncü sabah, yeterince yattığına karar vermişti. Yapması gereken şeyler vardı. Sorumlulukları vardı. Bunlardan ilki bu odayı temizlemektir. Bunun büyük salon kadar büyük bir görev olmayacağını umuyordu.

Aklında bu soru varken, Iliana ayağıyla yerde küçük bir boşluk açarak acelelerin altındaki tahtaya baktı. Tozlu olmasına rağmen, büyük salonu dolduran sertleşmiş döküntülerden hiçbir iz olmadığını görünce memnuniyetle başını salladı.

"Fırçalamaya gerek yok."

Iliana başını kaldırdı ve hizmetçisinin rahatlamış sözleri karşısında hafifçe gülümsedi. "Hayır," diye kolayca kabul etti. "Aceleler ortadan kalktıktan sonra sadece iyi bir süpürme."

Ebba bunun üzerine içini çekti ve Iliana suçluluk duygusunun acısını hissetti. Hizmetçi kız son iki haftadır şatonun merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı koşturuyor, önce annesi, sonra da Iliana'nın kendisi için bir şeyler getirip götürüyordu.

"Laird Angus taze çalı çırpı getirmeleri için adamları ayarlıyor, ama neden kadınları alıp dışarı çıkmıyorsun ve onlara eklemek için funda toplamıyorsun?" diye önerdi düşüncesizce. "Bunları kaldırmayı ve süpürmeyi ben hallederim."

Ebba ona şüpheyi baktığında Iliana utançtan kızardığını hissetti. Dunbar'a gelmeden önce, kadın Iliana'nın çalışmaya istekli olduğu fikrine asla şaşırmazdı. Ama son zamanlarda pek az gerçek iş yapmıştı. Son iki haftadır da.

"Acele etme," diye ekledi kararlılıkla. "Temiz hava sana iyi gelecektir."

"Emin misin?"

Başıyla onayladığında hizmetçi ona gülümsedi ve aceleyle uzaklaştı.

Iliana tekrar odayı incelemek için döndü ve kendini ne kadar çok işe hazırladığını fark ederek iç geçirdi. Ama pişman olmadı. Annesi

hizmetçilerine saygılı davranmanın önemini ona çok iyi öğretmişti.

"Neden bu kadar düşünceli görünüyorsun kızım?"

Annesi odaya girdiğinde Iliana başını kaldırıp baktı ve gülümsemeyi başardı. "Günaydın anne. Bugün nasılsın?"

"Pekâlâ." Iliana'nın yanında durup yanağına bir öpücük kondurduktan sonra odaya göz gezdirdi. "Ebba biraz funda toplamaya gitti."

"Evet. Onu ben gönderdim."

"O da öyle söyledi. Gertie'yi onunla birlikte gönderdim," diye mırıldandı Leydi Wildwood, sonra kaşlarını kaldırdı. "Hizmetçiniz gittiğine göre, odayı kimin boşaltıp süpürmesini planlıyorsunuz?"

"Sandıkları taşımak için Duncan'ın adamlarından bazılarını ödünç almayı düşündüm ama aceleleri kendim kaldıracağım."

"Peki ya senin tarafın?"

"Gertie bana acı vermemesi için bir merhem sürdü. Aşırıya kaçmadığım sürece-"

"Aşırıya kaçmayacaksın çünkü yapmayacaksın."

Iliana kocasının bu sözleri üzerine kapıya doğru döndü ve kocasının sözleri kafasına dank edince ona hoşnutsuzlukla baktı. "Bir süpürgeyi itmek için yeterince çaba sarf etmiyorsun, kocacığım. Şüphesiz-"

"O zaman bu işi yapmaları için gönderdiğim adamların işi kolay olacak."

Iliana yanlış anladığından emin bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Yaptığı her temizlikten şikâyetçi olan kocası, onun yerine temizlik yapması için değerli adamlarından birini göndermeyi mi önermişti?

"Çok düşüncelisin Duncan," dedi Leydi Wildwood, Iliana sessiz kaldığında. "Ama duvarda çalışan adamların zamanını boşa harcamaya gerek yok, değil mi? Belki de beni izlemeleri için görevlendirdiğiniz muhafızlar-"

"Şu anda sadece bir muhafız var," diye araya girdi Duncan. "Adamlardan birini kahvaltı için mutfağa gönderdim."

"Şey, kesinlikle bir tanesi bile-"

"Onun görevi sizi korumak ve bunu yapacaktır. Bunu görmeleri için duvardan iki adam alacağım."

İmkânsız! Iliana inanamayarak düşündü. Ateşi çıkmış olmalıydı. Yarası enfeksiyon kapmıştı; ateşi vardı ve şimdi halüsinasyon görüyordu, diye karar verdi.

"Pekâlâ." Leydi Wildwood kızı sessiz kalınca kaşlarını çattı, sonra içini çekti ve onun adına teşekkürlerini sundu. "Cömertliğinizle kızımın nefesini kestiğiniz çok açık. Teklifiniz için minnettarım."

Iliana'nın sessizliğinden hayal kırıklığına uğradığı belli olan Duncan ilerledi ve eğilerek odadaki kendisine ait olan tek sandığı aldı. Sandıkla birlikte kapıya doğru dönerek mırıldandı: "Bunu odama götüreceğim, sonra da geri kalanı için birkaç adam göndereceğim."

"Koca mı?"

Kapı aralığında duraklayarak geri döndü, tek kaşı hafifçe kalktı.

Iliana ne söyleyeceğinden emin olamayarak tereddüt etti. Henüz banyo yapmamıştı ve istemeden de olsa tutamayacağı bir teklifte bulunmak istemiyordu. Sonunda, çok uzun süre tereddüt etti.

Ağzı gerildi, göğsünü sabırsızca kollarının arasında kaydırdı. "Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa, ayakta dikilmekten daha önemli işlerim var-"

Iliana, kelimeler ağzından dökülürken kocasının omzunun üzerinden bir anlık bir hareket yakaladı. Bir sonraki an, öne doğru tökezledi, sandık ellerinden kaydı ve yere düşerken açıldı. İçindekiler yere saçıldı, aralarında bir şişe de vardı ve aceleyle kayarak duvara çarpıp parçalandı ve odayı viskinin keskin kokusuyla doldurdu.

Duncan artık boş olan sandığın üzerine yığılırken Iliana ve annesi öne atıldı.

Yüzükoyun yatan adamın iki yanında diz çökerek kafasından fişkırان kana baktılar, ardından yanan bir meşale odaya girip kapı çarparak kapanınca hep birlikte kapıya baktılar.

İki kadın da bir an için kıpırdamadı, odanın uzak ucunda alevler patlarken yaşadıkları şok onları hareketsiz tutuyordu. Yangın hızla yayıldı ve annesiyle kocasının yanında diz çöktüğü yere doğru ilerledi.

"Duncan?" Kolundan tutan Iliana onu ters çevirmeye çalıştı ama annesi kendi çabalarını ekleyene kadar iri cüssesini hareket ettiremedi. Bir kez

Ilana, adamın sırt üstü yatarken teninin solgunluğunu görünce içinde bir dehşet hissetti.

"O yaşıyor ve buradan gitmeliyiz."

Annesinin sakın sözleri paniğini bastırdı ve Ilana kendilerine doğru ilerleyen alevlere baktı. Tartışmadan her biri ayağa kalktı, onun iri ellerinden birini kendi ellerine aldılar ve panik çabalarına güç katıyor gibi görünerek onu acele boyunca sürüklediler. Kapıya vardıklarında Ilana uzanıp ahşap yüzeye bastırdı. Kapı açılmayınca kaşlarını çatarak Duncan'ı tuttuğu elini bıraktı ve iki eliyle bastırdı ama kapı yine de açılmadı.

"Ne oldu?" Annesi bir anda onun yanındaydı.

"Açılmıyor."

Leydi Wildwood kapıyı itti ve kızının sözlerinin doğruluğu ortaya çıkınca yüzü soldu. "Biri kapıyı kapatmış." Kapıya vurarak muhafızını çağırmak için bağırdı ama Ilana omzuna bir el atarak onu durdurdu.

"Eğer dışarıda olsaydı, oda yanmazdı." "Peki, kesinlikle gitmezdi?"

"Hayır," diye onayladı Ilana ve annesinin gözleri anlayışla açıldı. Muhafız ya ölmüş ya da baygındı.

Ilana, yüzündeki sert ifadeden uzaklaşarak odayı saran ateşe doğru baktı. Tavandan dumanlar yükseliyordu ve göğüslerinin çoktan alevler içinde kaldığını görebiliyordu. Yakında alevler Duncan'ın ayaklarına kadar ulaşacaktı. Sıcaklık neredeyse dayanılmaz bir hal alınca Ilana odanın henüz yanmayan küçük bölümüne çılgınca baktı.

Leydi Wildwood yardım çığlıkları atarak kapıyı tekrar yumruklamaya başladı ama kızının yatağın yanına gittiğini görünce sabırsızlık yüzünü kapladı. "Ne yapıyorsun? Buraya biraz dikkat çekmeliyiz."

"Kale neredeyse bomboş. Anne. Kadınlar dışarıda taze çalı çırpı topluyor, erkekler de bailey'de antrenman yapıyor. Kimse bizi duymaz."

Zaten korkudan benzi solmuştu. Leydi Wildwood'un yüzü daha da kızardı. Ilana çarşafı yatağın üzerinden alıp aceleyle daha önce abdest almak için kullandığı suya attı, sonra da aynı hızla ıslanan kumaşı çıkarıp alevlere vurmak için ateşe doğru ilerledi. Onun asıl derdi

alevleri Duncan'dan uzak tuttu; alevler Duncan'ın hareketsiz bedenine onun hoşuna gitmeyecek kadar yakındı.

Leydi Wildwood hemen yatağın alt çarşaflarını toplamak için harekete geçti. Kâsede kalan azıcık suyla onları ıslattıktan sonra kızının yanına gitti ama Iliana başını sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Pencereden dışarı bağır," diye emretti öksürerek. "Birinin dikkatini çekmeliyiz."

Kendini ıslak çarşafa sardı. Leydi W'ildwood aceleyle pencereye koştu ve aşağıda çalışan adamlara bağırdı.

"Geliyorlar," diye soludu bir an sonra, Iliana'nın yanına döndü ve ateşle savaşmak için kendi çabalarını da ekledi.

Tüm konsantrasyonunu kendisi için belirlediği göreve veren Iliana, annesinin sözlerini kabul etmek için gereken enerjiyi ayırmadı.

Sıcaklık kavurucuydu. Yoğun ve siyah duman nefesini kesiyor, alevlerle savaşma çabalarını engelliyordu. Keskin hava ciğerlerini yaktıkça öksürükler vücudunu sarıyordu. Iliana ateşi daha önce hiç bu şekilde deneyimlememişti; neredeyse canlı gibi görünüyordu. Bir noktaya vuruyor, alevleri orada sönmölendiliyor, ancak alevlerin saldırılarını geri çevirdiğini ve neredeyse onu geçmeye çalıştıklarını görüyordu. Bu, kazanamayacağı bir savaştı ve yardım hemen gelmezse uzun süre dayanabileceğine dair pek umudu yoktu. Iliana alevlerle savaşırken çoktan geri geri giderek kocasının tam önünde durmak zorunda kalmıştı. Yayılmayı biraz yavaşlatmayı başarıyordu ama çok fazla değil. Birazdan kocasının bacaklarına takılıp düşecekti.

"Duncan." İsim Iliana'nın öksürüğüyle çıkmıştı ama annesi anlamış gibiydi. Ateşle mücadeleye yardım etmek için zayıf çabalarından vazgeçti. Leydi Wildwood, Iliana'nın yolundan çekmeye çalışarak bacaklarını yana doğru çekmeye başladı. İkisi de bağırırları ve koridora vuran ayak seslerini duyduklarında onları birkaç santim hareket ettirmeyi başarmıştı. Bir saniye sonra kapı kırılarak açıldı ve serin hava odaya doldu. Iliana'nın yüzleştii ateş sanki bir yanıtmış gibi öfke dolu bir kükremeyle ayağı fırladı ve ileri atıldı.

Çığlık atarak geriye doğru tökezledi, kocasının bacaklarına takıldı ve etekleri alevler içinde kalırken yere yuvarlandı. Annesinin çığlığının kendi çığlığına katıldığını duydu; sonra ü z e r i n e ağır bir şey düştü,

Ciğerlerindeki havayı boşalttı ve başını yere çarptı.

On Altıncı Bölüm

"Uyanıyor."

Iliana bu sözler üzerine gözlerini açtı, odadaki ışığa karşı gözlerini kısarken kafasının içinde yankılanan acıyla irkildi.

"Tanrıya şükür!"

Angus ve annesi aniden karşıdan onun üzerinde belirdiler, ona bakarken yüzlerinde endişe okunuyordu.

"İyi misin, genç kız? Güzel bir darbe aldın."

Iliana Angus'un bu sözleri karşısında gözlerini kırptırdı, ciğerlerindeki yanmayı fark edip ateşi hatırlayana kadar ilk tepkisini karıştırdı.

"Duncan?" İsim vıraklayarak çıktı ve

Iliana boğazındaki acının da farkına varınca yüzünü buruşturdu.

"O iyi." Gözleri rahatlama gözyaşlarıyla doldu. Leydi Wildwood onun omzunu sıvazladı. "Artık sen de iyi olacaksın."

"Evet," diye onayladı Angus, rahatladığı her halinden belliydi. "Şanslısın. Oda bir meşale gibi yandı."

Iliana bunun üzerine kaşlarını çatarak gözlerini kapattı. "Hiç bu kadar hızlı yayılan bir yangın görmemiştim."

"Evet, görünüşe göre *uisgebeatha* oldukça yanıcı." Bunun üzerine Iliana'nın gözleri açıldı. "*Uisgebeatha*? "

"Duncan'ın göğsünden yuvarlanıp duvara çarpan şişe," diye açıkladı annesi. "'Twas *uisgebeatha*. Viski. Angus yangının bu kadar çabuk yayılmasının nedeninin bu olduğunu düşünüyor. Şişe parçalandığında sıvı her yere yayılmış."

"Evet, öyle oldu."

"Hmmm. O şişe onun doğum partisiydi." Bunun üzerine kaşları kalktı. "Doğum partisi mi?"

"Evet. Bu babamın babasının başlattığı bir gelenek. Reisin varisi doğduğu gün bir parti *uisgebeatha* yapılır ve bir şişesi

Yönetimi devralacağı güne kadar saklamak için. Sonra da babasının ölümünün ve onunla birlikte kendi konumunun yükselmesinin yasını tutuyor."

Iliana, İskoçların ya da en azından bu özel İskoçların içmek için her türlü bahaneyi kullandıkları sonucuna çoktan varmıştı. Yine de şişe onun doğumundan beri saklanıyordu ve büyük olasılıkla kaybolmasına çok kızacaktı. "Duncan çok mu üzgün?"

"Henüz farkında bile değil. Henüz uyanmadı." Iliana'nın ani telaşı üzerine, güven verici bir şekilde kolunu okşadı. "Kendini üzme. Kafasına büyük bir darbe aldı, hepsi bu. Yakında uyanacaktır. Doğrusu, senden daha iyi atlattı, sanırım."

Iliana bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsunuz lordum? Kafama aldığım darbe dışında zarar görmedim ve zaten uyanığım."

"Evet. Bu yeterince doğru. Başka bir yara almadın... Ama biraz komik görünüyorsun."

Gözlerini endişeyle annesine çevirdiğinde, onun Lord Angus'a ters ters baktığını gördü ve endişesinin arttığını hissetti.

"Saçların canım," diye mırıldandı Leydi Wildwood, Iliana'nın yüz ifadesini yakalayarak, "Korkarım biraz erimiş." "Erimiş mi?" Bunun üzerine Iliana'nın gözleri yuvarlandı.

"Evet, kaşların ve kirpiklerin de yok," diye ekledi Angus, gülümsemesi daha samimi bir hal almıştı. Sonra onun dehşetini görünce boğazını temizledi. "Benim için hâlâ çok güzelsin, genç kız. Saçların tekrar çıkacaktır şüphesiz."

"Nerede o?"

Koridordan gelen gürültüyle hepsi sustu. Sonra kapı çarparak açıldı ve hem annesi hem de Angus sesin geldiği yöne doğru döndüler.

Kocasının sesini tanıyan Iliana hem rahatladığını hem de paniğe kapıldığını hissetti. Rahatlamıştı çünkü sesinin gücünden Duncan'ın gerçekten iyi olduğu anlaşılıyordu ve paniklemişti çünkü Lord Angus'un söyledikleri doğruysa onu görmesini istemiyordu. Saçları erimiş, kaşları ve kirpikleri ateşten yanarak mı dökülmüştü? Nasıl bir görüntüsü olması gerektiğini hayal bile edemiyordu.

Çenesine kadar çekilmiş yatak çarşaflarını tutarak çocukça bir hareketle başının üzerinden geçirdi ve adamın odada tepindiğini duyunca gözlerini kapadı.

Babası kenara çekilip yatağın üzerindeki çarşafı görünce Duncan'ın kalbi göğsündeki pompalamayı durdurur gibi oldu. Birkaç dakika önce uyandığında kendini babasının yatağında bulmuştu; başı, dişlerini bile sızlatacak kadar şiddetli bir tempoyla çarpıyordu. Allistair ve Ebba iki yanında duruyordu. Kuzeni, gözleri açıldığında rahatlamış bir gülümsemeyi başarmış, sonra da Angus'a uyandığını haber vermeye gideceğini söylemişti. Ama Duncan o uzaklaşırken onu geri çağırmış ve neler olduğunu sorgulamıştı.

Açıklamalar onu fena halde şaşkına çevirmişti. Kendi odasının kapısında durduğunu, çıkmak üzere olduğunu hatırlıyordu ama hepsi bu kadardı. Birinin kafasına vurup yanan bir meşale ve bir şişe *uisgebeatha*'yı odaya fırlattığını, ardından da kendisini, kayınvalidesini ve karısını ateşli bir şekilde ölmeleri için odaya kapattığını duymak şok etkisi yaratmıştı. Annesi yardım için pencereden bağıırken Iliana'nın ıslak çarşafarla yangını savuşturmaya çalıştığını öğrenmek, onun zekice düşüncesiyle gurur duymasına neden olmuştu. Ama Allistair ona, odaya daldıklarında Iliana'nın alevler tarafından yutulduğunu söylediğinde, hiçbir şey onu yatakta tutamazdı. Ne başındaki zonklama, ne ayağa kalktığında ona saldıran baş dönmesi, ne de tökezleyerek koridora çıkarken görüşünün korkutucu bir şekilde bulanıklaşması.

Sadece kefenlenmiş bedeninin görüntüsü onu durma noktasına getirebildi, çünkü onun öldüğü gerçeği kafasına dank etti. Onun ölümünden bu kadar etkilenmemesi gerektiğini biliyordu. O iyi bir eş olmamıştı. Onun haklarını reddetmiş ve aksi yöndeki emirlerine rağmen tam olarak istediği şeyi yapmıştı. Yine de beyni aniden onunla dolmuş gibiydi. Onun geldiği günü kristal netliğinde hatırlıyordu. Düşünlerinin ertesi sabahı ona haklarını reddederkenki sahte kabadayılığını hatırladı, Leydi McInnes'la konuşurken zekâ ve iyi mizahla canlanan yüzünü gördü, ona yapışan çiçek kokusunu kokladı ve onu kollarında arzuyla titrerken hissetti. Kulaklarında onun tutkulu inlemelerini duydu, ardından nefessiz kahkahalar attı... onu sevmiş miydi? Evet, onu sevmişti.

Kalın bir şekilde yutkunarak yatağa doğru son adımını attı ve çarşafı yavaşça aşağı çekerek kadının yüz hatlarını ortaya çıkardı. Ne beklediğini bilmiyordu. Sandalye eti, diye düşündü. Ölümün ekşimiş kokusunu... Onu gözlerini yummuş, burun delikleri nefes aldıkça açılmış bir halde yatarken görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

"Yaşıyorsun!"

Iliana'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kocasının onun öldüğünü düşünebileceği hiç aklına gelmemişti. Ancak şimdi, sesindeki şaşkın küçük kayıp çocuk niteliği gözlerini onun yüzüne çekti. Yüzünde önce rahatlama, sevinç, sonra da şaşkınlık ifadeleri belirdi.

"Neyin var senin? Bir şekilde tuhaf görünüyorsun." Başını yana eğerek bakışlarını daralttı ve genelde tatlı ve taze bir şekilde akan saçlarının bir şekilde küçülüp eridiğini fark etti. Yastığının üzerinde öbek öbek saçlar vardı. Ateşten olduğunu fark etti ama onda bu kadar tuhaf görünen başka ne olduğunu tam olarak kestiremedi. Sonra aklına geldi. "Kaşların ve kirpiklerin gitmiş!"

Iliana inledi ve çarşafı tekrar başının üzerine çekti.

Angus'un kocasını azarlayan sesini duydu: "Senin derdin ne delikanlı? Diline dikkat et! Onun küçük duygularını inciteceksin." Bir duraklama oldu ve sonra kayınpederi tekrar Duncan'la konuştu. "Gel bakalım sen. Kalkmamalısın. Düşmeden önce seni yatağına geri götürsek iyi olur." Onların kapıya doğru ilerlediklerini duydu. "Başın nasıl?"

Duncan'ın "Achin'," diye mırıldandığını duydu ve ona bakma isteğiyle savaştı.

"Evet, pekala. İçine biraz *uisgebeatha* döküp seni iyileştireceğiz."

Duncan'ın tek tepkisi homurdanmak oldu.

Kapının iki adamın arkasından kapandığını duyunca rahatlayarak iç geçiren Iliana, çarşafı indirdi. Saçına yapılan bir dokunuş, bakışlarını annesine çevirmesine neden oldu. Hasarlı saçları okşarken yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Çok mu kötü?"

Leydi Wildwood buna alaycı bir şekilde gülümsedi, sonra başını salladı. "Evet, korkarım öyle." Iliana yatağın içinde kıpırdandı ve ardından "Kaşlarım ne olacak?" diye sordu.

"Onlar tekrar büyüyecek. Yanmadığınız için minnettar olmalıyız. Elbisen alevler içinde kaldı. Angus hızlı düşünen biri olmasaydı ve alevleri bastırmak için seni kendi bedeniyle örtmeseydi..."

"Evet. Hayatta olduğumuz için bile şanslıyız." Gözlerini yorgunca kapadı, sonra tekrar açtı. "Muhafızlardan ne haber?"

"Boğazı kesilmişti."

Iliana bembeyaz kesildi ve annesi ciddiyetle başını salladı. "En kötüsü de Greenweld'in adamının hâlâ dışarıda olması. Angus adamlarına kaleyi tekrar arattı, sonra da iç ve dış baileyleri arattı ama onu bulamadılar. Her kimse, çok zeki biri."

"Hiçbir şey bulamadınız mı?"

Angus oğlunun sorusu karşısında mutsuzca başını salladı. "Hatta kaleyi tekrar aradık ama burada olmaması gereken biri olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadık."

"Lanet olsun."

"Zeki biri, hakkını vermeliyim."

"Çok akıllıca," diye mırıldandı Duncan acı acı. "Bu sefer neredeyse başarıyordun."

"Evet. Iliana ve annesi sakın kalmasaydı, hepinizi kaybetmiş olacaktım." Bu sözleri söylerken bile ürperdi ama Duncan bunu fark etmedi. Acı dolu düşüncelere dalmıştı.

"Bir kez daha onu korumakta başarısız oldum. Bu bir daha olmayacak. O piç bulunana kadar onun yanından ayrılmayacağım."

Oğlu ayağa kalkarken Angus kaşlarını çatı. "Ama adamın peşinde olduğu kişinin annesi olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Duncan başını salladı. "Ne yazık ki karım o piçin yoluna çıkma gibi şüpheli bir yetenekle lanetlenmiş gibi görünüyor. Tekrar tekrar. Bu yüzden karımı ben koruyacağım. Senin sorunun annesi."

"Benim sorunum mu?" diye sordu ihtiyatla.

"Evet. Karım olarak Iliana'nın güvenliği benim sorunum. Buradaki laird olarak, annesinin güvenliği sizin sorunuz." Aniden sırtıttı. "Onu iyi koru. Annesine zarar gelmesine izin verersen Iliana sana çok kızar." Bu sözlerin ardından dönerek merdivenlerden yukarı çıktı ve babasını arkasından bakakaldı.

Angus tekrar, "Benim sorunum," diye mırıldandı, sonra Allistair odaya girince başını kaldırıp baktı.

"Adamlara yarın ormanda arama yapacağımızı bildirdim. Çekilmeden önce benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet. Adamlardan birini bana getirin. Bu gece Leydi Wildwood'un kapısında bir nöbetçi bulunduracağım-" Birden durakladı, o günün erken saatlerinde onu kollarının arasına alıp yatıştırırkenki tatlı kokusunu hatırladı ve

Kızının iyi olacağına dair ona güven veriyordu. O sırada Iliana'nın üzeri isle kaplıydı, Gertie onunla uğraşırken elbisesi vücudunda yanık izleri bırakmıştı. Angus, gelini için duyduğu endişeye rağmen, kollarındaki kadının tatlı kokusunu ve orada kendini ne kadar iyi hissettiğini fark etmemekte zorlanmıştı.

"Bu gece Leydi Wildwood için bir muhafız ister misin?" Angus düşüncelere dalmış bir halde oturmaya devam edince Allistair sordu.

Başını sallayan yaşlı adam yeğenine göz kırptı ve sonra ayağa kalktı. "Hayır. Hayır, hayır. Ben ilgilenirim mesel'. Bu akşam başka bir şey yok. Yatağına gidebilirsin. İyi uykular," diye ekledi genç adam başını sallayıp arkasını döndüğünde.

Viski fıçısına uzanarak bir hayli içtikten sonra fıçıyı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Giydiği İngiliz paltosunu düzelterek merdivenlere yöneldi ve yürürken ne söyleyeceğini planladı. Kadının bir muhafıza ihtiyacı olduğunu düşündüğünü ve laird olarak bunun kendi görevi olduğunu söyleyecekti. Hizmetçinin kovulmasında ve kendisinin de odadaki hizmetçinin paletinde uyumasında ısrar edecekti. Rahatsız bir yatak olacaktı ama onun güvenliğini sağlayabilirdi. Ayrıca, belki hizmetçi ona daha rahat bir alternatif sunabilirdi.

Kapı Duncan'ın girmesi için tekrar açıldığında Iliana'ya annesi odadan daha yeni çıkmış gibi geldi. Duncan odayı geçerken Iliana belirsiz bir şekilde ona baktı ve varlığının nedenini anlamaya çalıştı.

"Saçın."

Iliana bilinçli bir şekilde uzanıp kırpılmış saçlarına dokundu. Annesi çoğunu kestirmişti ve saçları artık çenesine kadar uzanıyor ve hiç de uysal olmayan bir şekilde başının etrafında kıvrılıyordu. "Çok kısa," diye mırıldandı rahatsız bir şekilde, adam sadece ona bakınca.

"Evet."

Iliana ellerini kucağına bıraktı ve mutsuzca onlara baktı. Belki de yangının artçı etkileriydi. Belki de iki saldırının yarattığı stres ve annesi için duyduğu endişeydi ama Iliana birdenbire gözyaşlarının görüşünü bulanıklaştırdığını fark etti. Gözlerinin kenarlarında biriktiler ve yanaklarından aşağı süzölmeye başladılar.

Yüzünden aşağı süzülen su damlacıklarını fark eden Duncan hızla ilerledi. Bir tereddütten sonra dikkatlice yatağın kenarına oturdu.

ve kucağında duran ellerini kavramak için kararsızca uzandı.

Iliana gözlerini kırıştırarak kendi elini tutan büyük, temiz eli görebilecek kadar görüşünü açtı ama bu sadece ağlamasını daha da sertleştirdi. "Yıkanmışsın," diye hıçkırdı.

Duncan'ın gözleri onun feryadı karşısında şaşkınlıkla açıldı ve bir an merakla kendine baktı; sonra yüz hatlarını anlayış kapladı. "Her tarafım isle kaplıydı. Ben bayginken beni temizlemiş olmalılar."

Son kelime dudaklarından henüz çıkmıştı ki, karısı aniden bir elini başının etrafından geçirerek onu kendine doğru çevirdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Duncan, karısının dudakları onun dudaklarında sıcak bir şekilde kayarken, bu hareket ve öpücüğün tutkusuyla öylesine sersemlemişti ki, karısı dilini ağzına sokarken donup kalmış, zorlukla nefes alıyordu. Aslında hareket etmekten korkuyordu, bu şaşırtıcı derecede tatlı arayı sona erdireceğinden korkuyordu.

Onun tepkisizliğini yanlış anlayan Iliana ağzını geri çekti ve alnını onun göğsüne yaslayarak sessiz hıçkırıklarla titredi. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibi görünüyordu. Söyleyebildiği kadarıyla evliliği mahvolmuştu ve hepsi onun suçuydu. Mantıksız davranmıştı. Çoğu erkek fazla yıkanmazdı. Sarayda bulunmuştu. Soyluların yıkanmaya karşı bir güvensizliği olduğunu biliyordu.

Doğrusu, diğerleri Iliana'ya kötü kokarken, o her zaman kendini yersiz yurtsuz hissetmişti. Seonaid, Iliana'nın yalnız bir çocukluk geçirdiği konusunda haklıydı. Hiç arkadaşı olmamıştı. Sarayda bile oynamasına izin verilmemişti. Diğer çocukların koşuşturmalarını, güzel giysilerini çamura bulamalarını ve gülüşmelerini sadece ayakta durup özlemle izleyebilmişti. Şimdi, bir yetişkin olarak, hayatının o bölümünü tekrarlıyor gibiydi. Kocasının, kokusuyla hiçbir sorunu olmayan ve büyük olasılıkla kendisi de koken bir metres edinmesine seyirci kalıyor ve özlemle izliyordu. Neden o da diğerleri gibi olamıyordu?

"Başkaları gibi olmanı istemiyorum."

Iliana bu anons karşısında gözlerini kırıştırdı ve sıkıntısından dolayı düşüncelerini yüksek sesle söylediğini fark edince yüzü kızardı. Bir hıçkırıkla titreyerek, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü yavaşça kaldırıp ona baktı, onu doğru duymamış olabileceğinden emindi.

"Kokunuz hoşuma gidiyor, temiz kalmanız ve yemeklerin daha lezzetli olması da umurumda değil. Saçlarının böyle kısa ve kıvrıkcık olmasını bile seviyorum. Sana sahip olmak istemezdim

değişim. Ve eğer bu evlilik bir karmaşa ise, bu karmaşanın oluşmasında benim de payım olduğundan eminim."

İşte o zaman Iliana rüya görüyor olması gerektiğini fark etti. Burada olup bitenlerin başka bir açıklaması olamazdı.

"Bu bir rüya değil, aşkım," diye mırıldandı Duncan, ona yine yüksek sesle konuştuğunu hissettirerek. Ayağa kalkarak ekosesinin omzunu çekiştirirdi. Elbise çözüldü ve yere kaydı. Ardından, altına giydiği gömleği hızla silkerek çıkardı. Onu da yere bırakarak bir an için sessizce ona baktı ve göğsünde tuttuğu ketene uzanmadan önce onun içini doldurmasına izin verdi.

"Ya da bu bir rüyaysa," dedi şimdi, malzemeyi yavaşça çekiştirerek, "Bitmesini istemediğim bir rüya."

Iliana yutkundü ve çarşaf vücudunda yumuşak bir şekilde kayarken kendine baktı. Üzerinde sadece bekâret kemeri vardı. Cüppesi ve entarisi yangında mahvolmuştu, tıpkı diğer kıyafetlerini taşıyan sandıklar gibi. Görünüşe göre dünyada giyebileceği tek şey bu kemermiş. Bu yüzden banyodan sonra ve saçlarını kestirmeden önce onu yeniden giymişti. Ancak o anda, onun da yanmış olmasını diledi.

Duncan onun giydiği elbiseyi görünce durakladı ama hayal kırıklığına uğramasına ya da üzülmesine fırsat vermeden Iliana yatağın yanındaki kaba ahşap masanın üzerinde duran anahtar halkasına uzandı. Çok daha önce fark ettiği tuhaf görünümlü anahtarı seçip kilide doğru götürdüğünde Duncan onun ellerini yakaladı ve yüzüğü ondan aldı. Kilidi kendisi açacaktı. Bunu yapmayı yeterince uzun süre hayal etmişti.

Bir elinde anahtarları tutarken diğer elini ona uzattı ve yatağın kenarına oturması için onu teşvik etti. Kadın onun istediği gibi oturduktan sonra, adam onun önünde yere diz çöktü ve anahtarları yatağın üzerine koydu.

"İstemiyor musun-" Iliana şaşkınlıkla başladı, sonra adamın dudakları onunkileri kaplayınca sustu. Bu kez, adam onu öperken hareketsiz ve nefessiz kalan o oldu ama bu uzun sürmedi. Adamın dili ağzının içinde gezinirken inleyerek kollarını adamın boynuna doladı ve adam neredeyse onu yutacakmış gibi görünürken ona daha sıkı sarıldı. Dudakları yanağında gezinmek için onunkileri terk ettiğinde acı bir hayal kırıklığı oldu, ama sonra kulağına nefes alırken kulak memesini hevesle kemirdiler ve Iliana ürperdi, eğildi

Göğüsleri göğsüne değene kadar içgüdüsel olarak, oradaki kıllar meme uçlarını küçük, çakıl taşlarına benzeyen ve onun dikkatini çekmek için yalvarır gibi görünen tepelere kadar kızdırdı.

Sanki yüksek sesle yalvarıyorlarmış gibi, Duncan aniden boynundan aşağı ve köprücük kemiğinin üzerinden bir iz öptü, istekli bir meme ucunu bulup yalayana kadar daha da alçaldı.

Iliana inlediğini biliyordu ve kocasının da sessiz olmadığını fark edene kadar utançtan kısa bir süre durakladı. Onu emerken takdir sözcükleri mırıldanıyor ve zevk homurtuları çıkarıyordu. Bu sesler Iliana'yı daha da ateşledi ve ellerini kocasının saçlarına sardı, kocası meme ucunu bırakıp ona bakana kadar yumuşak telleri hafifçe çekti. Iliana içindeki tüm bastırılmış tutkuyla onu öptü.

Bu kez öpüşmeleri sert ve aççaydı. Adam aniden dudaklarını çekip tekrar Iliana'nın göğsüne eğildiğinde, oradaki hassas eti hafifçe ısırdığında ikisi de nefes nefese kalmıştı. Iliana çığlık atarak başını geriye attı ve ona daha sıkı sarıldı. Adam aniden omuzlarını ittiğinde, Iliana geriye doğru yatağa yuvarlandı. Bacaklarını sarkıtarak yatağa uzandı, adamın dudakları üzerinde gezinirken karnı dalgalanıyor ve titriyordu. Kemerin üst kısmı boyunca etini yaladı, elleri aşağı kayarak kalçalarını kavradı ve yatakta hafifçe çırpınmaya başladığında onu hareketsiz tuttu.

Iliana'ya sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bu şekilde, kemerin etrafındaki eti, karnını, kalçalarının hassas kıvrımlarını, uyluklarını yalamaya, kemirmeye ve öpmeye devam etti. Adamın kendisini delirtmeye çalıştığından emindi ve sonunda anahtara uzanıp mekanizmanın kilidini açtığında yatakta şiddetle çırpınıyordu.

Iliana engelden kurtulmanın verdiği rahatlamayı daha yeni solumuştu ki, adamın başı aniden bir kez daha bacaklarının arasına eğildi ve öpücükleri Iliana'nın tam kalbini buldu. İrkilen ve zaten tutku ve ihtiyaçtan neredeyse çıldırmış olan Iliana haykırdı ve onun altında çırpınmaya başladı, vücudundaki her kas aynı anda sarsılıyor gibiydi. Sona erdiğinde ve sadece ara sıra küçük kasılmalarla baş başa kaldığında, bir daha asla hareket edemeyeceğinden emin bir şekilde yatağa uzandı.

Yanılıyordu. Duncan kısa bir süre sonra onu tekrar okşamaya başladığında bunu ona gösterdi.

Iliana ertesi sabah uyandığında pencereden içeri güneş ışığı doluyordu. Gülümseyerek içini çekti ve yatağa uzandı, sonra yan yattı ve yanındaki yerin boş olduğunu görünce kaşlarını çattı. Duncan odayı çoktan terk etmişti.

Iliana bu gerçeğin kendisinde yarattığı hayal kırıklığını bastırarak yatakta doğruldu ve kaşlarını çattı. Seonaid'in odasındaydı. Bir gün önceki yangından sonra onu oraya koymuşlardı. Odasını ve sahip olduğu her bir giysiyi yok eden yangını aniden dehşetle fark etti. Ama o daha fazla telaşlanmadan Ebba elinde bir dizi elbiseyle içeri daldı.

"Lord Duncan bunları sizin için gönderdi," diye heyecanla açıkladı, elbiseleri yatağın üzerine bıraktı, sonra teker teker alıp yaydı. "Çok güzel değiller mi?"

Iliana elini uzatıp elbiselerden birinin kumaşını hafifçe okşadı. "Evet, çok güzeller," dedi mutsuzca ve hizmetçisinin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bu düşünceli tavrından memnun değil misiniz?"

"Oh, evet, çok düşünceliydi. Umarım sahipleri aldırılmaz," diye ekledi biraz da küstahça.

Anlayış ortaya çıktı. "Hepsi. Metresinin döküntüleri olmalarından korkuyorsun," diye doğru tahmin etti, sonra başını salladı. "Yazıklar olsun sana. Onun bu kadar duyarsız olabileceğini mi sanıyorsun? Bunlar annesinin elbiseleri. Kalitesinden anlamıyor musun? Hiçbir köylü kızının böyle bir kıyafeti olmaz."

"Annesinin mi?" Iliana hafifçe mırıldandı, şimdi iyi kalitede olmalarına rağmen biraz eski moda olduklarını fark etmişti.

"Evet. Hepsi bu kadar da değil. Sen uyurken sabahı annenle konuşarak geçirdi ve şimdi de Allistair'i malzeme tüccarını aramaya gönderdi."

Bunun üzerine Iliana'nın kaşları kalktı.

"Öyle mi?" "Evet."

Iliana bir çırpıda yataktan kalktı ve yatağın üzerindeki önlükleri karıştırmaya başladı. Bir an sonra durakladı, yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Ama bunların hepsi undeitunics, Ebba. Bunların hiçbirisiyle aşağıya inemem."

"Oh, evet. Neredeyse unutuyordum." Gözlerini deviren kadın kapının yanındaki sandığa doğru ilerledi ve içindekileri karıştırmak için hızla açtı.

Bir an sonra elinde düzgünce katlanmış bir kumaş parçasıyla doğruldu.

"Kocan bana bunun senin için olduğunu söyledi," diye açıkladı kadın, yanına dönerek. "Düğün hediyesi olacaktı ama sana vermeye bir türlü fırsat bulamadı."

Hizmetçi son kısmı söylerken onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındı ve Iliana alaycı bir şekilde gülümsedi. Şüphesiz gerçek şuydu ki, Duncan ona bu "hediye" şimdiye kadar gerçek bir eş gibi davranmadığı için vermemişti. Görünüşe göre dün gece her şeyi değiştirmişti. Evliliklerine yeni bir başlangıç yapıyorlardı. Belki de artık her şey yoluna girecekti. Aslında, öyle olacağından emindi. O ve kocası bir gece önce pek çok şeyi yoluna koymuşlardı... öyle değil mi?

Birden kaşlarını çatarak bunu düşündü. Gerçek şu ki, kocasına ruhunu açmıştı ve kocası da onunla ilk kez evlendiklerinde, hatta ormanda seviştiklerinde olduğundan çok daha farklı bir şefkat ve tutkuyla sevişmişti. Bunu farklı kılan şeyin şefkat olduğunu düşünüyordu. İlk iki seferinde de sert davranmamıştı. Ama bu sefer farklı bir şey vardı, diğer seferlerde ikisini de alevlendiren ve tüketen tutkudan daha fazla bir şey. Neredeyse ona saygı gösteriyormuş gibi görünüyordu.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Dudağını çiğneyerek endişeyle bunu düşündü. Doğrusu, kocası artık her şeyin farklı olacağını düşünmesini sağlayacak çok az şey söylemişti. Onun değişmesini istemediğini söylemiş olsa da, kendisinin bunu yapmaya istekli olduğunu söylememişti. Daha sık yıkanacağına dair hiçbir söz vermemişti ya da... Ya da herhangi bir şey, diye fark etti, yatağa oturmak için çöktü.

"Neden açıp bir göz atmıyorsunuz?"

Ebba kaşlarını çatarak sordu ve Iliana'yı asık suratlı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

İç geçirerek kumaşı açtı ve elindeki kumaşın ekose olduğunu görünce biraz şaşırdı.

Ebba aniden gülümseyerek, "Sana nasıl yardım edeceğimi anlattı," dedi. "Hatta bana gösterdi. Ne kadar düşünceli değil mi?"

"Evet." Iliana zorla gülümsedi ve ayağa kalktı. "Çok düşünceliydi."

Umutsuzluğa kapılmayacaktı. Kocasının hiçbir söz vermemiş ve hiçbir vaatte bulunmamış olmasına rağmen, ona şüpheyle yaklaşıacaktı. Bu ekoseyi ona o vermişti. Bir anlamı olmalıydı. Belki de kelimelerle söyleyemediğini bu şekilde ifade ediyordu.

Iliana, kocasının ona hediye ettiği ekoseli kıyafetlerden birini giymiş olarak aşağıya indiğinde öğle yemeği vakti gelmişti. Duncan ve Allistair dışında herkes masada görünüyordu. Iliana annesinin yanına oturdu ve merakla etrafına bakındı.

"Geç uyudun canım. Dünkü heyecanımızı atlatabildin mi?"

Iliana annesinin sorusu karşısında başını salladı. "Kocam nerede?"

"Malzeme tüccarıyla görüşüyor."

Iliana'nın bakışları yaşlı kadının gizli gülümsemesinde daraldı. "Neden?"

"Satın almak istediği şeyler var," diye cevap verdi Iliana ve yüzünü buruşturdu.

"Ne gibi şeyler?" "Maddi şeyler, sanırım."

Onu daha fazla sorgulayamadan, Duncan'ın odaya girmesi Iliana'nın dikkatini çekti. Duncan kapıdan içeri adımını attığı anda onun varlığının farkına varmıştı. Ona salondaki havanın kendisi aniden farklıymış gibi geldi ve neden başka kimsenin fark etmediğini anlayamadı. Onun girişini hisseden tek kişi o gibi görünüyordu.

O anda bakışlarını yakaladı ve sıırttı, Iliana'nın ona genişçe gülümsediğini fark etmesine neden oldu. Hafifçe kızarak bakışlarını aniden trencher'ına indirdi ve aniden utandığını hissetti.

Ne var ki, Allistair'in bu mahcubiyeti kısa sürdü, çünkü ambarın kapısı arkasından çarparak açıldı ve Iliana merakla etrafına bakındı. Allistair baygın bir adamın ağırlığını omuzlayarak kapıdan içeri giriyordu. Bu yaralı bir İngiliz'di.

On Yedinci Bölüm

Duncan ayağa kalktı ve Allistair'in yarı baygın halde kaleye taşıdığı adama kaşlarını çatarak baktı.

"Kim-" Duncan söze başladı ama kuzeni tarafından kesildi. "O Lord Rolfe'tan bir haberci."

Duncan lanet okudu. Bunun Greenweld'in adamı olduğunu ummuştu. "Nasıl yaralanmış?"

"Hayatımı kurtarmak."

Duncan bunun üzerine sustu ve Allistair yüzünü buruşturdu, bakışları Duncan'a katılmak ve açıklamayı duymak için hareket eden Laird Angus, Leydi Wildwood ve Iliana'ya kaydı. "Kumaş tüccarıyla birlikte geri dönerken bir ağacın arkasına saklanmış birini gördüğümü sandım."

"Neden bana söylemedin?"

Allistair omuz silkti. "Ağaca vardığımda orada kimse yoktu ve belki de aslında hiçbir şey görmediğimi düşündüm."

"Ama kontrol etmek için geri döndün."

"Evet... Şey, bu beni rahatsız ediyordu. Orada gerçekten biri olsaydı, bölgede bir yerde bir işaret bırakırdı diye düşündüm."

"Peki herhangi bir işaret buldun mu?" Angus, yeğeninin dik tuttuğu adamın başını kaldırıp bakmak için bir adım öne çıkarak sordu.

"Evet. Küçük bir yangının kalıntıları. Arama ekibi çağırmak için geri dönmek üzereydim ki arkamdan saldırdılar. Uyandığımda bu adam üzerime eğilmiş, elimi sarıyordu."

Duncan kuzeninin kılıcını tuttuğu eline baktı. Bir şerit ekoseyle sıkıca sarılmıştı.

"Düşerken kırmış olmalıyım," diye itiraf etti Allistair acımasızca.

Duncan buna kaşlarını çatı, sonra karısı elini kolunun kıvrımına kaydırduğında aşağı baktı. Kadın ona nazikçe gülümsedi ve Duncan elini kaldırarak karısının elinin kolunun üzerinde durduğu yeri örttü, sonra Allistair devam ederken arkasını döndü.

"İkinci bir adam da oradaydı, çoktan ölmüştü. Bu adam bana Lord Rolfe'un ulağı olduğunu söyledi. Seonaid'den haber getirmek için gönderildiğini ve Greenweld'in adamının tam kesmek üzereyken geldiğini söyledi.

kafamı kopardı. O araya girdi, kavga ettiler, o yaralandı ve diğeri öldü."

Duncan ve Angus bir an sessiz kaldılar, bakiştılar, sonra Angus sordu: "İkisi dövüşürken bilincin yerinde değil miydi?"

"Hayır."

"Ve kafana kimin vurduğunu hiç görmedin mi?"

Allistair rahatsız bir şekilde kıpırdandı, bakışları dik tuttuğu adama kaydı.

"Hayır."

"O zaman onun iddia ettiğı kişi olduğuna dair bir kanıtınız yok?" Angus bunu mırıldanırken sesi her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Allistair de oldukça hayal kırıklığına uğramış görünüyordu; sonra birden parladı.

"Bana mesajı gösterdi."

"Mesaj mı?"

"Evet. Kanayacağından korktuğı için bana verdi. Kemerimde, atıma binmesine yardım ederken oraya soktum."

Duncan "Atı neredeydi?" diye sorarken Angus mesajı aramak için ilerledi.

"Üzerine ölü adamı koydum."

Angus doğrulurken, "Mesaj dönüş yolunda düşmüş olmalı," diye mırıldandı. "Ölen adamın atı neredeydi?"

"Bilmiyorum." Elindeki adama baktı. "Belki o biliyordur." "Diğeri adamı da geri getirdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Dışarıda bir atın üzerinde asılı duruyor."

Angus döndü ve odadaki adamlardan birine işaret etti. Adam hemen büyük salondan dışarı çıktı.

"Yarasını tedavi etmemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz?" Herkes baygın adama dik dik bakmaya devam ederken Iliana sonunda sordu. Angus ve Duncan ona delirmiş gibi baktılar.

Allistair bile bu öneri karşısında şaşırmış görünerek, "Bir İngiliz'in yarasıyla ilgilenmek mi?" diye sordu.

Iliana onların tepkisi karşısında kaşlarını çatı.

"O yaralı." "O bir İngiliz."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"İskoçlar bir İngiliz'in yaralarını iyileştirmez, karıcığım," diye açıkladı Duncan nazikçe. "Onlara sebep olurlar."

Iliana'nın ağzı gerildi ve elini onun nişanından çekti "O zaman senin *İngiliz* karın bu İngiliz'in yaralarını saracak," diye sinirli bir şekilde tersledi, onunla dalga geçtiklerinden emindi ama bunun için gerçekten uygun bir zaman değildi.

"Hayır." "Sen İngiliz değilsin." "Öyleyim," diye itiraz etti, elini tekrar çekerek gevşetti.

"Hayır," diye düzeltti, kızın elini bir kez daha sıkıca hedefinin üzerine çekerek. "Sen benim karımsın. Ekose giyiyorsun. Artık İskoç'sun."

Iliana ona bakakalırken annesi konuştu. "Ben İngilizim, bir İskoçla evli değilim ya da ekose giymiyorum, bu yüzden onunla ben ilgileneneğim. Onu masaya getirin." Konuşurken kararlı bir şekilde ilerledi ve Allistair'in itaat etmesini bekledi. İtaat etti de ama Angus'tan başıyla onay alana kadar değil.

Iliana kocasına davranışından dolayı ters ters bakacak kadar durakladıktan sonra annesini takip etti.

Duncan babasına bir kaşını kaldırdı. "Şimdi ben ne yaptım?"

Angus başını sallayarak oğlunun sırtına bir tokat attı ve onu kadınları takip etmeye çağırdı. "Sanırım karın biraz daha diplomasiden hoşlanacaktır." Duncan ona boş boş baktığında Angus sırtıttı ve omuz silkti. "Bu sana öğretmeye hiç zahmet etmediğim bir şey. Ama bu konuda kendini fazla yıpratma. Bu yaşlandıkça kazanacağın bir şey. Ya da kazanamazsın. Zaten çok da önemli değil ama kadınlar bunu tercih ediyor gibi görünüyor."

Iliana bu sözün ardından annesinin kayınpederine attığı pis bakışı yakaladı ama pek önemsemedi. Angus'un işaret ettiği İskoç, diğer adamın cesedini bir sebze çuvalı gibi omuzlarına asmış halde kaleye geri dönmüştü. Adamı Angus'a doğru taşıyarak sırtından indirdi ve ayaklarının dibine yere bıraktı.

Başı sert taşa çarptığında yüzünü buruşturan Iliana, annesi ve Gertie'nin masadaki adamla ilgilenmesini bırakıp merakla ölü adamın yüzüne bakmak için ilerledi. Dehşet verici bir manzaraydı. Yüzü bir çarşaf kadar solgundu, kanının çoğu paltosunu lekelemiş gibiydi. Karnından ve göğsünden oldukça büyük, açık bir yara almış gibi görünüyordu. Yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa, ölümü yavaş ve acı verici olmuştu.

"Yatağımızda sana saldıran o muydu?"

Iliana kalın kalın yutkundu. "Karanlıktı. Bir siluetten başka bir şey görmedim. Yine de..." Ona tekrar bakarken kaşlarını hafifçe çattı. "Bana tanıdık geliyor."

"Ah."

Iliana kayınpederine baktı ve bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Yaşlı adam omuz silkti. "Greenweld'de tutuluyordun, değil mi?" "Evet."

"O zaman onu orada görmüş olmalısın," dedi basitçe, sonra Allistair'e döndü. "Etrafta başka birini gördün mü?"

Iliana'nın annesi başını sallayıp misafirlerinin uyandığını haber verdiğinde, genç adam başını henüz sallamıştı. Iliana kocasını ve kayınpederini masaya kadar takip etti, adam oturmaya çalışıyor ve Gertie'nin onu tutmaya yönelik aynı derecede kararlı çabalarına karşı mücadele ediyordu.

Angus masanın yanında durarak, "Bırak onları, kızım, onunla konuşacağım," diye emretti.

Az önce vücuduna attığı dikişleri sökeceğini mırıldanıyordu. Leydi Wildwood'un hizmetçisi yoldan çekildi.

Adam hemen ayağa kalktı ve hepsine oldukça temkinli bir şekilde baktı, ancak Allistair Angus'un yanında durmak için yaklaştığında rahatladı.

Bir an için gergin bir sessizlik oldu; sonra Angus sabırsızca kıpırdandı. "Yeğenim bana onun hayatını kurtardığınızı söyledi."

Adamın bakışları Allistair'e kaydı, sonra uzaklaştı ve başını salladı.

"Evet." "Ne oldu?"

Bakışları Allistair'e kaydı ve tekrar geri döndü. "Bir çılgılık duyduğumda kaleye doğru gidiyordum. Yeğeninizle karşılaştığımda yerde baygın yatıyordu ve bir adam kafasını kesmek üzere başında dikiliyordu."

"Bir adam mı?"

"Bir İngiliz." "Onunla dövüştün mü?"

"Evet."

"Yavaş öldü," diye yorumladı yaşlı adam ve İngiliz ciddiyetle başını salladı.

"Bana Greenweld'den geldiğini ve Leydi Wildwood'u öldürmek için gönderildiğini söyleyecek kadar yavaştı."

Iliana içgüdüsel olarak annesine doğru baktı ve Angus, "Greenweld'in bölgede başka adamları olup olmadığını söyledi mi?" diye sorarken annesinin yüzünün nasıl solduğunu fark etti.

"Hayır" dedi. Greenweld'in onu kralın sarayına kaçarken yakalamayı umduğunu söyledi; ancak İskoçya'ya kaçtığına dair bir küçük kulak misafiri olmuş. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için gönderilmişti. Eğer onu bulursa, öldürecekti."

"Hmm." Angus ona dikkatle baktı. "Peki sen kimsin?"

"Hugh. Lord Rolfe beni size bir mesaj getirmem için gönderdi." "Mesaj nedir?"

Bir an için kafası karışmış gibi göründü. "Adamına verdim. O vermedi mi? -"

Angus sözünü kesti: "Bunu senden alacağım," dedi. "Eminim içindekileri biliyorsundur?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Aziz Simmian'a gittik ama Leydi Seonaid orada değildi. O ve yoldaşı gelmemişlerdi. Düşmanlarınız Colquhounlar tarafından kaçırılmışlardı. Sherwell ve Lord Rolfe onu takip edeceklerdi ve özgürlüğünü kazanması için adam göndermenizi istediler. Görünüşe göre yaşlı Colquhoun, ondan önce öldürmek için bir çocuk doğurmasını sağlayarak onu utandırmaya niyetli."

Iliana onurla nefesini tuttu, sonra endişeyle Duncan'a baktı, Duncan aniden kapılara doğru döndü ve giderken talimatlar ve emirler yağdırdı. Yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü.

"Beni bekle!" Allistair onun peşinden koştu, ancak diğer adam ona sırtını döndü.

"Hayır. Burada kalacaksın." "Cehenneme gideceğim!"

"Yaralısın; benim işime yaramazsın. Kalıyorsun," diye kesin bir dille açıkladı.

Allistair konuyu tartışmak üzereyken Angus ona ulaştı ve elini omzuna koyarak onu durdurdu. "O haklı. Sen kal."

İfadesi donuklaşan genç adam dönüp gitti ve hışımla kaleden çıktı. Angus içini çekti, sonra Duncan'a başıyla işaret etti. "Hadi gidelim."

Duncan bunun üzerine kaşlarını çatı. "Hayır, baba. Bu savaşı ben yöneteceğim." "O benim kızım."

"Ve kız kardeşim. Ama biri kaleye göz kulak olmak için kalmalı."

"Allistair yapabilir-"

"Bana sürekli ya senin ya da Mesel'in kaleye göz kulak olmak için geride kalması gerektiğini söyleyen sensin."

"Evet, ama bu farklı. Seonaid'in bize ihtiyacı var. Ayrıca, artık burada bir tehdit yok. Suikastçı öldürüldü."

"Peki ya o piç ölürken yalan söylediye? Ya başka biri daha varsa? Bir avuç yaşlı adam ve topal bir asker dışında kadınları bakıma muhtaç bırakmış oluruz."

Angus, Iliana ve annesine bakarak yüzlerindeki endişeyi fark etti. İsteksizce iç geçirerek başını salladı. "Gidin o zaman. Ama onu sağ salim bize geri getir."

Duncan arkasını dönerek kaleden çıktı, büyük salondaki herkes de onu takip etti. Iliana giden adamlardan annesine baktı, sonra da veda etmeden gitmesine izin vermek istemeyerek kocasının peşinden koştu. Bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Duncan büyük ve güçlü bir adamdı. Ama babası da öyleydi ve son yolculuğuna çıktığında ona veda etme fırsatı bulamadığı düşüncesi içini kemiriyordu.

Iliana aceleyle kale kapısından içeri girdiğinde ahır yolunu yarılamıştı. Ekosesinin eteğinden tutarak hafifçe yukarı kaldırdı ve onun peşinden koştu.

Duncan atının bulunduğu ahıra doğru yürürken karısının ona seslendiğini duydu. Duraklayarak sabırsızlıkla ona doğru döndü, yüz ifadesi karısının nefes nefese kalmış halini görünce hafifçe yumuşadı. Belli ki ona yetişmek için koşmuştu ve kaşları endişeli bir şekilde çatılmıştı.

"Ne oldu karıcığım?" diye sordu sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. Akli Seonaid'e ve onu geri kazanmaya odaklanmıştı ve vaktini evlilik meseleleriyle harcamaması gerektiğini biliyordu.

Iliana birkaç adım ötede durdu ve en yakındaki direğe tutunarak nefesini tutmaya çalışırken ona yaslandı. "BEN- BEN-" Sabırsızca iç çekerek direği bıraktı ve ona doğru koşarak kendini göğsüne attı ve ona sıkıca sarıldı.

Duncan ona bakakaldı, düşünmeden yaptığı bu hareket karşısında kısa bir süre afalladı. Sonra, ahır şefi Rabbie'nin bir metre kadar ötede durduğunu fark etti.

genişçe sırtarak ters ters baktı ve ona ahırdan çıkmasını emretti. Adam gittikten sonra ellerini kaldırarak kadının sırtını hafifçe sıvazladı.

"Neden?" diye mırıldandı rahatsızca. "Bütün bunlar neye yardım etmek için?"

şimdi utanan Iliana başını salladı ve gözlerini kapattı, kendini itmeden önce bir dakika boyunca ona sarıldı. "Yok bir şey," diye mırıldandı, ayaklarının önündeki yere bakarak. "Sadece seni uğurlamak istedim. Yolun açık olsun, sana şans diliyorum ve_"

Adam parmağını çenesinin altına koyduğunda durakladı ve gözlerindeki ifadeyi gizleyemeyerek yüzünü onun bakışlarına doğru kaldırdı.

"Yani benim küçük, titiz karımın koca, pis kokulu kocası için endişelendiğini mi söylemek istiyorsun?"

Iliana bu söz karşısında kızardı ve kendisine böyle hitap ettiğini ne zaman duyduğunu merak etti ama dürüstçe başını salladı. "şu anda kokmuyorsunuz lordum. Belki kokuyor olsaydınız daha farklı hissederdim ama "____

Bu kez onu dudaklarıyla susturdu ve nefesini kesen bir öpücüğün içine çekti. Adam onu bıraktığında kadın oldukça sersemlemişti. Başını onun göğsüne yaslayarak gözlerini kapattı. "Seni seviyorum."

Iliana'nın ne söylediğini fark etmesini sağlayan şey, ona karşı hareketsiz kalışıydı. Yüce Tanrım! Bu da nereden çıktı? diye onurla düşündü, sonra ondan kurtuldu ve ahırdan kaçtı, onun gözlerine bakamayacak kadar şaşkın ve utanç içindeydi. Iliana onun arkasından bağırdığını duydu ama adımlarını yavaşlatmadı. Ne yazık ki bacakları çok daha kısaydı ve etekleri onu biraz engelliyordu. Ahırdan daha bir düzine adım atmadan adamın elinin kolunu kavradığını hissettiğinde neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Adam onu kendine doğru çektiğinde, bir solukla ona doğru sarsıldı ve bu çıkardığı son ses oldu.

Duncan onu öptü. Onu herkesin görebileceği şekilde ve ayak parmaklarını kıvırtan bir tutkuyla öptü. Sonunda onu bıraktığında, dudakları şişmiş ve kızarmıştı, yanakları kızarmıştı ve ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Duncan onun durumunu memnuniyetle inceledikten sonra onu kaleye doğru çevirdi ve eğilerek fısıldadı: "Döndüğümde bunu daha ayrıntılı tartışırız. şimdi geri dön." Ardından kışına hafif bir tokat atarak onu serbest bıraktı ve Iliana etrafındaki sırtan insanları fark edince utançtan yanaklarını boyayarak kaleye doğru tökezledi. Avlu savaşa gitmeye hazırlanan adamlarla dolu görünüyordu ve her biri bu utanmaz gösteriye tanık olmuştu.

İçi burkalsa da başını zorla kaldırdı ve kaleye doğru ilerlemeye devam etti.

Iliana Janna'nın bahçedeki otları ayıklamasını izledi. Diğer kadın, bakışları uzaklara dalarken, yabani otları yerden acımasızca sökmekle onları neredeyse dalgınca koparmak arasında gidip geliyor gibiydi. Ona öyle geliyordu ki genç kadın - ve kaledeki kadınların çoğu

- aynı konsantrasyon eksikliğinden ve endişeden muzdaripti. Elbette bu erkeklerin suçuydu. Janna'nın kocası Sean da dahil olmak üzere Duncan ve adamlarının Seonaid'in peşinden gitmelerinin üzerinden bir gün geçmişti.

Iliana iç geçirerek Janna'ya doğru ilerledi ve düşünceleri annesine döndü. Leydi Wildwood Dunbar'da huysuzluktan etkilenmeyen tek kişi gibi görünüyordu. O, Ebba ve Gertie, adamlar gittikten sonra günün geri kalanını yeni inşa edilen odalardan birinde gizemli bir iş yaparak geçirmişlerdi. Her ne idiye, önceki akşam saatlerinden kısa bir süre önce bitirmişlerdi. Bugün Leydi Wildwood zamanını Iliana'ya Duncan'ın iyi olacağına dair güvence vermeye çalışmakla Angus'a oğlunun kızını sağ salim geri getireceğini söylemek arasında bölüştürmüştü.

Iliana onun iyi niyetli basmakalıp sözlerini duymaktan o kadar sıkılmıştı ki Angus'u kadına terk etmiş ve bu iki insandan mümkün olduğunca uzakta zaman geçirmeye başlamıştı.

"Leydim!" Janna, sahibesi vücuduyla güneş ışığını engelleyip onun varlığını fark etmesini sağlayınca doğruldu ve kalçalarının üzerine oturdu. "Yaklaştığınızı duymadım."

"Düşüncelerin içinde kaybolmuş gibiydin."

"Evet." Diğer kadın içini çekti, bakışları sanki ötesini görebiliyormuş gibi dalgınca bahçeyi çevreleyen duvara kayd. "Sence iyi olacaklar mı?"

Iliana endişesinin belli olmamasını umarak, "Elbette," diye mırıldandı. "Bunu bugün yapmak zorunda değilsin. Neden şimdilik bırakmıyorsun?"

Janna üzüntüyle başını salladı. "Bu bana üzülmek için daha fazla zaman kazandırır."

Anlayışla karşılayan Iliana başını salladı. "Lord Angus ve annemle birlikte duvarı incelemeden önce bahçeye bir göz atıp ne durumda olduğunu görmek istedim."

"Duvar mı?"

"Evet. Annem Lord Angus'tan Duncan'ın yaptığı iyileştirmeleri bize göstermesini istedi. Sanırım bu da dikkatimizi dağıtmak için yaptığı bir başka girişim."

endişe verici."

Janna hafifçe sırttı. "Eminim iyi niyetlidir."

"Evet." Iliana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onlara eşlik etmeyi kabul etmemin tek nedeni bu. İstedğin zaman durabilirsin Janna. Kendi başına yeterince iyi gidiyor gibi görünüyor."

Diğer kadın başını sallayarak işine geri döndü ve Iliana arkasını dönerek yavaşça büyüyen bitki sıraları boyunca mutfağa doğru ilerledi.

"Güzel ve sağlam bir duvar. Oğlunuzla gurur duyuyor olmalısınız."

Angus'un ifadesi Leydi Wildwood'un sözleri karşısında yumuşadı. "Evet. Duncan iyi bir delikanlıdır. Bazen kendi iyiliği için biraz fazla inatçı ve çabuk öfkeleniyor ama keskin bir zekası ve iyi bir kalbi var."

"Kızım çok şanslıydı-" Arkadaşının artık onu dinlemediğini fark edince kaşlarını çatarak durakladı. Birdenbire kaskatı kesilmiş, gözlerini duvarın ötesindeki ağaçlara dikmişti. "Ne oldu?" diye sordu, endişesi sırtından aşağıya doğru iniyordu.

Angus bir an sessiz kaldı, sonra başını hafifçe salladı. "Gördüğümü sandım-" Küfrederek aniden kapıya doğru döndü. "Kapıyı kapatın! Köprüyü kaldırın!" diye kükredi.

"Şimdi! Şimdi! Şimdi!"

Leydi Wildwood kapıya doğru bakmaya başladı, sonra adamın nefesi üzerine ona doğru döndü. İçgüdüsel olarak uzanarak, adam öne doğru tökezlerken onu yakaladı, ağırlığının büyük bir kısmını aldı ve sırtından çıkan oku görünce ağladı. O sırada ikinci bir ok vızıldayarak yanlarından geçti ve Angus'u da yanına alarak anında dizlerinin üzerine çöktü.

"Anne!" Iliana çömelerek ileri atıldı. Angus köprünün kaldırılması için bağırdığında sipere henüz adımını atmıştı. Adam bir an sonra bir okun altında kalana kadar emri onu şaşırtmış ve kafasını karıştırmıştı. Duvarın üzerinden bir bakış her şeyi açıklıyordu. Atlı adamlar ağaçların arasından hücum ediyor, okçular daha yavaş ilerliyordu. Kale saldırı altındaydı. Atlı adamların flamalarına bir göz atması, saldırganların İngiliz olduğunu anlaması için yeterliydi.

Asma köprünün hâlâ yerinde olduğunu gören Iliana bir an için korkudan felç oldu. Sonra yavaşça kalkmaya başladı. Yine de, köprüye doğru hücum eden atlılardan en azından ilk ikisinin yükselen köprünün üzerine atlamayı başarabileceğinden korkuyordu ama onlar temkinli bir çiftti. Bunun yerine yavaşladılar ve bineklerini çekerek köprünün engelsiz yükselişini izlediler. Iliana, Greenweld'i dehşetle gördü.

Acımasızca arkasını dönerek, çömelerek duvar boyunca ilerledi.

Annesinin şu anda yüzükoyun yatan Angus'un üzerinde endişeyle diz çöktüğü yere ulaştığında, yarasına ve solgun yüzüne bir bakış attı. Henüz çok az kan vardı ama acısı çok açıktı. Ter çoktan alnında bir tabaka oluşturmuştu. Taş zeminde yan yatarken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Bailey'e doğru bir bakış, orada büyük bir kaosun hüküm sürdüğünü gösterdi. Angus okun altında kalırken bile saldırı çılgınları yükselmişti ve şimdi normalde çok sağlam ve metanetli olan insanlar, duvarların dışında kimsenin yakalanmadığından emin olmak için sevdiklerini ve çocuklarını aramak için istemeden koşuşturuyorlardı. Gürültü gök gürültüsünü andırıyordu. Angus'u taşımak için yaptığı yardım çağrısını kimse duymayacaktı. Kendi başlarındaydılar.

Bir elin kendi elini tuttuğunu hisseden Iliana, Angus'a dönüp baktığında onun gözlerinin açık olduğunu gördü. "Kendi gücünle hareket edebilir misin?"

Suratsızca başını salladı. "Haklıyım. Sadece bir sıyrık."

Bunun üzerine Iliana'nın ağzı açık kaldı. Sesi zayıf ve nefessiz geliyordu ve Iliana onun iddiasının sadece erkeklik gururundan kaynaklandığını biliyordu. Geldiği yöne doğru baktı, sonra tepesinden bir ok yağmuru daha geçerken içgüdüsel olarak eğildi. Onu duvardan indirmeleri ve yarasına müdahale etmeleri gerektiğine şüphe yoktu. Bu işi hemen orada halletmeyi tercih ederdi ama oklar hâlâ havada uçuşuyordu ve bir diğerinin hedefini bulma ihtimali vardı.

"Yürüyemeyiz."

Iliana annesinin endişeli sözlerine tekrar baktı.

Angus, "Ben de öyle," diye tersledi ve ayağa kalkacakmış gibi davrandı.

Iliana elini omzuna atarak onu durdurdu. "Yürüyemeyeceğimizi söyledim değil," diye açıkladı sessizce. "Ve haklı da. Denersek bir ok daha yeme riskimiz var. Eğilsen bile duvarın güvenliğinin altında kalamayacak kadar uzunsun."

"Ne yapacağız?"

Iliana bir an tereddüt etti, sonra üstlüğünün üzerine giydiği ekoseyi çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu annesi dehşetle. "Onu merdivenlere sürüklemek için bunu kullanacağız."

"Yürüeyebilirim diyorum sana," diye mırıldandı Angus belli belirsiz, kadın ekosesini yanındaki taş korkuluğun üzerine düz bir şekilde serdikten sonra yolundan çekildi. "Ekosenin üzerinde yüzüstü dönebileceğini mi sanıyorsun?"

"Duvardan aşağıya taşınmayacağım-"

"İnatçı yaşlı bir aptal olmayı bırak ve ekosenin üzerine yuvarlan. Eğer kızım herkesin önünde yarı çıplak koşturmak istiyorsa, sen de en azından işbirliği yapabilirsin."

Angus, Leydi Wildwood'un azarlaması karşısında kızarsa da söyleneni yaptı, ancak kadınların lordlarına emir verebileceklerini düşündüklerinde dünyanın ne hale geldiği konusunda homurdanmadan da edemedi. Onu görmezden gelen Iliana ve annesi ekosenin tepesine çömelmek için harekete geçti. Her biri bir köşeyi tutarak bellerinden yarı dik durana kadar doğruldular; sonra ilerlemeye başladılar, ilerlerken ekoseyi arkalarından çekitirdiler.

On Sekizinci Bölüm

Angus bailey'e inen merdivenlere kadar homurdandı. Oraya vardığında, kendi gücüyle hareket etmekte ısrar etti ve aslında biraz yardımla bunu başardı. Bir kollarını Iliana'nın, diğerini de annesinin omuzlarına koyarak onu merdivenlerden yanlamasına indirmeyi başardılar, sonra da yarı yürüyerek, yarı kucaklayarak kalenin merdivenlerine kadar götürdüler.

Iliana ve annesi onu yarasına bakmak için içeri götürmek istediler ama Angus buna izin vermedi. Evi saldırı altındayken olmazdı. İnatçılığına boyun eğerek onu kalenin en alt basamağına oturtular, böylece annesi ve Iliana onun yarasıyla ilgilenirken geride kalan birkaç adama bağırarak emir verebilecekti.

Ok sağ omzuna arkadan, köprücük kemiğinin hemen altından girmiş ve vücudunun dörtte üçünü delip geçmişti

durmadan önce. Ne yapmaları gerektiğini bilen iki kadın birbirlerine bakiştılar.

"Adamlardan birini çağırayım mı?" diye sordu annesi.

Angus yoldan geçen bir adama doğru bağırarak Allistair'in nerede olduğunu sorarken Iliana umutla etrafına bakındı. Aldığı yanıt çok cesaret kırıcıydı. Saldırıdan bir saat önce ata binmişti. Adam elinde yayıyla merdivenlere doğru koşarken Iliana kalbinin sıkıştığını hissetti, belli ki duvarın üzerinden gönderilen oklardan bazılarını iade etmek için duvara doğru gidiyordu.

Durum vahim görünüyordu. Kaleyi savunmak için geride çok az adam kalmıştı ve çoğu ya çok yaşlı ya da savaşta işe yaramayacak kadar genç oldukları için bırakılmıştı. Her biri şu anda saldırganları savuşturmakla meşguldü, bu da kadınları lairdlerinin yarasıyla ilgilenmek için yalnız bırakıyordu.

"Leydim!" Ebba merdivenlerden koşarak indi, Elgin ve Janna da peşindeydi. "Tanrı'ya şükür iyisiniz. Janna saldırı altında olduğumuzu haykırarak içeri koştuğunda mutfaktaydım ve sonra Elgin senin, annenin ve Lord Angus'un duvarda olduğunu söylediğinde emin olduğumu düşündüm-Ah!" Oku görünce son kelimeyi nefes nefese söyledi.

Duraksayarak iki kadına bir kez daha baktı ve onların da yaralanmadığından emin olduktan sonra hızla uzaklaştı, merdivenleri çıkarken neredeyse Elgin ve Janna'yı eziyordu. "Yarayı sarmak için biraz keten getireyim," diye bağırdı nefes nefese, sonra tekrar kalenin içinde kayboldu.

"Temiz suya ihtiyacın olacak," diye karar verdi Elgin ve onu takip etmek için döndü. "Ne yapmamı istersiniz?" Janna endişeyle sordu.

"Gertie'yi getirin. İlaçlarını getirsin. Özellikle de uyku iksirini."

Kadın başını sallayarak aceleyle emirlerini yerine getirdi ve Iliana kayınpederine doğru baktı, onun kendisine şüpheyile baktığını görünce biraz şaşırdı.

"Uyku iksirini ne diye istiyorsun ki?" "Oku çıkarırken sana vermeyi düşünmüştüm." "Cehenneme kadar yolun var!"

"Ama onu ortadan kaldırmak için oku ön tarafa doğru itmemiz gerekiyor."

"Ben senin yaşadığından daha uzun süredir savaşçıyım, genç kız. Ne yapman gerektiğini biliyorum, ama bunu ben uyanıkken yapacaksın. Saldırı altındayız. Adamlarımın bana ihtiyacı var."

Iliana adama kısa bir süre ters ters baktıktan sonra iç geçirdi ve annesine adamın önünde durup onu desteklemesini işaret etti. Oku terli elleriyle dikkatlice kavradıktan sonra durdu ve adamın solgun yüzüne baktı. "Hazır mısın?"

Angus ellerini dizlerine dayadı ve başını sallamaya başladı, sonra başını salladı. "Önce biraz *uisgebeatha*'ya ihtiyacım var."

"Gidip getireyim." Leydi Wildwood hizmetkârların peşinden koştu.

Angus hemen dikkatini, yanından geçip gidenlere emir yağdırmaya verdi. Iliana onun zihnini olacıklardan uzaklaştırabilme yeteneğini kısılandı. Kendisi de yapması gereken şey yüzünden kendini hasta hissediyordu. Birkaç dakika sonra annesi, peşinde Ebba, Gertie, Giorsal, Janna ve Elgin olduğu halde merdivenlerden uçarak indi.

Angus'un önünde duran Leydi Wildwood, yanında getirdiği sürahiyi ona uzatmaya başladı, sonra duraklayarak kendisi de ateşli sıvıdan biraz içti. Leydi sıçramaya ve öksürmeye başladığında laird acıdan yarı gülümsedi yarı yüzünü buruşturdu.

Iliana tüm bunları dikkati dağılmış bir şekilde fark etti. Hizmetçi Dunbar'ın sırtından çıkan oku çıkarırken dikkatinin çoğu Gertie'nin üzerindeydi.

"Kanaması olacak," diye açıkladı yaşlı kadın. "Kanayacak mı?" Iliana ihtiyatla sordu.

"Ok yoldan çekildiğinde, kanaması olacak."

Leydi Wildwood sürahiyi tekrar Angus'a uzatacağı ama bu sözler üzerine duraklayarak sıvıdan biraz daha içti. Giorsal ve Ebba yanlarında getirdikleri çarşafı uzun, dar şeritler halinde atmaya başladılar.

"Kanamayı yavaşlatacak bir şeyiniz var mı?" Iliana, viski boğazını yakıp geçerken tekrar hıçkırmaya başlayan annesinin sırtını tokatlayarak sordu.

Gertie dudaklarını büzdü. "Baskı."

"Baskı mı?"

Başını salladı. "Kanı içinde tut."

Leydi Wildwood inledi ve sürahiyi tekrar dudaklarına götürdü. "Anne!" Iliana sabırsızca ısırdı, Angus'un hüzünlü halini fark etti. annesinin onun i kisini yutmasını izliyordu.

"Kusura bakma canım," diye soludu, yarısı boş sürahiyi Angus'a uzatırken yüzünde mahcup bir ifade vardı.

Homurdanarak sürahiyi dudaklarına götürdü ve kollarını bacaklarına dayayıp doğrulmadan önce bir diki te büyük bir kısmını içti. "Yap"

Sıvıdan bir yudum da kendisi içmek isteyen Iliana, annesine ve Elgin'e işaret etti. Her ikisi de onu yerinde tutmaya yardımcı olmak için ellerini omuzlarına bastırmak üzere hareket etti.

Her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra derin bir nefes aldı, aniden nemlenen ellerini tuniğinin eteğine sürdü ve oku kavradı. Sessizce   e kadar saydı, bir nefes daha aldı, sonra tüm gücüyle itmeye başladı, Angus sertle ip b ğ rmeye başladığında neredeyse yüksek sesle inliyordu.

Okun  zerine basmayı bıraktığında acı dolu kükremesi sona erdi. Annesinin g zya larına boğulmuş yüzüne bir kez bakınca başarılı olamadığını anladı. Okun ucu daha derine girmiş olsa da, henüz diğer tarafı delip ge memi ti. Gözleri kendi g zya larıyla bulanıkla an Iliana duruşunu yeniden ayarladı ve hemen tekrar itmeye başladı, bu sefer tüm ağırlığını arkasına alarak.

Angus ok nihayet saplanıp çıkarken haykırdı, bağırısı çok daha cılız bir sesle mırıldandığı bir dizi küfürle son buldu.

Yana doğru adım atan Iliana, oku hâlâ sırtından çıkıntı yaptığı yerden kavradı. Elleri titreyerek ve g zya larıyla bulanıkla arak oku ikiye ayırmaya çalıştı. Okun sapını kırmak için   e deneme yapması gerekti. O sırada Iliana kayınpederinin her inleyi inde hı kır  hı kır  ağlıyordu. Sonunda ikiye bölündüğünde, üzerinde u u lar olan ucu bıraktı, sonra onun önünde durmak için adım attı ve görebilmek için elini gözlerine sürmek için orada durdu.

Angus nazikçe, "Whist, genç kız, ağlaması gereken benim," dedi.

Iliana onun yüzüne baktı, yüzündeki gri tondan korktu ve ona zayıf bir gülümseme sunmayı ba ardığında  a ırdı.

"Devam et, bitir içini," diye fısıldadı. Omuzlarını dikle tirerek ok ucunu kavradı ve tek bir hamleyle çekip çıkardı, sonra bir adım attı

Geitie ve Elgin yaraya bez ve basınç uygularken hızla yoldan çekildi.

Iliana diğerlerinin onun üzerinde çalışmasını, baskı uygulamasını, ardından biri yarayı temizlemek, diğeri de iyileşmesini teşvik etmek için merhemler sürmesini dikkatle izledi. Sonra Geitie hızla dikiş attı ve yarayı önden ve arkadan sardı.

Bittiğinde diğerleri geri çekilip endişeyle ona baktılar. Gertie'nin hızlı çalışmasına rağmen, epey kan kaybetmişti. Artık dudakları bile gri görünüyordu.

"İşin bitti mi?" diye sordu yüzünü buruşturarak. Geitie ciddiyetle başını salladı.

"Güzel. O halde ziyaretçilerimizle ilgilensem iyi olacak." Sonra kendini basamaklardan aşağı itti, sallanıyordu ama etrafını saran insanların şaşkın bakışları arasında ayağa kalkmayı başardı. Hatta ileriye doğru titrek bir adım atmayı bile başardı. Sonra baltanın altındaki bir ağaç gibi yıkıldı.

Iliana ve diğerleri çığlık atarak onu yakalamak için acele ettiler, sonra da baygın haldeki bedenini yavaşça yere indirdiler.

"Laird!" Seyisin oğlu Willie titreyerek önlerinde durdu, adamın pek yardımcı olamayacağını anlayınca gözleri dehşetle irileşti.

"Ne oldu?" Iliana sabırsızlıkla sordu.

Çocuk tereddüt etti, sonra ona söylemenin pek bir zararı olmayacağına karar verir gibi oldu. "Babam beni lorda İngilizlerin bir geçit inşa ettiğini söylemem için gönderdi. Bu iş bittiğinde, hiç şüphesiz ya köprüyü yıkacaklar ya da ateşe verecekler.

Iliana kaşlarını çattı ve baygın haldeki kayınpederine doğru baktı.

"Git," diye mırıldandı annesi. "Bak bakalım neler yapabiliyorsun. Artık yetki sende."

Iliana dehşet içinde kaskatı kesildi, çünkü annesi haklıydı. Angus iş başında olmadığı ve kocası da uzakta olduğu için sorumluluk ondaydı. Allistair bile onu bu yükten kurtarmak için orada değildi. Bu korkutucu bir farkındalıktı ve etrafındakilerin yüzlerindeki endişeli ifadelerle daha da arttı.

Başka seçeneği olmadığını anlayan Iliana cesaretini topladı. "Baban nerede?" diye sordu sonunda.

"Duvarda."

Iliana kararsızca ona doğru bakınca annesi "Git," diye tekrarladı. "Angus'u odasına götüreceğiz."

Mutsuzca başını sallayan Iliana, yarım saat kadar önce annesiyle birlikte Angus'un inmesine yardım ettikleri merdivenlere doğru yürümeye başladı. Willie'nin geride kaldığını fark edince sert bir ifadeyle ona baktı. "Ayaklarını topla delikanlı," diye emretti toplayabildiği kadar otoriteyle. "Pazar pikniğine gitmiyoruz."

Bunun üzerine çocuğun kaşları kalktı ve onun yanında yürümek için hızlandı.

Hatta ölüme mahkûm oldukları konusunda biraz daha az olumlu görünmeyi bile başardı.

Ahır şefinin yanına ulaştığında duvardan aşağıya bir bakış atan Iliana, bunun kayınpederinin kendine gelmesini bekleyebilecek bir sorun olmadığını anladı.

Greenweld aşağıdaydı. Onu zırhının içinde tanıdı. Atının üzerindeydi ve hendeğin karşısındaki geçidi inşa eden adamlara bağırarak emirler yağırdıyordu.

"Eğer bunu bitirirlerse, kısa sürede surların içinde olurlar," diye açıkladı ahır şefi doğrulurken. "Köprüyü ve kapıyı ateşe verecekler."

"Evet." Iliana bir çözüm bulmak için beynini zorladı.

"Başlarının üzerindeki barikat yüzünden oklarımız işe yaramıyor," diye yardımsever bir şekilde onu bilgilendirdi.

"Bunun farkındayım." Iliana içini çekti, sonra iç bailey'deki kaya yığınının doğru baktı. Adamlar Seonaid'i kurtarmak için yola çıkmadan önce duvarı bitirmeyi başarmışlardı. Bu büyük bir nimetti. Bitirmemiş olsalardı başları büyük belaya girebilirdi. Yine de taş kalmıştı.

Iliana bir süre sessiz kaldı, zihni kendisine sunulan sorun üzerinde çalışıyordu. Bakışları tekrar kayalara kaydı. Çoğu zihninde oluşan fikir için fazla büyüktü ama daha küçük olanlar oldukça iyi iş görebilirdi.

"İhtiyacınız olacağını düşündüğünüz kadar adam toplayın ve o kayayı buraya getirin."

"Kaya mı?" Adam kadının işaret ettiği yere kuşkuyla baktı.

"Yığının kenarındaki daha küçük olan," diye açıkladı.

"Sanmıyorum-"

"Yap şunu."

"Ama onu buraya çıkarmak için en az altı adam gerekecek."

"O zaman altı adam al," diye karşılık verdi hemen. "Ve Elgin'in güveç fiçisini da buraya getirmeleri için iki uzun direklerle birlikte mutfaklara dört adam daha gönderin."

"Aşçının *yahnisi* mi?" Adam gözlerini dikip ona baktı. "Beni duydun."

"Evet, ama- Bu durumda ok atmaya devam etmek için burada sadece iki adam kalacak-"

"Ateş edecek bir şey yok efendim," dedi kuru bir sesle. "Söylediğiniz gibi, barikatın içinden ateş edemezler ve diğerleri de menzil dışında. Şimdi beni sorgulamayı bırakın ve emrettiğim şeyi yapın. Bir planım var."

Rabbie onunla daha fazla tartışmak için ağzını açtı, onun inatçı yüz ifadesini bir an için fark etti ve vazgeçti. İç çekerek ağzını kapattı ve başını sallayarak dönüp uzaklaştı.

Iliana onun gidişini izledi, sonra tekrar İngilizlere baktı ve merdivenlerden gelen bir dizi küfür duyana kadar onları izledi.

"Dikkatli olun! Dökeceksiniz- Lanet olası aptal adamlar!"

Iliana, emeğinin ürününe eşlik ettiği anlaşılan Elgin'in bu taciz dolu sözleri üzerine merdivenlere doğru döndü.

"Hanımefendi!" Elgin son basamağı da tırmanırken çiçekli yüzü göründü. Önlüğünün eteklerini ellerinde sıkarak aceleyle ona doğru ilerledi. "Bu soytarılar mutfığa daldılar, o lanet direkleri fiçimin sapının altına soktular ve fiçiyi birlikte gitmeye başladılar. Ne için geldiklerini sorduğumda, burada istediklerini söylediler. Onlara yanılıyor olmaları gerektiğini söyledim-"

"Sana doğru söylemişler," diye yatıştırdı Iliana onun omzunu hafifçe okşayarak. Onun yanından geçerek, dört adama buharlı sıvı fiçisini mümkün olduğunca duvara yakın bir yere koymalarını, böylece arkalarından oflayıp puflayarak gelen ve istediği kayayı taşıyan altı adama olabildiğince yer açmalarını söyledi.

"Nereye istiyorsun?" diye sordu ahır şefi nefes nefese, o ve diğer adamlar zahmetli bir manevrayla fiçinin yanından geçer geçmez.

Iliana, "Bunu duvara, tam ortaya yerleştirin," diye talimat verdikten sonra hâlâ fiçinin yanında duran dört adama döndü. "Bunu hemen yanındaki duvarda istiyorum."

Talimatlarına hemen uymaları iyi bir şeydi ama karşılıklı bakışmalar yüzünü buruşturmasına neden oldu. Aptal bir kadın değildi, deli de değildi ve planını henüz anlamamış olmaları oldukça sinir bozucuydu.

"Ben mi hanımefendi?" Elgin ondan duvarın kenarında tehlikeli bir şekilde sallanan fiçıya bakıyor, neredeyse gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Iliana ona nazikçe gülümsedi ve bir kez daha omzunu okşadı.

"Üzülme, Elgin. Her şey yoluna girecek." "Ama ben güveç..."

Iliana'nın ağzı düz bir çizgi halinde inceldi. "Kapıda misafirlerimiz var. En azından biraz yiyecek ikram etmeden onları geri çevirir misiniz?"

Gözleri dehşetle irileşti ama diğer adamlar onun niyetini anlayınca birden sırtmaya başladılar. Iliana Rabbie'ye doğru döndü.

"Önce kaya barikatı ve geçidi parçalayacak. Üçe kadar say, sonra fiçıyı arkasından devir."

"Ben yahniyim," diye inledi Elgin, önlüğünü daha çılgınca çevirerek.

Iliana sempatik bir ifadeyle, "İyi bir şekilde kullanılacak, Elgin," diye mırıldandı. "Evet." Ahır şefi aşçıya sırtarak bakarken, o ve diğer iki kişi Adamlar kayayı duvardan itmeye hazırlanmak için yer değiştirdi. " 'Twill be a O İngiliz köpeklerinin unutamayacağı bir yemek." Duraklayarak fiçinin başındaki adamlara baktı. "Unutmayın, üçe kadar sayacağım."

Iliana yana doğru bir adım attı ve onlar kayayı iterken duvardan aşağı bakmak için eğildi. Kaya o kadar hızlı bir şekilde aşağıya düştü ki, izleyenlerin bağırarak uyarıda bulunma şansı çok azdı. Barikata çarparken çıkardığı gürültü inanılmaz derecede yüksekti, tüm yapı sarsılıp altına çökerken yoluna çıkan talihsiz adamların çılgınlıkları daha da yüksekti. Artık korunmasız olan adamların üzerine güveç döküldü.

"Me vat!" Elgin yahniyi takip ederken bağırды, adamlar sıcak kabı tutamıyordu. Ancak ağır metal kazan geçide çarpıp titreyerek hendeğe düştüğünde ve aşağıdaki adamların birçoğunu da beraberinde götürdüğünde sesi tezahüratlarla bastırıldı.

Iliana aşağıdaki yıkıma bakarken kendisi de sessizdi. Ölü ya da ölmek üzere olan adamlar düşmüş satranç taşları gibi etrafa saçılmıştı ve iniltileri kulaklarını tırmalıyordu. Ormanın siperinde bekleyen adamlardan birkaçı

Düşen yoldaşlarına yardım etmek için ileri atıldılar ve Iliana'nın adamları hemen üzerlerine ok yağdırdı. Hiç acımadılar.

Arkasını dönerek Lord Angus'u kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve körlemesine merdivenlere doğru yürüdü, neredeyse annesine çarpıyordu.

Leydi Wildwood, Iliana'nın kaskatı kesilmiş yüzüne bir kez baktıktan sonra sürahi getirmişti. "Al bakalım. Bundan biraz alın." İsteksiz reddedilemeyeceğini anlayınca sürahiyi Iliana'nın dudaklarına kendisi götürdü ve yukarı kaldırdı. Ateşli sıvı boğazından aşağı döküldü ve karnına doğru bir yol açtı. Iliana birkaç yutkunmadan sonra başını çekip sıçradı ve öksürdü.

Leydi Wildwood onun sırtına yüreklendirici bir şekilde vurdu, yüzünü endişeyle izledi ve mırıldandı, "En azından içinde biraz renk var."

Öksürük nöbeti yavaşlayan Iliana, annesine engel olmak için elini kaldırdı ve acımasızca yutkundu. "Bir insan bu şeyi neden içer ki? Tadı sıvı ateş gibi."

"Evet." Leydi Wildwood alaycı bir ifadeyle gülümseyerek sürahiyi kendi dudaklarına götürdü ve yutkunurken memnuniyetle başını salladı. "Korkarım bunun tadını buldum."

Iliana kaşlarını çatarak sürahiyi onun elinden aldı. "Angus nasıl?"

Leydi Wildwood asık suratla iç çekti. "Henüz kendine gelemedi. Şu anda dinleniyor. Gertie'yi onunla bıraktım ve burada neler olduğunu görmeye geldim. Planınız çok zekiceydi. Adamların saygısını kazandınız."

Iliana sözleri elinin tersiyle itti. Az önce yapılmasını emrettiği şeyi tartışmaya hiç niyeti yoktu. Bunun için ne övgü ne de takdir istiyordu. Bunu söylemek için ağzını açtı, sonra arkasından gelen acı dolu bir çığlıkla döndü. Seyis kolunu tutarak yere düşmüştü. Omzundan bir ok çıkmıştı.

Annesi, "Kadınları çağırayım," diye soluk soluğa merdivenlerden inmek için fırladı.

Ağzı gerilen Iliana aceleyle adamın yanına koştu. Neyse ki bu ok tam içinden geçmişti. Bu sefer oku itmek zorunda kalmayacaktı. Sadece ucunun kırılması gerekiyordu. Daha önceki oku kırarken yaşadığı sıkıntıyı hatırlayan Iliana, adamın diğer tarafında diz çökmüş olan Elgin'e baktı. "Ellerin güçlü mü, Elgin?"

"Ne?" Adam şaşkınlıkla ona baktı ve kadın başını salladı.

"Boş ver. Şüphesiz benimkilerden daha güçlüdürler. Onu oturtmama yardım et."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Seyis kendini zorla oturur pozisyona getirirken Iliana gözlerini devirdi. Görünüşe göre erkeklerin gururu sağduyularından önce geliyordu. Ellerini omzunun iki yanına bastıran Iliana, Elgin'e baktı. "Okun ucunu kırmanı istiyorum."

Elgin ve ahır şefi yüzlerini buruşturdular ve Iliana neredeyse yüksek sesle iç geçirecekti. "Onu çıkarmak için kırılması gerekiyor, yoksa ya ya da yaranın içinden uçan oklar. Bu daha fazla hasara neden olur."

Rabbie küfretmeye başladı ve Elgin okun sapına uzanırken bile hemen ona katıldı. Oku ikiye ayırdığında küfürleri kreşendoya ulaştı; sonra ikisi de sustu.

Iliana, ahır şefinin sıkışmış yüzüne sempatik bir bakış atarak, yoldan çekilen Elgin'in yerine geçmek için ayağa kalktı. Tekrar diz çökerek merdivenlere doğru baktı ve annesinin aceleyle kendisine doğru geldiğini görünce rahatladı. Giorsal, Janna ve Gertie de ellerinde merhemler ve sargı bezleriyle onu takip etti.

Adama güven verici bir gülümseme atan Iliana oku hızla çıkardı ve Janna'nın kendisine uzatmak için aceleyle öne attığı sargı bezlerini kaptı. Kan akışını durdurmak için bandajları yaraya bastırıyordu ki bir başka bağırış dikkatini çekti. Bir başka adamın daha vurulduğunu gördüğü sırada, üçüncü bir adam göğsüne saplanmış bir okla duvardan geriye doğru sendeledi.

Iliana çığlık atarak ayağa fırladı ve adamın geriye doğru hareketini durdurmak için ileri atıldı. Ama çok geç kalmıştı; adam duvardan aşağıya devrildi ve geriye doğru yuvarlanarak aşağıdaki bailey'e düştü.

Iliana lanet okuyarak Rabbie'yi Gertie'nin şefkatli merhametine bıraktı ve ikinci adama koştu, hâlâ hayatta olduğunu görünce rahatladı. Üçüncü adamın o kadar şanslı olmadığını biliyordu.

Elgin yaralı adamın karşısında diz çökerken yüzünü buruşturdu, sonra ayağa kalkan ahır şefine baktı. Yarası tedavi edilip bağlanmıştı ve tekrar duvara doğru ilerliyordu. "Hayır, Rabbie! Dinlenmelisin."

"Dinlenmek bu piçleri kapımızdan uzak tutmayacak. Ve daha sonra öldüğümü görürse dinlenmenin ne faydası olacak?" Ve bununla birlikte adam görev yerine geri döndü.

Ilana iç çekti. Uzun bir kuşatma olacaktı; sadece d a y a n a b i l e c e k l e r i n i umuyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

"Ilana?"

Başını yavaşça dinlendiği yerden kaldırdı, annesine bakarken gözleri hafifçe bulanıktı.

Leydi Wildwood'un bakışları kızının surat ifadesinden, her ikisi de iki yanında sallanarak oturan Elgin ve Rabbie'ye kaydı. Önlerindeki masa, bir zamanlar viski dolu olan boş sürahilerle doluydu. "Angus uyandı."

Rabbie bunun üzerine aniden doğruldu, Elgin de öyle.

"Uyanık mı?" diye mırıldandı aşçı, gözleri birden parladı. "O zaman bir şeyler yemek isteyecektir. Bir şeyler getirsem iyi olacak." Tökezleyerek ayağa kalktı ve aceleyle mutfığa doğru yürüdü.

Leydi Wildwood, Ilana'nın bu habere hiç tepki vermemesine kaşlarını çatı, sonra elini uzatarak ilerledi. "Gelin. Angus uzun süre uyanık kalamayabilir ve size söyleyecek bir şeyleri var gibi görünüyor. Senin de Rabbie."

Seyis hemen ayağa kalktı ve onları merdivenlere doğru takip etti.

Ilana'nın annesi onu odaya götürdüğünde Angus uyanıktı ama son derece solgun ve zayıf görünüyordu. Ilana'nın asık suratına bir kez baktı ve doğrulmak için mücadele etti. "Ne oldu? Duvar mı yıkıldı?"

"Hayır, her şey yolunda," diye yatıştırdı Leydi Wildwood onu yatağa uzanmaya teşvik ederek.

"Her şey iyiden de öte, lordum." Rabbie yapılanları anlatmak için aceleyle yatağın yanına giderken sırtıttı. Ilana'nın barikatı yıkmak için kayayı akıllıca kullanması ve kaynayan zift yerine güveç kullanması hakkında coşkuyla konuştu.

Angus sakince dinledi, bakışları Uiana'nın yüzünden hiç ayrılmadı. Adam sözlerini bitirdiğinde, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Rabbie rahatsız bir şekilde başka tarafa baktı. Kötü haberi vermeye pek hevesli değildi ve onu suçlayamazdı. Zaten sorumluluk ona aitti.

Omuzlarını dikleştirerek yatağın kenarına doğru ilerledi. "Yaylım ateşiyle karşılık verdiler. Onlara duvardan çekilmelerini söylemeden önce adamlarımızdan dördü öldü, üçü de yaralandı."

"Duvarı korumasız mı bıraktın?" Angus bu ihtimal karşısında dehşete kapılmış görünüyordu ve Iliana hızla başını salladı.

"Hayır, faaliyetlerini izlemek için kaldım." Eğer duvarın tamamen insansız bırakılmış olmasından dolayı dehşete düşmüş görünüyorsa, Iliana'nın orada kalıp tek başına izlemekte ısrar etmesinden dolayı daha da dehşete düşmüş görünüyordu. "Adamlar ölü ve yaralıların taşınmasına yardım etmekle meşguldü," diye ekledi hemen, adam öfkeli bakışlarını ahır şefine çevirmeye başlayınca. Bu Rabbie'nin suçu değildi. Herkes gibi o da Rabbie'yle tartışmaya çalışmıştı ama Rabbie inatçı davranmış ve onlara duvardan inmelerini emrederek artık yetkili olduğu gerçeğinden sonuna kadar yararlanmıştı. "Ayrıca," diye ekledi şimdi, "neyin peşinde olduklarını görünce adamları geri çağırdım."

"Gördün mü? *Gördün* mü? Onlar ok atarken duvarın üzerinden bakacak kadar aptal mıydın?!"

"Birinin bunu yapması gerekiyordu. Arkamda güvenle durmamı ve bir başkasına kendini riske atmasını emretmemi ister miydiniz? Sen bunu yapmazdın." Iliana sözlerinin ardından gelen küfürler karşısında yüzünü buruşturdu.

Angus nihayet sustuğunda, Iliana hızlıca devam etmenin akıllıca olacağını düşündü. "Bizi oklarıyla sıkıştırdıkları sırada meşguldüler. Yaralıların ve ölülerin hepsi çıkarılmıştı, ikinci bir kalkan çoktan yerleştirilmişti, geçitteki hasarı onarmışlardı ve onu bitirmeye çalışıyorlardı."

"Evet," diye seslendi Rabbie. "İki kayanın daha getirilmesini emretti. Bu sefer büyüklerdi. Onları oraya çıkarmak çok zor oldu, ama bir kez çıkardıktan sonra birini tekrar tepeden ittik ve geçidin parasını ödedik.

- ve adamlarının çoğunu da. İkincisini bir uyarı olarak duvarın üzerinde bırakmamızı istedi. Geçitten vazgeçtiler ve o zamandan beri hiçbir şey yapmadılar."

Angus, Rabbie'ye dönmeden önce Iliana'nın mutsuz yüz ifadesine kısa bir süre baktı. "Duvara geri dön ve olaylara göz kulak ol. *Ama şunu bil ki:* Ben görevi devralacak kadar iyileşene kadar sorumluluk Leydi Iliana'da. Ona rapor verin."

"Yetkinin bende olması gerektiğini sanmıyorum lordum. Bu konuda tecrübem yok," dedi Iliana, Rabbie odadan çıkıp Elgin elinde bir kâse et suyuyla içeri girdiğinde.

"Burada bizi kurtaracak olan tecrübe değil. Zekadır ve sizde bu var."

"Hayır, Greenweld'i idare edecek kadar zeki değilim. İngiltere'de ondan kaçmayı üç kez denedim ve üçünde de başarısız oldum. Burada da başarısız olmak istemem."

Angus sakince, "Başarısız olmayacaksın," diye açıkladı.

"Evet," diye onayladı Elgin, onun yanına geçerek. "Çok zekisiniz leydim. Taş ve güveçle ilgili planınız çok zekiceydi... Fıçımı kaybetmem dışında," diye ekledi kaşlarını çatarak. "Doğrusu o kısım daha iyi planlanabilirdi, zira şu anda pişirecek bir şeyim yok ama-"

"Elgin!" Angus sözlerinin arkasında biraz güç toplayarak tersledi. "Bizi yalnız bırak."

Aşçı tereddüt etti, sonra çorbayı Iliana'ya uzattı ve aceleyle dışarı çıktı. Angus kaşlarını çatarak kadın hizmetçilere baktı. Hemen kapıya doğru ilerlediler. Birkaç dakika içinde o, Iliana ve annesi odada yalnız kaldılar.

Angus kapı kapanır kapanmaz, "Yüz ifadenden Greenweld'in adamlarının köprüde ölmesinden kendini sorumlu tuttuğunu anlayabiliyorum," diye yorum yaptı.

Iliana sessizce başını salladı.

"Evet, öylesin. Dün her birine kılıç çekmiş kadar sorumlusun," diye kararlı bir şekilde açıkladı ve kız yüzünü buruşturduğunda ciddiyetle başını salladı. "Ve bu duvarların içindeki insanları kurtarmak için bunu yine yaparsın, bu yüzden üzülme. Saldırmak onların seçimiydi. Senin seçimin ise savaşmak ya da teslim olup kurbanlık koyun gibi çekip gitmek. Sen kuzu değilsin, genç kız. Seni insan yapan bir parçan olarak suçluluğunu kabul et, ama seni yönetmesine izin verme. Sen doğru olanı yaptın. Sana Dunbar demekten gurur duyuyorum."

"Bugün ölenler sadece Greenweld'in adamları değil," diye acıyla belirtti. "Biz de dört adamımızı kaybettik."

"Onlar sevdikleri için canlarını verdiler. Bu duvarların içinde iki yüz kadın ve çocuk var. Adamlarımdan herhangi biri onları güvende tutmak için canını verir."

"Erkek mi? Ölenlerden ikisi daha çocuktu!" Iliana tiksintiyle itiraz etti.

"Çocukların bile onuru vardır. Kendi onurunu kurtarmak için onlardan onur alma.

Vicdan."

Iliana bunun üzerine kaskatı kesildi ve Angus nazikçe gülümseyerek titreyen elini ona doğru uzattı.

"İşte böyle." Küçük, pürüzsüz elini onun büyük, yaralı elinin içine kaydırduğunda iç çekti. "Bizim yöntemlerimizi anlamadığın belli, ama bütün mesele bu. Ben ve halkımdan herhangi biri senin için canımızı veririz. Ben, çünkü ben sizin lordunuzum. Halkımız, çünkü oğlumla evlendiğin gün seni canları pahasına koruyacaklarına dair yemin ettiler. Bugün yaptığın da bundan çok farklı değil, başkasına emir vermektense duvardaki o aptallıkla güzel boynunu riske attın," diye ekledi ters ters bakarak. "Bir insan için sevdiklerini savunmak için ölmekten daha onurlu bir şey yoktur. Çocuk olduklarını iddia ettiğiniz o iki kişiye gelince, öyle değillerdi. Onlar erkekti. Onlara onurlarını bırakın ve suçluluk duygusundan kurtulun. Bugün cesaretleriyle hatırlanacaklar."

Iliana gerginliğinin bir kısmının hafiflediğini hissetti ve ciddiyetle başını salladı.

"Güzel." Angus gülümsemeyi başardı, sonra başını yorgun bir şekilde yatağa bıraktı. Gözleri bir dakikalığına kapandı, sonra tekrar açıldı. "Başımız büyük belada."

"Evet," diye sessizce onayladı Iliana. "Görünüşe göre ya Greenweld'in adamı yalnız olduğunu iddia ederken yalan söyledi ya da Greenweld fikrini değiştirdi ve buraya doğru yola çıktı ve adamın bundan haberi yoktu."

"Daha çok yalan söylemiş gibi. Duncan'ın çağrılması Greenweld için büyük şanstı. Çok şanslıydı."

Iliana bunun üzerine sustu. "Mesajın Duncan'ı uzaklaştırmak için bir hile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Söylediğine göre Allistair mesajı hiç görmemiş. Sadece rulo haline getirilmiş bir parşömen görmüş ve geri döndüğünde parşömen yok olmuş."

"İngiliz geri dönerken fark ettirmeden çıkarmış olabilir. İkisi de aynı atın üzerindeydi."

"Elçi şimdi nerede?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onunla ilgili her şeyi unutmuştum."

"Ben de öyle. Benden ayrılırken onu kontrol et ve bana neler olduğunu anlatması için birini gönder. Başına bir de nöbetçi koyabilirsin." Kadının yüzündeki endişeli ifadeyi fark edince elini uzatıp güven verici bir şekilde okşadı. "Elbette bu bir sorun ama sadece bir sorun. Onları duvarın dışında tuttuğumuz sürece her şey yoluna girecek. Duncan döndüğünde onları kovacaktır."

"Sizce dönmesi ne kadar sürer?" Leydi Wildwood ilk kez konuşarak sordu.

Angus'un cevap verme konusunda tereddüt etmesi Iliana'yı biraz tedirgin etti. Adam konuştuğunda nedenini anladı. "Colquhoun'a ulaşmak dört günlük bir yolculuk."

"Dört gün mü?" Annesi bu haber karşısında açıkça dehşete düşmüştü.

"Orada dört gün, dönüşte dört gün ve savaş ne kadar sürerse," dedi Iliana asık suratla. "Daha ilk günden birçok adamımızı kaybettik lordum. Sanmıyorum-" Adamın solgun yüzündeki bitkinliği görünce durakladı. Korkularını ona yükleyemezdi. Bunun yerine gülümsemeye zorladı ve onu rahatlattı. "Onları o kadar uzun süre savuşturmanın bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Sen cesur bir kızsın. Bunu sevdim," diye mırıldandı Angus, sonra gözlerini kapadı.

Iliana bir süre sessizce ona baktı, sonra annesine doğru baktı, kadın mırıldandı: "Şimdi biraz dinlenecek."

"Evet." Gözlerinin altındaki koyu lekelere kaşlarını çatı. "Sen de öyle yapmalısın. Bütün gün burada Gertie'ye yardım ettin."

Leydi Wildwood endişesini omuz silkerek uzaklaştırdı. "Ben olmasaydım ona zarar gelmeyecekti."

Iliana tam haberciyi kontrol etmek için onun yanından geçmek üzereydi ki bu sözler onu durdurdu. "Bu senin hatan değil anne."

"Evet. Öyle. Ben olmasaydım Greenweld burada olmazdı."

"Greenweld bencil, açgözlü bir piç. Eğer onu suçlamak istiyorsanız, suçlayın. Ama onunla birlikte kendinizi de suçlayacak kadar aptal olmayın."

"Ona iki hafta dayanamayız. Yeterli adamımız yok." "Yeterince iyi olacağız."

Annesinin yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. "Buraya hiç gelmemeliydim. Onun beni takip edeceğini biliyordum. Buraya geldim ve çocuğumu ve tüm halkını tehlikeye attım," diye mırıldandı kendinden tiksinierek, sonra, "Ona teslim olsaydım seni huzur içinde bırakırdı."

Ilana bu sözler karşısında omurgasında bir ürperme hissetti ve gözleri onurla açıldı.

"Bunun doğruluğunu görmelisin, çocuğum?" dedi yalvarırcasına. "Tek istediği bu."

"Böyle konuşma. Artık buradasın ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız."

"Bu duvarlar içindeki her erkek, kadın ve çocuğun ölümüne neden olsa bile mi?" diye sordu nazikçe.

"O noktaya gelmeyecek," dedi Ilana kararlılıkla. "Şimdi git biraz dinlen. O olmadan kimsenin işine yaramazsın."

Başını hoşnutsuzca sallayan Leydi Wildwood döndü ve odadan çıktı. "Ona göz kulak olmalısın," dedi Angus, Ilana'nın bakışlarını üzerine çekerek.

"Her şeye rağmen onun altında acı çektiği zaman, annenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyorum. adam Greenweld'dir."

"Onun nasıl bir adam olduğunu düşünüyorsun?" diye merakla sordu.

"Açgözlü," dedi basitçe. "Çok, çok açgözlü. Kadın teslim olsa bile, adam durmayacaktır."

Bunun üzerine Ilana'nın omuzları çöktü. "Umarım ben de böyle düşünerek y a n ı l m ı ş ı m d ı r ," diye mırıldandı iç çekerek.

"Başına bir muhafız dikmeniz gerekecek."

"Adamlar çok meşgul-"

"O zaman kadınları

kullanın." Ilana başını

salladı.

"Bunu ayarlayın, sonra da haberciyi kontrol edin."

"Evet." Angus tekrar gözlerini kapadığında Ilana odadan çıktı. Gertie, Ebba, Giora ve Janna'yı koridorda, ateşi izlemek için Angus'la birlikte kimin oturması gerektiğine karar vermeye çalışırken buldu. Ilana annesinin nereye gittiğini sorduğunda, ona odasına çekildiği söylendi.

"Güzel. Angus'la oturma programınıza karar vermeye çalışırken, annemle kimin kalacağına da karar verebilirsiniz. En az ikinizin sürekli onunla birlikte oturmasını rica ediyorum. Korkarım, yalnız bırakılırsa, kendini kaçırmaya ikna edecek ve bizim iyiliğimiz için teslim olmak gibi son derece aptalca ve yanlış bir eylemde bulunacaktır."

Diğer kadınlar şaşkın şaşkın bakarken, Gertie mutsuzca başını salladı. "Evet. Böyle bir şey düşünmesinden korkuyordum."

"Öyle. Ve bu yüzden asla yalnız kalmayacak. Uyurken bile en az ikiniz onun yanında olmalısınız. Başına bir nöbetçi dikin ya da gerekirse bağlayın ama aptalca bir şey yapmamasına dikkat edin."

Başlarıyla onayladıklarını görece kadar bekledikten sonra dikkatini haberci konusuna çevirdi ve nereye konulduğunu sordu. Ona yeni inşa edilen odalardan birinde olduğu söylendi ve onu kontrol etmeye gitti. Odayı boş bulduğunda çok şaşırmadı ama bu ona düşünecek bir şey verdi. Haberleri bildirmek için Angus'un yanına döndü ama onu derin uykuda buldu. Mesajı onunla birlikte oturan Gertie'ye bırakarak Greenweld'in adamlarının faaliyetlerini kontrol etmek için duvara döndü.

Merdivenlerden çıkarken duvarın dışından gelen gürültü ve çarpışmaları duyabiliyordu. Endişe içinde Rabbie'nin yanına koştu. "Ne oluyor? Ne yapıyorlar?"

"Bir şey inşa etmek için ağaçları kesiyoruz," diye duyurdu bir başka gürültü havayı doldururken.

"Ne olabilir ki?"

Rabbie bunun üzerine omuz silkti. "Belki de bir mangonel. Kim bilebilir ki? Dinlenmelisin," diye önerdi Rabbie. "Eğer inşa ettikleri bir mangonel ise, yarın o zalimlerle başa çıkmak için aklımıza ihtiyacımız olacak."

İç geçiren Iliana başını salladı. Bir mangonel; yarın duvarın üzerinden füzeler fırlatabileceklerdi. "Bir şey olursa beni ara," diye mırıldandı ve gitmek için döndü.

Iliana ilk başta onu neyin uyandırdığından emin değildi. Gözlerini açtığında şafağın ilk soluk çizgilerinin gökyüzünden geçtiğini gördü, turuncu ve sarı renkte parlıyorlardı... Bu çizgiler çok hızlı hareket ediyordu. Ani bir dehşetle fark etti ki, gökyüzünü çizen şafak değildi. "Ateş!"

Panikle attığı çığlık onu sırt üstü yuvarlanmaya ve başında dikilen bir adam görmeye itti. Bir an için, yarı aydınlıkta, saldırganın bıçaklandığı gece başladığı işi bitirmek için geri döndüğünü düşündü. Ama sonra ona bağırان sesin Elgin'e ait olduğunu anladı.

"Rabbie beni sizi getirmem için gönderdi leydim! O İngiliz piçi duvarın üzerinden ateş ediyor!"

Emekli olduğuunda tamamen giyinik kalmaya karar verdiği için minnettar olan Iliana yataktan fırladı ve kapıya doğru aceleyle ilerledi. Kapıyı açmış ve içeri doğru ilerliyordu ki aniden kendisini takip eden adama doğru döndü.

"Bir ekose!"

Şaşkınlık Elgin'in melek gibi yüzünü kapladı. "Ben mi hanımefendi?"

"Saldırganım. Beni bıçaklayan adam," diye açıkladı. "Ekose giydiğini yeni fark ettim."

Elgin'in kaşları kalktı. "Eşyaları arasında ekose yoktu leydim. Laird Angus cesedi ararken ben de oradaydım. Birkaç sikke dışında hiçbir şeyi yoktu."

Iliana kaşlarını çattı; sonra bir başka ateş topu duvarın üzerinden uçarken ve bailey'den bir çığlık dalgası yükselirken bakışları pencereye kaydı. "Lanet olsun!" diye mırıldanarak odadan aceleyle çıktı.

"Nedir bu? Ne hakkında?" Aşağıdaki bağırış ve çığlıklardan etkilenen Leydi Wildwood, Ebba ve Janna'yı da peşine takarak aceleyle salona girdi. Aynı anda Gertie ve Giorsal da Angus'un odasının kapısında belirdi.

Bir açıklama haykıran Iliana, Elgin'i peşine takarak merdivenleri hızla indi. Kalenin ön kapısına ulaştığında kapıları itti ve sonra dondu kaldı. Yanan molozlar bailey'in etrafına saçılmıştı ve duvarın içindeki birçok kulübeyi ateşe vermekle tehdit ediyordu. Her yaştan kadın ve çocuk bir o yana bir bu yana koşturuyor, bulabildikleri her şeyle yangını söndürmeye çalışıyorlardı.

"Aman Tanrım."

Annesinin fısıltısına omzunun üstünden bakan Iliana, tüm kadınların onu takip ettiğini ve şimdi en üst basamakta Elgin'le kendisinin arkasında toplandıklarını gördü. Tam onlara kaleye geri dönmelerini emredecekti ki aşçı yanından geçmesini işaret etti.

"Ahırlar!"

Geri döndüğünde bile Iliana ahırdaki hayvanların korku dolu kişnemelerini duyabiliyordu. Alev alev yanıyordu. Duncan dışarı çıktığında geride kalan birkaç hayvanı kurtarmak niyetiyle lanet okuyarak merdivenlerden inmeye başladı. Geride sadece bir düzine kadar hayvan kalmıştı ama bunların çoğu yavrulamak üzere olan midilliler ve hamile kısraklardı.

Bir sonraki ateş topu duvarın üzerinden geldiğinde binaya giden yolu ancak yarılamıştı. Sendeleyerek durdu, bir uyarı çılgılığı attı ve füzenin hangi yöne gideceğini görmek için bekledi. İlk başta büyük bir alev topu gibi görünüyordu; sonra bunun aslında ateşe verilmiş ve bir bütün olarak fırlatılmış bir enkaz koleksiyonu olduğunu fark etti. Aşağı inerken parçalar ayrıldı ve her yöne doğru uçarken bailey'in büyük bir bölümünü kapladı.

Iliana'nın çılgılığı diğerleri tarafından da duyuldu ve kadınlar ve çocuklar alevli enkaz yağmurundan kaçarak dağılmaya başladığında panik içinde bir çılgılığa dönüştü. Iliana düşen bir parçadan kaçınmak için yana sıçradı, ancak başka bir parçanın yoluna adım attı. Omzuna çarptığında tökezledi ama ayaklarını tuttu. Elbisesinin alev almadığından emin olmak için kolunu fırçaladıktan sonra arkasına baktı ve Elgin'in onu takip etmesine rağmen zarar görmediğini görerek rahatladı.

"Atlarla ilgilenin!" diye bağırdı bailey'i dolduran sluieks'in üzerinde, sonra alevli enkazın en yakın kurbanına koştu. Kadının ayağa kalkmasına yardım eden Iliana, aniden orada belirip kadının yanıklarıyla ilgilenen annesine şaşkınlıkla baktı.

"Onu kaleye götürün ve orada kalın," diye emretti Iliana, onları o yöne doğru iterek. "Hepsini kaleye götürmeliyiz," diye bağırdı alevleri söndürmeye çalışan diğerlerine.

"Gitmeyecekler." Janna ona yaklaştı. "Bunlar onların kurtarmaya çalıştıkları evleri."

Iliana sabırsızca, "Eğer tadını çıkarmak için hayatta değillerse, evlerinin onlara pek bir faydası olmayacak," diye tersledi.

"O zaman duvara çıkıp ne yapabileceğine baksan iyi olur."

"Öyle mi?" Iliana ona delirmiş gibi baktı ve Janna başını salladı. "Leydi Agnes'in zamanında da aynı taktiği denemişlerdi."

"Leydi Agnes," diye iç geçirdi Iliana. Giorsal buraya ilk geldiğinde bu kadını ona karşı sık sık kullanmıştı. Kara Agnes, kocasının yokluğunda altı ay boyunca kaleyi İngilizlere karşı korumayı başarmıştı. "Ne yapmıştı?"

"Giorsal bize, her yaylım ateşinden sonra, kadınlar ateşin tozunu almak için koşuştururken, hakaret ve küfürlerle onları oyaladığını söyledi."

"Hakaret mi?" Kadın kuşkulu görünüyordu ama Janna başını salladı. "Ve küfürler, leydim."

"Anlıyorum." Kadınların telaşla söndürmeye çalıştığı alevlere baktı, sonra hızla duvara doğru dönerek uzaklaştı.

"Hanımefendi!" Iliana bu karmaşayı yönetmekte kendini bu kadar yetersiz hissetmeseydi, Rabbie'nin onu görünce duyduğu rahatlama memnuniyet verici olurdu. Bu görev için ne kadar yetersiz olduğunu fark eden tek kişinin o olduğu açıktı.

Iliana adama biraz sert bir gülümsemeyle bakarken, onun ve diğer adamların duvarın diğer tarafındaki adamlara ok atmakla meşgul olduğunu fark etti. Görünüşe göre iyi bir şey yapıyordu. Adam oklarını atmaya devam etmek için geri döndüğünde duvara doğru ilerleyerek bir açıklıktan eğildi ve aşağıdaki adamlara baktı. Mangonel geçidin dibine, hendeğin tam karşısına yerleştirilmişti. Greenweld'in onu kaleye maksimum menzile ulaşabilmesi için yakınına yerleştirdiğini düşündü. Ormanın diğer tarafında da olabiliyordu, çünkü etrafı kalkanlı adamlarla çevriliydi. Şu anda bile başka bir ateş topu hazırlıyorlardı.

Iliana, yakmaya hazırlandıkları enkaz yığınının baktı. Bailey'e dönüp baktığında kadınların bir o tarafa bir bu tarafa koşuşturduğunu gördü. Geriye dönerek Greenweld'e seslendi.

Figürlerden biri mancınının etrafındaki adam kalabalığından ayrıldı ve yukarı bakmak için kalkan bariyerinin arkasında durdu.

"Bu benim sümüklü velet kızım olabilir mi?" diye bağırdı.

"Ben şeytanın kızı değilim!" diye tersledi. "Ama siz, bayım, bir korkaksınız." "Korkak, öyle mi?"

"Evet! Sadece bir korkak bir kadını kendisiyle evlenmeye zorlar, sonra da onu öldüresiye döver! Ve sadece bir korkak senin yaptığın gibi düşmanına sinsice yaklaşır!"

"Kocanın seni korumasız bırakması benim suçum değil." Bu sözler Iliana'nın bakışlarının daralmasına neden oldu, ama o daha düşünmeden adam kükredi: "Onu bana ver, velet!"

"Leydi Dunbar'dan sana... seni domuz!" Pek etkileyici olmadığına karar verdi asık suratla.

"Onu dışarı gönderin! O benim kanunen karım. Beni reddedemezsin!"

"O benim annem. Bunu kabul edemem. Ayrıca, onun artık senin karın olduğunu da bilmiyorum. Fesih işlemi çoktan tamamlanmış olabilir."

Öfkelenen Greenweld yanındaki adamlardan birine bağırarak için döndü ve bir ok ona doğru fırladı. Iliana içgüdüsel olarak kendini yana itti, füzenin tısladığını duyunca kalbi küt küt atmaya başladı.

"Seni piç!"

Bunun üzerine Iliana duvara doğru döndü ve aşağıdaki adamlara bağırarak annesine şaşkınlıkla baktı. Annesinin duvarda onlara katıldığını bile duymamıştı. Onun böyle konuştuğunu da hiç duymamıştı.

"Silahlarınızı bir kadına çevirin! Fie! Hiç utanman yok mu senin?"

"Hepsi, benim inatçı, şirret karım."

"Uzun sürmez! Belki şimdi bile değil!"

Iliana'nın yaptığı ve bir ok kazandığı sataşmanın aynısı olduğu için, içgüdüsel olarak annesinden daha iyi karşılamayacağını biliyordu. İçinden mırıldanan Iliana tam zamanında onu kenara çekti. İkinci bir ok ikisinin de yanından vızıldayarak geçti.

"Anne, onunla alay ediyor olmam gerekiyordu."

Leydi Wildwood soluksuz bir kahkaha attı ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Çok yakındı, değil mi? Canavarla aklımdan geçenleri konuşmanın iyi hissettirdiğini söylemeliyim."

Iliana gözlerini devirerek duvara döndü ve aşağıya hızlıca bir göz attı. Greenweld elinde meşale olan adama eliyle işaret ediyordu. O izlerken bile asker enkazı ateşe veriyordu. Küfrederek doğruldu ve diğer kadınları uyarmak için bağırarak bailey'e doğru geri döndü. Onlar hemen saklanmak için kaçmaya başlayınca, bakışları ahırlara kaydılar. Her yer alevler içindeydi. "Elgin atları dışarı çıkarabildi mi?"

"Evet. Onları mutfağın arkasına götürdü. Orada güvende olmalılar."

"Mutfak arkasında mı? Bahçemin içinden değil!" Mancınının fırlatıldığını duyduğunda kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı. Annesini yakalayarak sırtını dış duvara yasladı. Bir saniye sonra tepesinden bir ateş topu daha geçti.

Iliana tehlike geçtiği anda aceleyle aşağıya, bailey'e baktı. Son füzedeki kimsenin zarar görmediğinden emin olduktan sonra dışarıdaki orduya bakmak için geri çekildi. Mancınının kolunun tekrar yerine oturduğunu ve yeni bir atışa hazırlanmak üzere yarı yarıya yüklenmiş olduğunu dehşetle gördü.

"Dunbar bir kül yığını olana kadar bizi ateşle dövmeye devam edecek," diye tahmin yürüttü annesi, bir eliyle Iliana'nın sırtında dengede dururken diğer eliyle de onun üzerinden bakmak için eğildi.

"O zaman mancınığı yok etmemiz gerekecek," diye karar verdi Iliana, şimdi doğruldu ve duvarın arkasına geçerek tehlikeden uzaklaştı.

"Peki bunu nasıl başaracağız?" Leydi Wildwood kuşkuyla sordu.

"Kadınlara seni yalnız bırakmamalarını emrettim. Nasıl oluyor da en az iki tanesi peşinizde olmadan buraya gelebiliyorsunuz?"

"Onlar meşguldü. Ve siz hala mancınığı nasıl yok etmeyi planladığınızı söylemediniz."

Yüzünü buruşturan Iliana tekrar bailey'e baktı. Ahırlar artık sadece parlayan bir kor yığınıydı. Bir daha asla atlara ev sahipliği yapmayacaklardı. Binanın oldukça eski olduğunu tahmin ediyordu. Bu kadar çabuk yanmasının aklına gelen tek nedeni buydu. Yatak odasının ateşe verilmeden önce viskiyle ıslatılmış olması gibi bir durum söz konusu değildi.

"Rabbie." Aniden doğruldu. "Evet, leydim?"

"Biraz *uisgebeatha*'ya ihtiyacım var."

Bunun üzerine kaşları kalktı ama onun yanından geçip duvarın yanında durduğunu fark etmediği bir sürahiye almak için eğildi. Kadın kaşlarını kaldırdığında, "Gece boyunca içkiyi uzak tutuyor," diye açıkladı.

Onu burnuna götüren Iliana içindekileri kokladıktan sonra ona baktı. "Sence Laird Angus'ta bundan çok var mıdır?"

Dudaklarını büzdü. "Bu, ne kadar çok olduğunu düşündüğünüze bağlı."

Iliana cevap vermeden önce mancınığa tekrar bakmak için döndü, "Bana ne kadar getirebilirsen. Hepsini."

"Hepsi mi?" Adam ona baktı, sonra mutsuzca gözlerini kıstı. Bunun senin o planlarından biriyle bir ilgisi olamaz, değil mi?"

"Neşelenin efendim," dedi Leydi Wildwood neşeyle. "Kızımın son planı işe yaradı."

"Evet, iyi çalıştım. Ama akşam yemeğimize mal oldu... Şimdi de *uisgebeatha*'yı istiyor. "

Yirminci Bölüm

"Senden ne yapmanı istediğimi anlıyor musun?"

Rabbie asık suratla başını salladı. "Evet. Ama işe yaramazsa iyi bir viskiyi boşa harcamış oluruz."

"O zaman işe yaraması için dua etmeliyiz," dedi Iliana kuru bir sesle, önünde sıralanan insanlara bakarak. Sekiz kadın ve sekiz erkek. Kadınlar, planının duvarın üzerinden vızıldayarak geçmeye devam eden ateş toplarına bir son vereceğini umduğunu açıklayana kadar aşağıdaki yangınları söndürme görevinden alınmalarına içerlemişlerdi. O zaman küçük bir memnuniyetle yardım etmek için yerleşmişlerdi. Iliana'nın gönderdiği keteni şeritler halinde yırtarak okların uçlarına sardılar, sonra da Rabbie'nin onlar için açtırdığı yarısı boş viski fiçisinin içinde ıslanmaya bıraktılar.

Şimdi kadınlar ellerinde meşalelerle ıslatılmış ok fiçilerinin yanında beklerken, erkekler de Rabbie'nin bulduğu sekiz fiçi viskinin yanında duruyordu.

"Pekâlâ. Unutmayın, onları mümkün olduğunca çabuk olabildiğince uzağa götürmeye çalışmalısınız," diye bir kez daha hatırlattıktan sonra Greenweld'in adamlarının ne yaptığını görmek için duvara doğru eğildi. Bir ateş topu daha yakmak üzere olduklarını görünce duvardakilere hazırlanmalarını söyledi ve aşağıdakilere bir uyarıda bulundu.

Siperdeki insanlar, ateş topu uçup giderken kendilerini duvara yakın bir yere sıkıştırdılar, sonra da aceleyle yerlerine geri döndüler. Adamlar varillerin yanına koştu. İkişerli olarak çalışan dört çift, her biri bir varil aldı ve ikincisini almak için geri dönmeden önce onları hep birlikte fırlattı. Ardından kadınlar oklara doğru ilerledi, her biri boştaki ellerine viskiyle ıslatılmış bir silah aldı ve son varilleri fırlatırken erkeklerin yanına geçti.

Tam olarak söylediği gibi yaptıklarından emin olan Iliana, İngilizlere bakmak için duvara doğru ilerledi. Kafaları oldukça karışmış görünüyordu.

olayların bu şekilde gelişmesi. Dört varil İskoç likörü az önce duvardan uçup yarı inşa edilmiş geçide çarpmış, her tarafa sıçramış ve mancınığın yanı sıra birçok adamı da ıslatmıştı. Şu anda bile dört tanesi daha havada yuvarlanıyordu. Belli ki hemşerileri buna ne anlam vereceklerini bilmiyorlardı. Ama şüphesiz onun tesadüfen öğrendiği şeyi de bilmiyorlardı. *Uisgebeatha* ateş için yiyecek gibiydi.

Omzunun üzerinden tekrar kendi insanlarına baktığında, erkeklerin kendi yuvalarına ayrıldıklarını ve şu anda bile yaylarını kadınların onlara verdiği oklarla doldurduklarını gördü. Bu iş bittikten sonra, kadınların her biri ellerindeki meşaleleri kullanarak viskiye batırılmış kumaş uçları tutuşturdu. Erkekler döndü, nişan aldı ve ateş etti.

Iliana tekrar aşağıya bakmak için döndü. Okların nereye nişan alınacağı konusunda endişeliydi. Adamlardan dördü mancınığa, ikisi geçide, ikisi de sıçramasını umduğu sTheld barikatına ateş edecekti. Adamları tam hedefe nişan almıştı. İlk ok geçide isabet etti ve alevler içinde kalması onu bile ürküttü, ateş tıpkı viskinin daha önce yaptığı gibi dışarı sıçradı ve izini takip etti. Diğer oklar da aynı anda isabet etmiş, mancınığı ve adamların kalkanlarını aynı anda tutuşturmuş gibiydi. Tüm alan bir vınlamayla alevler içinde kaldı.

Yutkunan Iliana mancınığa tekrar baktı ve şimdi görkemli bir şekilde alev aldığını görünce iç geçirdi. Duvardaki insanların tezahürat yapmaya başladığını duyunca doğruldu ve yorgun bir şekilde merdivenlere doğru döndü.

"Onları izle, Rabbie. Başka bir şey yaparlarsa beni çağır. Geri kalanınız aşağı inin ve yangınları söndürmeye yardım edin," diye arkasına bakmadan emretti. Bunun üzerine İskoçların hepsi sustu, talimatlarını yerine getirmek için hareket etmeden önce endişeyle onun çökmüş omuzlarına baktılar.

Angus'un odasına vardığında Iliana annesiyle Janna'yı çoktan orada bulmuş, yaşlı savaşçıyı yatağında tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Hayır. Iliana içeri girdiğinde annesi "Ayağa kalkmayacaksın," diyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldı Janna, yaralanmamış omzuna sertçe bastırarak

"Yaralandın."

"Bu sadece bir sıyrık, kadın. Bırak beni." Bunun Iliana'nın annesi üzerinde hiçbir etkisi olmayınca, Janna'ya ters ters bakmaya başladı. "Ben senin lordunum!" diye öfkeli bir kükremeyle işaret etti.

Hizmetçi bunun üzerine tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır. Sen iyileşene kadar Leydi Iliana'nın sorumlu olduğunu söylemiştin. İyileşmedin."

Bunun için zavallı kadını azarlamak üzere ağzını açtı, sonra Iliana'yı gördü. "Lass! İşte buradasın. Şu harpilere beni bırakmalarını söyle."

Iliana onun yalvaran yüz ifadesi karşısında hafifçe gülümsedi ve yatağın yanına giderek yanaklarındaki kızgın kırmızılığı fark ederek ona baktı. "O zaman daha iyi hissediyorsun?"

"Evet."

Uzanıp alnına dokundu ve yeni renginin ardında ateşin olmadığını görünce rahatladı.

"Güzel," dedi aniden ve Janna ile annesine onu rahat bırakmalarını işaret etti. Janna hemen yataktan uzaklaştı ama Leydi Wildwood tereddüt etti.

"Henüz ayağa kalkmamalı. İyileşmesi için dinlenmeye ihtiyacı var."

"Dinlenecek. Yorucu bir şey yapmasına izin vermeyeceğiz ama artık aşağıda oturup emir verebilir."

Annesi bunun üzerine rahatlarlarken Angus kaskatı kesildi.

"Buranın lordu benim, genç kız. Ne yapıp yapamayacağıma ben karar veririm." Bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırды ve aniden ayağa kalktı, sonra soldu ve ayaklarının üzerinde hastalıklı bir şekilde sallandı.

Iliana hemen ona destek olmak için uzandı.

Onun elini minnetle tutarak tekrar yatağın kenarına uzandı. "Belki de biraz ağırdan almalıyım." Bunu söylemek bile yüzünü tiksintiyle buruşturmasına neden oldu. Kaşlarını çatarak Iliana'ya bir bakış fırlattı. "Annen bana *uisgebeatha* ile yaptığın planı anlattı. İşe yaradı mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Geçit ve mancınık alevler içinde. Rabbie bundan sonra ne deneyeceklerini görmek için izliyor. Ona bir şey yaparlarsa beni aramasını söyledim."

"Güzel." Ciddiyetle başını salladı. "Peki ya haberci?"

"Döndüğümde uyuyordun. Gertie sana onun kayıp olduğunu söyleyecekti."

"Kayıp mı?" Janna bariz bir şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Kapı kapanmadan önce kaçmış olmalı."

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Laird'i buraya getirdikten sonra uyuyordu. Onu kendim kontrol ettim."

"Dün akşam baktığımda orada değildi." Angus gibi Janna da kaşlarını çatı.

"Gidip onu tekrar kontrol edin. Eğer orada değilse, muhafızlar gönderin ve arama başlatın," diye emretti.

Başını sallayan Iliana kapıya doğru döndü. Janna onu takip etmeye başladı, sonra duraksadı ve önce Leydi Wildwood'a, sonra da Angus'a baktı.

"Sen onunla git," diye el salladı Angus. "Ben Leydi Wildwood'a göz kulak olurum."

Iliana'nın annesi buna kaşlarını çatı, sonra tatlı tatlı gülümsedi. "Evet ve aşırıya kaçmadığından emin olacağım."

Yaşlı çift arasındaki irade savaşına başını sallayan Iliana, hizmetkârı odadan çıkarıp koridordan geçerek haberciye tahsis edilen odaya götürdü. Onun orada olmasını gerçekten beklemiyordu, bu yüzden kapıyı açıp içeri girdiğinde onu yatakta uzanmış, görünüşe göre mışıl mışıl uyurken görünce aniden durdu ve kaşlarını çatı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Janna. "Belki de tüm bu heyecan içinde yanlış odaya bakmışsındır."

"Hayır. Bu odaydı." Ayaklarını kaydırarak odanın etrafına baktı, son baktığında burada olmadığını kanıtlayabilecek herhangi bir işaret aradı ama hiçbir şey yoktu. Tekrar adamın yüzüne baktıktan sonra başını iki yana salladı ve odadan dışarı çıkarak kapıyı sessizce kapattı.

"Belki de tuvaleti aramaya gitmiştir," diye önerdi Janna.

"Evet, belki, ama..."

Kadın Iliana'nın tereddütü karşısında kaşlarını kaldırdı. "Ama?"

"Şu anda beni rahatsız eden birkaç şey var." Iliana içini çekti. "Muhtemelen hiçbir anlamı yok... ama yine de anlatacağım. Bu sabah saldırı başladığında Elgin beni almaya geldi."

"Evet?"

"Şey... saldırıya uğradığım geceyi hatırlıyor musun?"

Kadın titreyerek başını salladı. "Laird Angus bunun çok yakın bir kaza olduğunu söyledi."

"Evet, bu annenin üzerine yuvarlandığımda ve Elgin'in üzerimde belirmediğini gördüğümde, saldırganın geri döndüğünü düşündüm."

Bunun üzerine gözleri yuvarlandı. "Bu üzücü olmalı." "Evet, ama o zaman ekose giydiğini fark ettim." Janna kaşlarını çatı.

"Elgin mi?"

"Hayır. Şey, evet. Ama saldırganın da öyle yaptığını kastetmiştim."

Bunu kısa bir süre düşündü. "Belki de çalmıştır ve-" Iliana başını sallamaya başlayınca durakladı.

"Ölen İngiliz'in eşyaları arasında ekose yoktu. Ayrıca, başka bir şey daha var. Greenweld ile konuştuğumda beni de rahatsız eden bir şey söyledi."

"Neydi o?"

"Duncan'ın bizi korumasız bırakmasının kendi hatası olmadığını söyledi. Duncan'ın gittiğini nereden biliyordu?"

"Belki de Duncan ve diğerleri yola çıktığında o ve adamları çoktan buradaydı."

"Belki de," diye kabul etti Iliana. "Ama Duncan'ın neye benzediğini bilmiyor. Adamların başındakinin Angus değil de kocam olduğunu nereden biliyordu? Ayrıca, Duncan ayrıldığında yakınlardaysa, neden hemen saldırmadı?"

Janna kaşlarını çatı. "Habercinin burada olmamasının nedeninin bir şekilde gizlice dolaşıp Greenweld'e bilgi vermesi olduğunu mu düşünüyorsun? Ama bunu neden yapsın ki? Eğer Lord Rolfe için çalışıyorsa-"

"Eğer Lord Rolfe için çalışıyorsa."

Hizmetçinin nefesi kesildi. "Sizce-"

"Duncan'ın çağrıldığı zaman Greenweld için çok uygun bir zamandı, öyle değil mi?"

Yüzü karardı. "Mesajı kimse görmedi," diye fısıldadı.

"Evet. Ya ölü adam haberciyse? Ya canlı olan Greenweld'in adamıysa? Ya mesajın kaybolmasının nedeni onların istediği şeyi söylememesiye?"

"Gor," diye nefes aldı, yüz ifadesi korkmuştu. Sonra kaşlarını çatı. "Ama bunca zamandır nasıl yakınlarda olabilirler? Laird Angus'un ormanı vardı.

iki kez arandı. Hatta ilk aramayı o yönetmiş. Peki bu adam onlara nasıl bilgi ulaştırmış olabilir? Kapı sıkı sıkıya kapalı."

Iliana içini çekti ve başını salladı. "Bilmiyorum. Henüz her şeyi bir araya getiremedim," diye itiraf etti, sonra önünde durdukları kapıdan gelen boğuk bir sesle kaskatı kesildi. Hizmetçiyle bakıştıktan sonra kapıyı hızla iterek açtı ve içeri girdi, Janna da hemen onun peşinden. Iliana birkaç adım atmıştı ki yatağın boş olmasının yanı sıra habercinin de ortalıkta olmadığını fark etti. Tam bunu fark ettiği anda kapı arkalarından çarparak kapandı.

Dönerek haberciye baktı. Kapının arkasındaydı. Şimdi elinde kılıcıyla kapının önünde duruyordu. Çenesini kaldırarak ona soğuk soğuk baktı. "İyileşmiş görünüyorsunuz efendim."

"En iyi ihtimalle önemsiz bir yaraydı," dedi omuz silkerek. "Üzerimdeki kanın çoğu Lord Rolfe'u öldürdüğümde onun adamından geldi."

Janna bunun üzerine nefesini tuttu ama Iliana sadece omuzlarının hafifçe sarkmasına izin verdi. "Sen Gieenweld'in adamısın."

"Evet, ama o zaman bunu zaten anlamıştın, değil mi?" Iliana omuz silktilti. "O halde Leydi Seonaid'in iyi olduğunu varsayıyorum?"

"Evet. Lord Rolfe'un mesajı sadece gecikeceklerini açıklıyordu. Babasının endişelenmesini istememiş. Ne kadar düşünceli biri, değil mi?"

Iliana onun alaycılığını görmezden geldi. "Peki, bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun? Artık keşfedildiğine göre bu kaleden canlı çıkamayacağın çok açık." "Benim için o kadar da net değil," diye kolayca karşı çıktı. "Tek yapmam gereken seni öldürmek."

ve arkadaşın ve benim sırrım güvende."

Iliana Janna'nın onurlu soluğunu duymazdan geldi ve kendi ifadesini sakın kalmaya zorlayarak mırıldandı: "Korkmuyorum. Laird Angus daha önce burada olmadığının farkında. Ayrıca sizi kontrol etmeye geldiğimizi de biliyor. Eğer kaybolursak ilk şüphelisi siz olursunuz."

"O zaman planın bu olmaması iyi oldu."

Iliana'nın bakışları acımasızca ona dikildi. "Peki senin planın tam olarak neydi?" "Leydi Wildwood'u alıp lorduma teslim etmekte."

"Annemi Greenweld'e mi götüreceksin? Bunu nasıl başarmayı planlıyorsun? Kapı kapalı ve köprü açık. Nöbetçiler var."

"Aldığım duyumlara göre başka bir çıkış yolu daha varmış, Leydi Wildwood."

"Leydi Dunbar," diye tükürdü Iliana. "Ve başka bir çıkış yolu yok."

"Korkarım yanıyorsunuz. Ben zaten gördüm. Çok dar, muhtemelen gizli bir geçit ve sadece tek bir yöne açılıyor, içeriden dışarıya. Bu yüzden diğerlerinin içeri girmesine izin vermek için benim içeride olmam gerekiyordu. Dışarıdan açamazlar."

Iliana sertçe Janna'ya baktı. Yüz ifadesinden, böyle bir geçit varsa bile kadının bundan haberi olmadığı anlaşılıyordu. Iliana'nın hissettiği kadar kararsız görünüyordu.

"Aslında Leydi Wildwood'u dışarı çıkaracaktım. Onu tuttuğunuzda, kaleyi teslim etmek zorunda kalmanız bekleniyordu."

"Görünüşe göre planlarınızı mahvettim. Artık annemi asla ele geçiremeyeceksin."

"Hayır, ama eminim siz de aynı şeyi yapacaksınız. Ne yazık ki hizmetçinizi de yanımda götürmeye gerek görmüyorum."

İki kadın da bu anonsla irkildi ama adam kılıcını kaldırarak Janna'ya doğru adım attığında Iliana onun önüne geçti. "Sanmıyorum. Eğer denersen, bu kalenin taş duvarlarını feryat figan yıkarım. O zaman ne kadar uzağa gidebileceğini düşünüyorsun?"

Belli belirsiz bir eğlenmeyle, "Senin yapamayacağın kadar çok," diye cevap verdi. "Duvarların içinde sadece kadınlar, çocuklar ve yaşlı adamlar var. Benim için bir tehdit oluşturmuyorlar."

"O halde Janna'yı öldürmeye kesinlikle gerek yok. Biz sadece iki kadınız. Ne zarar verebiliriz ki?" diye karşı çıktı. "Ayrıca, biri onu bulursa planlarınızdan haberdar olabilir. Angus kalede bulunmadığımız zaman nereye kaybolduğumuzu anlayabilir. Geçidi kapatabilir."

Bunun üzerine tereddüt etti, sonra omuz silkti ve kılıcını hafifçe indirdi. "Sanırım pek önemi yok." Sonra uzanarak Janna'yı yakaladı ve yanına çekti, ardından Iliana'ya baktı. "Yanmış odaya gidiyoruz. Sen önden gideceksin. Hızlı ve sessiz hareket et. Bağırır ya da kaçmaya kalkışırsan hizmetçini öldürürüm. Anladın mı?"

Iliana kadının korku dolu yüz ifadesine baktı ve adama başını sallarken bile güven verici bir gülümseme sunmaya çalıştı. Adam kılıcıyla kapıya doğru işaret edince aniden kapıya doğru ilerledi.

Onlar koridorda ilerlerken birinin koridorda bulunmak ya da koridora girmek için bir neden bulabileceğini ummuştu. Ancak, herhangi bir olay olmadan odaya ulaştılar.

Dimbar'a ilk geldiğinde yattığı yatak odası şimdi çoğunlukla boştu ve isli bir dağınıklık içindeydi. Sandıkları odanın bir ucunda sandalyeli bir yığın halindeydi, etraflarındaki ve altlarındaki döşeme tahtaları yangın yüzünden yarıya kadar yenmişti. Odanın diğer ucu boştu ama yatağın olduğu yerde büyük bir kare ve komodinin ayaklarının olduğu yerde dört küçük kare dışında her yer isle tozlanmıştı.

Duraksayan Iliana, Janna'yı arkasından itip kapıyı çarparak içeri girerken İngiliz'le yüzleşmek için döndü.

"Şurada. Şöminenin yanında." Kılıcıyla işaret etti ve iki kadın itaatkâr bir şekilde duvara doğru ilerledi. Onları takip eden Greenweld'in adamı kılıcını hafifçe yukarıda tuttu ve duvarı yoklarken onlara doğru işaret etti. Iliana ancak o zaman, belli ki daha önce yaptığı bir arama sırasında isin bir kısmının temizlendiğini fark etti ve kısa bir süre için adamın neden o zaman kaçmadığını merak etti.

"Şöminenin solunda olduğunu söyledi. Bir taş basınç altında hareket ediyormuş ve duvar açılıyormuş."

"Kim söyledi?"

Adam cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kendini tuttu ve kıza sertçe döndü. "Çok zekice leydim, ama sanırım bu bilgiyi kendime saklayacağım."

Adam aramaya devam edince Iliana Janna'ya baktı. Bir şekilde onu bir kaçış girişimine hazırlamak istiyordu ama diğer kadın gözlerini dikmiş onları esir alana bakıyordu. Iliana onun dikkatini çekmeden adam bir zafer çılgılığı atarak bakışlarını tekrar ona çevirdi ve elinin bastığı taş ağır, alçak, gıcırtılı bir sesle geriye doğru kaymaya başladı. Bir an sonra duvar da aynı şeyi yaptı ve kara delik gibi görünen bir şeye doğru açıldı. Greenweld'in adamı karanlığa doğru mutsuzca kaşlarını çattı ve Iliana neredeyse onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Bir meşale getirmeyi akıl edememişti.

Adamın dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Iliana öne atılarak onu itti ve bir çılgılık atarak karanlığa doğru tökezlemesine neden oldu. Dönerek, sersemlemiş Janna'ya da bir itme hareketi yaptı ve onu salona açılan kapıya doğru tökezletti.

"Git!" diye bağırarak onu ileriye doğru zorladı. Janna itaat edecek kadar kendine geldi. Kapıya doğru sıçradı, sürükleyerek açtı ve uçarak içeri girdi. Janna annesine ve Angus'a çarptığında Iliana tam arkasındaydı. Angus'un duvara dönmeye hazırlandığı anlaşılıyordu, çünkü silahlıydı. Zayıflığına ve kadının ona çarpmasına rağmen adam ayaklarını tutmayı başardı ve Iliana güvende olduğunu düşünerek rahatlamaya başladı, ancak hepsi ona bakmak için döndüğünde bile, bir elin başının arkasındaki kısa bukleleri yakaladığını hissetti. O el başını şiddetle geriye doğru çekince aniden durdu ve bir bıçağın buz gibi kenarı boğazına dayanınca irkildi.

Bir an için sessizlik oldu. Iliana kulağının dibinde onu esir alan kişinin nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Kendisi de ağır ağır nefes alıyordu ama bunu kontrol etmeye çalışıyordu, çünkü her hava emişinde boğazı bu hareketle hafifçe yükseliyor, keskin bıçağı boynuna daha da bastırıyordu. Kendine gelen ilk kişi Angus oldu.

"Bırak onu," diye sertçe emretti, Leydi Wildwood'un panik içindeki elinden kurtuldu ve Iliana ile onu yakalayana doğru bir adım attı.

Greenweld'in adamı hemen geri adım atarak Iliana'yı da beraberinde sürükledi ve Iliana kılıcın ucu boğazına daha sıkı bastırılınca irkildi

Angus hemen durdu. "Kaçabileceğin hiçbir yer yok. Ona zarar vermeden gitmesine izin ver, ben de senin ölümünü çabuklaştırayım."

Iliana bunun üzerine gözlerini kapadı. Greenweld'in adamı geçitten haberdar olmasaydı, Angus'un teklifi geçerli olabilirdi ama o biliyordu. Ölüm onun tek seçeneği değildi. Adamın kuru, soluksuz bir kahkaha atıp onu tekrar odaya çekmesi ve temkinli bir şekilde geçide doğru geri gitmesi Iliana'yı şaşırtmadı. Angus da onu takip etti. Hem o hem de annesi bir an sonra geçidi fark etti.

"Hayır!" diye bağırdı, aceleyle odaya girerek. "Beni alın. Greenweld beni istiyor. Götürün beni."

Onu kaçıran kişi bir anda durdu ve Iliana onun kararsızlığını hissetti. "Çıkarın onu buradan!" diye bağırdı Janna'ya. "Gerekirse bağla onu, ama gitmesine izin verme."

Janna'nın gözleri irileşti; sonra kararlılıkla başını salladı. O ve Leydi Wildwood aynı boydaydı ama İskoçyalı yıllarca ağır işlerde çalıştığı için daha güçlüydü. Iliana'nın zor durumdaki annesini kaldırmakta hiç zorlanmadı.

Odadan çıkar çıkmaz Angus kapıyı kapattı. "Onu bırak ve bir erkek gibi dövüş," diye sertçe emretti, kendi kılıcını kınından çekerek.

Greenweld'in adamı, "Başka zaman, ihtiyar," diye mırıldandı ve tekrar geçide doğru geri çekildi. "Olduğun yerde kal yoksa onu öldürürüm."

Yüzü asık olan Angus durdu ve sert bakışlarını Iliana'ya çevirdi. "Üzülme genç kız. Seni geri getireceğiz."

Iliana karanlık geçide sürüklenmeden ve taş kapı çarparak kapanmadan önce sadece başını sallayabildi.

Soğuk, siyah bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

Iliana hiç kıpırdamadan durdu ve onu esir alan kişi gibi gözlerinin alışmasını bekledi. Alışması gereken bir şey olmadığını fark etmesi birkaç dakika sürdü. Hiçbir yerde ışık yoktu. Bu yolculuğu görmeden yapmalı ya da geri dönmeliydiler. Onu esir alan kişi sessizce küfretti ve elini koluna atmak için boynundaki tutuşunu gevşetti. Metalin taşa sürtünme sesini duyduğunda, adamın kılıcını kullanarak içinde durdukları geçidin genişliğini ölçtüğünü ve patikada takılabilecekleri bir şey olup olmadığını test ettiğini tahmin etti. Görünüşe göre yolun açık olduğundan emin olunca, Iliana'yı arkasından sürükleyerek ilerlemeye başladı.

Rabbie odaya daldı, Janna da hemen peşindeydi. Nefes almak için durakladığında, laird'in yüzündeki sert ifadeye ve şöminenin yanındaki duvara dik dik bakıp kaşlarını çatmasına dikkat etti.

Angus onların varlığını kabul etmeyince, "Beni görmek istediğinizi söylediler, lordum?" dedi sonunda.

Dunbar onun sözleri üzerine sertçe döndü. Derin düşüncelere dalmıştı ve içeri girdiklerini bile duymamıştı. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Rabbie'nin kaşları bu ani soru karşısında kalktı. "Sanırım başka bir mangonel inşa ediyorlar, laird. Ağaçları kesiyorlar ve bir şeylere vuruyorlar."

Angus tekrar duvara döndü. "O zaman hâlâ tünelde olmalılar." Rabbie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Tünel mi, lord?"

"Evet. Gizli bir geçit. Giriş tam şurada." Duvarın diğerleriyle aynı görünen bir bölümünü işaret etti, sonra da Janna'nın söylediklerini doğruladı. 'Haberci gelinimi buradan geçirdi ve onunla birlikte Greenweld'in adamlarına doğru yola çıktı. Bu geçidin kapatılmasını istiyorum. Ebba ve Giorsal'ı Sassenach'ı izlemeleri için duvara yerleştirin, sonra kalan tüm adamları toplayın ve bailey'den buraya kayalar getirmeye başlayın."

"Kayalar mı?"

"Evet. Bu girişi ve kendi odamdaki girişi kapattıracağım.
İngilizler bize sinsice yaklaşmak için bunu kullanmayacaklardır."

Rabbie başını sallayarak Janna'nın yanından kapıya doğru ilerlerken kadın sordu: "Peki ya Leydi Iliana? Greenweld bizi teslim olmaya zorlamak için onu kullanacak."

Angus'un yüzü asıktı. "Oyalayabildiğimiz kadar oyalayacağız."

"Peki ya artık oyalanamayacağımız zaman?" Rabbie kapıdan sordu.

"O zaman dua edeceğiz. Emrettiğim gibi yapın."

Seyis başını sallayarak odadan çıktı.

Iliana durduğuunda kendini onun sırtına tókezlerken bulmadan önce aldığı tek uyarı, onu esir alanın lanetiydi. Ona öyle geliyordu ki, bu cehennem gibi geşitte saatlerdir ilerliyorlardı. Gözleri tamamen görmediği için tókezleyerek ilerlemiş, kolundaki bir el tarafından adamın arkasından sürüklenmişti. Yolculukları boyunca bir kaçış planı bulmaya çalışmıştı. Ne yazık ki aklına parlak bir şey gelmemişti. Anlayabildiđi kadarıyla zemin pürüzsüzdü, adamın kafasına vurmak için kullanabileceği taşlar ya da kayalar yoktu. Zaten ona hiç fırsat vermemişti, bu yolculuğuun başlangıcına yakın kayaya oyulmuş kaygan basamaklardan geçtiklerinde bile. Bu başlı başına korkunç bir çileydi.

İç çekerek onun arkasından doğruldu ve bekledi. Geçidin sonuna yaklaşmışlardı; burnu ona bunu söylüyordu. Tünele ilk girdiklerindeki koku bayat ve tozlu ydu. Ama son birkaç dakikadır bu koku yerini toprağuın zengin, nemli kokusuna bırakmıştı. Geçidin sonuna yaklaştıklarından emindi ve rahatlama ile endişenin bir karışımını hissetti.

Onu esir alan kişinin duvarda bir şeyler aradığını hissetti ve bunu yapmak için kılıcını bir kenara bırakmış olması gerektiğini anladı. Bu gerçekten yararlanamadan, etraflarındaki karanlığuın bir kısmı hareket etti ve ışı k onları çevreledi. Uzun süre katlandıkları karanlıktan sonra ışı k gözlerine iki ok gibi saplandı.

Gözlerini sımsıkı kapatarak, kafasına vuran acıyla neredeyse yüksek sesle inliyordu. Sonra kolundaki elin sıkıldığını hissetti ve tókezleyerek temiz havaya doğru sürüklendi. Ne yazık ki ne öne doğru ani bir sarsıntıya ne de aniden ayaklarının altında kalan engebeli zemine hazırlıklı değildi. Çığlık atan Iliana tókezledi ve dengesini kaybetti, içgüdüsel olarak düşüşünü hafifletmek için ellerini dışarı attı.

Avuç içleri acıyan Iliana çılgınca gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakınırken görüşünü geri kazanmaya çalıştı. Parlak gün ışığına açılan küçük bir mağaradaydılar.

Mırıldandığı bir küfür başını döndürdü. İngiliz bir yandan geçit kapısını açık tutmaya çalışıyor, bir yandan da birkaç metre ötedeki bir kayayı almak için uzanıyordu. Ama uzanamıyordu. Tekrar küfrederek başını kaldırıp ona baktı. "Getir şu lanet kayayı bana," diye emretti acımasızca.

Gözleri büyüyen Iliana dikkatlice ayağa kalktı, tereddüt etti, sonra döndü ve mağaranın girişine ve ötesindeki güneş ışığına doğru çılgınca bir koşu yaptı.

Onu esir alan kişi bir anda bağırmaya başladı, ses duvarlardan yansıyıp titreşerek onu neredeyse sağır edecekti ki mağaranın ağzına ulaştı ve dışarıdaki açıklığı körlemesine geçmeye başladı. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçekten, nerede *olduğu* hakkında bile hiçbir fikri yoktu ama kaçmak onun için en iyisi gibi görünüyordu. Koşarken bir plan oluşturmaya başladı. McInnes kalesine kadar koşacak ve yardım getirecekti. Yolunu bulabilirdi, tek yapması gereken durup yönünü bulmak için Dunbar kulelerine bakmaktı. Bunu da Greenweld ve adamlarından güvenli bir mesafe uzaklaştığını hisseder hissetmez yapacaktı.

Kalbi zaten yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ama onu esir alan kişinin bağırırları nihayet önündeki diğer kişiler tarafından yanıtlandığında ve doğrudan düşmana doğru ilerlediğini fark ettiğinde, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Bir anda yönünü değiştirerek sola döndü, tam o sırada önündeki ağaçların arasından bir adam fırladı. Iliana umutsuzca bir hız patlaması yaptı ama bu pek işe yaramadı. Ormanın örtüsüne doğru koşarken bile, arkadan yakalandı ve ormanın zemininde karnına çarptı.

Hemen mücadele etmeye başladı. Saldırgandan kurtulup dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı ama adam eteğini tutmuştu. Dönerek adamı tekmelemek için sırt üstü döndü ve bu onun hatasıydı. Allistair'in giydiği ekoseyi tuttuğunu görünce tereddüt etti. Sadece bir an, ama o anın bile çok uzun olduğunu fark etti, çünkü adam yarı bükülmüş bacağının bileği lehine eteğini serbest bıraktı ve ona tekme atmasını ya da kaçmasını engelledi.

Yirmi Birinci Bölüm

"Beni gördüğünüze pek şaşırmışa benzemiyorsunuz leydim." Allistair ayağa kalkarken sırtıyordu. Aşağı uzanarak onu da ayağa kaldırdı.

"Belki de buna çok şaşırmadığım içindir."

Gülümsemesi hafifçe kaydı ama onu sorgulamaya fırsatı olmadı çünkü Greenweld tam o sırada açıklığa fırladı, kel kafası güneş ışığında parlıyordu ve çiçekli yüzü hevesliydi. Iliana'yı tanıdığına bu heves kayboldu, yerini öfke aldı.

Onu esir alan kişi tam o sırada mağaradan dışarı fırladı ve doğruca efendisinin öfkesine doğru koşmaya başladı. Adamı ensesinden yakaladı, parmaklarını oradaki hassas ete saptı ve onu şiddetle sarstı. "Bu da ne böyle? Sana Leydi Wildwood'u getirmeni söyledim, yavrusunu değil!"

"Annem müsait değildi," dedi Iliana sahte bir tatlılıkla, adamın ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama hiçbir şey çıkmadı. "Benimle idare etmek zorunda kaldı."

Sözlerinin Greenweld'i kızdıracağını tahmin etmişti; zaten bu yüzden söylemişti. Yine de adamını aniden serbest bırakıp aralarındaki mesafeyi hızla kapatması onu şaşırtmıştı. Adam yaklaşırken Iliana içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı ama adamın ona indirdiği darbeden kaçınacak kadar hızlı değildi. Adam onu geriye doğru tökezleyerek tekrar yere düşürmeye yetecek kadar güç kullandı.

"Senden şımarıklık almayacağım, velet! Alacağımı düşünerek hata yapma."

Iliana bir elini ağzına götürdü, elini çektiğinde parmaklarına bulaşan kana bakarak yüzünü buruşturdu, sonra yavaşça ayağa kalktı. Tekrar ona dönerek sahte bir kabadayılıkla omuz silkti. "Ve sen ne Dunbar'a ne de anneme sahip olacaksın. *Sakin* alacağını düşünerek hata yapma."

Yumruğunu tekrar geri çekti ve Iliana bu sefer darbeden kaçmaya hazırlandı, ama Allistair her ikisi de hareketlerini tamamlayamadan onu kabaca kendi tarafına çekti ve ulaşamayacağı bir yere götürdü. "Bırak onu. O benim sorunum. Leydi Wildwood'a istediğin gibi davranabilirsin ama Leydi Dunbar benim."

Greenweld araya girdiği için İskoç'a ters ters baktı, sonra geri dönüp yumruğunu adamına indirdi, çenesine çarptı ve onu geriye doğru tökezleterek yere düşürdü. Eğilerek onu tuniğinin yakasından yakaladı ve ayağa kaldırıp sarsarak, "Dün geçidi açacaktın," diye kükredi.

"Denedim," diye ağızından kaçırdı adam, tekrar yüzüne doğru gelen yumruğun önüne geçerek. "Gerçekten denedim lordum. Bu onun talimatıydı." Titreyen parmağını suçlayıcı bir şekilde Allistair'e doğrulttu.

"Sana şöminenin solundaki en karanlık taş olduğunu söylemiştim, Hugh," diye mırıldandı Duncan'ın kuzeni açık bir tiksintiyle.

"*Hepsi* karanlık. İs lekeleri var."

Greenweld Allistair'e bir kaşını kaldırdı. İskoç hafifçe kaşlarını çattı, sonra yüzüne bir anlayış geldi ve içini çekti. "Yangın. Yangından beri odayı görmedim. Haklı olabilir."

Bu durum karşısında tiksintiyle homurdanan Greenweld, adamı isteksizce yere bıraktı ve onu sorgularken sıkılı yumruklarını kalçalarına dayadı. "Geçidin düz olduğunu ve bir beden kirasını karıştıracak hiçbir yan iz olmadığını iddia etti; bu doğru mu?"

"Evet. İyi de oldu, çünkü her şey çok hızlı gelişti, yolda bir fener almayı başaramadım. İçerisi zift gibi karanlıktı. Çıkış yolunu bulmak zorundaydım."

Greenweld kaşlarını çattı. "O zaman meşalelere ihtiyacımız olacak. Adamlarımın yarısını alıp geçitten içeri gireceğim. Geri kalanlar yeni mangonel üzerinde çalışmaya devam edecek, böylece içeridekiler hiçbir şeyden şüphelenmeyecek."

Iliana Hugh adındaki adama doğru baktı, Greenweld'e ayrılışlarına tanık olduğunu ve geçidin büyük olasılıkla şu anda tıkanmış olduğunu söylemesini bekliyordu. Ancak Hugh bu haberi vermeye pek de hevesli görünmüyordu çünkü solgun, titrek ve taş gibi sessiz bir şekilde duruyordu, gözleri Greenweld'in yumruklarına kilitlenmişti ve ondan dikkatlice adım adım uzaklaşıyordu. Greenweld'in planlarını onaylarcasına başını salladığında bakışları Allistair'e kaydı.

"Çabuk hareket etmeniz iyi olur. Iliana'nın kaybolduğunu fark etmeleri uzun sürmeyecektir."

"Evet. Onu çadırıma götürün ve gözden uzak tutun. Adamlara meşale hazırlamalarını emredeceğim."

Arkasını dönerek açıklıktan ayrıldı ve Iliana biraz rahatladığını hissetti. Allistair kendi kanından olanlara karşı bir hain olsa da, en azından onu dövmeye niyetli görünmüyordu. Adamın ona vurmasını engellemişti. Bu ona, içinde bir iki damla insanlık kaldığına dair umut verdi. Belki onu tekrar taraf değiştirmeye ikna edebilirdi.

"Gel." Allistair onun koluna girerek küçük açıklıktan çıkardı ve onu sık ağaçların arasından geçirerek kurdukları geçici kampa götürdü. Ağaçların altında birbirine yakın üç çadır vardı. Allistair onu en büyük olanın içine soktu.

Onu çadırın bir kenarına kurulmuş bir palete doğru iterek karşı duvara dayalı küçük bir masaya doğru ilerledi ve masanın üstünden ezik ve kararmış bir kupa aldı. Yanındaki açık bira fıçısına daldırdığı fincanı dudaklarına götürdü ve bir yandan dikey yaparken bir yandan da fıçının üstünden ona baktı.

Iliana buruşuk palete tiksintiyle baktıktan sonra ayakta durmayı tercih ettiğine karar verdi. Onunla yüzleşti ve bir sonraki adımın ne olacağını merakla bekledi. İlk başta hiçbir şey olmadı. Allistair sallanan masaya yaslandı ve içmeye devam etti, bunu yaparken düşünceli bir şekilde ona baktı, ancak birkaç dakika sonra konuştu.

"Belki de şaşırmadım derken ne demek istediniz?" Ses tonundaki rahatlık, cevabının onun için önemli olduğunu gösteriyordu.

"Söylediğim gibi. / *Şaşırmadım.*"

Ayı gerildi ve sabırsızca doğruldu. "Neden?" "Çünkü o gece yatak odasında beni öldürmeye çalışan sendin."

Onun sözleri karşısında solgunlaştı ve Iliana neredeyse hayal kırıklığını yüksek sesle dile getirecekti. Yanıldığını, Greenweld'e satılmasının onun tek günahı olduğunu umuyordu. Ama Elgin'in o sabah onu uyandırdığı andan itibaren, saldırganının ekose giydiği gerçeğinden dolayı endişelenmeye başlamıştı. Ve kendini açıklıkta Allistair'le karşı karşıya bulduğunda, son zamanlarda olan her şeyin cevabının o olmasından korkmuştu. Buna inanmak istememişti. O Duncan'ın kuzeniydi. Seonaid'e olan sevgisini açıkça göstermişti. Onlara nasıl böyle ihanet edebilirdi? Neden?

"O gece ben olduğumu biliyor muydun?" Yüzündeki onur yerini ani bir şüpheyi bıraktı.

"Hayır. Bunu bilseydin Duncan'a söyledin ve o da beni öldürürdü."

"İlk başta sen olduğunu fark etmemiştim. O gece bana saldıran kişinin ekose bir elbise giydiğini ancak bu sabah hatırlayabildim," diye acımasızca açıkladı, öfkesi nihayet canlanmıştı. "Şimdi bana neden o gece

Greenweld'e katılıp annemin öldüğünü mü görmek istiyorsun? O sana hiçbir şey yapmadı."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "O aslında hiçbir zaman benim hedefim olmadı.

Duncan öyleydi."

Iliana ona boş gözlerle baktı. "Ama saldırıya uğradığım gece-"

"Duncan'ı öldürmek istemiştım."

"Ama annemi nereden tanıyorsun-?"

"Artık orada uyumuyor muydu?" Hafifçe gülümsedi. "Yemekte senin yanına oturmıştım. Hatırlamıyor musun? Ben solunda, annen sağındaydı. O gece sana söylediği her kelimeyi duydum. Ve söylediği son şeylerden biri, sen ve kocan birbirinizi daha iyi tanıyabilesiniz diye odanızı boşaltacağıydı. Bu çok mükemmeldi. Başka kimse bunu anlayamazdı. Hepsi saldırının Leydi Wildwood için yapıldığını düşünecekti." Iliana ona boş boş bakmaya devam edince, hafif bir tiksintiyle başını salladı.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni aptal bir Sassenach dişisi olarak düşünmemiştim. Düşünsene. Sadece Duncan'ı öldürmek için yola çıkmış olsaydım... suçlunun kim olduğunu anlamak hiç de zor olmazdı. Sonuçta, neden biri Duncan'ı öldürsün ki? Bunu yapmak için tek sebep-"

"Varis olarak onun yerini almak," Iliana aniden cevabın kafasında yerine oturduğunu fark etti.

"İşte buradasın! Şimdi düşünmeye başladın," diye alkışladı.

"Ama sen onun kuzenisin," diye itiraz etti hemen. "Onun kan bağı var."

"Evet." Sakince başını salladı. "Onun babası ve benim babam kardeşti ama benimki daha küçüktü. Bu küçük gerçek beni mirastan mahrum bıraktı. Duncan yaşadığı sürece."

Iliana onun kasten yanlış anlaması karşısında başını salladı. "Babası seni yanına aldı. Seni kendi çocuklarının yanında büyüttü. O-"

Allistair soğuk bir ifadeyle, "Bize sofrasından kırıntılar attı," diye ekledi. "Bu bir sadakaydı ve bunu unutmamıza asla izin verilmedi."

"Elbette Duncan ve babası asla-"

"Oh, hiç bu kadarını söylemediler. Ama başkaları söyledi ve büyük Dunbarlar bunu başka şekillerde de öğrenmemizi sağladılar. Örneğin, Duncan ve Seonaid'in babalarının çocukları olarak kalede kendilerine ait odaları vardı. Nerede uyuduğumuzu biliyor musun?"

Ilana bunun üzerine gözlerini kırptırdı. "Hayır."

"Giorsal'ın kulübesinde. Annemizin kız kardeşiydi ve onunla birlikte yaşırdık. Evet, tüm yemeklerimizi büyük lord ve onun harika çocuklarıyla birlikte yedik ama onlarla birlikte onun çatısı altında yatacak kadar iyi değildik."

Ilana bembeyaz kesildi ve şaşkınlıkla başını salladı. Bu, tanıdığı Angus Dunbar'a hiç benzemiyordu.

"Bana inanmıyorsun." Hafifçe gülümsedi. "Peki, buraya geldiğinde bunu o tuhaf kocana sorabilirsin."

"Buraya mı geliyor?" Ilana'nın gözleri endişeyle irileşti.

"Evet. Sana hedef olmadığını söylemişim ve değilsin, ne benim için ne de Greenweld için. Asıl ölmesini istediğimiz kişiler annen ve Duncan. Yolumuza çıkman büyük talihsizlik. Ve bunu çok iyi biliyorsun."

Sözlerinin ardındaki anlamı düşünmek istemeyen Ilana onları görmezden geldi ve "Duncan gelmeyecek," diye mırıldandı.

"Evet. Yapacak. Colquhoun'a vardığında mesajın sahte olduğunu öğrenecek. Colquhoun'lara sebepsiz yere saldırıp kendini öldürtmezse, geri dönecek. Döndüğünde, seni kaçırılmış olarak bulacak. Senin için gelecek."

"Hayır." Ilana başını salladı.

"Evet. Kuzenimi tanırım. Seni bulmaya gelecektir."

"O gece masada bu kadar çok şey duyduysanız, kocamla aramızın iyi olmadığını da duymuşsunuzdur. Onu almaya geldiğiniz gece odamızda olmamasının nedeni metresiyle birlikte olmasıydı."

"Evet. Kelly de benim metresim," dedi ona eğlenerek, kocasının o gece gittiği meçhul kadına bir isim vererek. "Beslenmeme izin verilen büyük Dunbar kırıntılarından biri daha. O gece onunla birlikte olduğunu biliyorum. Bana her şeyi anlattı. Görünüşe göre onu mahvetmişsin. Kızın numaraları ne olursa olsun ona binemezdi."

Ilana bu habere minnettar olup olmaması gerektiğinden emin değildi. Bir yandan, Duncan'ın kendisine sadakatsizlik etmediğini öğrenince kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Diğer yandan, Allistair'i Duncan'ın onun için gelmeyeceğine ikna etmek çok daha zordu. Özellikle de kendisi Duncan'ın bunu yapabileceğinden çok korktuğu için. Birlikte oldukları süre içinde kocası hakkında pek çok şey öğrenmişti. En önemlisi de halkına karşı görevini çok ciddiye almasıydı. O

gerçekten de onun için gelecekti. Ve geldiğinde ikisi de ölmüş olacaktı, çünkü kuzeninin ihanetinden haberi yoktu.

"Duncan öldüğünde, klan şefi ben olacağım."

Iliana bu tatmin edici sözler karşısında kaskatı kesildi. "Angus'u unutuyorsun."

"Hiçbir şeyi unutmuyorum. Angus yaşlı. Beni varisi olarak kabul ettiğinde, bir kaza geçirdiğini görmek yeterince zahmetli olacak."

"Seonaid ne olacak?"

Soru karşısında dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ah, tatlı Seonaid. O benim karım olacak ve yanımda hüküm sürecek. O iyi bir kadın, benim Seonaid'im. Onu hayatım boyunca sevdim. Onun gibi başka bir kadınla hiç tanışmadım. Güçlü. Hızlı. Kurnaz-"

Iliana kuru bir sesle, "Ve kardeşini seviyor," dedi. "Katilinin kim olduğunu öğrenmekten memnun olmayacağına eminim."

"Asla bilmeyecek. Sen ve Duncan'dan başka kimse bilmeyecek ve ikiniz de bunu söyleyecek kadar hayatta olmayacaksınız. Onu üzüntüsünde teselli edeceğim ve düğünü mümkün olduğunca çabuk ayarlayacağım."

Iliana tiksintiyle homurdandı ve Allistair'in sinirli gözleri bir anda ona çevrildi. "Sherwell'i unuttun mu? Bana öyle geliyor ki işleri oldukça karıştırmışsın. Duncan'ın ölümüyle Seonaid Dunbar'ın varisi olacak ve Sherwell'le evlendiğinde o da buranın lordu olacak."

"O düğün asla gerçekleşmeyecek," diye tersledi Allistair. "Greenweld bunu görecektir."

Iliana bu haber karşısında sırtında bir ürperti hissetti. "Peki Greenweld'den bu iyiliği hak etmek için ne yapman gerekiyor?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Annem mi?" diye sordu belli belirsiz.

"Evet. Ne yazık ki benim varis olarak kabul edildiğimi görecektir kadar yaşayamayacak ama olsun."

"Öyle olsun mu?" Iliana belli belirsiz yankılandı. "Delirdin mi sen? Planının işe yaraması mümkün değil. Angus oğlunun katilini varisi ilan etmeyecektir."

"O bilmeyecek-"

"Öyle deyip duruyorsun," diye tersledi sabırsızca. "Seonaid bilmeyecek, Angus bilmeyecek, Duncan da çok geç olana dek bilmeyecek. Ama eğer ben, bir

Aptal Sassenach dişisi," diye alaycı bir ifadeyle karşılık verdi, "eğer ben çözebilirsem, onlar da çözer."

Allistair bunun üzerine sustuğunda, Iliana memnuniyetle başını salladı. "Pek çok ipucu bırakmışsın. Tek gereken parçaları birleştirmek."

"Hiçbir ipucu bırakmadım," diye kaşlarını çatarak reddetti. "Hayır mı? Peki ya mesaj?"

"Ne olmuş yani?"

"Greenweld'in kaleyi kuşatmasından bir gün önce Duncan'ın çağrılması çok uygun oldu. Bir de onun ve adamlarının, yaklaştıklarına dair haber bize ulaşmadan kaleye kadar gelmeyi nasıl başardıkları sorusu var. Leydi McInnes bana bir klanın lairinin bilmediğı ya da hemen öğrenmediğı çok az şey olduğunu söylemişti. Yine de Greenweld sadece İskoçya'nın daha iyi bir bölümünü değıl, Dunbar topraklarının tamamını kimse fark etmeden geçti. Yardım almış olmalı."

Allistair bunun üzerine rahatlayarak gülümsedi. "O yaptı.

Haberci." "Haberci mi?"

"Evet." Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Greenweld açgözlü olduğı kadar zekidir de. Hâlâ ovadayken haberciyle karşılaştı. Kralın sancağını tanıdı ve adamın taşıdığı mesajın karısıyla bir ilgisi olabileceğinden şüphelendi_ "

"Benim annem onun karısı değıl!" Iliana sinirli bir şekilde tersledi. Allistair yarı özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Korkarım öyle." "Uzun sürmeyecek."

"Durum ne olursa olsun, adamın işine yarayabilecek haberleri olabileceğini düşünen Greenweld sahte bir isim verdi ve onu gece kampına davet etti. Ateşin etrafında, Dunbar'a gittiğini öğrendi. Ona eşlik etmeyi teklif etti. Haberci grup halinde seyahat etmenin daha güvenli olacağını düşündü ve kabul etti. Aslında Gieenweld'e güvenlik sağladığının farkında değıldi."

Iliana kaşlarını çatınca Allistair açıkladı: "Kralın sancağını taşıyordu. Biz İskoçlar kralın adamlarıyla sorun çıkarmamayı uzun zaman önce öğrendik; bu onun gazabını üzerimize çekmeye meyillidir."

"Yani Greenweld kralın elçisiyle seyahat ettiğı için güvende miydi?"

"Evet. Kimse işinin ne olduğunu sormak için yaklaşmadı bile. Çoğunlukla Lord Rolfe'un ilgilendiği işle bir ilgisi olduğunu düşündüler."

"Ama Dunbar'a vardıklarında artık o adama ihtiyaç kalmamıştı," diye sözlerini tamamladı Iliana acımasızca.

"Onlarla bir kez bile görüşmedim." "Duncan'ın gittiği gün müydü o?"

"Evet. Tüccarı geri getirmeye gittiğimde gerçekten de yanlış bir şeyler olduğunu fark ettim. Bu kadar çok adamın izlerini saklamak zor."

"Demek onları aramak için geri döndün." Başını salladı.

"Seni öldürebilirlerdi," dedi ciddiyetle.

Omuz silkti. "Bu bir şanstı ama çok da fazla değildi. Doğrusu, benim ona ihtiyacım olduğu kadar Greenweld'in de bana ihtiyacı vardı." Fıçıya geri dönerek tankardını tekrar içine daldırdı.

"Bu, buraya nasıl elini kolunu sallayarak geldiğini açıklıyor ama insanların sorgulayacağı başka şeyler de var."

"Ne gibi?"

Iliana palete oturmak için hareket etti ve sakince ona baktı. "Mesaj."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Greenweld, Seonaid'in Aziz Simmian'a gittiğini bilemezdi. Lord Rolfe Sherwell'le dönene kadar ben bile bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla, muhtemelen kocamın bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Colquhoun'ların Dunbar'ların düşmanı olduğunu ve böyle bir yolla intikam almak isteyebileceğini de bilemezdi."

Allistair eğlenerek, "İskoçya'daki herkes Dunbar'larla Colquhoun'ların savaşta olduğunu bilir," dedi. "Aziz Simmian'a gelince, Lord Rolfe'un gönderdiği gerçek mesaj bundan bahsediyordu. Mesajda Lord Rolfe ve Sherwell'in Seonaid'i Aziz Simmian'dan aldıkları ama onun kaçtığı yazıyordu. Hem de birkaç kez." Bu sözler yüzüne şefkatli bir gülümseme getirdi. "İskoçya'nın her yerinde onu kovalıyorlarmış. Lord Rolfe, Angus üzülmessin diye yazıyordu." Tekrar başını salladı. "Hayır, Seonaid'i bilmeleri beni ele vermezdi."

"Belki de değildir," diye mırıldandı Iliana, sonra bir an sessizce ona baktı ve sordu: "Neden o sabah kaleden ayrıldın?"

Kuşatma mı?"

"Kuşatma başladığında orada bulunamadım."

Iliana'nın kaşları kalktı. "Neden?"

"Peki, bunu nasıl yapabilirdim? O zaman Greenweld'le ilgilenmek zorunda kalırdım. Kalenin bir İngiliz'in eline geçmesine izin verseydim kimse beni laird olarak istemezdi."

"Ahh," diye mırıldandı Iliana kuru bir sesle.

"Zaten en iyisi de buydu. Greenweld'in kaç adam kaldığını ve benzerlerini bilmesi gerekiyordu."

"Ne kadar az adam olduğunu bildiğine göre, Duncan'ın gittiği gün neden saldırmadı?"

Allistair omuz silkti. "Daha o sabah gelmişlerdi ve günlerdir zorlu bir yolculuk yapıyorlardı. Adamların dinlenmeye ihtiyacı vardı ve benim de önce hazırlamam gereken birkaç şey vardı."

"Ne gibi?"

"Kaynayan zift."

Iliana'nın ağzı, Angus'un sahanın altında ateşin söndüğünü ve soğuk olduğunu duyduğunda duyduğu kızgınlığı hatırlayınca titredi. Sonra Allistair'in ona çarpık bir şekilde gülümsediğini fark etti ve soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti, sonra sordu: "Zift yerine ne koydunuz? Adamlar tadının güzel olduğunu ama şeytan gibi yaktığını söylediler."

"Elgin'in yahnisi. İltifatlarınızı ileteceğim. Belki fıçısının kaybını affetmesine yardımcı olur."

"Onu bir daha görmeyeceksin," diye usulca hatırlattı.

Iliana omuz silkmeyi başardı. "Belki de görmem.

Göreceğiz."

Adamın yüz ifadesi, kadının görünüşteki ilgisizliği karşısında hoşnutsuzlukla gerildi ve ona doğru yürümeye başladı.

Onun dikkatini dağıtmak için hızlıca konuştu. "Yani Greenweld, Duncan'ın gittiği ilk gün adamlarını düşündüğü için mi saldırmaktan kaçındı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Onun herhangi biri için endişelendiğini henüz görmedim."

Allistair durakladı, tereddüt etti, sonra rahatladı ve omuz silkti. "Daha çok kendisi yorgun olduğu içindi. Ayrıca, küçük bir ihtimal de olsa

Duncan bir sebepten dolayı geri dönebilir. Ertesi güne kadar beklemek daha iyi göründü."

"Peki ya yine de erken dönerse?"

Allistair hafifçe gülümsedi. "Önümüzdeki bir saat içinde geri dönmezse, bunun bir önemi kalmayacak. Greenweld adamları geçitten içeri aldığı anda, başarmış olacağız."

"Hepsi, evet. Geçit."

Allistair onun ani gülümsemesi karşısında kaşlarını çattı. "Geçitle ilgili seni bu kadar eğlendiren nedir?"

"Hiçbir şey, lordum. Ancak başka hiçbir şey yapmazsa, kesinlikle asıldığınızı görecekim."

Allistair bunun üzerine sustu.

"Sanırım geçit bir sır? Sadece yakın aile arasında mı biliniyor?" diye nazikçe sordu ve onun yüz ifadesine gülümsedi. Janna'nın kalenin dışına çıkan tünelden haberdar olmaması onu meraklandırmıştı. Bu ve kimsenin ona bundan bahsetmemiş olması. Yüzündeki dehşet, geçitten sadece ailenin yakın ve güvenilir üyelerinin haberdar olduğuna dair inancını doğruladı ve başını salladı. "Bunu tünelden geçerken fark ettim. İşte bu yüzden seni açıklıkta gördüğüme şaşırmadım. Duncan uzakta, Seonaid ve kız kardeşin de öyle ve Angus da surların içinde, onu korumak için elinden geleni yapıyor. Hiçbiri geçidin varlığını ortaya çıkarmış olamaz. Eğer bunu bilen tek kişi yakın ailenizse-"

"O zaman geriye tek şüpheli sen kalıyorsun."

Bu boş sözler üzerine ikisi de çadırın girişine doğru döndüler. Iliana, Duncan'ın yanında iki adamla dikildiğini görünce Allistair kadar şaşırdı. Adamlardan biri Ian McInnes'ti, Iliana diğer adamı tanıımıyordu ama İngiliz kıyafetleri giymişti.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu kuru bir sesle, ikisi de ona bir hayaletmiş gibi bakmaya devam edince.

Allistair'in yüz ifadesi gerginleşti. "Greenweld'in adamları mı?"

"McInnes'in, bizim ve kendi krallarının adamları tarafından kuşatıldıklarında savaşmadan pes ettiler."

"Kral mı?"

Duncan başıyla onayladı. "Leydi Wildwood'un mesajını aldığı anda itibaren Greenweld'i izleyen adamları vardı. haber ona ulaştığında"

Greenweld, Leydi Wildwood'un peşinden kuzeye yönelmişti, peşinden bir alay gönderdi. Dunbar topraklarının sınırına vardıklarında, tam da biz senin bizi gönderdiğin o vahşi kaz kovalamacasından dönüyorduk."

"Nasıl bil-"

Bu bir oyun muydu? Kuzeye giderken Campbell'lara rastladık. Asi kız kardeşimle ateşi paylaştıkları oldukça eğlenceli bir akşamdan yeni dönmüşlerdi. Lord Rolfe ve Sherwell. Hikâyeyi duyunca mesajın bir oyun olduğunu ve Dunbar'ı insansız bıraktığımızı anladım. Hemen geri döndük, yolda Inneses'leri topladık ve endişelerimi doğrulayan kralın adamlarıyla buluştuk. Dediğim gibi, Greenweld'in adamları teslim oldu, sadece Greenweld bulunmayı bekliyor."

Iliana hemen, "Gizli geçitten şatoya girmeye çalışıyor," diye ağzından kaçırdı. Kocasının yüzündeki ani endişe, aceleyle eklemesine neden oldu: "Başaramayacak. Greenweld'in adamı tarafından zorla içeri sokulduğumda baban da oradaydı. Kaçırılmamı engelleyemedi ama şimdiye kadar geçidi kapatmış olduğuna şüphe yok."

Biraz rahatlayan Duncan omzunun üzerinden, arkasında sessizce duran iki adama baktı. "Adamları annemin tercih ettiği mağaranın dışındaki açıklığa götür, Ian. Karımın bahsettiği geçidin girişi orada. Sana diğerlerinden daha fazla zorluk çıkarmayacaklardır ama bir sorun çıkarsa beni ara."

Adamlar başlarını sallayarak döndüler ve üçünü yalnız bırakarak çadırdan çıktılar. İlk konuşan Duncan oldu. Yorgun bir sesle, "Demek kendi kanım bana ihanet etti," diye mırıldandı.

Allistair Iliana'ya doğru bir bakış attı. Görünüşe göre onun rehine olarak kullanılamayacak kadar uzakta olduğuna karar veren Allistair, teslimiyetçi bir iç çekişle tankardını yere bıraktı ve ardından yavaşça, sakince kılıcını çekti.

"Silahını yere bırak," diye bağırdı Duncan.

"Hayır. Sanmıyorum," diye mırıldandı neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle, kılıcını onunla yüzleşmek için kaldırdı.

"Kazanamazsın, Allie. Bunu biliyorsun. Elin kırılmamış olsa bile. Birçok kez savaştık ve sen asla kazanamadın. Silahını indir."

"Sonra ne olacak? Beni sürgün mü edeceksin? Beni halkımdan uzağa mı göndereceksin? Bildiğim tek evden? Sevdığım kadından mı?" O anda sesi hafifçe çatladı ve yüzü ani bir öfkeyle doldu.

"Seonaid benim olacaktı." Bununla birlikte kılıcını kaldırdı ve kuzenine doğru hamle yaptı.

Allistair'in kılıcı Duncan'ınkiyle havada karşılaşınca Iliana haykırdı ve geriye sıçradı. Kalbi göğsünde şiddetle çarparken, ellerini sıktı ve adamların kılıçları kilitlenmiş, birbirlerine bakarken çaresizce izledi.

"Seni öldürmek istemiyorum, Allie. Sen benim kendi kanımdansın."

Allistair hafifçe güldü ve omuz silkti. "Bu beni istediğimi elde etmek için seni öldürmeye çalışmaktan alıkoymadı. Ne karını bıçakladığım gece, ne de seni bayıltıp yanan bir odaya kilitlediğim gün."

Duncan bunu sindirirken, Allistair geri çekildi ve kılıcını tekrar savurdu. Sersemlemiş olan kocası darbeyi savuşturmayı başardı.

Kılıçlar yeniden kilitlenirken birbirlerine baktıklarında Allistair soluksuz bir kahkaha attı. "Bu beni senin küçük karına sahip olmaktan da alıkoymazdı. Seonaid'i sevsem de, karın lezzetli bir paket. Onu öldürmeden önce ona sahip olma şansını elde etmeyi umuyordum." Tekrar geri çekilirken sıırttı. "Belki hâlâ yaparım."

Iliana o anda kocasının üzerindeki değişimi gördü ve kuzeninin bu dünyada fazla kalmayacağını anladı. Allistair kılıcını kaldırıp Duncan'a saldırırken bile onun ruhu için hızlıca dua etti. Bu sefer Duncan darbeyi karşılamadı; onun yerine adam neredeyse üzerine gelene kadar kıpırdamadan durdu, sonra yana doğru adım attı ve kılıcını doğrudan kalbine sapladı. Allistair kalbine saplandığında küçük bir homurtu çıkardı, kuzeninin yüzüne baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Orada kısa bir süre sallandıktan sonra yere yığıldı ve kılıcı yanındaki toprağa çarptı.

Iliana ölü adamdan uzaklaştı ve kocasına baktı. Yüzünde bir ıstırap maskesi vardı. Zihni adamı seven diğerlerine döndü; Angus, Seonaid, Aelfread. "Onlara ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Duncan acımasızca. "Onun hainliğini öğrenmek onları sadece üzer. Onu çok seviyorlardı. Onlara sadece savaşta öldüğünü söyleyeceğim."

Iliana bunun üzerine ciddiyetle başını salladı, ardından çadırdan dışarı çıktı ve temiz havayı derin derin içine çekti.

Arkasına baktığında Duncan'ın kuzeninin yüzüne son bir kez baktığını gördü. Sonra çadırın köşesindeki karyoladan bir battaniye aldı ve karısının yanına gitmek için dışarı çıkmadan önce onu nazikçe örttü.

Bölüm Yirmi İki

"Oh, leydim! Güvendesiniz! Nasıl kaçtınız?"

Ebba, Gertie, Janna ve Elgin etrafına toplanırken, Iliana kapının arkasından kapanmasına izin vererek yorgun bir ifadeyle Ebba'ya gülümsedi. "Duncan," diye cevap verdi. "O ve adamları Innes ve kralın adamlarıyla birlikte geri döndüler. Greenweld'in adamları çabucak pes etti."

"Ya Greenweld'in kendisi?" Gertie endişeyle sordu.

Iliana adamı son görüşünü hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Açıklıkta ölü bir şekilde yatıyordu.

O ve Duncan, öfkeli Greenweld adamlarını açıklığa götürmeden birkaç dakika önce mağaranın dışındaki gruba katılmışlardı. Geçidi sıkıca kapatılmış bulmanın ve açıklığa döndüğünde etrafının sarılmış olduğunu görmenin yarattığı hayal kırıklığı adamı çileden çıkarmış gibiydi. Öfkeli bir kükremeye kılıcını kaldırmış ve ileri atılmıştı. Adamları onu takip etmemişti. Silahlarını bırakarak sakince durmuşlar ve liderlerinin tek başına üç orduya karşı koymaya çalışmasını izlemişlerdi. Çabucak öldü.

"Evliliğin feshine gerek kalmayacak. Annem bir kez daha dul kaldı," dedi Iliana yaşlı hizmetkâra ciddiyetle. Kaşları alnına düştü, bakışları büyük salonu tararken aniden bu haberden en çok etkilenen kişinin haberi duymak için orada olmadığını fark etti. "Annem nerede?"

"Oh."

"Pekala."

İki kadın suçluluk ve endişe karışımı bakışlar atarken Iliana'nın gözleri Ebba ve Janna'ya dikildi.

"Siz ikiniz ne yaptınız?"

Gertie eğlenerek, "Onu bağlayıp odasına kilitledi," diye açıkladı.

"Ne?" Iliana şaşkınlıkla ona baktı ama hizmetçi sadece sırtıttı ve omuz silkti

"Kendini senin için teslim etmek istiyordu. Ve sen de onlara her şeyden önce, ne olursa olsun, onu güvende tutmaları gerektiğini söyledin."

Janna ona sessizce, "Aslında, gerekirse onu bağlamamı bile söyledin," diye hatırlattı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Iliana, sonra dönüp merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Iliana yatak odasının kapısına ulaştığında nefessiz kalmıştı. Kapıyı açtığında annesini sandalyede bağlı ve ağzı tıkalı değil, Angus'la birlikte yatakta yatarken bulduğunda hayretle çılgılık atmamasının tek nedeni buydu. Dunbar laird'inin göğsüne yaslanmıştı, Angus ona tutkulu bir öpücük verirken Angus'un kolları onu sıkıca sarmıştı.

Duncan ona yetiştiğinde Iliana hâlâ şaşkın şaşkın sarmaş dolaş çifte bakıyordu. Onun yanında duraklayarak merakla odaya baktı, kendi ağzı da açık kalmıştı.

"Da!"

"Anne!"

İkisi birden bu sözleri haykırarak, yaşlı çiftin keyfini çıkardığı fasıla aniden son verdi ve onları suçlulukla ayağa kaldırdı.

"Göründüğü gibi değil," diye mırıldandı Leydi Wildwood gergin bir sesle, elleri bir yandan saçlarını düzeltirken bir yandan da karmakarışık elbisesini fırçalamak için hareket ediyordu. "Bağlanmışım, görüyorsunuz, ve- ve..."

"Evet, ben de odanın önünden geçiyordum," diye devam etti Angus, kadın çaresizce ona bakarken. "Burada bir şey duyduğumu sandım ve içeri baktığımda onu bağlı gördüm."

"Evet. Ve beni çok nazikçe çözdü."

"Evet." İkisi de başlarını salladı, şeker çalarken yakalanmış bir çift çocuk gibi görünüyorlardı.

Iliana ve Duncan bir süre onlara boş boş baktılar; sonra Duncan aniden kahkahayı bastı. Odadaki diğer herkes ona tereddütle bakarken, o başını salladı. "Şimdi kimmiş bu azgın piç?"

Leydi Wildwood kızardı ve Angus oğluna karşılık vermek için ayağa kalkarken morardı ama onu azarlayan Iliana oldu. "Duncan! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Annem sıradan bir kamp takipçisi değil. Eğer masum olduğunu söylüyorlarsa, öyledir."

"Ah, evet," diye onayladı Duncan, mırıldanırken dudaklarında hâlâ bir eğlence vardı, "'İçeri girdiğimizde babamın sevgili annemin bağlarını çözmekle meşgul olduğu açıkça görülüyordu. Görevini yerine getirmek için dili yerine ellerini kullanmayı denememiş olması çok yazık. Bu işi daha kolay hale getirebilirdi." Ardından, Iliana'nın dehşetinden habersiz, kendi zekâsına yüksek sesle kahkaha attı.

"Yeter!" Angus kükredi. "Seni dövemeyeceğim kadar büyük değilsin, delikanlı. Ve çeneni kapama, bunu kanıtlamak istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu ve hepsi rahatsız bir şekilde etrafta durdu, kimse ayrılmak istemiyor gibiydi. Sonra Iliana öne çıktı, bakışları annesine odaklanmıştı. "Elbiseniz oldukça kırıışmış. Yemekten önce üstünüzü değiştirmek istersiniz herhalde," diye sertçe öneride bulundu.

Leydi Wildwood kendine baktı ve iç çekerek başını salladı. Elbisesi sadece kırıışmakla kalmamış, aynı zamanda kirlenmişti de. Son iki günün heyecanı içinde hiçbirini yıkanmamış ya da üstünü değiştirmemişti.

İki Dunbar erkeğine sahte bir hoşnutlukla gülümseyen Iliana, annesi ile Angus'un arasında durana kadar tekrar hareket etti. "Belki siz beyler bir banyo ayarlama nezaketinde bulunursunuz? Annem ve ben kendimizi yenilemek istiyoruz."

Angus tartışmak üzereydi ama Leydi Wildwood'un yüz ifadesine bir bakış atınca teslimiyetle iç geçirdi. Başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. "Gel bakalım delikanlı. Hanımları yalnız bırakalım."

"Çok mu kızgınsın?"

Iliana iki adamın arkasından kapıyı kapatırken dönüp kararsızca annesine baktı. "Kızgın mısınız?" diye kaçamak bir şekilde sordu, nasıl hissettiğinden kendisi de emin değildi. Sanırım bir yanı babası adına incinmiş ve ihanete uğramış gibi hissediyordu; bir yanı sadece şok olmuştu ve bir yanı da... Şey, nasıl hissettiğinden emin değildi.

"Hayır, elbette kızgın değilim," diye nazikçe azarladı ve aniden duvarı kaplayan sandıklara doğru ilerledi. En yakınındakini açarak içini karıştırmaya başladı, ancak elleri annesininkilerle kenetlendi ve kadınla yüzleşmek için etrafına çekildi.

"Babanı çok ama *çok* severdim."

Ilana onun bakışlarına karşılık veremeyerek sessizce başını salladı.

"Greenweld'in ölüm haberini getirmesinden sonra uzun bir süre babanı düşünmeden geçirdiğim bir an bile olmadı. Onu kaybetmenin acısı korkunçtu." Ilana'nın başı öne eğik kaldığında iç çekerek ellerini bıraktı ve kalçalarının üzerine oturarak itirafta bulundu: "Bu kayıp ve Greenweld'in ellerinde uğradığım istismar arasında kendi canıma kıymayı düşündüğüm çok gün oldu."

Ilana başını kaldırıp baktı ama Leydi Wildwood devam etti. "Beni hayatta tutan tek şey sendin, çocuğum. Senin için, geleceğin için ve hatta mirasın için endişeleniyorum. Sana olan sevgim, senin hayatını güvence altına almadan önce kendi hayatıma son vermeme izin vermezdi."

"Ah, anne," diye bağırdı Ilana, kendini yaşlı kadının kollarına atıp ona sıkıca sarıldı.

"Seni çok seviyorum çocuğum. Tıpkı babanı sevdiğim gibi. Ama o artık yok. Ona karşı hissettiklerimi bir başkasına karşı hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ilana onun bakışlarıyla buluşmak için hafifçe geri çekildi ve annesi devam ederken hafifçe gülümsedi, "Ve haklıydım."

Ilana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ama siz ve Lord Angus-"

"Kendimi ondan etkilenmiş buluyorum, bu doğru." Nazikçe gülümsedi, bakışları sanki onu zihninin gözünde görüyormuş gibi geziniyordu. "Yakışıklı ve güçlü biri. Belki biraz pürüzlü yanları var ama sanırım bunları yumuşatmasına yardımcı olabilirim."

Şimdi Ilana'nın kafası tamamen karışmıştı. "Ama az önce dedin ki-" annesi bir kahkaha atıp bir elini küçümseyici bir şekilde sallayınca sözünü yarıda kesti.

"Bunu iyi söylemiyorum. Bir daha asla babanı sevdiğim gibi sevemeyeceğim doğru. O benim ilk aşkımdı, bana umduğumdan daha fazla özen ve saygıyla davranan iyi, güçlü ama nazik bir adamdı. Ve öldükten sonra uzunca bir süre kalbimi de yanında götürdüğünü düşündüm. Ama öyle değilmiş. Ben hala hayattayım. Hâlâ duygularım var. Angus bunu fark etmemi sağladı."

Ilana içini çekti ve arkasına yaslanıp kısa bir süre ellerini düşündükten sonra başını kaldırıp "Onu seviyor musun?" diye sordu.

Soruyu düşünürken bakışları tekrar daldı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Henüz emin değilim. Ama inanıyorum ki

öğrenmenin keyfini çıkarın."

Iliana buna gözlerini kırptırdı, sonra yavaşça gevşedi. "Seni seviyorum. Anne," diye mırıldandı ve ona sarılmak için öne doğru eğildi. Babası artık onun ötesindeydi ve Iliana için en önemli şey annesinin acı çekmemesiydi.

Kapının çalınmasıyla anne ve kız hemen ayağa kalktı.

"Girin!" Hep bir ağızdan seslendiler ve Gertie küçük bir hizmetçi ordusunun başında içeri girerken gülümsediler. İlk ikisi bir küvetin ağırlığı altında debeleniyordu. Peşlerinden gelenler kova kova su taşıdılar, bazıları dumanı üstünde, bazıları değil.

Annesinin elini sıkmak için uzanan Iliana gülümsedi ve kapıya doğru ilerledi. "Seni banyonla baş başa bırakayım, akşam yemeğinde görüşürüz. Benim de kendi banyomu hazırlatmam gerekiyor."

"Çoktan bitti," diye mırıldandı Gertie ve Iliana kapıya ulaştığında yavaşlayıp arkasına baktı.

"Ne?"

"Koridorun sonundaki yeni odada sizi bir banyo bekliyor," diye bilgilendirildi.

"Ah." Şaşkınlığı yavaşça kayboldu ve gülümseyerek omuz silkti, "Laird Angus sipariş etmiş olmalı. Ne kadar düşünceli." Kapıyı açarken alaycı bir ifadeyle annesine baktı. "Görünüşe göre senin düşündüğünden daha az pürüzlü yanları var anne."

Iliana, kapıyı arkasından kapatırken kadının cevap veren kızarıklığına eşlik eden gülümsemenin sadece bir anlık görüntüsünü yakaladı. Koridorda yürümek için döndüğünde hala gülümsüyordu ve kendini garip bir şekilde gergin bir Laird Angus'la karşı karşıya buldu.

Kaşları hafifçe kalkarak yaşlı adama başıyla selam verdi. "Lordum."

Angus rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Banyo yapmadan önce seninle biraz konuşmak istedim, genç kız. Annen hakkında-"

"Gerek yok lordum," dedi Iliana ona nazikçe, gergin bir şekilde kıpırdayan ellerinden birini sıkmak için uzanarak. "Annemle konuştuk ve o... o mutlu olduğu sürece ben de mutluyum."

Bunun üzerine biraz rahatladı ama hâlâ temkinli görünüyordu. "O zaman benim üvey baban ve kayınpederin olmam seni rahatsız etmez, değil mi?"

Ilana gözlerini kırptırdı, zihni onun sözlerini yavaşça özümsemi; sonra keskin bir bakışla kapıya doğru döndü.

"Ona henüz sormadım," diyerek bakışlarını tekrar kendisine çevirdi. "Doğrusu, ona bir süre daha sormayacağım ve bu konuşmayı aranızda tutabilirsiniz memnun olurum. Ama evlendiğimizde bunun seni rahatsız etmeyeceğinden emin olmak istedim."

"Hayır, lordum. Bu beni rahatsız etmez," diye nazikçe güvence verdi. "Ama ya istemezse-" diye söze başladı Ilana ama susturulmak için el salladı.

"Benimle evlenecek. Henüz beni sevmiyor ama sevecek ve sevdiğinde evleneceğiz," dedi kendinden emin bir şekilde, sonra omzunu sıvazladı ve onu yalnız bırakarak koridorda yürümeye devam etti.

Ilana bir süre ona baktıktan sonra alaycı bir ifadeyle gülümseyip başını sallayarak koridorda Duncan'ın inşa ettirdiği yeni odaya doğru ilerledi. Doğrusu, Duncan'ın onlar için inşa etmek için çok uğraştığı yeni odayı görmemişti bile ve bunu merak ediyordu. Adamlar onu inşa ederken epey gürültü çıkarmışlardı. Sonuçların buna değmesini umuyordu.

Yeni odanın kapısını açtığında onu karşılayan şok, neredeyse kayınpederinin kollarında annesiyle karşılaştığında yaşadığı şok kadar büyüktü. Wildwood'daki odasının neredeyse bir kopyasıydı.

Kapıyı yavaşça kapatarak odanın içinde biraz daha ilerledi ve bakışları yatağa kaydı. Duncan'ın odasındaki yatak, evdeki odasının birebir kopyası olmayan tek eşyaydı. Duncan'ın yatağı onunkinden çok daha büyüktü. Yangından beri temizlenmişti. Ahşap çerçeve pencereden giren güneş ışığında parlıyordu. Daha önce üzerini kaplayan soluk ve duman lekeli kumaş kaldırılmış, yerine çocukluğunun geçtiği evde yatağını kaplayan kumaşa çok benzeyen bir kumaş serilmişti.

Hayretler içinde, yatağın iki yanındaki masalara ve şöminenin önüne yerleştirilmiş iki büyük sandalyeye bakarak mobilyaların geri kalanına göz gezdirdi. Bu da bir başka farklılıktı. Evdeki odasında şöminenin önünde sadece bir sandalye vardı.

Sıçrayan suyun sesi ona Gertie'nin burada onu beklediğini söylediği banyoyu hatırlattı ve Ilana'nın alnı şaşkınlıkla buruştu. Ortada banyo falan yoktu. Gözlerini yatağın yanındaki kapıya çeken ikinci su sıçraması oldu. İlk başta fark etmemişti ama şimdi şaşkınlıkla fark etti. Evdeki odasında böyle bir kapı yoktu, ama burada bir kapı varmış gibi görünüyordu.

İkinci oda yatak odasına bitişikti ve görünüşe göre banyo da oradaydı.

Hizmetçinin hâlâ küveti onun için dolduruyor olması gerektiğini düşünerek yavaşça kapıya doğru ilerledi ve merakla odaya baktı. İçeride bir küvet vardı: Iliana'nın o güne kadar gördüğü en büyük küvet. Ama sıçrayan suların sesi, küveti dolduran hizmetçiden gelmiyordu. Kocasını küvetin içinde kıpırdanıp kendini yıkarken çıkardığı sestti.

"Sırtım için biraz yardıma ihtiyacım var."

Iliana bu sözler üzerine irkildi. Duncan başını kaldırıp bakmamıştı bile ama onun varlığından haberdardı. "Burada olduğumu nereden biliyordun?" Soru şaşkınlıkla dudaklarından döküldü ve Duncan başını yavaşça kaldırarak onun ciddi bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne zaman yaklaştığını hep bilirim. Kör olsaydım anlardım," diyerek geçen günkü sözlerini tekrarladı ama nazikçe ekledi: "Kır çiçeklerinin kokusunu da beraberinde getiriyorsun."

Iliana yutkundu, bakışları adamın geniş ve çıplak göğsünde gezindi. "Oda..." Kadının sesi belirsizliğe karıştı ve adam hareketlerine ara vererek küvette arkasına yaslandı ve ona nazikçe gülümsedi.

"Daha aşına olduğun bir odada daha rahat edebileceğini düşündüm. Annen ve Ebba bana yardım etti."

"Buna gerek yoktu."

"Hayır, biliyorum. O gün yanılmışım. Suçladığım gibi değişimden korkmuyorsun. En azından, eğer öyleysen, başkalarından daha fazla değilsin. Mesela ben." Kısa bir süre etrafını çevreleyen suya baktı, sonra çarpık bir şekilde gülümsedi ve itiraf etti, "Sanırım evlendiğimizde bir eş almanın ne anlama geleceğini tam olarak anlamamıştım, senin sadece beslenecek başka bir ağız ve geceleri yatağımı ısıtacak bir beden olacağını düşünmüştüm."

Bunun üzerine Iliana'nın kaşları kalktı ve o da omuz silkti.

"Ben bazen cahil bir adam oluyorum, karıcığım. Aptal olduğumdan değil, ama bazen güvenlik ve benzeri kaygılara kapılıp rahatlık ve ilgi gibi nazik kaygıları unutuyorum. Sanırım bu çoğu erkeğin sorunu olabilir. Belki de Tanrı kadınları bu yüzden yaratmıştır. Daha yumuşak ihtiyaçları karşılamak için." Sabırsızca iç geçirerek başını salladı. "Bunu iyi söylemiyorum. Her şeyi planlamıştım ve " —

"Yeterince iyi söylüyorsun," dedi Iliana nazikçe, dudaklarında titreyen bir gülümsemeyle odaya doğru bir adım daha atarak. "Hem sözlerinizle hem de davranışlarınızla bunu söylediniz."

Başını hafifçe eğdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Peki ben ne diyeceğim?"

Iliana tereddüt etti, kendisi için hazırladığı odayı görebilmek için başını çevirdi, sonra ikinci oda olan bu odada oturduğu küvete döndü. Kararsızca gülümsedi. "Beni önemsedğin için mutlu olmamı dileyeceğini mi?"

"Önemsemek mi?" Bu kelimeyi biraz tiksintiyle söyledi. "Hayır, karıcığım. Sana karşı hissettiğim şey umursamak değil. Sayısız kez otoritemi hiçe saydın. Başkaları üzerindeki haklarımı reddettin. İtaatsiz, aykırı ve inatçısın. Yine de," diye nazikçe ekledi Iliana itiraz etmeye başlayınca, "seni korumak için bir avuç adamla seni burada bıraktığımı ve Greenweld'in kaleye saldırdığını fark ettiğimde korktuğum kadar hayatımda hiç korkmadım. Ve Rabbie bana seni ve evimizi savunmak için yaptıklarını anlattığında seninle gurur duyduğum kadar hayatımda hiç kimseyle gurur duymadım. Kanımı ateşledin. Tüm tutkularımı uyandırıyor sun. Seninleyken yaşadığımı hissediyorum."

"Kocacığım," dedi Iliana küvete doğru bir adım attı ama adam aniden ayağa kalkıp onu uyarırcasına elini uzatınca durakladı. Üzerinden akan su küvete ve küvetin etrafındaki zemine sıçrayarak vücudunu durduğu yerde ıslak bir şekilde bıraktı.

"Hayır, önce sana söylemek istediğim bir şey var," dedi ciddiyetle, kızın hararetli bakışlarını isteksizce yüzüne geri çekerek. "Seni seviyorum. Yangın yüzünden öldüğünü sandığımda ve hayatımın geri kalanını sensiz geçirmek zorunda kalabileceğimi fark ettiğimde bunu anladım. Seni seviyorum, Iliana. Bana duygularını açtığında sana söylemediğim için üzgünüm. Bunu döndüğüm zamana saklamayı düşünmüştüm. Özel bir an olmasını istedim. Sana söyleyemedim seni kaybedebileceğimi bilmiyordum. Ama şimdi söylüyorum, seni seviyorum Iliana Dunbar... ve sana ihtiyacım var."

O anda hiçbir şey onu geri tutamazdı. Dudaklarından küçük bir sevinç mırıltısı dökülen Iliana ileri atıldı, onunla küvetin kenarında buluştu ve kendini onun göğsüne attı.

Duncan dengesini korumak için kayarak onu orada yakaladı ve normalde üzerine akıttığı tutkudan çok daha farklı bir yumuşaklıkla öptü.

Gözlerini yavaşça açan Iliana ona gülümsedi. "Kocan mı?"

"Öyle mi?" diye mırıldandı, kızın başını nemli göğsüne bastırdı ve onu orada kucakladı.

"Banyo yapıyorsun," diye işaret etti, bir parmağıyla adamın çıplak göğsüne bir damla nem damlattı.

"Evet. Karımı memnun etmek o kadar da angarya değil. Kendi inatçılığımı bir kenara bıraktığımda, bundan hoşlandığımı bile itiraf edebilirim."

Iliana geri çekilerek ona şüpheyle baktı. "Banyo yapmayı sevdiğini mi iddia ediyorsun?"

"Şey..." Hafifçe sırttı. "Koşullar uygun olduğunda." "Koşullar mı?" Kızın kaşları hafifçe kalktı.

"Evet. Mesela..." Onu kendisinden biraz uzaklaştırarak, elbisesinin askılarıyla uğraşmaya başladı. "Çıplakken ve benimle birlikteyken, bundan hoşlandığımı fark ettim."

Iliana bunun üzerine usulca kıkırdadı, elleri vücudunda geziniyordu. "Sırtınızı ovmaya yardım edebildiğim için olmalı lordum," diye alaycı bir şekilde mırıldandı ve Iliana bunu kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Evet. Gerçi önümü kendi tatlı sabunlu bedenle ovmanı tercih ederim."

"Aman Tanrım," dedi Iliana, evliliklerini tamamladıkları ilk andan itibaren kaygan bir şekilde birbirine kayan sabunlu vücutlarının anısı aklına geldiğinde.

Yatak odasından hafif bir kapı çalma sesi geldiğinde, Duncan son kalışını da çözmeyi başarmıştı.

"Aldırma," diye sertçe emretti ve elbisesini omuzlarından iterek yere düşmesini sağladı.

"Ya önemliyse?" Kapı tekrar çalınınca Iliana sordu. "Ne de olsa banyoda olduğumuzu biliyorlar; önemli bir şey olmadığı sürece rahatsız etmezler herhalde?"

Duncan onu kurtarmak üzere olduğu undertunic'i bırakarak içini çekti ve küvetten dışarı çıktı. Suyun izini sürerek iki iç oda arasındaki kapıya doğru ilerledi ve "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Leydi Seonaid döndü." Iliana kocasının arkasından yaklaşırken Ebba'nın sesi dış kapıdan boğuk bir şekilde geldi. "Az önce atıyla bailey'e girdi, ardından da Lord Rolfe, piskopos ve Lord Sherwell geldi."

"Güzel," dedi Duncan kararlı bir ifadeyle ve Iliana'ya gülümseyerek onu kollarının arasına aldı. "Şimdi git buradan!"

"Ben... ama... kendini odasına kilitledi ve dışarı çıkmıyor." Duncan bu haber karşısında gözlerini devirdi. "Söyle bana baba. Bu onun sorunu."

"Denedim, ama o... şey... meşguldü." "Nasıl meşguldü?" Duncan şüpheyle sordu.

Bir duraksama oldu, sonra Ebba cevabını yarı fısıltıyla söyledi, belli ki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemeye hevesli değildi. "O... şey... Leydi Wildwood'a yardım ediyor."

"Annem mi?" Iliana kaşlarını çattı. "Ama annem banyo yapıyor-"

"Banyo mu?" Iliana tereddüt edince Duncan gülümseyerek sordu.

Iliana'nın kaşları kalktı. "Nereden biliyorsun?"

"Babam bana anneme banyosunda 'yardım etmekten' hoşlandığını söylüyordu," diye cevap verdi şeytani bir sırıtışla. "Tıpkı benim sana yardım etmekten hoşlandığım gibi."

"Lordum?" Ebba'nın kararsız sesi sorguladı. "Beni duydunuz mu?"

"Evet! Ben de aynı şekilde nişanlıyım. İngilizler topuklarını soğutmak zorunda kalacaklar!" diye bağırdı, sonra Iliana'yı kollarının arasına aldı.

"Duncan! Ne yapıyorsun?" diye sordu dehşet içinde, adam kapıyı tekmeleyerek kapatıp onu küvete doğru götürürken.

"Babamı örnek alıyorum ve karıma banyosunda yardım ediyorum."

"Ama benim annem ve senin baban-"

"Onlar yetişkin insanlar. Bizim müdahalemize ne ihtiyaçları var ne de bundan memnun olurlar."

Iliana buna kaşlarını çattı, ama olurlarına bıraktı. "Peki, Seonaid ne olacak?"

"Seonaid kendi başının çaresine bakabilir."

"Ama odasında kilitli. Belli ki Lord Sherwell onu dışarı çıkarmanızı istiyor."

"Bu Sherwell'in sorunu. Her erkek kendi değerini kanıtlamalıdır." Sonra hafif bir kahkaha attı.

"Ne?"

"Onu kıskanmıyorum. Seonaid ele avuca sığmaz biri ve bir eşi eğitmenin ne kadar zor olduğunu bilirim."

"Bir eş eğitmek mi?" diye yineledi yavaşça, adam onu küvetin önünde ayağa kaldırırken ona ters ters bakmaya başlamıştı.

"Evet. Bir erkeğin evlendiğinde karısına öğretmesi gereken pek çok ders vardır," dedi ciddiyle ve üstündeki entariyi çekiştirip yere düşürdü.

"Öyle mi? Peki bunlar ne olabilir lordum?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Pek çok şey," diye mırıldandı Duncan, onu yukarı kaldırıp Kendisi de suya girmeden önce onu diz yüksekliğindeki suya indirdi. "Çünkü Örneğin, sessizliğin değeri."

Iliana gözlerini kırıştırdı, sonra adam onu öpmek için eğilip ağzını okşarken gözlerini kapattı. Adamın dudakları sonunda onunkilerden ayrıldığında, küçük bir gülümseme Iliana'nın ağzının kenarlarını çekiştiriyordu. Gözlerini yavaşça açtı, derinliklerindeki anlayış az önceki öfkesinin yerini almıştı. "Bu bana çılgılık atmayı öğretmek gibi bir şey olmazdı, değil mi lordum?"

"Evet." Memnuniyetle başını sallayarak sabunu almak için eğildi, onu ve ellerini içinde durdukları suya daldırdı ve köpürtmeye başladı. "Çok hızlı öğreniyorsun genç kız. Bu konuyu çok çabuk kavrayacaksın."

"Umarım çok çabuk olmaz." Yaptığı köpüğü göğsüne sürmeye başladığında Iliana içini çekti ve çabalarının çoğunu göğüslerine yoğunlaştırdı.

"Hayır," dedi ve önce burnunun ucunu, sonra dudaklarını öptü, sonra da mırıldandı: "Ama sana yemin ederim ki bu asla unutamayacağın bir ders olacak."

"Sanırım derslerinizi sevmeye başladım lordum," diye mırıldandı Iliana, adamın sabunlu elleri kalçalarına doğru kayarken ve onu kendine doğru çekerken. "Evet," diye soludu Iliana, adamın erkekliğinin karnına bastırdığını hissedince. "Öyle olduğumdan eminim."

Son

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

